DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

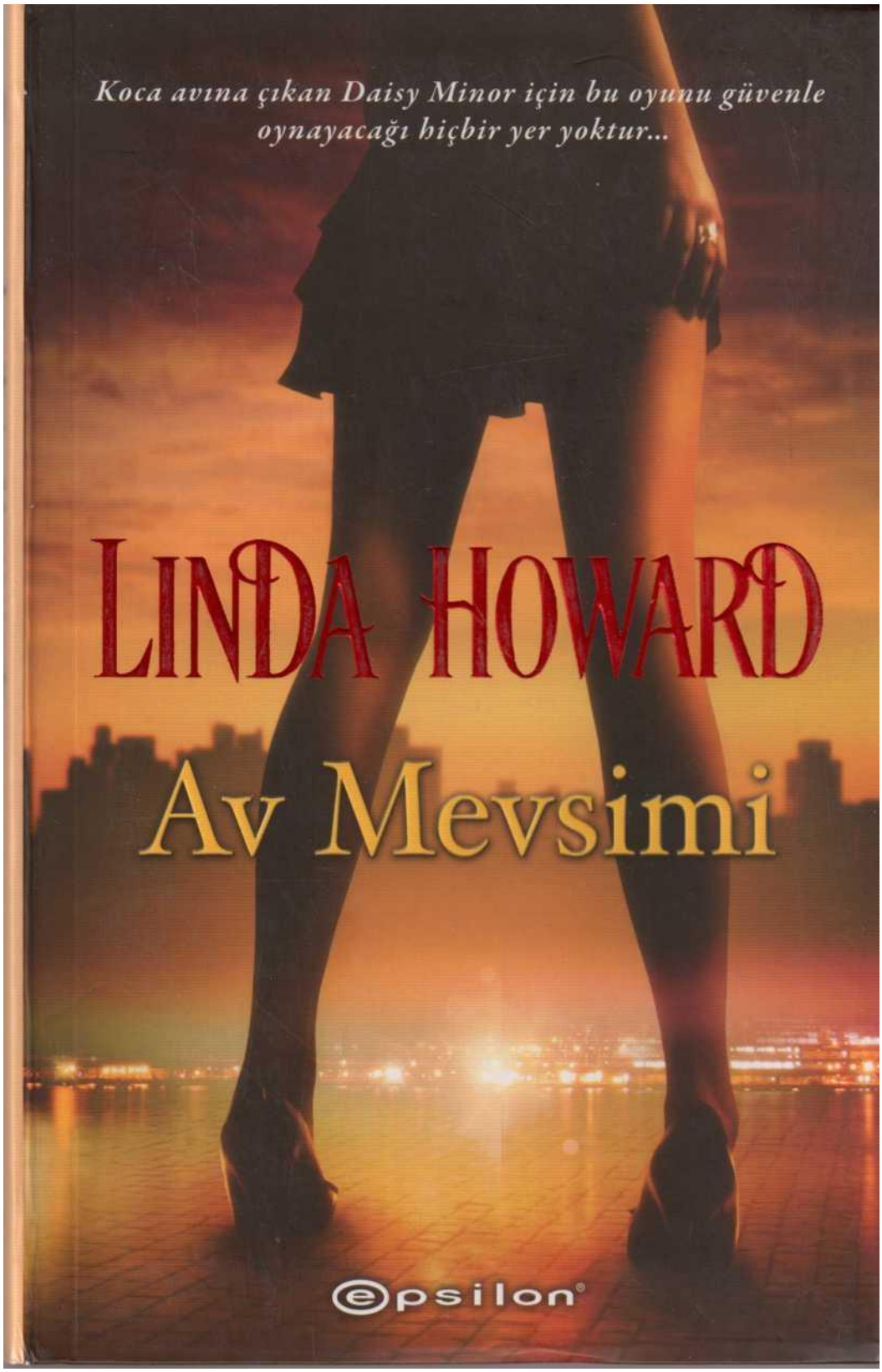

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hep Senin Yanındayım ve *O Gecenin Ardından* adlı eserleriyle beğeni kazanan New York Times çok satanlar yazarı Linda Howard'ın nefes kesici, kışkırtıcı, eğlenceli ve o bir o kadar etkileyici olan bu romanını da zevkle okuyacaksınız...

Ne dilediğinize dikkat edin... Gerçek olabilir...

Daisy Minor otuz dördüncü yaş gününde tüm hayatını yenilemek adına bir karar alır. Kasaba kütüphanesinde yönetici olan Daisy sıkıcı kıyafetler giymekte, sıradan görünmekte ve neredeyse on yıldır kimseyle flört dahi etmemektedir. Artık hayatına, özellikle de seks hayatına yön vermesinin zamanı gelmiştir. Bu yüzden iyi huylu kız kurusu profilinden olağandışı bir parti kızına kulüplerde dans eden, kahkaha atan ve erkeklerle kaygısızca flört eden birine dönüşür ve bir koca avına giriştiğini açıkça ortaya koyar. Fakat eğlenerek özgürlüğün tadını çıkardığı günlerde tanık olmaması gereken bir şey görünce bir katilin hedefi haline gelir. Ve hayatını paylaşabileceği erkekle tanışamadan birinin korumasına ihtiyaç duyar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Giriş

Carmela içinde yedek elbisesi, biraz su ve kuzeye, sınırın diğer tarafına doğru çıktığı bu yolculukta yemek için yanına aldığı küçük bir torba yiyecek bulunan çuval bezinden çantasını sinirle kavradı. Orlando ona Los Angeles'a varana dek ne yemek, ne su, ne de başka bir ihtiyaç için durma fırsatlarının olacağını söylemişti. Sallanıp zıplayan eski bir kamyonetin arkasına kapatılmıştı ve kendini bir köşeye sıkıştırmayı başaramamış olsaydı aracın her hareketiyle bir o yana bir bu yana savrulacaktı. Bu durumda uyuması da mümkün değildi, çünkü daldığı anda kendini kamyonetin sert ahşap zemininde bulması kaçınılmazdı.

Korkuyordu ama kararlıydı. Enrique sınırı iki yıl öncc geçmişti ve giderken Carmela'ya en kısa zamanda onu da yanına alacağını söylemişti. Fakat onun yerine bir Amerikalıyla evlenerek sınırdışı edilmekten kurtulmuş, Carmela'yı yıkılan hayalleri ve kırılan gururuyla baş başa bırakmıştı. Artık hiçbir şey Carmela'yı Meksika'da tutamazdı; Enrique bir Amerikalıyla evlenebildiyse o da bunu başarabilirdi! Üstelik o zengin biriyle evlenecekti. Çok güzel bir kızdı; herkes öyle söylüyordu. Zengin Amerikalısıyla evlendikten sonra Enrique'ye nispet olsun diye kocasını koluna takıp onun karşısına geçecek, Enrique de yalan söyleyip ona ihanet ettiği için pişman olacaktı.

Büyük hayalleri vardı ancak bozuk yolda ilerleyen kamyonetin arkasında hoplayıp dururken kendini çok küçük hissediyordu. Kulağına önce Orlando vitesi değiştirirken çıkan gıcırtı geldi, hemen ardından kamyonetin yanlarına çarptığı için canı yanan genç kızın küçük çığlığı duyuldu. Aracın arkasında onun gibi üç kız daha vardı... Onun gibi hepsi çok gençti ve tek istedikleri Meksika'da bıraktıklarından daha iyi bir hayat sürmekti. Birbirlerinin isimlerini öğrenmemişler, hatta pek fazla konuşmamışlardı. Sadece ne kadar tehlikeli bir işe karıştıklarını düşünüp endişeleniyorlardı, hem üzgün hem de heyecanlılardı. Üzgün olmalarının nedeni geride bıraktıklarıydı. Heyecanın kaynağı ise daha iyi bir hayata sahip olma şansı. Ne olursa olsun *bu* hiçbir şey

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmamasından daha iyiydi. Ve Carmela'nın kaybedeceği bir şey yoktu.

Yedi ay önce kaybettiği annesini düşündü... Hayatı boyunca çocuk doğurmaktan ve zor şartlar altında çalışmaktan tükenen annesini. "Enrique'nin bacaklarının arasına dokunmasına kesinlikle izin verme," diye ona defalarca öğüt vermişti annesi. "Buna evlenene kadar izin vermemelisin. izin verirsen seninle evlenmez, seni kucağında bir bebekle terk eder ve gidip kendine başka bir güzel kız bulur." Carmela Enrique'nin bacaklarının arasına girmesine izin vermemişti ama Enrique yine de kendine başka bir kız bulmuştu. Neyse, en azından kucağında bebekle bir başına kalmamıştı.

Yine de annesinin ne demek istediğini anlamıştı: *Benim gibi olma.* Annesi Carmela'nın daha iyi bir hayatı olsun istiyordu. Kızının erkenden yaşlanmasını, karnında ve kucağında bebek eksik olmadan yaşayıp kırkına varmadan ölmesini istemiyordu.

Carmela on yedi yaşındaydı. Annesi on yedisindeyken iki çocuk doğurmuştu bile. Enrique, Carmela'nın bakire kalma konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu bir türlü anlamamıştı. Ne zaman sevişmek istese Carmela onu geri çevirmiş, genç adam da her seferinde ya sinirlenmiş ya da suratım asıp oturmuştu. Belki de evlendiği kadın ona izin vermişti. Tek derdi buysa demek ki beni gerçekten sevmemiş, diye düşündü Carmela. Şükürler olsun! Neredeyse tüm hayatını bir... Bir aptal için üzülerek geçirecekti!

Carmela Amerika'da her şeyin daha iyi olacağını düşünerek neşelenmeye çalıştı. Herkes Los Angeles'ta, orada yaşayan insan sayısından çok iş olduğunu, herkesin bir arabası ve televizyonu olduğunu söylüyordu. Ayrıca herkes Carmela'nın ne kadar güzel bir kız olduğu konusunda da hemfikirdi, yani her şeyin daha iyi olması mümkündü. Tek sorun on yedi yaşında ve yalnız olmasıydı, bir de korkuyordu.

Diğer kızlardan biri bir şeyler söyledi. Sesi arabanın motor sesine karıştı, ne dediği anlaşılmadı ama sesindeki gerilim çok netti. O anda Carmela diğer üç kızın da tıpkı kendisi gibi korktuğunu fark etti. Yani aslında yalnız değildi; diğerleri de onun gibiydi. Bu çok da büyük bir şey değildi ama bir anda Carmela'nın kendini daha cesur hissetmesine neden oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendini aracın salınımına bırakıp karşı tarafa doğru savruldu ve ne dediğini duyabilecek kadar kıza yaklaşırken aracın ahşap zemininde boydan boya kaydı. Gün ağarmıştı, aracın çatlaklarından süzülen ışıkta diğer kızların yüzünü seçebiliyordu. "Ne oldu?" diye sordu kıza.

Kız eskimiş elbisesini çekiştirerek, "Çok sıkıştım," dedi utangaç bir ses tonuyla.

"Hepimiz aynı durumdayız," dedi Carmela anlayışlı bir şekilde. Kendi mesanesi de canını acıtacak kadar doluydu ama eninde sonunda yapmak zorunda kalacakları şeyi yapmamak için kendini tutuyordu.

Kızın gözlerinden yaşlar boşandı. "Dayanamayacağım."

Carmela diğerlerine baktı, fakat onlar da ağlayan kız kadar çaresiz görünüyorlardı. Karar alabilecek tek kişinin kendisi olduğunu anlayınca, "O halde ne yapmamız gerekiyorsa onu yapacağız," dedi. "Bir köşe belirleyeceğiz. Mesela şu köşe..." Arka köşeyi işaret ederek sözlerini sürdürdü. "Orada bir çatlak var, oraya çişimizi yapıp rahatlayabiliriz."

Kız yüzünü sildi. "Peki ya büyüğü gelirse?"

"O zamana dek kamyonetin duracağını umuyorum." Artık güneş doğmuştu, kamyonetin içindeki ısı giderek yükseliyordu. Yaz mevsimiydi; Orlanda bir süre sonra durup onları dışarı çıkarmazsa pekâlâ sıcaktan ölebilirlerdi. Gidecekleri yere varana kadar hiç durmayacaklarını söylemişti, yani yakında Los Angeles'a varmış olacakları kesindi. Carmela Orlando'ya vermesi gereken paranın sadece yarısını ödemişti; ölürse Orlando diğer yarısını asla alamazdı. Normalde herkes *bu çakala* paranın tamamını smırı geçmeden önce ödemek zorundaydı, fakat Carmela çok güzel olduğu için Orlando ona bir ayrıcalık yapabileceğini söylemişti.

Carmela diğer kızların da güzel olduğunu fark etti. Belki Orlando onlara da bir ayrıcalık tanımıştı.

Sallanıp duran kamyonetin içinde ihtiyaçlarını gidermek pek de kolay değildi, bu yüzden grup olarak çaba göstermeleri gerekti. Carmela kızları organize etti: En son kendisi olmak üzere her biri sırayla belirlenen köşeye çö- meldi ve çömelen kişi düşmesin diye diğerleri etrafını sarıp onu tuttu. Nihayetinde yorgun ama rahatlamış olarak kendilerini kamyonetin zeminine bıraktılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birdenbire, son bir zıplamanın ardından kamyonet sallanmadan ilerlemeye başladı. Carmela otobana çıktıklarını anladı. Otoban! Artık kesinlikle Los Angeles'a yaklaşmışlardı.

Ama sabah güneşi hızla yükselmiş ve içerideki ısı giderek boğucu olmaya başlamıştı. Carmela normal bir hızda nefes alıp vermeye gayret ediyordu ama diğer kızlar sanki sık nefes alıp vermek onları serinletecekmiş gibi kesik kesik soluyorlardı, içerideki ısı yüksek olduğundan, ciğerlerine fazladan hava çekmek çok da mantıklı görünmüyordu. En azından bu kadar terledikleri için kısa süre içerisinde bir daha tuvalet krizi yaşamayacakları kesindi.

Ne kadar süre yol alacaklarına dair hiçbir fikri olmadığından elinden geldiğince beklemişti Carmela. En sonunda susuzluğu dayanılmaz hale gelince çantasındaki matarayı çıkardı. "Bende su var," dedi. "Ama çok az, bu nedenle aramızda eşit paylaşmak zorundayız." Hepsine dik dik bakarak sözlerine devam etti. "Eğer matarayı diğerine vermeden bir yudumdan fazla içen olursa tokadı yer. Sadece küçük bir yudum alacaksınız."

Carmela'mn hiddetli bakışları altındaki kızlar kendilerine söylendiği üzere küçük bir yudum alıp matarayı diğerine verdiler. Carmela muhtemelen tuvalet sorununu çözmesi nedeniyle lider konumuna geçmişti. Pek öyle iri olmamasına rağmen diğerleri Carmela'daki irade gücünü fark etmişlerdi. Sıra kendine gelince Carmela küçük bir yudum su içip matarayı yeniden yanındakiıe uzattı. Herkes ikinci yudumlarını içtikten sonra da matarayı dikkatlice kapatıp çantasına koydu. "Biliyorum, çok değil ama suyu idareli kullanmalıyız."

Muhtemelen her biri için iki yudum daha su kalmıştı. Bu yeterli değildi, özellikle de her geçen saat terleyerek kaybettikleri sıvı düşünülürse. Ancak onları hayatta tut
maya yetecek kadardı işte. Diğer kızlar nasıl olmuştu da yanlarına su ya da yiyecek bir şeyler almayı akıl edememişlerdi? Carmela bunu düşünüp sinir olmaktan kendini alamadı ama sonra kızgınlığından arınmaya çalıştı. Belki de yanlarında getirecek hiçbir şeyleri yoktu. Her ne kadar fakir de olsa biliyordu ki her zaman ondan daha kötü durumda olanlar vardı, bu yüzden kimse hakkında kötü düşünmemeye çabaladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kamyonet yavaşlamaya başladı, motor sesindeki değişim bunu net olarak ortaya koyuyordu. Ümitli bir şekilde gözleri parıldayarak birbirlerine baktılar.

Kamyonet otobanda kenara çekti ve durdu. Motor çalışıyordu ama kızlar kapı sesinden Orlando'nun araçtan indiğini anladılar. Carmela hemen çantasını kapıp ayağa kalktı. Orlando Los Angeles'a varana kadar durmayacaklarını söylediğine göre Los Angeles'a varmış olmalıydılar. Dışarıda daha çok ses olmasını beklerdi doğrusu, ancak şu anda tek duyduğu kamyonetin motorunun sesiydi.

Sonra bir zincir sesi duyuldu, ardından kamyonetin kapısı gürültüyle açılmaya başladı ve gün ışığı ile birlikte sıcak ama taze hava içeri doldu. Orlando'nun karanlık silueti aydınlığın ortasında belirdi. Kamaşan gözlerine ellerini siper ederek kamyonetin arkasına doğru ilerleyen kızlar beceriksizce araçtan indiler.

Carmela gözleri aydınlığa alışır alışmaz etrafına bakındı. Tam olarak ne beklediğini bilmiyordu ama en azından büyük bir kent olmalıydı etrafında. Fakat tek görebildiği gökyüzü, güneş, bodur çalılar vc gri çakıllı kum tepecikleriydi. Kocaman açtığı gözlerini sorgularcasına Orlando'ya dikti.

"Daha fazla ilerleye meyiz," dedi Orlando. "Kamyonet çok sıcak, ölürsünüz. Buradan sonra sizi arkadaşım götürecek. Onun kamyonetinde klima var."

Klima! Carmela'nın yaşadığı küçük köyde çok az insanın arabası vardı ama hiçbirinin arabası klimalı değildi. Yaşlı Vasquez bir keresinde arabasının ön panelindeki kontrol ünitesini göstermişti ona gururla, buradan bir zamanlar soğuk hava geliyordu, ancak sistem artık çalışmı-yordu ve Carmela hayatı boyunca bir klimanın nasıl bir şey olduğunu bissedememişti. Yine de ne olduğunu biliyordu. Klimalı bir kamyonete binecekti! Yaşlı Vasquez bunu duysa çok kıskanırdı.

Üzerinde kot pantolon ve ekoseli bir gömlek olan uzun boylu, zayıf bir adam kamyonetin yan tarafında belirdi. Elinde taşımakta olduğu dört şişe suyu içmeleri için kızlara verdi. Su soğuktu, şişeler yoğunlaşma yüzünden buğu- lanmıştı. Susuzluktan ölmek üzere olan kızlar şişeleri kafalarına dikerken, adam Orlando'yla İngilizce konuşmaya başladı ki bu dili kızların hiçbiri bilmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Adı Mitchell," dedi Orlando en sonunda kızlara dönerek. "O ne derse yapacaksınız. Bizim dilimizi az da olsa konuşabiliyor, ne istediğini size anlatacak kadar biliyor. Eğer dediklerini yapmazsanız Amerikalı polisler sizi bulup hapse atarlar ve bir daha da bırakmazlar. Anladınız mı?"

Kızlar uysal bir şekilde başlarını salladılar, sonra da aceleyle Mitchell'ın geniş beyaz kamyonetinin arkasındaki karavana dönüştürülmüş bölmeye doluştular. Yatağın üzerinde iki uyku tulumu ve daha sonra tuvalet olduğunu keşfettikleri üzerinde delik olan bir tabure vardı, içeride ayakta durmak mümkün değildi, ya oturmak ya da uzanmak gerekiyordu. Yine de uykusuz geçen gecenin ardından bu çok da mühim değildi. Kamyonetin açık arka penceresinden karavana giren soğuk hava ve müzik sesi son derece rahatlatıcıydı. İki uyku tulumunu yayınca hepsine yatacak yer çıktı ve dört kız hemencecik uykuya daldı.

Aradan geçen iki günün ardından Carmela Los Angeles'ı bu kadar da uzak hayal etmemiş olduğunu düşündü. Karavanda gitmekten, ayağa kalkamamaktan ve hareket edememekten yorulmuştu. Esneme hareketleri vücudunu mümkün olduğu kadar rahatlatıyordu ancak asıl ihtiyacı olan şey kalkıp biraz yürümekti. Her zaman hareketli bir kız olmuştu ve bu kısıtlama her ne kadar zorunlu da olsa onu delirtiyordu.

Ara ara yiyecek ve su veriliyordu. Fakat temizlenme şansları olmamıştı, hepsi çok kötü kokuyordu. Mitchell bazen ıssız bir yerde durup karavanın kapısını açıyor, içerisinin havalanmasını sağlıyordu. Yine de hiçbir zaman içerideki hava tamamen tazelenmiyor, azıcık temiz hava da hemen yitip gidiyordu.

Kamyonetin arka penceresinden bakan Carmela bomboş çöl manzarasının geniş otluklara dönüşmesini izledi. Sonra yavaş yavaş ağaçlık alanlar göze çarpmaya başladı. En sonunda dağlar göründü: Verimli, yemyeşil dağlar. Çayırlarda otlayan sığırlar, güzel vadiler ve koyu yeşil renkli nehirler vardı. Hava ağır ve nemliydi; binlerce farklı ağaç ve çiçeğin kokusu etrafa yayılıyordu. Vc arabalar! Hayatında görmeyi umduğundan çok daha fazla araba vardı yollarda. Çok geçmeden Carmela'ya inanılmaz derecede büyük görünen bir şehri geride bıraktılar. MitchelPa burasının Los Angeles olup olmadığını sordu, fakat cevap hayırdı. Geçtikleri şehir Memphis'ti. Los Angeles'a

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha çok yol vardı.

Amerika ne kadar da büyük, diye düşündü Carmela. Günlerdir yoldaydılar ve hâlâ Los Angeles'a yaklaşama- mışlardı.

Fakat ikinci günün sonunda gece geç bir saatte nihayet araç durdu. Mitchell gelip kapıyı açtığında ve onları dışarı çıkardığında hepsi zorlukla yürüyebiliyordu. Adam kamyoneti uzun bir römorkun önüne park etmişti. Carmela etrafına bakınıp büyük bir şehirde olduklarına dair bir belirti görmeyi umdu ama böyle bir belirtiden hâlâ çok uzak görünüyorlardı. Gökyüzünde yıldızlar parıldıyor, gecenin karanlığım böcek ve kuş sesleri bölüyordu. Mitchell römorkun kapısındaki kilidi açıp kızları içeri aldı. Hepsi birden karşılaştıkları lüks nedeniyle heyecanla iç çektiler. içeride mobilyalar, nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikre sahip olmadıkları eşyalarla dolu bir mutfak ve hayal bile edemeyecekleri bir banyo vardı. Mitchell hepsine banyo yapmalarını söyledi ve her birine üzerlerini değiştirmeleri için birer elbise verdi. Elbiselerin artık onlara ait olduklarım da belirtti.

Kızlar onun bu ince tavrından etkilenmişler ve yeni elbiseleri yüzünden çok mutlu olmuşlardı. Carmela elini yumuşacık, hafif kumaşın üzerinde gezdirdi ve üzerinde kırmızı çiçek desenleri olan beyaz renkli kıyafetin çok güzel olduğunu düşündü.

Duvardan su fışkıran banyoda hepsi sırayla yıkandılar. Sabun parfüm gibi kokuyordu. Saçları için ayrı bir sabun da vardı, dağlar kadar köpük çıkartan özel bir sıvı sabundu bu. Kullanmaları için diş fırçası bile vardı! Diğer kızlar yorgunluktan tükenmiş göründüğünden en sona kalan Carmela banyodan çıktığında hayatında hiç olmadığı kadar temizdi. Sabun bolluğundan o kadar büyülenmişti ki vücudunu da saçlarını da ikişer kez sabunlamıştı. Bir süre sonra duştan sıcak su akmaz olduğunda bile yılmayıp yıkanmaya devam etmişti. Tekrar *temiz olmak* çok güzel bir duyguydu.

Ayakları çıplaktı ve ne yazık ki tüm çamaşırları kirlendiğinden giyecek hiç iç çamaşırı kalmamıştı. Yine de yeni elbisesini üzerine geçirdi ve ıslak saçlarını topuz yaptı. Aynaya baktığında yumuşacık, esmer tenli güzel bir kız gördü. Parlak gözleri ve kırmızı dudaklarıyla az önce aynadan ona bakan pejmürde yaratıktan oldukça farklı gözüküyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Diğer kızlar çoktan yatak odasındaki yataklara kıvrılıp uyumuşlardı. Havanın soğukluğundan ürperen Carmela MitchelFa iyi geceler dilemek ve tüm yaptıkları için ona teşekkür etmek üzere oturma odasına gitti. Televizyon açıktı ve Mitchell beyzbol maçı izliyordu. Carmela'ya bakıp gülümsedi, ardından yanındaki masada duran ve içinde buzlu koyu renk bir içecek olan iki bardağı işaret etti. "Sana içecek bir şeyler hazırladım," dedi ya da Carmela öyle bir şeyler dediğini düşündü çünkü MitcheH'ın Ispan- yolcası son derece kötüydü. Mitchell kendi bardağını alıp içeceği yudumladı. "Coca-Cola," dedi.

Alı, Carmela işte bunu anlamıştı! Diğer bardağı aldı ve içindeki soğuk, tatlı, yakıcı içeceği kafasına dikti. Boğazından geçerken verdiği hisse bayıldı. Mitchell ona oturmasını işaret edince oturdu, fakat annesinin ona öğrettiği üzere kanepenin ucuna ilişti. Çok yorgundu ama ayıp olmasın diye birkaç dakika burada kalabileceğini düşündü, sonuçta ona gerçekten minnettardı. Mitchell'ın iyi bir adam olduğunu aklından geçirdi. Aynı zamanda adamın sevimli, biraz üzgün bakan kahverengi gözleri vardı.

Mitchell ona biraz tuzlu fıstık verdi. Carmela birden bunun tam da istediği şey olduğunu anladı. Sanki vücudu, yolculuğun ilk bölümünde kaybettiği tuzu geri almak istiyordu. Sonra daha çok Coca-Cola istedi canı. Mitchell kalkıp ona bir bardak daha Coca-Cola doldurdu. Bir erkeğin ona bir şeyler hazırlayıp getirmesi genç kızın garibine gitti ama belki de Amerika'da bu normal bir şeydi. Belki de burada erkekler kadınlara hizmet ediyorlardı. Eğer hakikaten böyleyse buraya daha önce gelmediğine pişman olacaktı!

Üzerindeki bitkinlik iyice artmıştı. Esnedi ve MitchelPdan özür diledi, fakat adam sadece gülüp sorun olmadığını söyledi. Carmela artık gözlerini açık, başını dik tutamıyordu. Birkaç kez başı öne düşünce güç de olsa kafasını kaldırmaya çalıştı ama çok geçmeden bunun bir faydası olmadığını fark etti. Kanepede yavaşça kaydığını hissetti. Mitchell başının altına yastık koyarken bir yandan da bacaklarını uzatmasına yardım ediyordu. Elleri bacaklarının üzerinde gezinince Carmela ona ellerini çekmesini söylemek istedi, ancak dili dönüp de sözcükleri bir araya getiremedi. MitchcU'ın elleri artık bacaklarının arasındaydı, Carmela'nın o giine dek kimsenin dokunmasına izin vermediği yerde.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Olanıaz, diye düşündü.
Sonra etraf karardı ve Carmela bilincini kaybetti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir

"Daisy! Kahvaltı hazır!"

Annesinin melodik sesi merdiven boşluğunda yankılandı; ilkokula başlayıp yataktan çıkmak için tatlı sözlerle kandırılması gerektiği günden beri Daisy'ye aynı tonlamayla sesleniyordu.

Fakat Daisy Ann Minör kalkmak yerine yattığı yerden çatıya düşen ve saçaktan damlayan yağmurun sesini dinledi. Bugün otuz dördüncü yaş günüydü ve yataktan çıkmak istemiyordu. Yağmurlu hava kadar kasvetli bir ruh halindeydi. Otuz dört yaşındaydı ve bu günü iple çekmesini gerektirecek hiçbir durum yoktu.

Yağmur bile gök gürültülü sağanak yağışlı değildi; halbuki Daisy içinde barındırdığı drama ve ses efektleri nedeniyle gök gürültülü sağanak yağışı severdi. Hayır, damlalar son derece istikrarlı ve acınacak kadar sıkıcı bir hızla düşüyordu. Bu bunaltıcı gün ruh halini yansıtıyordu. Yatağından cama vurup kayan damlaları izlerken *kaçınılmaz gerçek* sırılsıklam, ağır ve soğuk bir yorgan gibi üzerine çöktü. Hayatı boyunca iyi bir insan olmuştu ve bu ona ne kazandırmıştı? *Hiçbir şey.*

Artık gerçeklerle yüzleşmeliydi ve gerçekler acıydı.

Otuz dört yaşındaydı, hiç evlenmemiş ya da hiç nişan- lanmamıştı. Hayatı boyunca hiç ateşli bir aşk yaşamamıştı, gerçi daha sıradan bir aşk bile kapısını çalmamıştı. Bir ara üniversitedeyken biriyle takılmıştı ama buna gerçek bir ilişki demeye bin şahit isterdi; daha çok çevresine tuhaf görünmemek için zaman geçirmişti onunla çünkü etrafındaki herkesin bir aşk hayatı vardı. Her ikisi de dul olan anne ve teyzesiyle yaşıyordu. En son 13 Eylül 1993 tarihinde Joella Teyze'nin en iyi arkadaşının yeğeni Wally ile çıkmıştı zira Wally 1988 yılından beri kimseyle flört etmiyordu. *Umutsuz vaka* sırf iyilik olsun diye *acınacak halde olanla* çıkıyor: Ne ateşli bir randevu ama! Neyse ki Wally onu öpmeye bile kalkışmamıştı, buna seviniyordu. O gece hayatının en sıkıcı gecesiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sıkıcı. Bu kelime beklenmedik bir şekilde can alıcı noktaya temas etmişti. Eğer birinden Daisy'yi tek bir kelimeyle tarif etmesi istense, genç kadın bu kelimeyle tarif edileceğinden korkuyordu. Kıyafetleri gösterişsiz ve sıkıcıydı. Saçları sıkıcıydı, yüzü sıkıcıydı, tüm hayatı sıkıcıydı. Otuz dört yaşında, hayatı boyunca bir kez bile doğru düzgün öpüşmemiş kız kurusu kasaba küttiphanecisiydi. Hayatındaki aksiyon oranı göz önüne alınırsa seksen dört yaşında bile sayılabilirdi.

Daisy bakışlarını pencereden tavana çevirdi. Yataktan çıkıp aşağıya, doğum gününü kutlamak için bekleyen annesinin ve Joella Teyze'nin yanına inemeyecek kadar keyifsizdi çünkü onlara gülümseyip mutlu görünmek zorundaydı. Ama kalkmak zorunda olduğunun farkındaydı; saat dokuzda işte olmalıydı. Sadece kendinde bunu yapacak gücü bulamıyordu, henüz değil.

Dün gece, her gece olduğu gibi bir sonraki gün giyeceği kıyafeti ayarlamıştı. Lacivert eteğini tasavvur etmek için sandalyeye bakmasına gerek yoktu. Kısa kollu beyaz bluzuyla dizlerinin birkaç parmak üzerine kadar gelen (boyu modaya uygun olamayacak kadar uzun, saygın bir görünüm sunamayacak kadar kısaydı) eteğini rahatlıkla gözünde canlandırabiliyordu. İstese bundan daha az ilgi çekici bir kıyafet seçemezdi doğrusu. Fakat zaten çok da uğraşmasına gerek yoktu; tüm gardırobu bu gibi kıyafetlerle doluydu.

Birdenbire kendi kılıksızlığından utandı. Bir kadın en azından doğum gününde her zamankinden biraz daha şık olmalıydı, öyle değil mı? Alışverişe çıkmalıydı, çünkü do- labındakilerin tamamı *şık* olmaktan uzaktı. İstese makyajını bile daha farklı yapamazdı çünkü elindeki tek makyaj malzemesi Bluslı isimli belli belirsiz bir renge sahip olan rujdu. Çoğu zaman makyaj yapmazdı zaten. Neden yapsın ki? Bacaklarını tıraş etmeye dahi tenezzül etmeyen bir kadın ruj sürmeye kesinlikle ihtiyaç duymazdı. Tanrı aşkına nasıl bu hale gelmişti?

Kaşlarını çatarak yatakta doğruldu ve karşısında duraıı boy aynasına baktı. Mat, cansız ve pırasa gibi dümdüz olan kahverengi saçları yüzüne döküldü. Saçlarını geriye atıp aynadaki kayıp görüntüsüne uzun uzun baktı.

Gördüklerinden hiç hoşlanmadı. Mavi renkli çizgili pijaması üzerine birkaç beden büyük geliyordu ve bu haliyle bir kumaş yığınının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ortasında gibi görünüyordu. Bu pijama annesinin Noel armağanıydı. Daisy pijamayı mağazaya geri götürüp değiştirmek isteseydi annesi buna bir hayli üzülürdü. Ama değiştirmeyince de olan kendine olmuştu: O artık insanların çizgili pijama hediye ettiği bir kadın haline gelmişti. Çizgili! Tanrı aşkına! Bir kadının çizgili pijama giymesi üzerine söylenecek pek bir şey yoktu. Alı ona Victoria Secrct'ıı seksi geceliklerinden almayın bayım. O giyse giyse çizgili pijama giyer!

Neden olmasın? Saçları donuk, yüzü soluk, renksiz bir kadındı.

İşte kaçınılmaz gerçekler: Son derece sıkıcıydı, otuz dört yaşındaydı ve biyolojik saati işliyordu. Hayır işlemiyordu, daha çok hızla geriye doğru gidiyordu, tıpkı uzay mekiğinin gönderilmesinden önce geriye saran bir kronometre gibi: *On... Dokuz... Sekiz...*

Başı fena halde dertteydi.

Hayattan tek istediği... Bir hayattı. Sıradan, geleneksel bir hayat. Bir eş, bir çocuk, kendine ait bir ev istiyordu. *SEKS* yapmak istiyordu. Ateşli, terden yapış yapış, iniltili, iki insanın gün ortasında çırılçıplak birbirlerine dolandığı sevişmelerden istiyordu. Göğüslerinin sutyenin desteğinden daha iyi bir şeye uymasını istiyordu. Çok güzel göğüsleri olduğunu düşünüyordu: Sıkı, dik, güzel, dolgun... Fakat öyle olduklarını ondan başka kimse bilmiyordu çünkü ondan başka kimse göğüslerini görmemişti. Bu çok üzücüydü.

Daha da üzücü olan şey ise bu istediklerinden hiçbirinin gerçekleşmeyecek olmasıydı. Gösterişsiz, çekingen, sıkıcı, kız kurusu kütüphanecilerin göğüsleri kimsenin umrunda değildi. Giderek yaşlanacak, göğüsleri sarkacak, daha çirkin ve daha sıkıcı olacaktı ve eğer başına çok acayip bir şey gelmezse - daha doğrusu bir mucize olmazsa - gün ortasında bir erkeğin kucağına çırılçıplak oturamadan ölecekti.

Daisy kendini yeniden yastığın üzerine bırakıp bir kez daha gözlerini tavana dikti. Bir mucize? Şu anda bir yıldırımın düşmesini umsa yeriydi.

Biraz bekledi ama ne şimşek çaktı ne de gök gürülde- di. Belli ki yukarıdakinden bir destek göremeyecekti. İçine bir keder çöktü. Tamam, o zaman iş ona kalmıştı. Sonuçta Tanrı, kendi başının çaresine bakana yardım etmiyor muydu? Bir şeyler yapmalıydı. Ama ne?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Umutsuzluk ilham verdi ve ilham aydınlanma olarak açığa çıktı: Artık iyi biri olmaktan vazgeçmeliydi.

Midesi düğümlendi ve kalbi hızla atmaya başladı. Soluk alıp verişi de düzensizleşmişti. Tanrı bu işi Daisy'nin kendi başına halletmesini isterken herhalde işlerin bu noktaya varacağını pek düşünmemişti. Tek sorun sadece bu fikrin Tanrı'nın pek hoşuna gitmeyecek olması değildi. Daisy nasıl kötü olunur bilmiyordu. Tüm hayatı boyunca iyi bir kız olmuştu; kurallar ve ahlaki değerler DNA'sına kazınmıştı sanki. İyi biri olmaktan vazgeçmek mi? Çok çılgınca bir fikirdi bu. Mantıklı düşündüğünde iyi biri olmaktan vazgeçecekse o zaman kötü biri olması gerekiyordu ve kötülük içinde yoktu. Kötü kızlar sigara ve alkol içer, barlarda dans eder ve onunla bununla yatıp kalkarlardı. Dans işi kolaydı - bu fikir hoşuna bile gitmişti - ama sigara içmesi mümkün değildi, alkolden de pek hazzetmiyordu. Onunla bununla düşüp kalkmaksa... Olası değildi. Bu inanılmaz derecede saçma olurdu.

Fakat erkekleri elde edenler kötü kızlardı! İşleyen biyolojik saatinin tik taklarının dürttüğü bilinçaltından yükselen bir haykırıştı bu.

"Hepsi değil," dedi yüksek sesle. Evlenip aile kurmuş bir sürü iyi aile kızı tanıyordu. Arkadaşlarının hepsi ve kız kardeşi Beth gibi. Yapılabiliyor olmalıydı. Ama görünen o ki bu kızlar da çoktan iyi kızları beğenen erkekleri kapmışlardı.

Geriye ne kalmıştı?

Kötü kızları beğenen erkekler kalmıştı, ne kalacaktı ki başka?

Midesinde beliren his giderek kendini daha çok hasta hissetmesine neden oluyordu. Peki ya Daisy kötü kızları beğenen bir erkek istiyor muydu?

Evet! Sağduyuyu görmezden gelen hormonları çığlık atıyordu bu sefer. Şu anda biyolojik bir zorunluluk söz konusuydu, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ama *o* aklı başında bir kadındı. Barlarda ya da batakhanelerde, işte ya da evinde geçirdiğinden daha çok zaman geçirecek bir adam istemiyordu kesinlikle. Karşısına çıkan her sürtükle sevişecek bir erkek istemiyordu.

Yine de istediği deneyimli bir erkekti... Bu farklıydı. Deneyimli erkeklerde onu çeken bir şey vardı. Bakışları, özgüvenli yürüyüşleri...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Böyle bir adama sahip olma düşüncesi bile tüylerinin ürpermesine neden oluyordu. Sıradan bir hayatı olan, sıradan bir erkek olmasında bir sakınca yoktu ama en azından gözlerinde o iç kamaştıran parıltı olsa fena mı olurdu?

Evet, elbette çok hoş olurdu. İşte istediği erkek böyle biriydi ve Daisy bir yerlerde böyle bir erkeğin kalmadığına inanmak istemiyordu.

Yeniden yerinden doğruldu ve aynadaki kadına baktı. İstediğini elde etmek istiyorsa harekete geçmeliydi. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Zaman hızla akıp gidiyordu.

Tamam, kötü kız olma fikrinden vazgeçmişti.

Ama en azından kötü bir kız gibi görünemez miydi? Ya da en azından parti kızı gibi? Evet, bu kulağa daha iyi geliyordu: Bir parti kızı. Sürekli gülüp eğlenen, herkesle flört edip dans eden ve kısacık etekler giyen biri. Bunu yapabilirdi. Belki.

Belki.

"Daisy!" Annesinin melodik sesi bir kez daha merdivenlerde yankılandı. Bu kez onun bilmediği bir şeyi bildiğini ima edercesine bir tınıya sahipti. Sanki Daisy'nin keıidi doğum gününü unutması mümkünmüş gibi! "Geç kalacaksın!"

Daisy hayatı boyunca bir kez bile işe geç kalmamıştı. İç çekti. Normal bir hayat süren sıradan bir insan herhalde yılda en az bir kere işe geç kalırdı, öyle değil mi? Kütiipha- nedeki kusursuz geçmişi, ne kadar umutsuz bir vaka olduğunun bir diğer kanıtıydı işte.

"Kalktım!" diye bağırdı ki bu yalan değildi. Yataktan henüz çıkmamıştı ama bir süredir oturur pozisyondaydı.

Aynadaki hantal gözüne takılınca ona ters ters baktı. "Bu pijamayı bir daha asla giymeyeceğim," diye yemin etti. Tamam, Scarlett O'Hara'nm bir daha hiç aç kalmamaya ant içtiği sahne kadar dramatik bir an değildi bu ama sonuçta aynı kararlılık söz konusuydu.

Nefret ettiği pijamaları üzerinden çıkarıp cüretkâr bir şekilde çöp sepetine tıkarken bir insan nasıl kötü bir kıza, hayır, bir parti kızına - bu ayrım önemliydi - dönüşebilir diye aklından geçirdi. Bir an tereddüt etti: Bu gece yatarken ne giyecekti? Pijamaları çöpten çıkarmamak için kendini zor tuttu. Diğer pijamalarım aklından geçirdi - yaz ayları için çizgili, kış içinse pazen bir pijama - ve aklına bu gece çıplak yatmak gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çılgınca bir fikir geldi. Birden heyecanlandı. Bu tam da bir parti kızının yapacağı bir şeydi, öyle değil ini? Ve çıplak uyumakta hiçbir kötülük yoktıı. Peder Bridges'ıı bugüne kadar yatarken ne giyilmesi ya da giyilmcınesiyle ilgili bir şey söylediğini duymamıştı.

Duş alması gerekmiyordu çünkü Daisy geceleri banyo yapmayı sevenlerdendi. Dünyanın iki gruba ayrıldığını düşünürdü bazen: Gece duş yapanlar ve gündüz yapanlar, ikinci grupta yer alanlar muhtemelen güne nasıl zıpkın gibi ve tertemiz başladıklarıyla böbürlenirlerdi. Fakat Daisy gece olduğunda yatağa kirli bir şekilde, o günün tozu ve mikroplarıyla birlikte girme fikrinden hiç hoşlanmıyordu. Bunun tek çözümü çarşafları her gün değiştirmekti ve Daisy her 11e kadar dünyada bunu yapabilecek kadar takıntılı insanlar olduğunu bilse de onlardan biri olmadığından emindi. Çarşafları haftada bir kez değiştirmek yeterliydi; bu da Daisy'nin yatağa temiz girmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ayrıca banyo işini gece halletmek, sabah olduğunda ona zaman kazandırıyordu.

Sanki bugüne kadar zamanla ilgili bir sıkıntım olmuş gibi, diye düşündü hüzünlü bir şekilde.

Odada bulunan aynadaki görüntüsünü onaylayan banyo aynasına gözlerini dikerek baktı. Saçları donuk ve şekilsizdi, sağlıklıydı aslında ama biraz cansızdı, hiç dolgun görünmüyordu. Uzun bir tutam kahverengi saçı gözünün önüne getirdi. Kahverengi tonun içinde ne altın rengi, ne kızıllık, ne de koyu kestane tonları gizliydi. O bilindik çamur rengini andıran dümdüz bir kahverengiydi işte. Saçlarına biraz hacim ve biraz cazibe kazandırmak için yapabileceği pek çok şey olmalıydı. Otoyolun üzerinde bulunan Wal-Mart'm kozmetik ve güzellik ürünleri reyonunda milyonlarca şişe, tüp, sprey vardı, fakat orası on beş kilometre uzaktaydı ve Daisy oraya gitmektense markette gördüğü şampuanlardan birini alıveriyordu. Zaten bu milyonlarca ürünün ne işe yaradığına dair en ufak bir fikri de yoktu.

Ama öğrenebilirdi, değil mi? Tanrı aşkına, o bir kütüphaneciydi. Muhteşem bir araştırmacıydı. Dünyanın sırları, nasıl araştıracağını bilen biri için bir tür çocuk oyuncağıydı. Saç ürünlerini araştırmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Tamam. Saç konusu yapılması gerekenler listesinin ilk maddesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olacaktı. Yatak odasına geri döndü ve çantasından bir kâğıtla kalem çıkardı. Kâğıdın tepesine rakamla bir yazdı. Yanına da büyük harflerle ekledi: SAÇ. Alt satıra geçip devam etti. 2. MAKYAJ. Ve 3. KIYAFETLER.

İşte oldu, diye düşündü halinden memnun bir şekilde. Elinde bir parti kızı olmak için yapılması gerekenlerin planı vardı.

Banyoya geri dönüp hızla yüzünü yıkadı ve neredeyse hayatında hiç yapmadığı bir şey yaptı: Geçen seneki doğum gününde Joella Teyzesi'nin hediye etmiş olduğu Olay isimli kremin kapağını açtı. Yüzüne biraz nemlendirici sürdü, belki hemen bir etkisi olmadı ama kendini iyi hissetmesini sağladı. Bu işi bitirince yüzünün daha yumuşak ve biraz daha parlak göründüğünü düşündü. Gerçi böylesine yağlanan herhangi bir şey elbette daha yumuşak görünürdü. Muhtemelen sürerken de biraz cildinin kızarmasına neden olmuştu ama olsun. Bir yerden başlaması gerekiyordu.

Şimdi sırada ne vardı?

Hiçbir şey. Bu noktada yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ne sürecek başka bir kremi, ne şu gizemli ve seksi renk paletleri ne de diğer kadınların gözlerinin kenarlarına çektikleri o koyu göz kalemlerinden vardı. Rujundan sürebilirdi ama ne işe yarayacaktı ki? Ruj tam olarak dudaklarıyla aynı renktey- di. Dudağında ruj olduğunu anlaması için diliyle dudaklarının tadına bakması gerekiyordu. Ortaokuldayken çiğnediği sakızların tadına benzer bir tadı vardı. "Aman Tanrım!" di- yerek inledi. Ortaokuldan beri sürdüğü rujun rengini bile değiştirmemişti!

"Acınacak haldesin," dedi aynadaki görüntüsüne. Bu sefer sesi hayli kızgın çıkmıştı. Sadece makyaj malzemelerini değiştirerek bir yere varamayacaktı.

Daha esaslı bir şeyler yapmalıydı.

Daisy merdivenlerden aşağı inip mutfağa girdiğinde masanın üzerinde duran iki adet renkli hediye paketi gördü. Annesi ona çok sevdiği pikaıicevizli pankeklerden yapmıştı, tabağın yanında da bir fincan taze kahve onu bekliyordu. Belli ki annesi ayak seslerine kulak vermiş ve kahveyi fincana o merdivenleri inerken koymuştu. Annesi ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

teyzesine bakarken genç kadının gözleri doldu. Onlar gerçekten dünyadaki en tatlı iki insandı ve Daisy onları tüm kalbiyle seviyordu.

İki kadın bir ağızdan, "Doğum günün kutlu olsun!" diye bağırdı.

"Teşekkür ederim," dedi Daisy gülümsemeye çalışarak. Onu aceleyle her zaman oturduğu sandalyeye oturttular ve genç kadın hemen paketleri açmaya başladı. Tanrım lütfen çizgili pijama olmasın, diye sessizce içinden geçirdi annesinin hediyesini açarken. Paketin içinden çizgili ya da pazen - pazen de en az çizgili kadar kötüydü - pijama çıkarsa ifadesini kontrol edememekten korkuyordu.

Bu... Tamam çizgili değildi. Ama içindeki rahatlama hissi bir anda yok oldu ve zorlukla soludu. Paketin içindeki kumaşa dokundu. "Sabahlık aldım," diye bağırdı annesi. Sanki Daisy elinde tuttuğunun ne olduğunu göremiyormuş gibi.

"Ben... Şey, çok güzelmiş." Gözleri tekrar yaşaran Daisy sadece bunu diyebilmişti, çünkü sabahlık gerçekten güzeldi, hatta beklediğinden çok daha güzeldi. Pamukluydu ama rengi çok hoş bir uçuk pembeydi, yaka ve kollarında ise danteller vardı.

"Güzel bir şeylere ihtiyacın olduğunu düşündüm," dedi annesi ellerini kenetlerken.

Diğer paketi Daisy'nin önüne iten Joella Teyze, "Al bakalım," dedi. "Çabuk ol ama, pankeklerin soğuyor."

Uysal bir şekilde diğer paketi açmaya başlayan Daisy, "Teşekkür ederim anneciğim," dedi. Bu paketten de çizgili pijama çıkmamıştı. Paketin içindeki kumaşa dokundu, parmak uçları soğuk ve kaygan kumaşın üzerinde gezindi.

"Gerçekipek, " dedi teyzesi genç kadın uzun kombinezonu paketten çıkarırken. "Bir filmde Marilyn Monroe'nun üzerinde görmüştüm, tıpkı onunki gibi."

Kombinezon 1940'lardan fırlamış gibiydi, hem sade hem seksiydi. Son zamanlarda genç kadınların partilerde giydikleri elbiselere benziyordu. Daisy'nin aklına hemen şöyle bir görüntü geldi: Üzerinde sadece bu kombinezonla bir tuvalet masasında oturmuş saçlarını tararken uzun boylu bir adam arkasından yaklaşıp elini çıplak omuzlarına koyuyor... Daisy başını kaldırıp ona gülümsüyor ve adam yavaşça elini ipek kombinezonun içine kaydırıp göğsünü kavrarken eğilip onu öpüyor...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Joella Teyze, “Ece, ne düşünüyorsun?” diye sorarak Daisy’yi kurduğu fanteziden çekip çıkardı.

“Çok güzel,” dedi Daisy ve tutmakta olduğu gözyaşları yanaklarından süzüldü. “Siz ikiniz, çok tatlısınız...”

Joella Teyze, “O kadar da tatlı değiliz,” dedi kaşlarını çatarak. “Neden ağlıyorsun?”

Annesi uzanıp elini tuttu ve “Bir şey mi oldu?” diye sordu.

Daisy derin bir nefes aldı. “Hayır olmadı. Sadece... Ben bir şeyi fark ettim.”

Keskin bir zekâya sahip olan Jo Teyze gözlerini kısarak ona baktı: “Belli ki seni üzccek bir şey bu.”

“Jo.” Annesi kız kardeşine sert bir bakış attı ve kızının ellerini ellerinin arasına alarak, “Anlat bize canım, ne oldu?” dedi.

Daisy derin bir nefes daha aldı ve hem cesaretini toplamaya hem de gözyaşlarını tutmaya çalışarak, “Evlenmek istiyorum,” dedi.

İki kadın gözlerini kırpıştırarak birbirlerine baktılar, sonra bakışlarını yeniden Daisy’ye diktiler.

“Tamam, bu harika,” dedi annesi. “Kiminle?”

“Sorun da bu ya,” dedi Daisy. “Kimse benimle evlenmek istemiyor.” O anda aldığı derin nefesler işe yaramaz oldu ve genç kadın tutmakta zorlandığı gözyaşlarını saklamak adına yüzünü ellerinin arasına gömmek zorunda kaldı.

Kısa süreli bir sessizlik yaşandı. Daisy o anda iki kadının tekrar birbirlerine baktığını tahmin edebiliyordu; kız kardeşler her zaman yaptıkları gibi konuşmadan anlaşıyorlardı.

Annesi boğazını temizledi. “Tam olarak anladığımı sanmıyorum. Burada belirli bir şahsiyetten mi söz ediyoruz?”

Tanrı annesini korusun, o esaslı bir İngilizce öğretmeniydi. Şahsiyet kelimesini onun dışında yerinde kullanan tek kişi annesiydi. Armut dibine düşermiş. Annesi üzgünken bile dili düzgün kullanmayı başarırdı.

Daisy başını iki yana salladı ve onların yüzüne bakabilmek için gözyaşlarını sildi. “Hayır, karşılıksız aşk mağduru falan değilim. Ama çok yaşlanmadan evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyorum. Bunun olabilmesi için hayatımda kökten değişikliklere ihtiyacım var.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Ne gibi kökten değişiklikler bunlar?” diye sordu tedbirli bir ses tonuyla Jo Teyze.

“Bakın bana!” Daisy baştan ayağa kendini işaret ediyordu. “Çok sıkıcıyım, çok gösterişsizim. Kim bana dönüp bir kez daha bakar ki? Zavallı Wally Herndon bile benimle ilgilenmemişti. Kendimde bazı kökten değişiklikler yapmalıyım.” Derin bir nefes aldı. “Kendime biraz çekidüzen vermeliyim. Erkeklerin bana bakmasını sağlamalıyım. Bekâr erkeklerle tanışabileceğim gece kulübü, bar gibi yerlere gitmeye başlamalıyım.” Durdu, itiraz etmelerini bekledi ama tek duyduğu sessizlikti. Bir kez daha derin bir nefes aldı ve baklayı ağzından çıkardı: “Tek başıma yaşamalıyım.” Ve susup beklemeye başladı.

Kız kardeşler anlamlı bir şekilde yeniden birbirlerine baktılar. Sessizlik giderek uzadı ve Daisy’nin sinirleri iyice gerildi. Eğer buna hiddetle karşı çıkarlarsa ne yapacaktı? Onlara karşı durabilir miydi? Onları çok seviyordu ve on-
ların da mutlu olmasını istiyordu; onları üzmek ya da kendisinden utanmalarına neden olmak en son istediği şeydi. İki kadın da dönüp geniş gülümsemelerle ona baktılar. “Pekâlâ, artık zamanı gelmişti,” dedi Jo Teyze.

“Sana yardım edeceğiz,” dedi annesi sevinç içinde.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İki

Daisy işe arabasıyla giderken otomotik pilota bağlamış gibiydi. Neyse ki yol boyunca endişeleneceği hiç dur işareti yoktu ve sadece bir trafik ışığına denk geliyordu: Kasaba hayatının nimetlerinden biri daha. Kütüphaneden sadece beş sokak uzakta oturuyordu ve çevreye zarar vermemek adına havanın güzel olduğu günlerde işe yürüyerek gidiyordu. Fakat yağmur daha durmamıştı ve yaz sıcağı bilinçli insan olma güdüsünü yeniveriyordu.

Aklından bir sürü plan geçiyordu. Çantasını masasının en alt çekmecesine koymadan eline hemen bir kâğıt aldı ve daha sonra bu planlan tekrar ele almak üzere aklındakile- ri kâğıda not etti. Annesi ile teyzesi fazlasıyla heyecanlanmışlar, kendi fikirlerini onunla paylaşmışlar ve en sonunda ilk olarak en pahalıya mal olacak konuları halletmesi konusunda fikir birliğine varmışlardı. Annesi ve teyzesiyle yaşadığı, dahası masrafları onlarla paylaştığı için Daisy'nin maddi durumu son derece dengeliydi. Bu nedenle günlük masraflar o denli fazla tutmuyordu ve evin taksitleri de uzun süre önce bitmişti. Sekiz yaşında Ford marka bir otomobili vardı. Onu üç yıllık bir krediyle almıştı, yani son beş yıldır araba kredisi taksidi bile ödemiyordu. Kütüphane yöneticisi olsa da aldığı maaş muhteşem değildi. Zaten yöneticilik sadece havalı bir sıfattan ibaretti; işe alımları belediye başkanlığı yaptığı için pek de bir anlamı yoktu. Tek yapması gereken kütüphanenin pek de etkileyici olmayan bütçesiyle hangi kitapların alınacağına karar vermekti. Yine de en azından maaşınızın yarısını, hatta bazen biraz daha fazlasını, bir kenara ayırabildiğinizde yıllar içinde birikiminiz artıyordu. Daisy birikiminin bir kısmını borsaya yatırmıştı. Övünmek gibi olmasın, internetten yaptığı araştırmalar sonucunda seçtiği şirketlerin hisse senetleri hayli iyi gidiyordu. Tabii ortada dünyanın en büyük yatırımcısı Warren Buffett'ı kıskandıracak bir başarı falan yoktu ama Daisy kendi hâzinesiyle gurur duyuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonuç olarak kolaylıkla kendine ait bir evin masraflarının altından kalkabilecek durumdaydı. Ancak Hillsboro, Alabama'da kiralık çok fazla yer yoktu. Gerçi yakındaki Scottsboro ya da Fort Payne gibi daha büyük kentlerden birine taşınabilirdi ama alışık olduğu muhitten çok da uzaklaşmak istemiyordu. Kız kardeşi bir süre önce Huntsville'e taşınmıştı ve her ne kadar çok uzağa gitmemiş olsa da *bu* aynı şehirde yaşamaya benzemiyordu. Ayrıca belediye başkanı olan Temple Nolan'ın belediyede sadece Hillsboro'da yaşayanları çalıştırmak gibi bir politikası vardı ki bu Daisy'nin de onayladığı bir politikaydı. Kendisi için bir ayrıcalık tanımasını istemesi pek mümkün değildi. En doğrusu burada, Hillsboro'da kendine bir yer bulmaya çalışmaktı.

Hillsboro'nun tek yerel gazetesi her cuma çıkan haftalık küçük bir gazeteydi ve geçen haftanın sayısı hâlâ masasında duruyordu. İlanların olduğu sayfayı - sadece bir sayfa ilan vardı - açıp tüm sütunları hızla gözden geçirdi. Görünen o ki biri Vine Sokağı'nda üç renkli bir kedi bulmuştu. Bayan Washburn ise doksan sekiz yaşında ve en beklenmedik anlarda - mesela yanlarına biri geldiğinde - üzerindekileri çıkarmayı seven kayınpederine bakmak üzere bir yardımcı arıyordu. Kiralıklar, kiralıklar... Bu başlık altında küçük bir bölüm buldu ve hızla okudu. Sekiz başlık vardı ki bu tahmin ettiğinden çok daha fazlaydı.

Adreslerden biri tanıdıktı, Daisy hemen bu evi eledi: Bu, Beulah Wilson'm evinin üst katındaki odanın ilanıydı. Kentte yaşayan herkes Beulah'mn kiracılarının mahremiyetini sık sık ihlal ettiğini, odalarını sanki bir narkotik köpeği gibi aradığını ve bulduklarını ahbaplarına anlattığını bilirdi. Tüm kasaba Bayan Maviş Dixon'da *Playgirl* dergilerinin ilk sayılarıyla dolu bir koli olduğunu bu sayede öğrenmişti. Ancak Bayan Maviş çok tuhaf biriydi ve kasabada pek sevilmezdi. Bu nedenle herkes onun görüp görebileceği tek erkek cinsel organının derginin orta sayfalarında- kiler olduğu konusunda hemfikirdi.

Daisy, Beulah Wilson'ın evinde kesinlikle yaşamayacaktı.

Geriye yedi olasılık kalıyordu.

Vine Sokağı, diye mırıldandı kendi kendine. Bu ilan muhtemelen Simmons'ların müstakil garajının üzerindeki küçük dairenin ilanıydı. Bu çok kötü bir tercih olmayabilirdi: Kira muhtemelen hayli uygundu ve iyi bir mahallede istediği gibi mahremiyeti olabilirdi. Sonuçta dul olan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Edith Simmons'ın dizlerinde kireçlenme vardı ve muhtemelen Daisy'yi gözetlemek için merdivenleri çıkamayacaktı. Temizlik işlerini artık yapamadığı için birini tuttuğunu bilmeyen yoktu.

Daisy bu ilanı yuvarlak içine aldı ve diğerlerini incelemeye devam etti. Otobanın diğer tarafındaki Forrest Hills'de iki boş apartman dairesi vardı, fakat hem kiralar çok yüksekti hem de daireler çirkindi. Tabii bunlar da birer olasılıktı. Yine de Daisy bu iki daireye, Bayan Simmons garajın üzerindeki daireyi kiraya vermişse bakmaya karar
verdi. Bir diğer ilan Lassiter Caddesi'ndekı bir eve aitti, ancak Daisy bu caddeyi çıkaramayınca koltuğunu döndürüp kent haritasına baktı ve caddenin nerede olduğunu görür görmez ilanı eledi. Bu cadde kentin pek de iyi bir bölgesinde değildi. Ne kadar kötü bir yer olduğunu tam olarak bilmiyor olsa da Hillsboro'nuıı sık suç işlenen bölgelerinden biri olduğundan emindi.

Diğer üç ilan da işe yaramazdı. Biri ikiz bir evin bir tarafıydı ama bu ev sürekli kiracı değiştiriyordu: Evin diğer tarafında oturan Farrıs ailesinin bağırış çağrışlarına ve havada uçuşan küfürlerine kimse uzun süre dayanamıyordu. Diğer ev çok uzaktaydı; neredeyse Fort Payne'deydi. Son ilan ise taşınabilir bir eve aitti ve maalesef pek de iyi bir mahallede yer almıyordu.

Daisy hemen Bayan Simmons'ı aradı. Gazete çıkalı dört gün olmuştu, bu yüzden dairenin henüz kimseye verilmemiş olmasını diledi.

Telefon uzun süre çaldı ama Bayan Simmons'ın bir yerden diğerine ulaşması zaman alacağından Daisy sabırla bekledi. Oğlu Varney ona yanında taşıması, böylelikle telefon her çaldığında yerinden kalkmasına gerek kalmaması için bir telsiz telefon almıştı. Ama Bayan Simmons kendi usulleri olan bir kadındı. Ona göre gün boyunca ccbinde bir telefon taşımak saçmalıktı. En sonunda kazara telefonu tuvalete düşürdü de bu saçmalık sona erdi. Bayan Simmons eski usul telefonunu kullanmayı sürdürdü, Varney de akıllı davranarak annesine bir daha telsiz telefon almadı.

"Alo?" Bayan Simmons'ın ses tonu kireçlenen dizleri gibi gıcırtılıydı.

"Merhaba Bayan Simmons. Ben Daisy Minör. Nasılsınız?"

"iyiyim canım. Yağmurlar eklemlerimin ağrımasına ne-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

den oluyor ama yağmura da ihtiyacımız var. Yani belki de çok şikâyet etmemeliyim. Annenle teyzen nasıllar canım?" "Onlar da çok iyiler. Bahçeden topladıkları domateslerle bamyaları konservelemekle meşguller bugünlerde."

"Ben artık pek konserve işine girişmiyorum," diye devam etti Bayan Simmons sözlerine. "Geçen sene Timmie..." Timmie Varney'nin karısıydı. "Bana bir miktar armut getirmişti de onun reçelini yapmıştık, fakat artık bahçeyle uğraşmayı göze alamıyorum. Dizlerim böyle işleri kaldırmıyor." "Ameliyat olmayı neden düşünmüyorsunuz?" diye öneride bulundu Daisy. Varney ve Timmie'nin bunu yıllardır önerdiğini ve yaşlı kadını ikna edemediğini çok iyi bilmesine rağmen kendini tutamamıştı.

"Neden olayım ki... Mertis Bainbridge ameliyat oldu da ne oldu? Bir daha hayatta olmam diyor. Dert dışında hiçbir faydası olmamış."

Mertis Bainbridge hastalık hastası bir kadındı ve sürekli şikâyet ederdi. Biri ona arabasını verse, arabaya yakıt alması gerekeceği için söylenirdi. Yine de Daisy bu konuyu açmadı çünkü Mertis, Bayan Simmons'ın en iyi arkadaşlarından biriydi.

"Herkes aynı değil," dedi politik bir manevrayla. "Siz Mertis'tcn çok daha güçlüsünüz. Sizde daha iyi sonuç verebilir." Bayan Simmons ne kadar güçlü olduğunun, böylesi- ne bir acıyla kolaylıkla baş edebileceğinin söylenmesinden hoşlanırdı.

"Pekâlâ, bunu düşüneceğim."

Muhtemelen bunu düşünmeyecekti, yine de Daisy görgü kuralları gereği bu konuşmayı yapmış olmaktan memnundu. Artık arama gerekçesine geçebilirdi. "Sizi aramamın nedeni garajın üzerindeki daireniz. Kiraya verdiniz mi?" "Henüz vermedim canım. İlgilenebilecek birini mi tanıyorsun yoksa?"

"Ben ilgileniyorum aslında. Öğle tatilinde gelip daireyi görmem mümkün mü?"

"Neden ki? Dur bir arayıp annenle konuşayım. Seni geri arayacağım canım. İştesin, değil mi?"

Daisy gözlerini kırpıştırdı. Duyduğu şey gerçek miydi? "Pardon? Anlamadım," dedi kibarca. "Neden annemi arayacaksınız?"

"Neden mi? Buna o da razı mı öğrenmek için tabii ki. Onun izni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmadan dairemi sana kiralayamam."
Bu sözler genç kadının yüzüne bir tokat gibi indi. "İzin mi?" dedi şaşkınlıkla. "Ben otuz dört yaşındayım. Herhangi bir yerde yaşamak için kimsenin iznine ihtiyacım yok." "Onunla tartışmış olabilirsin canım. Evelyn'in duygularını incitecek bir karar almak istemem."

"Tartışmadık," diyerek itiraz etti Daisy. Boğazı sinirden o kadar kurumuştu ki zar zor konuşuyordu. *Olamaz!* Bütün kasaba onun annesinin izni olmadan hiçbir şey yapamayacak kadar umutsuz bir vaka olduğunu mu düşünüyordu yoksa? Neden hiç kimseyle çıkamadığını şimdi anlıyordu! Bayan Simmons onutı neden hakarete uğradığını düşündüğünü bile anlayamıyordu. Utanç ve öfke birbirine karışırken, "Bir daha düşündüm de Bayan Simmons," dedi sakin olmaya çabalayarak. "O daire bana pek uygun değil. Rahatsız ettim, kusura bakmayın." Normal telefon cümlelerini sarf etmeden telefonu kapaması kabalık olurdu. Bayan Simmons muhtemelen tüm arkadaşlarına Daisy'nın ne kadar garip davrandığını, annesiyle arasının bozulmuş olduğunu, kendisinin ise ona yardım edemediğini anlatacaktı. Yaşlı kadın onun dairesine girip hafiyelik yapmayacaktı belki ama kesinlikle eve giriş çıkışlarını dikizleyecek ve gördüklerini Evelyn'e iletecekti. Daisy'nin kötü bir şeyler yapmaya niyeti olduğundan değil ama yine de...

Utançtan yerin dibine geçmişti. Acaba tüm arkadaşları ve tanıdıkları onu kendi kararlarını almaktan aciz biri olarak mı görüyordu? Daisy kendini her zaman zeki, sorumluluk sahibi, kendi ayakları üzerinde durabilen biri olarak görmüştü, fakat onu bebekliğinden beri tanıyan Bayan Simmons'ın öyle görmediği kesindi!

Çok geç kalmıştı. Bunu çok daha önce, on yıl önce yapmalıydı. O zaman yapsaydı, görüntüsünü değiştirmesi de daha kolay olurdu. Şimdiyse insanların onu nasıl algıladığını değiştirebilmesi için sanki meclisten yasa çıkartmaya
- ve annesinden izin kâğıdı almaya - ihtiyacı vardı.

Belki de Bayan Simmons'm garajının üzerindeki dairesinde yaşamaması daha iyi olmuştu. Annesinin evinden çıkacak ama yine de birilerinin gözetimi altında yaşıyor olacaktı. Eğer tüm imajını değiştirmek istiyorsa, *tam özgür* bir birey olduğu izlenimi yaratmalıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çirkin apartman daireleri şimdi daha iyi bir olasılık gibi görünüyordu.

Hemen ilandaki numarayı aradı. Ve yine telefon uzun uzun çaldı. Daisy sitenin yöneticisinin de dizlerinde bir sorun olup olmadığını düşünmeden edemedi.

"Alo." Uykulu bir erkek sesi duyuldu.

"Ah, üzgünüm, sizi uyandırdım mı?" Daisy hemen masasındaki saate baktı. Saat dokuzu on geçiyordu. Ne tür bir site yöneticisi bu saatte uyuyor olabilirdi ki?

"Sorun değil."

"Gazetedeki kiralık ilanları için aramıştım."

"Üzgünüm. Son daire dün kiralandı." Adam telefonu kapadı.

Kahretsin.

Daisy sinirli bir şekilde gazeteye baktı. Elinde sadece Lassiter Caddesi'ndeki ev, Farris'lerle paylaşılan ikiz ev ve kasabanın kenar mahallesindeki taşınabilir ev kalmıştı. İkiz evi kesinlikle düşünmüyordu.

Şu anda vazgeçerse bir daha hiçbir zaman aynada kendine bakamazdı. Bu sorunu çözmeliydi. Belki de taşınabilir ev ya da Lassiter Caddesi'ndeki ev o kadar da kötü değildi. Kenar mahallede yaşamak onu çok da rahatsız etmezdi. Yeter ki tehlikeli bir yer, köşe başlarında uyuşturucu satıcılarının durduğu, gecenin sessizliğini silah seslerinin böldüğü bir mahalle olmasın.

Aslında Hillsboro'da gece ya da gündüz bir silah patlasa duyacağından emindi.

Kütüphanenin kapısı açılırken şıngırdayan zilin sesini duydu birden. Görünümünde pek bir farklılık yaratmasa da ayağa kalkıp eteğini düzeltti. Öğlene kadar kütüphanede bir tek o çalışırdı, çünkü o saatlerde çok az insan kütüphaneye uğrardı. Kütüphane daha çok öğleden sonraları, okullar dağıldıktan sonra hareketlenirdi. Yazın okullar kapalı da olsa durum pek farklı sayılmazdı: İnsanlar yine çoğunlukla öğleden sonraları gelirlerdi çünkü sabahları, hava daha serin olduğundan diğer işlerini hallederlerdi. Kendra Owens öğlen on ikide gelir ve akşam dokuza yani kütüphane kapanana kadar çalışırdı. Bir de yarım gün çalışan Shannon Ivey vardı. O da öğleden sonra beşte gelir, dokuza kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kalırdı. Yani Kendra akşam saatlerinde hiç yalnız kalmazdı. Kütüphanede yalnız çalışmak zorunda kalan tek kişi Daisy'di ama yine de sorumluluklarının bilincindeydi.

Danışma bankosunun ardındaki küçük ofisinden çıka- madan bir ses duydu: "Kimse yok mu?"

İki büyük adımda odadan çıktı. İçeride kimse olmasa da birinin kütüphaneye girip bağırmasına öfkelenmişti. Gelenin kim olduğunu görünce ona ters bir bakış atıp, "Tabii ki var. Bağırmanıza gerek yok," dedi.

Polis Şefi Jack Russo ahşap bankonun diğer tarafında sabırsızca bekliyordu. Daisy onu simaen biliyordu ama daha önce onunla hiç konuşmamıştı ki bugün de konuşmuyor olmayı dilerdi doğrusu. Açıkçası belediye başkanı Nolan'm polis şefi seçimi üzerine çok da kafa patlatma- mıştı, fakat tam olarak ne olduğunu bilemese de bu adamdaki bir şeyler onu huzursuz ediyordu. Başkan neden kasabadan birini seçmemiş, neden polis teşkilatında çalışan birini atamamıştı ki sanki? Şef Russo bir yabancıydı ve kasaba toplantılarında gördüğü kadarıyla ağırlığını koymak konusunda pek çekingen davranmıyordu. Bir zorbayı sevmemek kolaydı.

"Eğer içeride birini görseydim bağırmazdım herhalde," diye cevap verdi adam aksi bir şekilde.

"içeride kimse olmasaydı kapı açık olmazdı herhalde," dedi Daisy bir o kadar aksi bir ses tonuyla.

Berabere.

Russo yakışıklı bir adamdı, tabii kalın enseli, geniş ve düşük omuzlu erkekleri beğenenler için. Daisy atletik görünen herkesin beyinsiz olduğunu düşünecek kadar salak değildi, yine de bu gibi tiplerden hiç hoşlanmazdı. Bu kadar kaslı bir vücuda sahip olmak için deli gibi spor yapan bir adam biraz narsist olmalıydı, öyle değil mi? Onun kaç yaşında olduğunu bilmiyordu. Yüzündeki ve göz çevresindeki birkaç çizgi dışında pek bir yaşlılık belirtisi yoktu, ancak kısa kesilmiş saçları tepede dikkat çeken bir tutam siyah saç dışında tamamen griydi. Ne olursa olsun saatlerini ağırlık kaldırmaya adamak için biraz yaşlıydı. Ayrıca şu kibirli, küstah bakışları ve her an küçümseyerek gülecekmiş gibi duran dolgun dudakları hiç hoş değildi. Kendini kim sanıyordu bu adam, Elvis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mi? Üstüne üstlük - Daisy'nin duyduğuna göre Şikago ya da New York'ta polislik yapmıştı - kaba ve sinir bozucu bir Yanki idi. Eğer eyalet şerifinin yaptığı gibi adaylığını koymak zorunda kalsaydı, hiçbir şekilde kazanamazdı.

Daisy derin bir nefes aldı. Polis şefiyle ilgili düşüncelerine katılan az sayıda insan vardı. Başkan Nolan onu seviyordu, kent konseyi onu seviyordu ve duyduğu kadarıyla kasabadaki pek çok bekâr genç kadın onun mükemmel olduğunu düşünüyordu. Belki de Daisy içgüdülerinde yanılıyordu. *Belki de.* Kendine iyi bir komşu olarak önyargılı olmaması gerektiğini hatırlattı, yine de aralarında danışma bankosunun olmasına seviniyordu.

En iyi kütüphaneci sesini - yani hem canlı hem de arkadaşça bir ses tonu - takınıp, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. Halk için çalışmak bir sanattı, özellikle de kütüphanede çalışmak. İnsanları teşvik etmek zorundaydı, çünkü onların daha çok okuması isteniyordu. Ayıı zamanda insanları kütüphaneye ve diğer insanlara saygı göstermeye yönlendirmeliydi.

"Evet. Sanal kütüphaneye girmek istiyorum."

Söyleyeceği hiçbir şey Daisy'nin yüzünün bu kadar aydınlanmasını sağlayamazdı doğrusu. İşte polis şefine birkaç puan kazandıran bir hamle. Daisy haklı olarak eyaletin sanal kütüphanesiyle gurur duyuyordu; Alabama bu kategoride tüm ülkeye örnek teşkil ediyordu. Bu eyalette yaşayan herhangi bir vatandaş eyalet sınırları içindeki herhangi bir kütüphaneye giderek kayıt olabilir ve aldığı şifreyle evindeki internet bağlantısını kullanarak binlerce gazete, dergi, makale, ansiklopedi, araştırına metni, tıbbi makale ve benzeri dokümana kolaylıkla ulaşabilirdi. Bazı kategoriler
- mesela çocukların eğitimleri sırasında kullanabilmeleri için - kamu menfaatini gözeterek açılmıştı. Diğer eyaletlerin de sanal kütüphaneleri vardı ama Alabama'nınki şu anda en geniş arşive sahipti.

"Çok beğeneceksiniz," dedi Daisy heyecanla ve bankonun kapağını kaldırıp dışarı çıktı. "Gelin benimle."

Onu internete bağlı bilgisayarın durduğu odaya götürdü. Bilgisayarın önündeki sandalyeyi çekerken polis şefine kendine bir sandalye çekmesini işaret etti. Adam bir sandalye çekip Daisy'nin yanma oturdu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve yerine yerleşir yerleşmez bacak bacak üstüne attı. Bu, etrafını fiziksel olarak kontrol altına almak isteyen dominant bir erkeğin oturuş şekliydi.

Daisy kaşlarını çattı ve Jack'in az önce kazandığı puanları tekrar düşündü. Etrafındaki insanları böyle sıkıştırmaması gerektiğini bilmiyor muydu bu adam? Sandalyesini onunkinden biraz uzaklaştırdı ve aklındaki hesap defterinin borç sütununa *terbiyesiz* diye not düştü.

Ondan gerekli bilgileri aldı, sisteme girdi ve şifresini oluşturdu. Bütün bunları yaparken polis şefinin hâlâ ona çok yakın oturduğunun farkındaydı. İşini yaparken gözü sürekli olarak hemen yanındaki kaslı bacağa takılıyordu. Sandalyesini ondan daha da uzaklaştıramazdı, yoksa klavyeye ulaşamayacaktı. Sinir olmuştu çünkü Jack'in başkasının alanına girmenin ayıp olduğunu bilmesi gerektiğini düşünüyordu. Sonuçta büyük şehirlerin polis teşkilatlarında bu gibi davranış dersleri veriliyor olmalıydı. Ona sinirli sinirli bakmak için döndüğü anda neredeyse yerinden sıçradı çünkü adam gözlerini ona dikmişti. Ve bakışlarım gizlemeye de çalışmıyordu.

Daisy yüzünün kızardığını hissetti. Normal şartlarda işini bir an önce bitirip hızla güvenli ofisine dönmeye çalışırdı ama *bugün* yeni bir gündü. Hayatında bir dönüm noktasıydı. Bu nedenle korkup sinerse kendini hiç affetmeyecekti. Bayan Simmons'a kaba davranmıştı bile... Polis şefine çıkışmaması için nasıl bir neden olabilirdi ki?

"Neden bana öyle bakıyorsunuz?" dedi açıkça. "Yüzümde bir şey mi var? Yoksa tehlikeli bir suçluya mı benziyorum?"

"İkisi de değil. Kanun adamları insanlara bakarlar, *bu* işlerinin bir parçasıdır."

Alı. Galiba bu doğruydu. Kızgınlığı biraz geçti ama sadece biraz. 'Yine de yapmayın," diye emretti. "Bu çok kaba bir davranış ve beni huzursuz ediyor."

"Öziir dilerim." Yine de bakışlarını ondan çekmemişti; muhtemelen emirlere uymayı pek beccremeyeıı biriydi. Gözlerinin rengi gri ile yeşil arası bir tondaydı ve kumral cildi düşünüldüğünde biraz garip görünüyordu. Tabii gözlerinin her biri farklı renk olan Daisy başkasının gözlerini eleştirecek en son kişiydi. "Amacım sizi huzursuz etmek değil... Bayan... Daisy, değil mi?" Dolgun dudakları kıvrıldı. "Sizi arabamla gezdirebilir miyim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daisy'ıiin yüzü kıpkırmızı oldu. *Bayan Daisy'nin Şoförü* filini vizyona girdikten sonra bu espriyi pek çok kez duymuş ve bir kez bile gülmemişti. Hayali hesap defterinin borçlar bölümüne iki tik daha attı, çünkü herhangi birinin ismiyle dalga geçmek büyük kabalıktı ve puan kaybettirmesi kaçınılmazdı.

Onu hiç komik bulmadığını ortaya koyarcasına buz gibi bir ses tonuyla, "Hayır, teşekkürler," dedi. Ayağa kalktı ve ona üzerinde şifrenin yazılı olduğu plastik kartı uzattı. Tek kelime etmeksizin dönüp hızla ilerleyerek bankonun arkasına geçti ve aralarına bir sınır koymasının akabinde dönüp ona baktı.

"Özür dilerim," dedi adam. Bu son birkaç dakika içinde ikinci özürüydii. Ama sorun şu ki Daisy her ikisinde de onun samimi olduğuna ikna olmamıştı. Jack ahşap bankoya yaslandı ve elindeki plastik kartı uzun parmaklarının arasında çevirerek, "Sanırım bu espriyi daha önce duymuştunuz?" dedi.

Daisy buzullardan geliyormuşçasına soğuk bir sesle, "Hem de pek çok kez," dedi.

Russo tişörtünü düzeltmeye çalışırmış gibi omuzlarını oynattı. Fakat Daisy daha önce vücut diliyle ilgili makaleler okumuştu ve bunun tam da karşısındakini fiziğiyle etkilemeye çalışan birinin davranışı olduğunu biliyordu. Amacı buysa başarılı olamadığı kesindi.

inatla sessiz kaldığı bir dakikanın ardından adamın özrünü ne kabul etti ne de reddetti. Jack tekrar omuzlarını kaldırıp indirdi. Plastik kartı bankoya vurdu. Bu ne biçim bir mesajdı böyle? Daisy okuduğu makalelerde elini masaya vurma hareketinin ne anlama geldiğine dair bir şey var mıydı hatırlamaya çalışırken, "Yardımlarınız için teşekkürler," dedi adam en sonunda.

Kahretsin, şimdi cevap vermesi gerekiyordu işte. "Bir şey değil," diye mırıldandı ve polis şefinin arkasını dönüp gidişini izledi. Adamın kıs kıs güldüğünden emindi.

Aptal Yanki! Burada ne işi vardı ki? Eğer o kadar başarılı, önemli bir büyük şehir polisiyse neden büyük bir şehirde çalışmıyordu ki? Nüfusu dokuz bin küsur olan Alabama'nın doğusunda sıkışıp kalmış Hillsboro'da ne yapıyordu? Belki de kirli işlere bulaşmış ve yakalanmıştı. Belki de büyük bir hata yapmış ve silahsız masum birini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vurmuştu. Daisy onun geldiği yerden kovulmasına neden olabilecek pek çok şeyi yapabilecek biri olduğunu düşündü.

Her neyse, daha fazla onu düşünüp sinirlenmeye hiç niyeti yoktu. Büyük resme baktığında kaba müşterilerin hiçbir önemi yoktu. Aklından olumsuz düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı. Onun şu anda bir görevi vardı ve *bugün* içinde yaşayacağı bir ev bulana kadar annesinin evine dönmeyecekti.

Elindeki seçenekleri not ettiği listeyi hatırlayınca iç çekti. Yeminini tutma konusunda ısrar ederse bu geceyi arabada geçirmek zorunda kalabilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üç

Belediye başkanı Temple Nolan küçük kasabasını çok seviyordu. Hillsboro tuhaf bir şekilde güney için fazla derli topluydu; toprak ucuz ve bol, kasaba genişlemeye uygundu. Apalaş Dağları'nın bayırlarıyla çevrili küçük bir vadide kurulmuş olan Hillsboro yine de genişlememişti. Nolaıı kasabaya girişi bile çok severdi: İki yanında sedir ağaçlarının sıralandığı tepeye uzanan ana yolda ilerlediğinizde karşınıza bir viraj çıkardı. Virajı döner dönmez gözünüze ilişen kasabanın New England'da değil de ülkenin güneşli güneyinde olduğuna zor inanırdınız.

Hillsboro'da göğe yükselen beyaz kilise kuleleri, yeşil yapraklarıyla kasabaya gölge yapan dev meşe ve ceviz ağaçları, çiçeklerle renklenmiş çayırlar, hatta bir kasaba meydanı vardı. İlçe merkezi olmadığından bir adalet sarayı yoktu ama meydan dikkat çekiciydi. Kasaba meydanı sadece dört bin metrekarelik bir alandı ve bakımlı çiçeklikler, banklar, güzel bir parkla çevrilmişti. Burada İç Savaş'taıı kalma top ve dibine yerleştirilmiş bir grup paslı gülle görebilirdiniz. Kasabalılar bu parka sık sık uğrarlardı, sırf bu bile maliyeti haklı çıkarmaya yetiyordu.

Sarı tuğladan yapılmış iki katlı belediye sarayının bir tarafında emniyet binası, diğer tarafında da kent kütüphanesi yer alıyordu. Emniyet binası başkanın kasabasını pislikten uzak tutan kaba ve inatçı Yanki polis şefi Jack Russo tarafından yönetiliyordu. Kütüphanenin yönetimi ise gelmiş geçmiş en soğuk kız kurusu Daisy Minor'a aitti. Daisy'nin yaşı o kadar da geçkin değildi ama kadın gerçekten çok soğuktu. Pek çok karakterin yaşadığı bu kasabada, başkanın en sevdiği karakterlerden biri oydu çünkü tam da olması gerektiği gibiydi.

Meydanı çevreleyen pek çok dükkân vardı: Kuru temiz- lcmeci, hırdavatçı, tuhafiyeci, birkaç antikacı, market, ucuz mallar satan bir dükkân ve bir hobi market. Hillsboro'da şık mağazalar yoktu ama kasabalılar temel ihtiyaçlarını kolayca temin edebiliyorlar ve mutlu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mesut yaşıyorlardı. Muhtelif fast-food zincirlerinin burada da birer şubesi bulunuyordu, ancak hiçbiri kasabanın merkezinde değildi, hepsi Fort Paync yolunda sıralanmıştı. Meydandaki tek restoran, sabah ve öğle saatlerinde inanılmaz derecede rağbet gören Coffee Cup'tı. Fakat burası akşam altıda kapanıyordu çünkü Hillsboro sakinleri akşam yemeği için dışarı çıkmayı pek sevmezlerdi.

Burası huzurlu bir kasabaydı, daha doğrusu dokuz bin insanın bir arada olduğu bir yer ne kadar huzurlu ola- biliyorsa o kadar huzurluydu. Hillsboro'da bar ve gece kulübü yoktu; alkollü bir şeyler içmek istiyorsanız ya Scottsboro'ya ya da Madison Couıty'ye gitmeniz gerekiyordu. Aslında insanlar genellikle içkilerini alıp evde içerlerdi, polis de gerçekten eve gittikleri sürece yaptıklarını görmezden gelirdi. Ancak araba sürerken içmek isteyenlere aman vermezlerdi. Bir de ev partilerine gizlice bira kasaları sokmaya çalışan gençleri gözden kaçırmazlardı. Bu arada esrar içmek ya da uyuşturucu kullanmak isteyenler de yok değildi. Fakat Temple Nolan, Hillsboro'yu uyuş-turucudan temizlemek için çok çaba göstermişti.

Jack Russo'yu polis şefi olarak atamasının en büyük nedeni de buydu. Russo hem Şikago hem de New York'ta çalışmıştı. Sokakları tanıyordu. Yani iş uyuşturucuyla mücadeleye geldiğinde hangi taşın altına bakacağını çok iyi biliyordu. Belki onun yöntemleri ülkenin bu tarafı için biraz fazla sert kaçabilirdi ama yapacak bir şey yoktu; bazen kurunun yanında yaş da yanardı. Russo'nıın en avantajlı yanı kasabanın yabancısı olmasıydı: Bir işin üstesinden gelebilir, bunu yaparken dudak uçuklatacak kadar çok bilgi ve desteğin sunulduğu *eski dost ağnıa* takılmazdı. Birinden yardım almak demek birine borçlanmak demekti. Ve bu yola girdiğinizde siz daha farkına bile varamadan yapılmaması gereken şeyler yapılır, gizli bilgiler sızıverirdi. Göreve bir yabancıyı atayarak Temple bu gibi sorunları baştan engellemişti. Sevgili Hillsboro'su bu sayede tam istediği gibi huzurlu ve temiz kalacaktı. Ayrıca polis şefi o kadar izole olacaktı ki bilmemesi gerekenleri de hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Bu formül bugüne kadar hep işe yaramıştı.

Nolaıı dokuz yıldır belediye başkanıydı. Geçen sene başkanlığı üçüncü kez kazanmıştı. I Ieniiz kırk beş yaşındaydı. Düzgün siyah saçları, mavi gözleriyle bakımlı ve yakışıklı bir adamdı. Hillsboro'da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

büyümüştü. Futbol, basketbol, beyzbol gibi sporlarda başarılı, popüler bir gençti, fakat hiçbirinde yıldız oyuncu olamamıştı. Bu yüzden bu sporların herhangi birinde profesyonel lige geçmeyi hiç düşünmemişti. Yine de amigo kızların lideriyle evlenme şerefine yıldız oyun kurucu değil *o* ermişti. Sarışın ve sportif Jennifer Whitehead, Temple üniversiteden işletme diplomasını aldıktan hemen sonra Haziran ayında Bayan Nolan olmuştu. Bir sonraki yıl Jason hayatlarına girmişti, üç yıl sonra da küçük sarışın Paige doğmuştu. Fotoğraflarda ideal aile profili çiziyorlardı, tam da aile planlaması broşürlerindeki gibi...

Çocukları da başlarını hiç belaya sokmamışlardı. Jason iyi bir atışçı olduğunu ispatlamış ve bu sayede üniversiteye girmişti. Fakat onun da bu alanda yükselmek ve hayatını kurmak gibi bir arzusu yoktu, bu nedenle şu anda Kuzey Karolina'da tıp eğitimi alıyordu. Şu anda yirmi yaşında olan Paige de üniversiteye gidiyordu. Hem matematik hem de fen dalında lisans eğitimi alıyordu. İleride uzay araştırmalarında çalışmak istiyordu. Her ikisi de harika çocuklardı, neyse ki ikisi de annelerine çekmemişlerdi.

Evet, güzel Jennifer ailenin en uçarı ismiydi. Temple bunu önceden düşünmeliydi: Lise ve üniversitede basit olan birini evlilik dahi değiştiremezdi. Hatırladığı kadarıyla Jennifer herkesle yatağa girerdi. İki çocuğu da ona bu kadar benzemeseydi DNA testi yaptırmak isteyebilirdi. Ama başlarda Jennifer kendini Templc'ın yatağıyla sınırlamaya özen gösteriyordu; Temple'a göre Jennifer onu düzenli olarak aldatmaya Paige iki yaşına girdikten sonra başlamıştı.

Politik kariyeri sayesinde muhtemelen boşanma şokunun üstesinden gelirdi ama Temple'ın böyle bir niyeti yoktu. Birkaç nedeni vardı. Bir kere çocuklar annelerini çok seviyorlardı ve Temple onları üzmek istemiyordu. Ayrıca Jennifer'm işe yaradığı alanlar da vardı. Karısının kendisine oy kazandırdığından emindi: *Zavallı Notan, ailesini bir arada tutmak için nelere katlanıyor* gibisinden acıma oyları mesela. Ayrıca Temple bazı hesapları kapatmak ya da birine bir iyilik yapmak istediğinde, Jennifer iç çamaşırını indirip yatağa girmeye her zaman hazırdı.

Doğal olarak Nolan'm da rahatlamak için başka kapılara gitmesi gerekiyordu. Onunla bir daha birlikte olması mümkün değildi. Özellikle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

de Jcnnifer'ın üzerine çıkmasına izin verdiği onca pislikten sonra. Kasabadaki pek çok münasip kadınla - hatta münasip olmayanlarla bile - istese kolaylıkla ilişkiye girebilirdi. Ama ne kadar tahrik edilirse edilsin akıllı biri olduğundan kendi kuyusunu kazmaya hiç niyeti yoktu. En doğrusu bu gibi ihtiyaçlarını kasabanın dışında karşılamaktı. Zaten istediğinde bir kadın bulmakta hiçbir zaman zorluk çekmiyordu.

Ofisteki diğer telefon hatlarından farklı çalan özel hattın sesini duydu. Kapının kapalı olduğundan emin olduktan sonra ahizeyi kaldırdı. "Evet?" Telefonu açtığında ilk ismini kesinlikle söylemezdi, *ne olur ne olmaz.* Bunu özellikle cep telefonunu açarken yapardı ama alışkanlık işte, ofis telefonunu da böyle açmaya başlamıştı.

"Yüklemeyle ilgili küçük bir sorun var," dedi gayet iyi tanıdığı bir ses.

"Çıkarmada gecikme mi olacak?"

"Evet. Gelip kendin görmek isteyebilirsin."

Tenıple içten içe küfretti. Kahrolası yağmur durur durmaz golf yapmayı planlamıştı. Şimdi bir de Huntsville'e kadar gitmek zorundaydı. Ama Glenn Sykes son derece becerikli bir adamdı; sorun ciddi olmasaydı Nolaıı'daıı oraya kadar gidip durumu kendi gözleriyle değerlendirmesini istemezdi. "Öğle tatilimi uzatırım o zaman," dedi kısaca.

"Ambara gel," dedi Sykes. "Orada bekliyor olacağım."

Aynı anda telefonu kapadılar ve Temple yavaş yavaş ahizeyi yerine bıraktı. Biri kaçmayı başarmadığı sürece her şey yolunda demekti. Ve eğer böyle bir sorun olmuş olsaydı Glenn bundan mutlaka bahsederdi. Ancak bazen hemen müdahale edilmezse ortalığın daha çok karışmasına neden olabilecek başka sorunlar da ortaya çıkıyordu.

Nolan üç saat sonra yıkık dökük ambarda soruna bakıyor ve kaybını hesaplarken içte içe küfrediyordu. "Ne oldu?"

"Aşırı doz," dedi Glenn Sykes kısa ve öz bir şekilde.

Aslında neler olduğunu tahmin etmek o kadar da güç değil diye düşündü başkan. "GHB mi?"

"Evet."

"Mitchell." Sykes bunun aksini iddia etmeyince Temp- le iç çekti. "Bay Mitchell sorun çıkarmaya başladı." Bu Mıtchell'ın ilk vukuatı değildi. Bu sapık herif kızları bilinçleri yerinde değilken becermeyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

seviyordu. Nolan adamın bu sayede yaptığının yanına kâr kaldığını hissettiğini düşündü. Ya da belki de eğer boğuşmazlarsa bunun bir tecavüz sayılamayacağını varsayıyordu. Neyse ne... Mitchell ikinci kez bir kızı aşırı doz GHB ile öldürmüştü. Bu malı kullanmak tamam ama bu işten kâr elde etmek bambaşka bir şeydi; iş ciddiydi.

Sykes homurdandı. "Mitchell sorun çıkarıp duruyor. Kahrolası aptalın bize getirisinden çok zararı dokunuyor." "Aynı fikirdeyim."

"Bir şeyler yapmamı ister misin?"

"Korkarım bir şeyler yapmak zorundayız. MitcheH'ın eğlencesi bize pahalıya mal oluyor."

Sykes rahatlamıştı. Beceriksizlerle iş yapmayı sevmezdi ve Mitchell da birinci sınıf bir beceriksizdi. Diğer taraftan Temple Nolan gibi bir adamla çalışmak onun için büyük zevkti; başkan hiçbir zaman paniklemez her tür sorunu duygusuzca ele alırdı. Yerdeki paketi işaret ederek, "Cesedi ne yapmamı istersin? Gömeyim mi? Yoksa bir yere mi atayım?" dedi.

Temple düşündü. "Ne kadar geçti üzerinden?"

"Ben dört saat kadar önce öğrendim."

"Emin olmak için birkaç saat daha bekle, sonra da at." GHB'nın kimyasal bileşimi altı saat içinde çözülüyordu; bu süreden sonra bulunan cesetlerde GHB'nin izine rastlamak mümkün değildi. Birinin GHB'dcn öldüğünün anlaşılması için kan örnekleri o ilk altı saat içinde alınıp

incelenmcliydi. Bu süreden sonra test yapan otoriteler, GHB'den şüphelenseler de bunu ispatlayamıyorlardı. "Nereye atayım?"

"Bizimle bağlantısı olmayan bir yer olsun da neresi olursa olsun."

Sykes çenesini ovuşturdu. "Sanırım onu Marshall County'ye götüreceğim. Onu bulduklarında göçmen işçilerden biri sanacaklar ve kimse kimliğini tespit etmekle uğraşmayacak." Kafasını kaldırıp saçtan çatıya baktı. Yağmur çatıyı dövmeye devam ediyordu. "Hava da yardım eder. Eğer Marslıall'dakilcr soruşturmaya karar verirlerse arabanın izlerini belirleyemezler."

"İyi fikir." Yerde yatana bakarak iç çekti. Ölüm bir insanı sadece hareketsizleştirmiyordu, kaslarındaki gerilimi ve zarafeti alıp onu bir çuvala çeviriyordu. Ölü birini nasıl uyuyor zannedebiliyorlardı, hiç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anlamıyordu. Ona göre görünüm tamamen farklıydı. Kız yaşarken çok güzel olabilirdi, tam bir para makinesi olma ihtimali olan masum bir yaratık... Ama ölüyken bir hiçti.

"Phillips'i arayıp neler olduğunu ve Mitchell konusunda ne yapacağımızı anlatayım." Temple bu telefon görüşmesini yapma konusunda çok isteksizdi çünkü hata yaptığını kabul etmekten nefret ederdi. Mitchcll'ı tutma kararı büyük bir hataydı.

Ama sonuçta *bu* geç olmadan düzeltilmesi gereken bir hataydı. Mitchell bir daha başka bir kızı GHB'ylc öldüre- mcyecektı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRT

Daisy yağmurun altında durmuş son umudu olan Las- sitcr Caddesi'ndeki küçük ve eski püskü eve bakıyordu. Evin beyaz boyası dökülüyordu, etrafındaki birkaç bodur ağacın bir an önce budanması gerekiyordu, yabani otlarla kaplı bahçe bütün yaz bir kez bile biçilmemiş görünüyordu ve ön verandanın çatısı çökmüştü. Tel kapının teli neredeyse paramparça olmuş ve bir kenarı kapının çerçevesinden çıkmıştı, pencerelerden birinde de kocaman bir çatlak vardı. Bununla birlikte küçük arka bahçesinin çitle çevrili olması iyi bir şeydi. Daisy eve dair başka olumlu yönler de bulmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Gerçi evin henüz tutulmamış olması bile olumlu bir yan olarak sayılabilirdi.

Ev sahibi Bayan Phipps, "Bekleyin anahtarı bulayım da içeri girelim," dedi ve büyük omuz çantasını karıştırmaya başladı. Boyu 1.50 ya var ya yoktu ama hayli kiloluydu. Küçük bulut öbeklerine benzeyen beyaz bukleli saçları yapılıydı - belki de böyle uzuyordu. Derin bir nefes aldı ve kırık taşlara basarak - tamamen kırılmış birkaç taşın etrafından dolanarak - eve doğru yürüdü.

"Muhteşem bir ev değil," deyince Daisy onun neden bu gibi bir uyanda bulunma ihtiyacı duyduğunu anlayamadı. "Sadece iki oda, bir salon, mutfak ve banyodan ibaret. Ama biz E.B. ile bu evde iki çocuk yetiştirdik. E.B. öldükten sonra çocuklar bana bir karavan aldılar ve onu büyük oğlumun evinin arka bahçesine koyduk, bu sayede eğer hastalanırsam falan benimle ilgilenebilecekler. Bu eski evden kurtulmayı hiç düşünmedim doğrusu. Burası çok uzun zamandır bizim evimiz. Ayrıca kira geliri de hiç fena değil."

Eğri büğrü görünen ahşap veranda Bayan Phipps'ıı ağırlığıyla sanki biraz daha çöktü. Daisy zemin tamamen çökerse ve ev sahibi düşerse diye yardım getirebilmek amacıyla biraz geride durdu. Ama herhangi bir kaza olmadan kadın kapıya ulaştı ve kilitle boğuşmaya başladı. Sonunda anahtar kilitte döndü ve Bayan Phipps'teıı zafer dolu bir ses

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çıktı. “İşte geldik. Son kiracı çıktıktan sonra evi temizledim, çöp falan yok yani merak etme.”

Evin içi gerçekten temizdi. Daisy içeri girer girmez bunu fark etmişti. İçerisi doğal olarak biraz nem kokuyordu ancak bu pislikten değil evin boş olmasından kaynaklanan bir kokuydu.

Odalar küçüktü, mutfak ise ancak küçük bir masa ve iki iskemlenin sığacağı büyüklükteydi. Daisy dört kişilik bir ailenin buraya nasıl sığmış olduğunu hayal bile edemiyordu. Yerler iyicc yıpranmış döşemelik muşamba ile kaplıydı, fakat istenirse halıyla kapatılabilirdi. Banyo da küçüktü ama bir süre önce küvetin yerine beyaz bir tuvalet ve lavaboya hiç uymayan mavi fiberglastan bir duş teknesi ile duş takılmıştı. Duvarda da bir ısıtıcı vardı.

Daisy odaları sessizce bir kez daha gezdi ve kendini burada hayal etmeye çalıştı. Evi tutarsa klima, hah, mutfak aletleri ve salon için mobilya alması şarttı. Neyse ki yatak odası takımı vardı. Yine de en ucuzuna da kaçsa bu evi yaşanılabilir kılmak için toplamda yaklaşık altı bin dolar kadar harcama yapması gerekecekti. Ülkenin en pahalı kentlerinden birinde yaşamadığına bir kez daha şükretti, yoksa masraflar en azından bunun iki katını bulurdu. Parası vardı, bu bir sorun değildi, fakat hayatında hiç bu kadar yüksek bir tutarı bir kerede harcamamıştı. Bunu düşününce karnına ağrılar girdi.

Ya bu parayı gözden çıkaracaktı ya da annesinin evinde yaşamaya devam edip'orada yaşlanıp ölecekti. *Yapayalnız.*

“Tutuyorum,” dedi yüksek bir sesle. Sanki konuşan bir başkasıymış gibi sözcükler garip geldi kulağına.

Bayan Phipps’in tombul suratı bir anda aydınlandı. “Öyle mi? Ay, tutmazsın sandım. Buralarda oturacak birine hiç benzemiyordun. Yani aslında burası eskiden çok iyi bir muhitti ama mahalle giderek gözden düştü ve...” Birden nefesi kesildi ve neden hayrete düştüğünü anlatmaya devam edemedi.

Daisy onu anlayabiliyordu. Bir hafta öncesine, hayır daha düne kadar o da kendisini burada yaşarken hayal bile edememişti.

Umutsuz olabilirdi ama zavallı değildi. Kollarını kavuşturdu ve en iyi kütüphaneci tavrını takınarak, “Verandanın acilen yenilenmesi gerek. Bunu ben halledebilirim isterseniz ama tamir masraflarını kiradan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düşerim," dedi.

Bayan Phipps de kollarını kavuşturdu. "Bunu neden isteyeyim?"

"Başta elinize geçecek nakit azalacak ama uzun vadede evinizin değeri artacak. Bir dahaki kiracıdan daha fazla kira isteyebileceksiniz." Daisy kadının eline geçecek paradan çok uzun vadede evinin ne kadar değerleneceğini anlamasını umdu. Tamirin ne kadar tutacağına dair en ufak bir fikri yoktu ancak kira ayda sadece yüz yirmi dolardı. Yani Bayan Phipps önerisini kabul ederse birkaç ay kira alamayacak gibi görünüyordu.

"O kadar uzun bir süre kira almadan yapabileceğimi sanmıyorum," dedi kadın tereddütle.

Daisy hemen bir çözüm buldu: "Peki o zaman iki ayda bir ödememe ne dersiniz? Bu iğinizi görür mü? Tamiratı ben öderim, ondan sonra da bir ay kira öder bir ay masraftan düşerim. Veya isterseniz siz tamir ettirirsiniz ve kirayı biraz daha yükseltirsiniz."

Bayan Phipps ağırlığını diğer ayağına verdi. "Benim bu işe verebileceğim nakit param yok ki... Tamam, senin dediğin gibi yapalım o zaman. Fakat bunu kâğıda dökelim istiyorum. Ve ilk ayın kirasını peşin alırım. Kesintiyi ikinci aydan itibaren başlatırsın. Hiçbir fatura kiraya dahil değil bu arada."

Daisy yüz yirmi dolarlık kiraya faturaların dahil olabileceğine ihtimal vermemişti zaten. Kadına elini uzattı. "Anlaştık o halde." El sıkıştılar.

"Biraz küçük." Aynı akşam kız kardeşiyle birlikte Daisy'nin yeıii evini görmeye gelen Jo Teyze'nin ilk yorumu buydu.

"Bence iş görür," dedi Evelyn inançlı bir sesle. "Biraz duvar boyası ve güzel perdelerle mucizeler yaratabiliriz. Hem Daisy'nin burada uzun süre yaşayacağını sanmıyorum. Seveceği birini bulması çok zaman almayacak bence. Daisy, canım, tavan arasında işine yarayacağını düşündüğün bir şey varsa al, olur mu?" Küçük eve bir kez daha göz gezdirdi. "Tam olarak nasıl dekore etmeyi düşünüyorsun?" diye sordu ama sesinden herhangi bir tarzın bu evi tam olarak adam edeceğinden şüphe duyduğu anlaşılıyordu.

"Samimi ve rahat," diye cevap verdi Daisy. "Başka bir tarz denemek için çok küçük bir ev. Bilirsin, üzerine tüylü battaniye atılmış pufıdik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

koltuklar falan, öyle şeyler işte."

"Hmmra," dedi Jo Teyzesi. "Tüylü olup da koyduğun yerde duran tek şey koltuğa bağlayacağın bir köpektir canım."

Hepsi gülmeye başladı. Jo Teyze'nin espri anlayışı ab- sürdleşme eğilimindeydi ve hem Daisy hem de Evelyn bu espriler havada uçuşmaya başladığında çok eğlenirlerdi.

"Bir köpek almalısın," dedi Evelyn birdenbire. "Ya da camlara demir, kapılara da alarm taktırmak zorundasın." Demir ya da alarm taktırma fikri şu ara iyice şişecek harcamalarını düşününce Daisy'ye pek iyi gelmedi. "Bir köpek aramaya başlayayım ben," dedi hemen. Hem köpek ona arkadaşlık da ederdi. Hiç yalnız yaşamamıştı, bu geçişi evde besleyeceği bir köpek kesinlikle kolaylaştırırdı. Yeniden bir hayvan beslemek çok hoş bir fikirdi. Son ev hayvanları yaşlanıp öleli sekiz sene olmuştu.

"Ne zaman taşınabileceksin?" diye sordu Jo Teyze. "Bilmiyorum." Biraz kuşkuyla etrafına bakındı. "Tüm tesisatı açtırmalıyım ama bu o kadar zaman almaz. Mutfak aletleri satın almalı ve onları buraya yollamalarını sağlamalıyım. Ayrıca mobilya, halı ve perde de alınacak. Boya da var. Kesinlikle bir kat boya gerekiyor."

Evelyn burnunu çekti. "İyi bir ev sahibi son kiracı çıktıktan sonra evini boyatıp öyle kiraya vermeli aslında." "Kira sadece ayda yüz yirmi dolar anne. Boya ne yazık ki fiyata dahil değil."

"Buck Latham'ın hafta sonları boya işleri yaptığını duymuştum," dedi Jo Teyze. "Bu akşam arayayım da bir fiyat alayım."

Daisy harcama listesinin daha da kabaracağını hissetti. "Kendim boyayabilirim."

"Hayır canım, boyayamazsın," dedi Jo Teyze sertçe. "Senin işin başından aşkın olacak."

"Tamam, doğru ama yine de zaman ayırabilirim."

"Hayır, ayıramazsın. Çok meşgul olacaksın."

"Jo şey demek istiyor tatlım, biz düşünüyorduk da sen bir güzellik ve moda uzmanına görünmelisin."

Daisy onlara bakakaldı. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Böyle bir uzmanı nereden bulacağımı da düşündünüz mü bari?" Wal-Mart'ta bir moda ve güzellik danışmanı olduğunu sanmıyordu doğrusu. "Peki,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

neden bana nasıl görünmem gerektiğini söylemesi için birini tutmam gerekiyormuş? Ben zaten bir süredir buna kafa yoruyorum. Wilma'ya saçımı kestireceğim, belki saç rengimi de biraz açar, sonra makyaj malzemeleri satın alacağım..." Hem Evelyn hem Joella başını iki yana sallamaya başladı. "İşe yaramaz," dedi Jo Teyze.

"Niye yaramaz?"

Sözü Evelyn aldı: "Hayatım, eğer böyle bir işe kalkışıyorsan bunu doğru düzgün yapmalısın. Elbette saç şeklini değiştirip makyaj yapmaya başlayabilirsin ama asıl ihtiyacın olan şey yeni bir stil. Kendini gösterebilmelisin ve insanların sana dönüp bir kez daha bakmasını sağlamalısın. Bu bir sunum meselesi ve bunu ne yazık ki herhangi bir mağazanın güzellik reyonundan alacaklarınla başaramaz- sın.

"Ama çok para harcamam gerekiyor zaten..."

"Canım kızım, ufak şeylerde hasis, büyük şeylerde müsrif olmanın zamanı değil. General Eisenhower 'Durun, çok para harcadık, gemilerin yarısını yollamayalım,' deseydi Normandiya Çıkarması'nı yapabilir miydi sanıyorsun? Bunca yıldır paranı biriktiriyorsun ama eğer hiç kullanmayacaksa birikmiş paranın ne faydası olur insana? Sana biriktirdiğin paranın hepsini harca da demiyoruz ayrıca."

Daisy ikna edilebilirdi ama üzerine basılıp geçilmesini kabul etmezdi. Bu teklifi biraz düşündü. "Önce kendi bildiğim gibi yapacağım. Fakat eğer tatmin olmazsam o zaman bir uzmana görüneceğim."

Onu çok iyi tanıyan annesi ve teyzesi, kararlı olduğunu bildiklerinden üzerine gitmediler, fakat teyzesi yine de onu uyarmak istedi: "Tamam. Ama Wilma'nin saçlarına kalıcı bir değişiklik yapmasına hemen izin verme. Geri dönüşü olmayacak bir şey yapmasın yani."

"Sen de saçlarını Wilma'ya kestiriyorsun!" diyerek itiraz etti Daisy.

"Tatlım, kimyasalları saçıma yaklaştırmasına bile izin vermiyorum ama. Wilma'nin kuaför dükkânındaki kimyasalları görmedin galiba, insanın kanını donduruyorlar." Daisy birden yeşil kıvır kıvır saçlarla hayal etti kendini ve Wilma'dan randevu alma işini biraz ertelemeye karar verdi. Belki çevredeki daha büyük kentlerden birine gidip kestirirdi saçlarını. Gerçi bu durumda ayda bir kez şehir dışına çıkması gerekecekti ve bu da bütçesini zorlayan yeni bir yük olacaktı. Wilma kötü bir kuaför olabilirdi ama en azından ucuzdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Diğer taraftan Wilma'nin ucuzluğu da onun ne kadar kötü olduğunun bir diğer ispatıydı.

"Normandıya Çıkarması'nı unutma," diye mırıldandı. "Kesinlikle," dedi annesi memnuniyetle.

Yine de Daisy inatçıydı, eve gitmeden önce eczaneye uğrayıp küçük bir çanta makyaj malzemesine şaşırtıcı bir rakam ödedi. Rimel, far, allık, dudak kalemi ve ruj... Bunların ağırlığını çantasında hissedebiliyordu. Cüzdanı ise en kaliteli ürünleri tercih etmediği halde şimdiden yirmi beş dolar hafiflemişti; bu değişim projesi şimdiden bir para tuzağı gibi görünmeye başlamıştı.

Biraz da güzellik dergilerini inceleyerek zaman geçirdi. Dergiler arasında makyaj ile ilgili en detaylı bilgiyi verem seçti. Bu dergileri okuyan herhangi biri nasıl makyaj yapacağını rahatlıkla öğrenebilirdi. Bir süre sonra satın aldığı dergi ve yeni makyaj malzemeleriyle evinin yolunu tuttu.

Eve girer girmez teyzesi, "Neler aldın?" diye sordu.

"Sadece temel malzemeleri. Eyeliner gibi karmaşık şeyler denemek istemiyorum henüz. Önce bunları kullanmayı öğreneyim de. Yemekten sonra denerim, nasıl olduğuna beraber bakarız."

Doğum günü olduğu için akşam yemeğinde de en sevdikleri vardı: Köfte, patates püresi ve taze fasulye. Gerçi o gün yemeğe hakkını verecek bir ruh hali içinde değildi; çok şey olmuştu ve hâlâ pek sakiıileşemcmişti. Sofrayı topladıktan sonra annesiyle teyzesi televizyonu açıp Çarkıfelek'i izlemeye başladılar. Daisy ise daha cesur bir yüz için yukarı çıktı.

Önce dergiyi iyice okudu. Farı gözüne nasıl sürmesi gerektiğini anlamaya çalıştı: En açık ton kaşın altına, ara ton göz kapağının dibine, en koyu ton ise en uca. Son derece kolay görünüyordu. Dergide Aıidrey Flepbıirn tarzı göz makyajının nasıl yapılacağını gösteren çizimler de vardı. Daisy far kutusunu açtı ve kahverenginin dört farklı tonuna baktı. Kahverengi birden gözüne çok donuk göründü. Belki de mavi, yeşil ya da mor tonlarını tercih etmeliydi. Ama eğer mavi far alsaydı, yeşil renkli gözüne uymayacaktı. Eğer yeşili alsaydı, o zaman da mavi renkli gözüne uymayacaktı. Moru nasıl kullanabileceğini ise hayal bile edememişti. Bu nedenle kahverenginde karar kılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayatının pek çok döneminde kendini kahverenginde karar kılarken bulmuyor muydu zaten.

Küçük define sandığını alıp banyoya götürdü ve malzemeleri tezgâhın üzerine dizdi. Far kutusunun içindeki çubuğun ucunda süngerimsi bir doku vardı. Çubuğu aldı ve en açık tondaki fara sürdü, sonra bu rengi dergide anlatıldığı gibi kaşlarının altına doğru yaydı. Aynada sonuca baktı: Eh, neredeyse fark edilmiyordu. Hem rahatladı hem de hayal kırıklığına uğradı.

Tamam, bir sonraki adım ara tondu. İki farklı ara ton vardı. Hangisini kullanacağının pek bir önemi olmayacağını düşündü. Göz kapaklarından birini bir tona, diğerini diğer tona boyadı, böylelikle karşılaştırma yapabilecekti. Bir an kendini inceledikten sonra aralarındaki farkın çok belirgin olmadığına kanaat getirdi. Fakat gözleri kesinlikle şu anda daha çarpıcı görünüyordu. Biraz heyecanlanmıştı. Hemen en koyu tonu göz kapaklarının ucuna sürdü ama ne kadar sürmesi gerektiğini ayarlayamamıştı; koyu renkli çizgi yerlilerin savaş makyajı gibi duruyordu, *iyice yay.* Dergide rengi diğerine yedirebilmek için boyanın yayılması gerektiği yazıyordu. Daisy elinden geldiğince o kara çizgiyi yedirmeye, rengi yaymaya çalıştı.

Tamam ama şu anda Audrey Hcpburıı'den çok Kleopatra'ya benziyordu. Yine de sandığından daha kolay olmuştu. Bir sonraki sefer koyu tonu daha az kullanmaya çalışacaktı.

Sırada rimel vardı. Dergide anlatılanlara göre rimel gözleri belirginleştiriyordu. Heyecanla rimel fırçasını çıkarıp kirpiklerine sürmeye başladı.

Sonuç mu? Sanki bir tırtıl sürünerek gözlerine tırmanıp orada ölmüş gibi görünüyordu.

"Alı, hayır!" diye inledi aynaya bakarken. Neyi yanlış yapmıştı? Kirpikleri dergideki mankenlerin kirpiklerinden tamamen farklı görünüyordu! Kalın, kaba çiviler gibi gözüküyor ve her gözünü kırptığında alttaki kirpikleriyle üstteki kirpikleri birbirine yapışıyordu. Eliyle kirpiklerini ayırdıktan sonra göz kırpmamak için kendini zorladı.

Şimdi vazgeçerse korkağın teki olacaktı, değil mi? Bu işi sonuna kadar götürmeliydi. Allık rimel kadar zor olamazdı. Küçük allık fırçasını boyaya batırıp dikkatli bir şekilde yanaklarına sürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Çok hoş,” diye fısıldadı elindeki allık kabına bakarak. Kutunun içindeki renk daha açıktı, yüzünde nasıl bu kadar koyu görünebiliyordu ki? Yanakları sanki yanmış gibiydi, ancak tabii gerçekte hiç kimse güneşten yanıp böyle pembe bir renk alamazdı.

Sinirli bir şekilde diğer malzemeleri de kullandı: Dudak kalemi ve ruj. Ama sürdükten sonra daha iyi mi yoksa daha kötü mü göründüğünü pek anlayamadı. Tek bildiği son derece berbat göründüğüydü. Korku filmlerinden fırlamış bir karakterle rodeo palyaçosu arasında bir şeye benziyordu.

Kesinlikle yardıma ihtiyacı vardı.

Öfkeli bir şekilde aşağı, Çarkıfelek’in izlendiği salona döndü. Evelyn ve Jo ağızları açık halde ona bakakaldılar. Jo Teyze en sonunda dile geldi: “Vay anasını!” Daisy’nin allık nedeniyle iyice kızarmış olan yanakları yanıyordu: “Bütün bunların bir yolu yordamı olmalı.” Annesi hemen kalkıp onun yanına gitti ve elini tuttu: “I lemen üzülme. Pek çok insan gençliğinde deneye yaııla öğrenir makyajı. Sen hiç bununla uğraşmadın, lıepsi bu.” “Şu anda deneye yanıla öğrenmeye vaktim yok. Bunu hemen çözmeliyim, hemen şimdi.”

“Bu yüzden sana bir güzellik uzmanı tutmanı önerdik. Bunu bir daha düşün canım, daha çabuk sonuca ulaşırsın hem.”

“Beth bana nasıl yapıldığını gösterebilir,” dedi Daisy birden. Küçük kız kardeşi çok makyaj yapmazdı ama kesinlikle nasıl görünmesi gerektiğini bilirdi. Ayrıca Beth bu yardım için ondan para da almazdı.

“Sanmıyorum canım,” dedi Evelyn tatlılıkla.

Daisy gözlerini kırpıştırdı. Ama bu büyük bir hataydı. Kirpiklerini ayırmaya çalışarak, “Fakat neden?” diye sordu.

Evelyn önce tereddüt etti, sonra iç çekti. “Tatlım, sen her zaman zeki olandın, o nedenle Beth’e kalan da güzellikti. Eğer zeki olduğun kadar güzel de olmak için ondan yardım istersen bununla baş edemeyebilir. Güzel olmadığını söylemiyorum, yanlış anlama.” Daisy’nin duygularını incitmiş olabileceğinden korkarak aceleyle sözlerini sürdürdü: “Güzelsin. Sadece kendini nasıl gösterebileceğini hiçbir zaman öğrenemedin.”

Beth’in azıcık da olsa kendini kıskanabileceği fikrini bir türlü aklı almıyordu. “Ama Beth’in okulda dersleri hep çok iyiydi. O aptal değil

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ki... Hem zeki hem güzel. Neden bana yardım etmek istemeyeceğini anlamıyorum."

"Beth senin kadar zeki hissetmiyor kendini. O lise mezunu, sen ise mastcr yaptın."

"Üniversiteye gitmedi çünkü lisedeki sevgilisiyle on sekiz yaşında evlendi ve harika bir aile kurdu," diye karşı çıktı Daisy. Ona göre Beth hayatında her zaman ne istediyse onu yapmıştı. "Üniversiteye gitmemek kendi tercihiydi." "Sen ise her zaman tercih etmediklerine özlem duydun." Teyzesi Daisy'nin son söylediklerinin altını çiziyordu. "Evelyn sana sadece Beth'i böyle bir duruma sokmaman gerektiğini söylüyordu. Seni geri çevirirse kendini kötü hissedecek... Sana yardım ederse de yazın ortasında yün kazak giymiş gibi kendini kaşıntılar içinde bulacak." Kabul, bu çok kötü bir fikirdi. Neyse ki aklında başka fikirler de vardı. "Belki Chattanooga veya Huntsville'dcki alışveriş merkezlerinden birine gidip orada kendime makyaj yaptırırım."

"Aslında biz buradan, Hillsboro'dan birini düşünüyorduk," dedi teyzesi.

"Buradan mı?" Daisy şaşırmıştı, bir an için Hillsbo- ro'daki güzellik uzmanı olabilecek kişileri aklından geçirdi. "Kimi? Benim bilmediğim yeni biri mi taşındı kasabaya?"

"Ah, hayır," dedi Jo Teyze ve öksürdü. "Biz bu iş için Todd Lawrence'i düşündük."

"Todd Lawrence mı?" Daisy şaşkınlık içindeydi. "Jo Teyze, bir erkek sırf eşcinsel diye güzellikten anlamak zorunda değil. Ayrıca Todd'un cinsel tercihini açıkça ilan edip etmediğini bilmiyorum. Eğer henüz ilan etmediyse böyle bir şeyi sorarak onu üzmek istemem." Todd Lawrence, Daisy'den birkaç yaş büyüktü. Kırklı yaşların başındaydı, çok efendi ve sessiz bir adamdı. Hillsboro'yıı yirmili yaşların başında terk etmiş, üzerine titreyen dul annesinin anlattığına göre Broadway'de harika işler çıkarmıştı. Ancak annesinin elinde, oğlunun adının geçtiği bir tek gazete küpürii ya da makale bile olmadığından insanlar bunun, oğlunun başarılarını fazlasıyla abartan bir annenin yorumu olduğunu düşünmekten kendilerini alamamışlardı. Todd on beş yıl kadar sonra son günlerini yaşayan annesine bakmak için Hillsboro'ya geri dönmüştü. O öldüğünden beri de kasabanın en ucunda, Viktorya tarzı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

eski bir evde sessiz sedasız ve yalnız yaşıyordu.

"Ah, alenen eşcinsel o," diyerek söze girdi Evelyn. "Tanrı aşkına, Huntsvillc'de bir antika ve dekorasyon mağazası açtı. Ayrıca kaç heteroseksiiel erkek lila rengini bilir? Geçen paskalya yortusunda Todd bana 'Lila size çok yakışıyor' demişti ve hatırlayın, üzerimde lila renginde bir elbise vardı. Ayrıca bunu herkesin önünde söylemişti. Yani bunu kimseden gizlediği yok."

"Bilemiyorum," dedi Jo Teyze kuşkuyla. "Lila iyi bir gösterge değil. Herhangi biri karısıyla birlikte renk karte- lasından renk seçerken lilanın hangi renk olduğunu kolaylıkla öğrenebilir. Bence yavruağzı daha zor. Todd'a yavru- ağzını biliyor mu sormalısın."

"Todd'a yavruağzını falan sormayacağım!"

"Tamam ama o zaman ancak direkt olarak sorarak öğrenebilirsin cinsel tercihini."

Daisy alnını kaşıdı. "Asıl konudan sapıyoruz. Todd eşciiısel bile olsa..."

"Öyle zaten," dedi iki kız kardeş aynı anda.

"Tamam, öyle olsun. Bu yine de onun nasıl makyaj yapılacağını bildiği anlamına gelmez!"

"Broadway'dc sahneye çıktı, tabii ki makyaj yapmayı biliyor. Sahneye çıkan herkes makyaj yapar, eşcinsel olsun ya da olmasın. Ayrıca onu çoktan aradım bile," dedi Evelyn. Daisy hafifçe inledi.

"Hemen sinirlenme Daisy," dedi annesi. "Todd olabildiğince kibardı ve sana yardım edebileceğini söyledi. Kendini hazır hissettiğinde onu araman yeterli."

"Yapamam," dedi Daisy başını iki yana sallayarak. "Aynaya bir kez daha bak," dedi teyzesi.

Daisy isteksizce şöminenin üzerindeki aynaya döndü. Gördüğü şey karşısında irkildi ve ufacık da olsa vicdan azabı çekmeden, "Sabah ilk iş Todd'u arayacağım," dedi. Evelyn ısrarcıydı: "Hemen şimdi ara."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beş

Daisy'nin içi titriyordu. Todd Lawrencc ile sözleşmek, her ne kadar annesinin söylediği gibi Todd son derece kibar davransa da sinirlerini bozmuştu. Onu rencide etmiş olduğunu düşünmesinin yanı sıra - aslında Todd bozul- duysa bile bunu telefonda gayet iyi gizlemişti - makyaj yapmak gibi çok basit bir şey için yardım istemiş olmaktan da utanıyordu. Neyi yanlış yapmıştı? Aptal olmadığını biliyordu, bu tür işlerde o kadar beceriksiz dahi olsa daha denemeden başarısız olmaya mahkûm muydu? İnsanların arkasından nasıl konuşacağını hayal edebiliyordu: Daisy Minor koca mı arıyormuş? Ha ha, o daha bir rimel bile süremiyor.

Ayrıca Daisy dış güzelliği iç güzelliğe tercih edecek, gerçekte kim olduğunu göremeyecek bir erkekle birlikte olmak istiyor muydu? Onu fark edebilmesi için bir kutu boyaya ihtiyaç duyan bir erkek miydi istediği?

Tamam, evet öyleydi. Kendi gibi olmayı yıllardır deniyordu işte ve bu yöntem ona hiçbir şey kazandırmamıştı. Eğer gerçekte istediği şeyi elde etmek, açıkça söylemek gerekirse bir aile kurmak için boyanıp çıkması gerekiyorsa, o zaman gerektiği gibi allayıp pullayacaktı kendini.

Ertesi sabah ne kadar pasaklı olduğunu yeni idrak etmiş biri olarak işe hazırlanırken tam anlamıyla donup kaldı. İlk defa bir önceki geceden ne giyeceğini hazırlamamıştı. Ve **§11** anda gardırobunun önünde durmuş bir grup sıkıcı etek, bluz ve elbiseye bakıyordu. Hiçbirim bir daha giymek istemiyordu. İşe geç kalmak üzere olduğunu hatırlayana kadar öylece dolabındaki giysilere uzun uzun baktı. En sonunda siyah bir kumaş pantolona uzandı ve onu hızla üzerine geçirdi. Daha önce işe giderken hiç pantolon giymemişti. Ama bunun nedeni sadece kendi geri kafalılığıydı, yoksa kent konseyinin böyle bir kuralı falan yoktu. İşte eski kurallarından birini daha yıkıyordu. Kalbi birden heyecan ve korkuyla hızla çarpmaya başladı. Pantolona uyum sağlayacak şık bir bluzu yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elindekilerin hepsi sıradan, sıkıcı beyaz bluzlardı. Birini alıp giydi ve pantolonunun içine soktu. Beline bir kemer takıp makosenlcrini ayağına geçirdi.

Nihayetinde nasıl göründüğünü görmek için aynaya bakmaya cesareti yoktu. Hemen çantasını kapıp koşarak aşağı indi.

Jo Teyze onu görünce kaşlarını kaldırdı ama tek bir kelime etmedi.

"Ne diyorsun?" diye sordu Daisy. Onun bu sessiz tepkisi daha da sinirlenmesine neden olmuştu.

Evelyn mutfaktan çıktı ve kızına baktı. "Hoş," dedi en sonunda başıyla onaylayarak. "Farklı. Ayrıca pantolon kalçalarının şeklini ortaya çıkarmış."

Olamaz! Bütün gün kimseye arkasını dönemeyecekti işte. Şaşkınlık içinde hızla saatine baktı. Yukarı çıkıp üzerini değişecek zamanı yoktu. "Bunu söylemek zorunda miydin şimdi sanki?" diye homurdandı.

Evelyn gülümsedi. "Merak etme tatlım. Yanlış hatırlamıyorsam erkekler kalçalara bakmayı sever. Yürürken kalçalarını sallamayı unutma canım."

"Kalça sallamak mı?" Daisy şaşkındı. Annesinden - kalçalarının şeklini ortaya çıkarmasının iyi bir şey olduğunu düşünen annesinden - duymayı beklediği sözler değildi bunlar.

"Bilirsin işte, bir sağa bir sola." Nasıl olduğunu göstermek için odanın bir ucundan diğerine, tüm dikkati kalçalarına çeken bir ritimde yürüdü. Yürüyüşü o kadar seksiydi ki Daisy neye uğradığını şaşırdı. Kendi annesi miydi bu? Zeki, sıradan ve masum annesi?

"Çok da kırıtma tabii," diye tavsiyede bulundu teyzesi. 'Yoksa birbiriyle kavga eden iki domuz gibi görünür kalçaların."

Daisy daha fazla dayanamayacaktı. İşe geç kaldığına dair bir şeyler geveleyerek dışarı fırladı.

Personel kapısının anahtarını çantasından çıkarmıştı ki beyaz bir araba arkasında durdu ve Şef Russo arabadan indi. Bugün görmek istemediği kişiler listesinin en başında yer alıyordu Russo. Daisy öfke içinde bunu aklından geçirdi ama adam çok yakınındaydı. Yine de kenara çekilerek en azından kalçalarını polis şefine göstermemeye çalıştı, gerçi adam kalçalarına bakmıyordu ama olsun. Russo kaşlarını çatmış Daisy'ye yaklaşırken, "Geç kaldınız," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daisy saatine baktı. Saat dokuzu on iki geçiyordu. “Tam zamanında geldim.”

“Her zaman yarım saat erken gelirdiniz işe. Bugün gelmediniz. Demek ki geciktiniz.”

“Saat kaçta işe geldiğimi nereden biliyorsunuz?” diye kızararak ve biraz da kızarak sordu. Hayatında ilk defa işe gecikmişti, onda da biri kapıda onun gelmesini bekliyordu. Ayrıca bu adam yine ona çok yakın duruyor, o sinir bozucu vücut dili ve cüssesiyle sanki onu sindirmek istiyordu. Belki de işe yarıyordu çünkü Daisy utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Kapıya biraz daha yanaştı.

“Önünden geçerken kütüphanenin ışıkları açık olurdu.”

Bunun anlamı şuydu: Daisy her sabah ondan önce işe gidiyordu. Daisy sırıtmamak için kendini zor tuttu ve kütüphaneci tavrını takınarak, “Size nasıl yardım edebilirim?” diye sordu.

“Şey,” dedi Russo kaba aksanıyla. “Dün gece onlinc kütüphaneye girmeye çalıştım ama giremedim. Şifreyi yanlış falan mı yazdınız acaba?”

Neden her şey kadınların hatası oluyordu? Bunu düşünürken yukarıdakinden yardım dilercesine göğe baktı. “Eğer sayfa açılmadıysa muhtemelen internet tarayıcınız eski sürümdür, yenisini yüklemelisiniz.”

Jack Russo ona sanki yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi bakıyordu.

“Internet tarayıcınız,” diye tekrarladı Daisy. “Bilgisayarınızı ne zamandır kullanıyorsunuz?”

Omzunu silkti. “İki ya da üç yıldır.”

“Aldıktan sonra içindeki programların daha üst sürümlerini yüklediniz mi?” Daisy daha soruyu sorarken alacağı yanıtı biliyordu, yine de onu bu soruyla baş etmeye çalışırken görmek hoşuna gidecekti doğrusu. Fakat görgü kuralları ve hayatı boyunca yardımsever bir insan olmanın verdiği alışkanlıklar vicdanını rahat bırakmadı. O bir kütüphaneciydi; karşısındakine sanal kütüphane konusunda yardımcı olmak onun göreviydi. “Bilgisayarınız dizüstii mü yoksa masaüstü mü?” Dizüstü olduğuna bahse girebilirdi. Russo bilgisayarını nerede rahatsa oraya taşıyan şu sabırsız tiplerdendi.

“Dizüstü.”

Daisy kendine iki puan verdi. “Bir gün yanınızda getirirseniz size nasıl yeni sürüm yükleyeceğinizi gösterebilirim. Tabii hafızasında yeteri kadar alan varsa bunu yapabiliriz.”

Şef gözlerini kısarak, “Şu anda arabada,” dedi. Dönüp kamu malı olan Crown Victoria marka arabasına doğru yürüdü ve bilgisayarını yolcu koltuğundan alıp kolayca tek elinde taşıyarak Daisy’nin yanma geldi.

Personel girişinin kilidini açan Daisy bilgisayarı ondan almak için döndü. “Öğle tatilinde gelip alabilirsiniz,” dedi.

Jack Russo bilgisayarını vermedi. “Şimdi yapamaz mısınız?”

“Zaten hemen yapacağım ama biraz sürer.”

“Biraz derken?”

Daisy’nin kalbi sıkıştı, belli ki adam beklemeyi düşünüyordu. “İşe gitmek zorunda değil misiniz?”

Polis şefi belindeki çağrı cihazını gösterdi. “Ben her zaman iş başındayım. Birazdan kastınız nedir?” diye tekrar sordu.

Kahrolası elektronik cihazlar, diye düşündü genç kadın sinirlenerek. Polis şefinin etrafında dolanıp durması şu anda isteyeceği en son şeydi. “Değişir... Kırk beş dakika, bilemediniz bir saat.”

“Beklerim.”

Kahretsin. Tek tesellisi yeni sürüm yükleme işinin aslında o kadar uzun sürmeyecek olmasıydı; işi hemen halledip polis şefini yollayacaktı.

“Tamam. Ön kapıda bekleyin beni.” İçeri girdi, ardından kapıyı hızla kapatırken neredeyse polis şefinin yüzüne çarpıyordu. Russo onun peşinden içeri girmeye kalkmış ve son anda eliyle kapının burnuna çarpmasına engel olmuştu.

“Ben de buradan gireceğim,” dedi Daisy’ye düşmanca bakarak.

Daisy omuzlarını dikleştirdi. “Buradan giremezsiniz.”

“Neden?”

Daisy içten içe cevabın çok açık olduğunu düşündü. Polis şefinin hemen burnunun dibinde asılı duran yazıyı göstererek, “Burası personel girişi ve siz personel değilsiniz,” dedi.

“Ben de bir kamu çalışanıyım.”

“Kütüphane çalışanı değilsiniz ama. Önemli olan da bu.”

“Ne zararı olabilir ki?” diye sabırsızca sordu.

Yine puan kaybediyordu. Kusurları NBA maçının skoru gibi hızla artıyordu. “Hayır. Ön kapıya gidin lütfen.”

Keçi gibi inatçı olduğunu gösteren bakışları sonunda işe yaradı: Polis şefi zor kullanarak içeri girip giremeyeceğini tartarcasına Daisy’ye baktı. Sonra anlık bir kararla topuklarının üzerinde döndü ve hızla binanın ana giriş kapısına doğru yürümeye başladı.

Daisy kapının önünde gözleri kocaman açılmış bir halde kalakaldı. Adam küfretmişti. Genç kadın duyduğunun bir küfür olduğundan neredeyse emindi. Daha önce duyduğu bir küfürdü tabii, günümüzde filmler küfürden geçilmiyordu mesela. Ayrıca gençlerin ne kadar havalı ve bilgili olduklarını kanıtlamak için bildikleri tüm kötü kelimeleri kullandıkları bir üniversiteye gitmiş, hatta bu kelimeleri kendisi de kullanmıştı. Ama Hillsboro küçük bir güney kasabasıydı ve burada hâlâ bir erkeğin kadınların önünde küfürlü konuşması terbiyesizlik olarak kabul ediliyordu. Özel hayatlarında kocaları ya da erkek arkadaşlarından bu kaba kelimeleri duyduklarında kıllarını bile kıpırdatmayan kadınlar, toplum içinde aynı kelimeleri duyduklarında birdenbire prensesler gibi hassaslaşırlardı. Böyle kelimeleri hiç tanımadığı bir kadına karşı kullanan bir erkek ise hiç şüphesiz terbiyesizin dik alası ve saygısızın tekiydi.

Kapının gürültülü bir şekilde çalınması Daisy’yi düşüncelerinden çekip çıkardı; korkunç yaratık ön kapıya dayanmıştı bile. Söylene söylene hızla karanlık koridorlardan geçip ön kapıya doğru ilerledi.

“Açmanız ne kadar uzun sürdü?” diye lıuysuzlandı Jack içeri girerken.

Daisy bilgisayarı ondan alıp kütüphanenin internet odasına götürürken, “Ağzınızın bozukluğundan ötürü girdiğim şoktan çıkamadım da,” dedi soğukkanlı bir şekilde.

Polis şefi bir kez daha homurdandı ama neyse ki bu sefer Daisy ne dediğini duyamadı. Fakat bir sonraki cümlesini duyamayacak kadar şanslı değildi: “Bu kasabada yaşayan bir tarafına bir şey kaçmış yaşlılar gibi sert olmak için biraz genç değil misiniz?”

Neyse ki Daisy bu duydukları karşısında fazla bocalamadı. “Terbiyenin yaşı yoktur, önemli olan nasıl yetiştirıl- diğiıiizdir.” Dizüstünü masaya koydu, fişini prize taktı ve internet girişini bağladı.

Bir dakika kadar sonra imayı anlayan adam, "Anneme hakaret mi ediyorsunuz siz?" diye sordu.

"Bilmiyorum, öyle mi yapıyorum acaba? Yoksa siz, size öğretilenleri unuttunuz mu?"

"Kahretsin!" diye patladı polis şefi ve derin bir nefes aldı. "Tamam, özür dilerim. Bazen Mayberry'de yaşadığımı unutuyorum."

Eğer burada yaşayanları çok sıkıcı ve kısıtlayıcı buluyorsa geldiği yere geri dönmeli belki de, diye aklından geçirdi Daisy. Yine de ortam daha da gerilmesin diye düşüncelerini kendine sakladı. "Özrünüzü kabul ediyorum," demeye kendini zorladı ama gerçekten isteseydi sesinin daha bağışlayıcı çıkabileceğinden emindi. Oturdu ve tarayıcıya internet adresini yazıp sayfanın açılmasını bekledi. Sonra güncelleme yazısına tıkladı ve teknolojiyi gerisini halletmesi için kendi haline bıraktı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu polis şefi güncelleme yüklenirken.

"Evet. Bunu düzenli olarak yapmalısınız, en azından altı ayda bir."

"Bu işleri iyi biliyorsunuz."

"Sanal kütüphaneyi kurduğumuzdan beri bu güncellemeleri sürekli yapmam gerekiyor," dedi Daisy küçümseyici bir ses tonuyla.

Polis şefi yanma oturmuş ve ona yine iyice yaklaşmıştı. Daisy sandalyesini biraz çekti. "Bilgisayardan anlıyorsunuz."

"Pek sayılmaz. Bunu yapmayı biliyorum çünkü öğrenmem gerekti. İnternette gezinebilirim, sisteme bağlanıp program yükleyebilirim ama bilgisayar kurdu falan olduğum söylenemez."

"Belediye Sarayı'nda internet yok. Su faturaları ve maaş bordroları bilgisayarda hazırlanıyor, hepsi bu." Biraz öne eğildi ve dirseklerini dizlerine yaslayıp işlemi hızlandırmak istercesine ekranda olup biteni izlemeye başladı.

"Karakolda internet var ama değil mi? Tüm o polis ağlarına bağlanmanız gerekmiyor mu iş yaparken?"

"Evet tabii, internete bağlı bir bilgisayar var." Bu durumdan sıkıntı duyuyormuş gibi ona baktı.

"Hillsboro küçük bir kasaba," dedi Daisy. "Bütçeler çok küçük. Ayrıca burada suç oranı da çok az." Bir an durdu, bundan pek emin değildi aslında. "Öyle değil mi?"

"Yeterince az. Ben göreve başladığımdan beri kasaba sınırları

dahilinde hiç cinayet işlenmedi. Birkaç hırsızlık, saldırı vakası, alkollü araba kullananlar ve aile içi sorunlar sadece."

Daisy hangi ailelerde aile içi sorunlarla karşılaşıldığını sormayı çok isterdi doğrusu ama kendini tuttu. Belki Rus- so ona anlatırdı, fakat o zaman Daisy'nin bu bilgiyi annesiyle teyzesine de anlatması gerekirdi ve dedikodu yapmış olacağından mutsuz olması olasıydı.

Adam ona biraz daha mı yaklaşmıştı? Bunu yaptığını fark etmemişti ama birden polis şefinin vücut sıcaklığını hissetmeye başladı, ayrıca kokusunu da alıyordu. Erkeklerin kadınlardan farklı kokmasına neden olan neydi? Testosteron mu? Vücutlarındaki kıllar mı? Bu kötü bir koku değil aksine cezbedici bir kokuydu. Ama farklıydı işte... Sanki iki farklı gezegenden gelmişlerdi. Ve Russo kesinlikle çok fazla yakınında duruyordu.

Bu kadar yeter, diye düşündü Daisy. "Çok fazla üzerime geliyorsunuz," dedi temkinli bir şekilde.

Jack Russo hiç hareket etmeden bakışlarını aşağı çevirdi; sandalyelerin arasında en az üç santim açıklık vardı. "Size değmiyorum bile," dedi kibarca.

"Bana değdiğinizi söylemedim, çok yakınımda duruyorsunuz demek istedim."

Jack Russo gözlerini devirdi ve derin bir iç çekti. Sonra sandalyesini azıcık geri itip, "Bu da bir diğer güneyli kuralı mı yoksa?" diye sordu.

"Siz bir kanun adamısınız, size vücut diliyle ilgili eğitimler verilmiyor mu? Şüphelilere *bu sayede* onların alanına girerek gözdağı vermiyor musunuz?"

"Hayır, ben gözdağı vermek için genellikle dokuz milimetrelik tabancamı kullanırım. Böylelikle verdiğim mesajın alınmama riskini dert etmem."

Ah, tabii ki, tam bir maço davranışı: Silahının büyüklüğü ile övünmek. *Tipik bir erkek.* Daisy gözlerini devirmek istedi ama az önce aynı hareketi o yapmıştı ve onu taklit ediyor gibi görünmek istemiyordu, kendini tuttu.

Tipik bir erkek. . . Bir önceki gece annesi ve teyzesiyle konuştuklarını anımsadı ve bir düşünce onu yokladı. Daisy hemen bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Bu adamla

böyle bir tartışmaya girmek istemiyordu. Bir an önce internet tarayıcısını güncelleyip onu buradan yollamalıydı.

"Lila nasıl bir renk biliyor musunuz?" Kelimeler ağzından birdenbire dökiilüvermişti.

Bu sorunun etkisiyle polis şefi neredeyse elektrik çarpmışa döndü. İrkildi, karşısında azı dişleri ve solungaçları çıkmış bir yaratık varmış gibi şaşkın görünüyordu. "Bunu neden soruyorsunuz?"

"Sadece merak ettim." Bir an için durdu. "Evet, biliyor musunuz?"

"Böyle bir şeyi bilebileceğimi neden düşündünüz ki?"

"Hiçbir şey düşünmedim. Soruyorum sadece."

"Bir erkeğin eşcinsel olup olmadığını öğrenmek isteyen bir kadının sorabileceği bir soru gibi bu. Eğer benimle ilgileniyorsanız neden bana bunu direkt olarak sormuyorsunuz?"

"İlgilenmiyorum," dedi Daisy hemen, böyle bir şeyi düşünmesine neden olduğu için dehşete düşmüştü. "Başkası için soruyorum... Her neyse, boş verin." Yüzü yanmaya başladı. Kesin kıpkırmızı olmuştu şu anda. Bilgisayar ekranından gözlerini ayırmadan öylece kalakaldı; tek yapabildiği güncellemenin bir an önce bitmesini dilemekti.

Jack Russo kaba bir tavırla elini kısacık saçlarında gezdirdi. "Pembe," diye mırıldandı.

"Efendim?"

"Pembe. Lila pembenin havalı bir diğer ismi, öyle değil mi? Eski karım evi döşerken bu ismi sık sık duyardım ama gösterdiği renk bana pembe gibi gelirdi hep."

Olamaz, Jo Teyze lila konusunda haklıydı: Bu artık kesin sonuç veren bir eşcinsellik testi olamazdı. Evdekilere bunu anlatmak için sabırsızlanıyordu.

"Peki ya yavruağzı?" dedi ve o an kendinden nefret etti. Neden tam konu kapanmışken tekrar açıyordu ki?

"Ne ağzı?" Jack Russo bu kelimeyi hiç duymamış gibiydi.

''Yavruağzı. Nasıl bir renktir?"

"Nasıl yazılıyor?"

"Y-a-v-r-u-a-ğ-z-ı."

Eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bu hileli bir soru, öyle değil mi?"

"Neden öyle olduğunu düşündünüz?"

“Kim bir renge böyle bir ad verir ki? Kulağa bir porıo yıldızının adı gibi geliyor.”

‘Yavruağzı çok hoş bir renktir,” dedi Daısy.

Jack ona inanmaz gözlerle bakıyordu. “Siz öyle diyorsanız.”

“Nasıl bir renk olduğunu biliyor musunuz, bilmiyor musunuz?”

“Lanet olsun, hayır bilmiyorum,” derken sesi yükseldi. “Gerçek renkleri biliyorum. Mavi, yeşil, kırmızı gibi işte. Yavruağzıymış, hadi oradan. Bunu şimdi siz uydurdunuz.”

Daisy sırıttı. “Hayır, uydurmadım. Gidip sözlüğe bakabilirsiniz.” Eliyle kaynakların bulunduğu bölümü işaret etti. “Orada işte, dilediğiniz sözlüğe bakın.”

Jack Russo burnundan nefes verdi, sonra sandalyesini geriye itti ve ayağa kalkıp kaynaklar bölümüne doğru ilerledi. Bir sözlüğün sayfalarını çevirdi, birkaç sayfada parmağını gezdirdi ve en sonunda yüksek sesle okudu: “Kavuniçi ile pembe arası bir renk.” Mahcup olmuşçasına başını iki yana sallıyordu. “Hiç böyle bir renk görmedim ama görmüş olsaydım da gösterip ‘Bak bu yavruağzı’ demezdim doğrusu!”

“Ne derdiniz?” Daisy onun biraz üzerine gidiyordu. “Kavuniçi ile pembe arası bir renk mi derdiniz? Gerçi ben de hep bunun açık turuncu olduğunu düşünürdüm ya ııey-

“En azından kavuniçi ile pembe arası desem insanlar için daha anlaşılır bir renk olurdu. Ayrıca böyle bir rengi kim, neden bilmek istesin ki? Aklı başında hiçbir insan bir mağazaya gidip yavruağzı bir gömlek istemez. Ya da bu renk bir araba? Pembe bir araba alan birinin bile akıl sağlığından endişe ederim, yavruağzı alanı düşünemiyorum bile. Daha neler... Bence bu olsa olsa bir eşcinsellik tespit sorusu olabilir.”

Ah bu doğruydu ama Daisy’nin bunu itiraf etme gibi bir niyeti yoktu. “Artık yavruağzı nasıl bir renk biliyorsunuz,” diyerek konuya açıklık getirdi. “Bundan böyle kavuniçi ile pembe arasında bir renk görürseniz ‘İşte bu yavruağzı,’ diyebilirsiniz.”

“Tanrı aşkına.” Alnını ovuşturdu. “Başımı ağrıtıyorsunuz,” diye homurdandı. Sonra kafasını kaldırdı ve gözlerini kısıp Daisy’yc tehditkâr bir bakış attı. “Eğer bıı rengi bilmediğimi birine anlatırsanız

inkâr ederim. Ayrıca en küçük trafik ihlalinde, mesela ışık yanmadan karşıya bile geçseniz sizi nezarete atarım. Anlaşıldı mı?"

"Ben kırmızı ışıkta geçmem," dedi Daisy gururlu bir edayla. "Kuralları kesinlikle ihlal etmem, hatta o kadar ku- ralcıyımdır ki beni 'örnek vatandaş' olarak gösterebilirsiniz. Sizin personel kapısından girmenize bile izin vermedim, hatırlamıyor musunuz?"

"Sizin gibilerin bir danışmana görünmesi gerekiyor." Bilgisayara baktı, sonra da rahat bir nefes aldı. "İşlem tamamlandı." Saatine göz attı. "Kırk beş dakika falan sürmedi. Hemen hemen on beş dakika kadar zamanımızı aldı. Sanırım bir kusurunuzu yakaladım Bayan Daisy."

Bayan Daisy ifadesini duyar duymaz Daisy dişlerini sıktı. Eğer ismiyle dalga geçmeye kalkışırsa suratına yumruğu indirecekti. Bilgisayarı hızla kapatırken, "Neymiş bu kusur?" diye sordu. Tek istediği onun bir an önce gitmesiydi.

Jack Russo bilgisayarı ondan aldı. "Yalan söyleyip duruyorsunuz," dedi ve Daisy'nin tek kelime etmesine fırsat vermeden arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

Altı

Jack Russo kütüphaneden çıkarken kendini çok iyi hissediyordu. Bayan Daisy ile ağız dalaşına girmekten keyif almıştı: Daisy sinirlenmiş, utanmış ama geri adım atmamıştı. Ona küçüklüğünde yazları geçirmek için buraya, Hillsboro'ya yanma geldiği büyük teyzesi Bessic'yi anım-satıyordu. Bessie Teyze bağnaz ve soğuktu ama her yaz en azından iki ay boyunca yanında kalan kıpır kıpır oğlan çocuğuna karşı inanılmaz derecede hoşgörülüydü.

Russo ilk başta Hillsboro'ya gelmekten nefret etse de yıllar geçtikçe hem büyük teyzesini hem de burada geçirdiği günleri sevmeye başlamıştı. Annesiyle babası, yazlarını Şikago'nun dışında geçirmesinin ve dışarıda başka türlü hayatların da olduğunu öğrenmesinin onun için iyi olacağını düşünmüştü ki bu konuda haklılardı.

İlk başlarda buraya gözyaşları içinde gönderiliyordu; o zamanlar on yaşında ebeveynlerinden, arkadaşlarından ve evdeki tüm oyuncaklarından ayrılmak istemeyen bir çocuktu. Bessie Teyzc'nin televizyonu sadece dört - 4! - kanal çekiyordu ve teyzesi her öğleden sonra kendi sevdiği programlan açıp televizyonun karşısında tığ işi yapmayı seviyordu. Pazar günleri iki kez kiliseye gidiyor, pazartesileri çarşafları değiştirip yıkıyor, salıları yerleri siliyor ve indirimli olduğu için perşembe günleri de alışverişe gidiyordu. Jack orada kaldığı süre boyunca saate bakma gereği hiç hissetmemişti, saatin kaç olduğunu merak ediyorsa tek yapması gereken Bessie Teyze'nin ne yaptığına bakmaktı.

Ayrıca Hillsboro yazları çok sıcak oluyordu. Çok ama çok sıcak... Ve Bessie Teyze'nin evinde ne yazık ki klima yoktu; bu tür gereksiz şeylere karşıydı o. Her yatak odasının penceresinde birer fan vardı, bir tane de evin içinde gezdirebildiği portatif vantilatör. Bunlar ona yetiyordu. Sinek telli pencerelerin hepsini eve rüzgâr girsin diye ardına kadar açardı.

Bu gözyaşları ve asık suratla gezdiği günler geçer geçmez Jack

günbatımlarında mis kokulu çimenlere uzanıp atcşböceklerini (ya da Bessie Teyze'nin deyimiyle ışılbö- ceklerini) izlemenin keyfine varmaya başladı. Teyzesinin küçük bahçesindeki işlere yardım etti. Kısa sürede sebze yetiştirmeyi ve bu taze sebzelerin muhteşem lezzetlerine saygı duymayı öğrendi. Bir süre sonra mahalledeki çocuklarla arkadaş oldu ve sıcak öğleden sonralarını onlarla beyzbol ya da futbol oynayarak geçirdi. Balık tutmayı ve avlanmayı öğrendi; arkadaşlarından birinin babası bu konuda ona epeyce yardımcı oldu. On yaşından oıı beş yaşına kadar altı yıl boyunca her yaz Hillsboro'da hayatının en güzel günlerini geçirdi.

Hillsboro'nun kültürünü hiçbir zaman özümsemedi çünkü sadece yazları geliyordu ve sadece mahallede yaşayan çocuklarla arkadaşlık ediyordu. Hillsboro'ya çalışmak için geldiğinden beri onu hatırlayan sadece bir kişi çıkmıştı karşısına. Ama bu normaldi çünkü son yirmi yıldır Bessie Teyzesi'ni sadece arada bir bayram tatillerinde ziyaret etmişti ve bayramlar da genelde insanların sadece aileleriyle görüştüğü, eski arkadaşlarını arayıp sormadığı tatillerdi.

Bessie Teyze doksan bir yaşına kadar yaşamış, üç yıl önce vefat etmişti. Jack teyzesinin eski evini ona miras bıraktığını öğrenince hem şaşırmış hem de duygulanmıştı. I lemen New York'u bırakıp Hillsboro'ya taşınmaya karar vermişti. Zaten yeni boşanmıştı ve New York Emniyet Teşkilatı'nda kariyer basamaklarını hızla tırmanıyor olmasına rağmen buradaki işin stres ve koşuşturmasından bıkmıştı. SWAT yani özel timde çalışmak eğlenceliydi ama çok da tehlikeliydi; zaten boşanmasının nedenlerinden biri de bu tehlike faktörüydü. En büyük neden olduğunu söyleyemezdi ancak nedenlerden biriydi işte. Ve bu konuda eski karısı az da olsa haklıydı. Bir polis eşi olmak zordu; işe sadece en tehlikeli durumlarda çağrılmak evde bekleyenlerin sinirini bozardı doğal olarak. Ayrıca artık otuz altı yaşındaydı ve bu işe yirmi birindeyken Şikago'da başlamıştı. Artık biraz dışarı çıkmanın, daha az stresli bir iş bulmanın vakti gelmişti.

Hillsboro'ya birkaç kez geldi. Eski Viktorya tarzı eve göz atıp ne tür tadilatlara ihtiyaç duyulduğunu belirledi. Bu arada çevreye iş aradığına dair birkaç haber saldı. Sonra bir anda kendini polis şefliği için iş görüşmesi yaparken buldu. İşi hemen aldı. İş arkadaşlarının kuş uçmaz,

kervan geçmez bir kasabaya şef olmasıyla ilgili itiraz ve eleştirilerini kulak arkası edip istifasını verdi, eşyalarını toplayıp güneye taşındı. Otuz kişilik bir ekibi vardı şimdi; bu rakam geride bıraktığı polis birliğinin büyüklüğünü düşününce şaka gibi geliyordu ona ama Jack kendini ait olduğu yerdeymiş gibi hissediyordu.

Tamam, burada pek bir olay olduğu falan yoktu ama fahri memleketi olan bu kasabayı koruyor olma fikri Jack'ıı çok hoşuna gidiyordu. Hatta kent konseyinin toplantılarına katılmayı bile seviyordu. Son toplantı müthiş keyifli geçmişti mesela. Konsey meydana trafik ışıkları koymak isteyince kasabalıların yarısı ayaklanmıştı. Dokuz bin kişinin yaşadığı bir kasabada sadece bir trafik ışığı olması son derece saçmaydı, fakat buradaki insanlara göre İnsan Hakları Beyannamesi'nin on maddesinin birden ihlal edilmesi demekti. Jack'e kalsa kentin her yerine trafik ışıkları konmalıydı, özellikle de okulların olduğu kavşaklara. Hill- sboro çağın gerisinde kalmıştı ama insanlar kasabanın göz alıcı merkezine akın ettiğinde trafik epey yoğun oluyordu. Russo kasabalıların trafik ışıklarına ihtiyaçları olduğunu anlamaları için bir öğrencinin arabanın altında kalmasını beklemeye razı değildi.

Ofise vardığında sekreteri Eva Fay Storie telefonla görüşüyordu ancak bir parmağını sallayarak onun beklemesini sağladı. Sonra bir fincan kahveyle birlikte küçük pembe kâğıtlara not ettiği mesajları onun eline tutuşturdu. Jack teşekkür edip kahvesinden bir yudum aldı ve ofisine doğru yürüdü. Eva Fay'in bunu nasıl yaptığını anlayamıyordu ama saat kaç olursa olsun ofise girdiği anda eline sıcak bir fincan kahve mutlaka tutuşturuyordu. Belki de park yerine bir sensör yerleştirmişti; Jack otoparka girip arabasını park ettiği anda masasının altında bir zil çalıyordu. Bir gün arabayı yolun karşısına park edip ofise gelmeyi düşündü; bakalım yine sıcak kahvesi hazır olacak mıydı. Eva Fay ona önceki polis şefinden miras kalmıştı ve her ikisi de bu yeni durumdan memnundu.

Mesajlardan biri Marslıall County'deki dedektiflerden birinden gelmişti. Jack onunla Hillsboro'ya taşındıktan hemen sonra tanışmış ve iyi anlaşmıştı. Hemen diğer mesajları masaya bırakıp telefona sarıldı ve not kâğıdındaki numarayı çevirdi.

"Petersen."

“Naber?” Jack kendini tanıtmasına gerek olmadığını biliyordu. Petersen’m telefonunda adı çıkmadıysa da belirgin aksam onu zaten ele veriyordu.

“Hey, Jack. Dinle, kimliğini belirleyemediğimiz bir ceset bulduk. Kız genç ve muhtemelen Meksikalı. Onu dün gece birkaç çocuk bulmuş.”

Jack sandalyesine oturdu. Hillsboro’da bu tanıma uyan herhangi bir kayıp ihbarı olmamıştı, hatta son yedi ayda hiçbir kayıp ihbarı almamışlardı. Zaten burada çok da fazla Latin Amerikalı yaşamıyordu. “Ve?”

“Ne yazık ki elimizde hiç ipucu yok. Yağmur tüm izleri silmiş, ayrıca belirgin bir ölüm nedeni de yok. Silah yarası, boğuşma izi, kafada darbe, hiçbir şey yok.”

“Aşırı doz.”

“Evet, ben de öyle olduğunu düşünüyorum. Beni endişelendiren her geçen gün Huntsville, Birmingham ve çevredeki başka kasabalarda GLIB vakalarının yaşandığını duymak. ”

“Tecavüze uğradığını düşünüyor musun?” “Montgomery’den otopsi raporu gelmeden kesin olarak söyleyemem ama sanırım öyle. Kurbanın üzerinde bir elbise vardı ama iç çamaşırı yoktu. Her neyse, birkaç ay önce Huntsville’de görülen bir vakayı hatırladım.

“Evet, ben de hatırladım şimdi. Aşağı yukarı aynıydı.” İkisi de sessizdi. Eğer bir adam bir kadınla sevişebilmek için ona GHB vermişse bunu bir kez daha yapmayacağını düşünmek aptallık olurdu. Sorun şu kı GHB hem yaygındı hem de bulması kolay bir haptı; sonuçta temizlik malzemelerinin içinde kullanılan maddelerden biriydi. Ayrıca vücut geliştiren erkekler de bunu kullanıyordu. Kötü adamları bulma ihtimali ise düşüktü çünkü pek çok kadın uyanıyor ve bir önceki geceyi nerede, kiminle geçirdiğine dair en ufak bir fikri olmadığını fark ediyordu. Ama garip bir şekilde vücutlarında cinsel ilişkiye girdiklerine dair kuvvetli belirtiler oluyordu. Durumu daha da zorlaştıran ise bu kadınların pek azının durumu polise bildirmesiydı.

“Sana nasıl yardım edebilirim?” diye sordu en sonunda Jack. Petersen onu sadece vakadan bahsetmek için aramış olamazdı, Jack zaten raporlarda görürdü. Belli ki ondan bir şey isteyecekti.

“Hillsboro’da hiç GHB vakasıyla karşılaştın mı?”

“Bildiğim bir vaka yok ama biliyorsun, burada alkol satışı yasak.” GHB genelde bar ortamlarında kullanılırdı çiiıkü alkol, ilacın tuzlu tadını iyi gizlerdi. Hillsboro’da bar olmadığı için buralarda Rıiffıes ya da GHB bağlantılı bir tecavüz ya da cinayet vakasına rastlamamış olması çok da garip değildi. Tüm bunlar Hillsboro’da kimsenin bu uyuşturucuları kullanmadığını ispatlamaya yetmiyordu tabii ama belli ki şanslılardı ve henüz kimse bundan ölmcmişti.

“Hâlâ benden ne istediğini anlamadım,” dedi Jack.

“Buralardaki barlara takılıyor musun? Yani görev dışındayken demek istiyorum.”

“Hayır, çok yoğunum ve böyle şeyler için biraz yaşlıyım.”

“Sen hiç o kadar yaşlanmayacaksın, merak etme dostum. 11er neyse, düşünüyordum da sen bu bölgede yenisin. Eğer Scottsboro ya da Madisoıı Couıity’ye eğlenmek için gıtmediysen bugüne kadar Hillsboro’nun dışında pek de tanındığını sanmıyorum. Öyle değil ini? Belki civardaki kulüp ve barları gezip neler konuşuluyor biraz kulak kabartabilirsin. Belki kadınların içkilerine kını, neler atıyor gözlem yaparsın. Buna bir nevi gizli görev diyebiliriz sanırını.”

“Kayıt dışı ve tek başıma, öyle mi?” dedijack biraz alaycı bir sesle.

“Evet dostum, öyle daha iyi. Resmi bir görev değil. Sonuçta sen aktif bir sosyal hayatı olan bekâr bir adamsın, bu barlara takılmandan daha doğal ne olabilir? Ve eğer gece eğlenirken kazara gözüne bir şey takılırsa ya da ne bileyim bir şeyler duyarsan... Ne diyorsun?”

“Biraz riskli bir iş.”

“Evet doğru. Ama lanet olsun Jack, kasabamda ölü kadın bedenleri bulmak istemiyorum artık. Ben soruşturmamı normal seyrinde sürdürüp bazı baskınlar yapacağım ancak bunlar barlardaki soysuzları durdurmaya yetmez. Bizim dışarıdan birine ihtiyacımız var, bu davada en iyi silahımız olabilirsin.”

“Narkotik polisiyle yolumuz kesişsin istemeyiz, belki onların yürüttüğü operasyonlar da vardır.”

“Boş ver onları,” dedi Petersen neşeyle.

Jack gülmekten kendini alamadı çünkü bu çok iyi bir plandı. Eğer birilcrinin yoluna çıkarsa bu tamamen tesadüf olacaktı. Bunun ne gibi bir zararı olabilirdi ki? Sadece biraz kulüplerde takılacaktı işte. Onun

deneyimi özel timdeydi, narkotikte değil ama Jack ne araması gerektiğini gayet iyi biliyordu. "Başka kim bilecek *bu gizli görevimi?"* "Hangi görevi?" dedi Petersen birdenbire hafızasını yitirmiş gibi.

"Bana çevredeki iyi kulüplerin adını verebilir misin peki?"

"Gittiğimden değil ama bilirsin, sağdan soldan duyduğum kadarıyla Scottsboro'daki Hot Wing epey hareketliymiş. Madison County'deki Buffalo Club'ı da denemek isteyebilirsin. Bir de Huntsville'de Sawdust Palace var. Eğer istersen sana başka adresler de öğrenirim sonra."

"Bana bir liste yolla," dedi Jack ve telefonu kapadı. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve planı irdelerken gözlerini kıstı. Hiç kural yoktu çünkü tek başına çalışacaktı. Hatta ortada plan bile yoktu, tek yapması gereken gidip ortalığı gözlemlemekti. Bir şeyden şüphelenmesi için önce bir şeyler duyması gerekiyordu, yine de ona bu gibi net olmayan durumlarda nasıl inisiyatif kullanacağı öğretilmişti.

Birden damarlarındaki adrenalinin arttığını hissetti, olacakları hayal edebiliyordu. Belki de aksiyonu fark ettiğinden daha çok özlemişti. Bu rehin olayları ya da silahlı korumayla aynı şey değildi ama en az onlar kadar önemliydi. Kadınlar GHB yüzünden tecavüze uğruyor ya da ölüyorlardı. Eğer birinin bardağına hap atan aşağılık herifin tekine denk gelirse onu kendi elleriyle duvara çivilemek- ten gurur duyacaktı.

Aynı akşam Daisy Todd Lawrcnce'in vitray cam kapısını tedirgin bir şekilde çaldı. Kapı tam bir sanat eseriydi: Kepeıklerle uyumlu mavi bir tona boyanmıştı ve üzerinde insana ormanı anımsatan koyu yeşil renkli zarif desenler vardı. Geniş avluya yerleştirilmiş saksılardaki büyük bitkiler de bu orman hissini güçlendiriyordu. Kapı sanki o gün silinmiş gibi parlıyordu. İki antika bronz lamba heıı kapının iki yanını süslüyor hem de loş ışığıyla girişe sıcak bir hava katıyordu.

Camın arkasından bir gölgenin yaklaştığını gördü genç kadın, sonra kapı açıldı ve Todd Lawrence gülümseyerek onu karşıladı. "Merhaba Daisy, nasılsın? İçeri gelsene." Geri adım atıp eliyle onu içeri davet etti. "Seni son görüşümden bu yana aradan yüzlerce sene geçmiş gibi. Kütüphaneye pek sık gelemiyorum, biliyorum aslında gelmeliyim ama Huntsville'deki dükkân tüm zamanımı alıyor."

Todd'un karşısında kendinizi onun en yakın dostu gibi

hissedebilirdiniz. Daisy bugüne kadar onunla pek iletişim kurmamıştı, fakat Todd'un samimi davranışları biraz rahatlamasına neden oldu. Zayıf, şık bir adamdı. Haki renkli keten pantolonu ve kollarını kıvırdığı kot gömleğiyle son derece şıktı. Boyu neredeyse bir seksendi, kahverengi saç- lan, kahverengi gözleri ve harika bir gülümsemesi vardı. O gülümsediğinde siz de gülümsemek istiyordunuz.

Daisy genç adamı takip ederken, "Başarılı bir iş, insanın tüm zamanını alıyor," dedi ve oturma odasına girip Todd'un gösterdiği üzeri minderlerle kaplı çiçek desenli koltuğa oturdu.

"Bundan kurtuluş yok değil mi? Boş zamanımın çoğunda müzayedelere gidiyorum. Pek çoğunda çerçöpün ve reprodüksiyonların dışında bir tek şey olmuyor ama arada bir karşıma gerçek bir hazine çıkıyor. Geçen gece elde boyanmış oryantalist bir panoyu yüz dolardan az bir rakama aldım ve ertesi gün üç bin dolara sattım. Tam böyle bir şey arayan bir müşterim vardı."

"Antika olanı röprodüksiyondan ayırabilmek için iyi bir gözün olmalı," dedi Daisy. "Ve yıllara dayanan bir tecrübe sanırım."

Todd bu sözleri onayladı. "Oradan buradan alıyorum. Eski mobilyaları seviyorum, yani bunları doğal olarak fark ediyorum." İki elini beline koymuş, başını yana eğmiş halde baştan ayağa Daisy'yi inceliyordu. Genç kadın normalde böyle dikkatli gözlerden çok rahatsız olurdu ama Todd'un bakışlarında *bu durum ne kadar eğlenceli, değil mi?* der gibi bir parıltı vardı. "Demek kendini baştan yaratmak istiyorsun?"

"Tamamen baştan yaratılmak," dedi Daisy dürüstçe. "Korkunç durumdayım ve bu durumdan nasıl çıkılır hiçbir fikrim yok. Makyaj malzemeleri alıp denedim ama bu işin bir yolu yordamı olsa gerek, çünkü korkunç oldum."

Todd gülmeye başladı. "Aslında bazı küçük hileleri var.

"Biliyordum," diye mırıldandı Daisy. Bu ürünlerin doğru kullanımını kutuların üzerine yazmak çok mu zordu sanki?

"Aslında genellikle olay pratik yapmakta. Bir de aşırıya kaçmamayı öğrenmekte." Elini umursamazca havada salladı. "Makyaj kolay, bir saatten az bir süre içinde nasıl yapılacağını sana öğretirim. Başka neler planlıyorsun değişim için?"

Daisy tüm kusurlarını konuşmak zorunda olmaktan utanmaya

başlamıştı. “Şey, saçlarım. Wilma’ya gidip biraz rengini açtırmayı düşünüyorum...”

Todd, “Aman Tanrım, hayır!” diye bağırdı dehşet içinde.

Daisy iç çekti. “Evdekiler de aşağı yukarı aynı tepkiyi verdiler.”

“Onları dinlemelisin,” dedi Todd ve sözlerine devam etti. “Neden bahsettiklerini iyi biliyorlar. Wilma yeni modelleri takip etmiyor ve yeni ürünleri de bilmiyor. Kırk yıl önce kuaför belgesini aldığından beri herhangi bir fuara ya da saç defilesine katıldığını bile sanmıyorum. Huntsville ya da Chattanooga’da saçını yakmayacak iyi saç stilistleri bulabilirsin.”

Daisy kel halini düşünerek irkildi. Todd saçlarının bir kısmını tutup kaldırdı. “Saçların iyi durumda,” dedi. “Fark edilebilir bir kesimi yok ama sağlıklı.”

“Cansız biraz.” Artık başladığına göre en ufak bir sorunu bile atlamaya niyeti yoktu.

“Bu sorun değil. Biraz uçlarından aldırmak işe yarayacaktır. Ayrıca artık saça hem hacim katan lıenı de saçın kolay şekil almasını sağlayan pek çok ürün var. Biraz rengini açmak da daha canlı görünmesini sağlayacaktır,” dedi Todd ve onu biraz daha süzdü. “Boş ver saçını açmayı, bence tamamen sarıya boyatmalısın.”

“Sa-sarıya mı?” Daisy çok şaşırmıştı. Kendini sarışın olarak hayal bile edemiyordu. Saçını biraz açtığında bile nasıl görüneceği konusunda derin endişeleri vardı.

“Sapsarı değil... Kuaföre birkaç ton sarıyla boyamasını söyleriz, böylelikle doğal görünür.”

Saçına ayda bir krem süren biri olarak Daisy’ye birkaç farklı tonda saç boyatmak Ay’a adam göndermek kadar zor bir işlemmiş gibi geldi. “Ne-ne kadar sürer?”

“Ah, birkaç saat sanırım. Saçma iki kez işlem uygulanacak.”

“Ne işlemi?”

“Önce saçının kendi pigmentleri silinecek, sonra sarı renginin pigmentleri verilecek.”

Her neyse, en azından tüm bunlar kulağa mantıklı geliyordu. Daisy böylesine zorlu bir işlemden geçmek isteyip istemediğinden o an emin olamadı, fakat en azından bu olasılığı düşünüp değerlendirecekti. “Bunu

biraz düşüneceğim," dedi.

"İyi düşün," dedi Todd. "Başka?"

Daisy tekrar iç çekti. "Kıyafetlerim. Modadan zerre kadar anlamıyorum."

Todd, Daisy'nin üzerindeki etek ve bluza baktı. Genç kadın eve gider gitmez üzerindeki pantolonu çıkarmıştı çünkü bir dakika daha insanların kalçalarına baktığını düşünmek istememişti. "Aslında bir fikrim var," dedi ağır ağır.

Daisy kızardı, Todd ise gülmeye başladı. "Merak etme." Kibarca elini tutup Daisy'yi ayağa kaldırdı. "Kendini nasıl göstermen gerektiğini öğrenememişsin. Yoksa sende potansiyel var."

"Var mı?"

"Evet, var." Parmağını havada çevirerek Daisy'ye kendi etrafında dönmesini işaret etti. "Dön. Yavaş yavaş."

Daisy ağır ağır döndü.

"Vücudun güzel," dedi Todd. "Vücudunu o yaşlı kadın kıyafetlerinin ardına gizleyeceğine ortaya çıkarmalısın.
Cildin mükemmel, dişlerin güzel, o garip gözlerini de çok beğendim. Kesin gözlerin yüzünden hayatın boyunca utanıp sıkıldın, yanılıyor muyum?"

Daisy olduğu yerde kıvranmaya başladı çünkü çocukken birbirinden farklı renkte gözlerinin korkunç olduğunu düşünüp onları gizlemeye çalıştığı doğruydu. "Tanrı aşkına, onları ortaya çıkarsana," dedi Todd. "Farklılar, özeller. Üstelik biri kahverengi, biri mavi değil ki... Bu genetik olarak mümkün mü bilmiyorum ama öyle olsa biraz garip görünürdü gerçekten. Büyüleyici bir güzel olamayacaksın belki ama kesinlikle bakmaktan zevk alınacak bir kadın haline geleceksin."

"Zaten benim de tek istediğim bu," dedi Daisy. "Büyüleyici olmayı kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Todd, "Büyük bir sorumluluk olduğunu duymuştum," diyerek gülümsedi. "En iyi ışık banyomda var. O halde cesaretin varsa düş önüme de şu değişime start verelim." Daisy el çantasından küçük bir çanta çıkardı. "Makyaj malzemelerimi yanımda getirdim."

"Bakalım nelerin varmış." Todd makyaj çantasını alıp açtı. İçiıdekilerden çok etkilenmemişti, hatta Daisy pof- ladığııı duyar gibi

oldu. Ama genç adam hoşgörülü bir edayla, "Başlangıç için idare eder," dedi.

Yatak odasının içinden geçerek banyoya girdiler. Daisy ancak o an Todd'un cinsel tercihlerinden tam olarak emin oldu. Yatak odası zarif Chippendale1 tarzı mobilyalarla döşenmişti. Büyük sayvanlı karyolanın üzerindeki ince örme yatak örtüsü dikkat çekiyordu. Oda büyük, gür yapraklı bitkilerle dekore edilmişti. Daisy kendi yatak odasının bunun en azından yarısı kadar iyi görünmesini isterdi doğrusu.

İnanılmaz ama banyosu bile çok şıktı. Yeşil ve beyaz renklerin ağırlıkta olduğu banyo dekorasyonunda şeftali ve tozlu mavi tonlarına da yer verilmişti. Daisy daha önce bir erkeğin banyosuna hiç girmemiş olduğunu fark etti. Sıradan bir tuvalet görünce biraz şaşırdı doğrusu ama aslında duvarda bir pisuar olmasını beklemek de çok saçmaydı. Ayrıca pisuar bu banyonun dekorasyonuna hiç uymazdı.

"Bir makyaj sandalyem yok ne yazık ki. Erkekler tıraş olurken oturmazlar," dedi Todd gülümseyerek.

Bunu daha önce hiç düşünmemişti ama Todd haklıydı: Tıraş olmak erkeklerin oturmadan yaptığı bir başka işti.

"Tamam, önce saçlarını toplayalım. Tokan var mı?"

Daisy başını iki yana salladı.

"O halde saçını geriye, kulaklarının arkasına at ki alnın iyice açılsın."

Daisy deıiileni yerine getirdi. Ama o anda durumunun ne kadar vahim olduğunu bir kez daha idrak etti: Parmakları, elleri beceriksizdi. Saçlarını toplamak gibi basit bir işi bile beceremiyordu. Şu anda yürümeye kalksa onu bile yapamayacağını düşündü.

Todd lavabonun yanındaki çekmeceyi açtı ve içinden yirmi beş santime on santim ebatlarında bir kutu çıkardı. Çengelini yuvasından çıkarıp kapağını açtı. Kutunun birden çekmeceleri ve bölmeleri açığa çıktı, i ler bir bölmede fırçalar, rujlar, farklı tonlarda pudra ve far vardı. Daisy hayretle ancak, "İnanılmaz," diyebildi. "Wal-Mart'taki güzellik reyonundakilerden daha çok makyaj malzemen var."

Todd güldü. "O kadar da değil. Bu kutu bana geçmişi hatırlatıyor. Bir ara Bıoadway'de sahneye çıktım. Sahne ışıkları yüzleri bir hayalete

1 On sekizinci yüzyılda yaşamış İngiliz mobilya tasarımcısı Thomas Chippendale'ıı yarattığı Neoklasik tarza verilen ad.

çevirdiğinden sahneye çıkarken kat kat makyaj yapmak zorundaydık."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Ben hiç New York'a gitmedim. Aslına bakarsan ben hayatımda ilginç hiçbir şey yapmadım."

"Eğlenceliydi gerçekten."

"Neden geri döndün?"

"Orası benim yuvam değildi... Ayrıca annemin özel bakıma ihtiyacı vardı. Bu işler böyledir: Sen küçükken onlar sana bakar, onlar yaşlanınca da sen onlara bakarsın." "Aile," dedi Daisy gülümseyerek. O da ailesiyle çok yakındı, durumu anlıyordu.

"Evet, aile..." dedi Todd, sonra sesinin tonunu tamamen değiştirerek, "Hadi başlayalım," dedi hararetle.

Bir saatten daha kısa bir süre sonra Daisy kendinden geçmiş bir halde aynadaki görüntüsüne bakıyordu. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Büyüleyici bir güzellik değildi gördüğü belki ama aynadaki kadın çok çekiciydi. Son derece canlı, hayat dolu görünüyordu. Belirsiz, renksiz değildi. Ve en önemlisi de erkekler böyle bir kadına kesinlikle dönüp bakarlardı!

Değişim çok da kolay olmamıştı. İlk olarak Todd Daisy'ye kaşlarını alması için baskı yapmıştı: "Joan Crawford'unki gibi kaşlar istemezsin tatlım. Kaş kıllarından biri yedi santimi buluyordu, hatta bu kıla isim bile vermişti. Oscar'dı galiba adı." Neyse ki Todd Daisy için Bette Davis gözleri planlamıyordu. Bu sayede Daisy birkaç kılı alıp bu işten yırtınıştı.

Sonra Todd ona adım adım makyaj yapmayı göstermişti. Neyse ki çok da karmaşık bir iş değildi. Bilmesi gereken *en temel sır* çok fazla abartmamak ve hataları düzeltmek ya da fazlalıkları almak için her zaman elinin altında bir kâğıt mendil veya pamuk bulundurmaktı. Rimel sürmek bile fırçayı kirpiklere götürmeden önce temiz bir kâğıt mendille fazlasını aldıktan sonra kolaydı.

Daisy aynadaki koyu renk kirpiklerini incelerken, "Vahşiler," diye mırıldandı. Ortalıkta tırtıl izi falan da yoktu.

"Pardon, ne dedin?"

"Rimel üreticilerinden bahsediyordum. Neden sürme- ¦ den önce fırçanın ucundaki fazlalığı almamızı söylemezler ki?"

"Tatlım insanları fırçayı gözlerine ya da ağızlarına sok- < mamaları

için uyarmaktan fırsat bulamamışlardır. Sanırım j rimel sürmek istiyorsan, bir şekilde nasıl sürüleceğini de j öğreneceğini varsayıyorlar.”

Ah, Daisy de sürmek istemiş ve eninde sonunda nasıl sürüleceğini öğrenmemiş miydi?

“Ben de öğrendim,” dedi aynadaki görüntüsüne şaşkın ¦ şaşkın bakarken. Teninin rengi yumuşak ve parlak görü- ¦niiyordu, yanakları hafifçe pembeleşmişti, gizemli iri göz- j leri parıldıyor, dudakları ıslak ıslak görünüyordu. Bu o ka- ¦dar da güç değildi işte.

“Canını, tabii ki öğrendin. Bunda bir şey yok. Şimdi j pratik yapman ve renkleri çok fazla abartmaman gereki- > yor. Amacın neyse ona göre makyaj yapmalısın. Doğal mı, ; asil mi yoksa seksi mi görünmek istiyorsun?”

Todd kapıda durdu ve Daisy’yi geçirirken ona neşe içinde el salladı. Gülümsemekten kendini alamıyordu. Daisy’yi tanıyordu ama onunla ilk defa zaman geçirmişti ve ondan gerçekten hoşlanmıştı. Kendi yaşında biri için fazla saftı ama aynı zamanda canlı, zeki ve dürüsttü; kasın- tılıktan eser yoktu. Kendini nasıl güzel gösterebileceğine dair en ufak bir fikre sahip değildi ama neyse ki Todd’un bu konuda epey bir fikri vardı. Onunla işi bittiğinde Daisy tam bir fıstık olacaktı.

Telefonunu aldı ve bir numara çevirdi. Hattın diğer ucundaki kişi telefonu açar açmaz, “Bir adayım var: Daisy Minör,” dedi.

yedi

Glenn Sykes bir profesyoneldi. Dikkatliydi, detayları asla atlamazdı, işiyle duygularını birbirine karıştırmazdı. Bugüne kadar hapse hiç girmemişti, hatta ehliyetine yazılmış tek bir trafik cezası bile yoktu. Bunun nedeni hız sınırını bugüne kadar hiç aşmaması değildi tabii. Daha çok polise gösterdiği ehliyette yazan ismin farklı olmasından- dı; bundan yaklaşık on beş yıl kadar önce yarattığı diğer kimliğine ait bir ehliyet kullanıyordu.

Bu kadar başarılı olmasının nedenlerinden biri de hiçbir zaman dikkat çekmiyor olmasıydı. Yüksek sesle konuşmaz, çok az alkol alır - çalışırken asla içmezdi - her zaman temiz ve düzgün giyinirdi çünkü kanun koyucular genellikle pasaklı ve pis giyinenleri daha çok göz hapsinde tutmaya meyillilerdi. Herhangi biri rahatlıkla onu *sıradan insan* kategorisine koyabilirdi. Uç odalı orta karar bir evde yaşayan, karısı ve bir iki tane çocuğu olan bir adam. Küpe ya da kolye takmazdı, dövmesi de yoktu. Bunlar küçük şeylerdi belki ama insanlar fark ediyorlardı. Açık kumral saçlarını her zaman kısa kestirirdi. Daha iyisini almaya gücü yetse de bileğinde sıradan, otuz dolarlık bir saat takılı olurdu. Her zaman saygılı konuşurdu. İstediği yere, hiç dikkat çekmeden gidebilirdi.

Mitchell'dan nefret etme sebebi de buydu. Ölen kız önemli biri değildi ama ölü bir beden bulunduğu takdirde ister istemez dikkat çekiyordu. Soruşturma fazla uzun sürmeyecekti ve soruşturmayı yürütenler muhtemelen fazla ileri gidemeyeceklerdi, çünkü ellerinde bir delil yoktu. Ancak arada bir şans polislerden yana olabiliyordu. Mitc- lıell tüm işin geleceğini tehlikeye sokuyordu. Sykes'ın hiç şüphesi yoktu ki Mitchell bu kızların ölümüyle ilgili tutuklanırsa polislerle anlaşabilmek için bildiği tüm isimleri onlara açık ederdi. Mitchell'ın aptallığı hepsinin hapsi boylamasına neden olabilirdi.

Eğer Mitchell'ınki bilinci açık bir kadının karşısında kalkmıyorsa başka yollara da başvurabilirdi pekâlâ. GHB boktan bir maldı. İlk

alışınızda her şey yolunda gidebilirdi, ne olduğunu hatırlamamanızın dışında hiçbir zararı olmazdı. Fakat bir sonraki sefer beyni tamamen devre dışı bırakabilirdi. Halbuki işe yarayacak başka uyuşturucular da vardı. Mesela alkol bile işe yarardı. Ama yok, Mitchell içkilerine gizlice GHB atmalıydı. Vurup kaçabilmeli, kızlar ertesi gün uyanmazsa da kimsenin bundan haberi olmamalıydı.

Yani Mitchell'ı ortadan kaldırmaları gerekiyordu. Başkan Nolan henüz bu konuda bir karar almamıştı ancak Sykes'a göre harekete geçmenin zamanı gelmiş de geçiyordu bile. Mitchell hepsini peşinden bir uçuruma sürüklemeden bir şeyler yapmalıydılar. Ama başkan tüm o kibar güneyli tavrına rağmen diğerleri gibi soğuk ve acımasızdı, ona karşı cinayete hiç bulaşmamış gibi davranamazdı. Gerçi Mitchell'ı öldürmek cinayet suçu sayılır mıydı bilemiyordu, daha çok imha etmek ya da bir hamamböceğini ezmek gibi bir şeydi.

Fakat önce o baş belasını bulması gerekiyordu. Bir ha- mamböceğinin içgüdüleriyle Mitchell döşemelerin altına gizlenmiş ve sürekli uğradığı çöplüklere olaydan beri bir kez bile uğramamıştı.

Mitchell zaten hayaletler gibi tekinsiz bir tip olduğundan Sykes çok dikkat çekmeden onu aramaya karar vermişti. Gerçi karavanına gidip kapıyı açar açmaz iki kaşının ortasına sıkmak onu çok mutlu ederdi ancak böyle fevri davranışlar ortamı daha çok gererdi. Bir kere Mitchell'm komşuları vardı ve Sykes'ın deneyimlerine göre komşular lıep görmemeleri gereken şeyleri görürlerdi. MitchelPdan çok daha az dramatik bir yöntemle kurtulmalıydı. Şansı yaver giderse buna kaza süsü bile verebilirdi.

Mitchell onun arabasını tanıyabilirdi, bu nedenle Sykes bir arkadaşının arabasını ödünç alıp Mitchell'ın oturduğu mahallede - tabii çerçöpün ortasında duran iki kırık dökük karavan ve bakımsız bir ahşap evden ibaret olan yere mahalle diyebilirseniz - dolandı. Darmadağın saçlı, renkli taytlı, üzerine geçirdiği pas içindeki askılı tişörtünün altından kirli sutyeni görünen kadınların ve uzun pis saçlı, sapsarı dişleriyle sırıtan, hayatın onlara haksız davrandığını düşünen erkeklerin mesken edindiği mahallelerden biriydi burası. Sykes arabayla geçerken bu üç çakma eve çok da dikkatli bakmadı, daha çok etrafta MitchelPın mavi pikabını görmeyi umuyordu ama göremedi. Hava kararıktan

sonra tekrar gelmeye karar verdi, fakat hamamböceği kılıklı herifin bu kadar çabuk ortaya çıkacağını pek sanmıyordu doğrusu.

MitchelPın nasıl yaşadığını görmek Sykes'a kendisinin de nasıl ucu ucuna yırttığını hatırlatıyordu. Eğer aklını kullanmamış olsaydı, daha doğru kararlar almamış olsaydı MitchelPın yerinde kendi de olabilirdi. Bunu düşünmek çok korkutucuydu. Fakat aslında o da aynı yerden geliyordu; Mitchell nasıl düşünür, nasıl hareket eder çok iyi biliyordu. Bu kendi işi için bir artıydı tabii ama bir daha asla *o hayata* geri dönmek istemiyordu. O daha fazlasını istiyordu. Mitchell da herhalde daha fazlasını istiyordu hayattan ancak bu aptal hataları yaptığı sürece istediği hayata kavuşması mümkün değildi.

Sykes geleceği düşünerek eline geçen her kuruşu biriktirmişti. Basit yaşamıştı, basit ve temiz. Pahalı zevkleri yoktu, çapkın da değildi. Bir ara parasının bir kısmıyla borsa bile oynamıştı; getirisi garanti olan risksiz ama çok da kazandırmayan kâğıtlara yatırmıştı parasım tabii. Bir gün yeteri kadar para biriktirdikten sonra - ne kadarın yeterli olduğuna dair net bir fikri yoktu ama olsun - bütün bunları geride bırakacak, kimsenin onu tanımadığı bir yere taşınıp kendine küçük bir iş kuracak, toplum içinde sayılan bir vatandaş olarak hayatını sürdürecekti. Evlenebilirdi bile, hatta birkaç çocuğu bile olabilirdi. Hayal dünyası tüm bunları tam olarak gözünde canlandırmasına yetmiyordu ama sonuçta bunların olmaması için hiçbir neden yoktu.

Mitchell Sykes'm sadece yakın geleceğini değil gelecek planlarını da tehlikeye atıyordu. Büyüdüğü pislik çukurundan kurtulmasını sağlayan, işler iyice sarpa sardığında kendini bırakmasına engel olan *hep* bu planlardı. Hiçbir şey yapmamak çok daha kolaydı. Evi temizlemek ya da çimleri biçmek mi? Boş verip birkaç bira alıp evde esrar içmek çok daha kolaydı. Maaşın eline geçtiğinde çocuklar akşam ne yiyecek diye düşünmektense elindeki para bitmeden eve içki ve uyuşturucu temin etmek daha kolaydı. Parayı çarçur etmek, temel ihtiyaçlara ve faturalara yatırmaktan çok daha kolaydı. Ancak sert adamlar - onun gibi zeki olanlar - çıkışın *zor yoldan* olduğunu bilirdi.

Ne olursa olsun Sykes hiçbir zaman eski hayatına geri dönmeyecekti.

Todd Lawrence bir işi üstlendi mi durdurulamaz bir güce

dönüşüyordu. Daisy evini yaşanılabilir bir yer haline getirmeye uğraşırken bir yandan da Todd'un her boş anına el koyması sonucu kendini bir hortumun içine çekilmiş gibi hissetmeye başlamıştı. Onu yılmaktan alıkoyan tek şey ise kendisindeki görünür değişimdi.

Ruhu *seksi bebek* imajını denemeyi kaldıramayacaktı. Todd'un *asit* derken ne kastettiğine dair de en ufak bir fikri dahi yoktu. Bu yüzden *doğalı* seçti. Bunu başarabilirim, diye düşündü. Ama Todd'un aklında başka şeyler vardı.

Todd tembel tembel, "Bence *asil* görünümü seçmeliyiz," dedi. Cumartesi günü alışverişe ve Huntsville'deki güzellik merkezine gitmek üzere Todd'un evinde buluşmuşlardı. Genç adam elleri belinde Daisy'yi baştan ayağa süzdü. "Yüzüne o şekilde bir saç kesimi daha çok yakışır." "*Asil* tarzın bir de saç modeli mi var?" diye sordu Daisy şaşkınlıkla.

"Elbette. Basit, düzgün, çok hoş bir kesim. Asla çok uzun değil, omuzlarına kadar. Senin seveceğini düşündüğüm bir model var aklımda. Ah, bu arada kulaklarını da deldireceğiz bugün."

Daisy korumak istercesine ellerini kulaklarına götürdü. "Neden? Değişim derken kan dökületeceğini hiç düşünmemiştim."

"Çünkü klipsli küpeler inanılmaz rahatsız canını. Merak etme, acımayacak."

Daisy onun kulaklarına baktı. Delik olmamasını umuyordu, böylelikle ona *sen nereden bileceksin ki?* argümanıyla karşı gelebilirdi. Ama şansı yaver gitmedi. Her iki kulağında da küçük noktalar vardı. Todd gülümsedi ve Daisy'ıiin elini tuttu. "Cesur ol," dedi neşeyle. "Her güzel şeyin bir bedeli vardır."

Daisy çok da cesur olduğunu düşünmüyordu ama bizzat harekete geçirdiği bu treni durdurmaktan da acizdi.

Todd onun emniyet kemerini takıp arabasını Huntsville'e doğru sürmeye başladığında genç kadın hâlâ vücudunun herhangi bir yerini deldirmemek için geçerli bir neden arıyordu.

İlk durakları güzellik merkeziydi. Bugüne kadar hayatında bir tek Wilma'nın kuaför salonunu gören Daisy için bir *salon* ile *merkez* arasındaki fark fazlasıyla barizdi. Bir kere daha girer girmez ne içmek istediğini sormuşlardı. Wilma sadece aceleniz olup olmadığını sorardı. Daisy tam kahve istediğini söyleyecekken Todd göz kırparak araya

girdi: "Şarap. Biraz rahatlaması gerek."

Danışmada duran resepsiyon görevlisi gülümseyerek şaraba uzandı. Kısacık platin renkli saçları ve muhteşem gülüşüyle inanılmaz derecede çarpıcı görünüyordu. Şarap Daisy'ye plastik bardak yerine gerçek bir cam kadehte sunuldu. Daisy bir daha düşündüğünde Todd'un plastik ya da köpük bardaklarda şarap ikram eden bir yere kolay kolay prim vermeyeceğine kanaat getirdi.

Resepsiyon görevlisi önündeki randevu defterine baktı. "Amie hemen sizinle ilgilenecek. En iyi stilistimiz o. Rahatlayıp kendinizi onun ellerine bırakabilirsiniz. İşini bitirdiğinde muhteşem görüneceksiniz."

Todd, "Gitmeden önce onunla biraz konuşacağım," dedi ve kapıdan içeri girip gözden kayboldu.

Daisy şarabından bir yudum aldı. *Gitmek mi?* Todd onu burada yalnız bırakıp nereye gidiyordu? Midesi kasıldı. Hayır, bunu yapamayacaktı.

Ama yapmak zorundaydı.

Üç saat sonra Daisy üçüncü kadehini yudumlarken kendini işkenceden çıkmış gibi hissediyordu. Saçma keskin kokulu kimyasallar sürülmüştü. Parlak sarımsı beyaz bir rengi olan saç ağartıcı sürüldüğünde Daisy aynadaki görüntüsünü bir punkçıya benzetmişti. Saçları yıkanıp saç ağartıcıdan arındıktan sonra sırada boya fırçasına benzer fırçalarla sürülen başka kimyasallar vardı. Her defasında bir parça saç öbeğine boya sürülüyor, sonra bu öbek diğerlerine değmesin diye katlanıp sarılıyordu. Bu işlemden sonra ise Daisy uzak bir gezegenden gelmiş bir uzaylıya benzetmişti kendini.

Bu sırada bir yandan kaşlarını alırken bir yandan da manikür ve pedikürü bitirdiler. El tırnaklarının hepsi artık aynı boydaydı, üzerlerine de renksiz bir parlatıcı sürülmüştü. Ayak tırnaklarına ise kırmızı renk oje sürmüşlerdi. Daisy ayak tırnaklarına daha önce oje sürüp sürmediğini hatırlamaya çalıştı ve sürmemiş olduğuna kanaat getirdi. Sürdüyse de tırnaklarıyla neredeyse aynı renkte açık pembe bir renk seçmiş olması kuvvetle muhtemeldi. *Bana bahttı* diye bağıran kırmızı bir ojeyi hayatta seçmezdi. Ama sonuç hem şaşırtıcı hem de inanılmaz derecede seksiydi. Daisy çıplak ayaklarını havaya kaldırıp duruyor ve gözlerini kırmızı tırnaklarından alamıyordu. Sanki baktıkları kendi

ayakları değildi. Sandalet tarzı burnu açık bir ayakkabısı olmaması ne kadar kötüydü, ayak parmaklarını kimse göremeyecekti. Bir terliği vardı ama onu işe giderken giyemezdi.

En sonunda işkence sona erdi. Kafasındakileri açtılar, saçını yıkadılar ve onu saç stilistinin önündeki koltuğa oturttular. Uç kadeh şaraptan sonra Amie'nin eline aldığı ve beceriyle kullandığı makaslar Daisy yi ürkütmez olmuştu. Uzun uzun saç parçalan yerleri kapladı. Daisy şarabını bitirdi ve kadehini tekrar doldurmaları için kaldırdı.

"Ah, artık daha fazla cesaretlenmeye ihtiyacın yok sanırım," dedi Todd heyecan dolu bir sesle. "Ne kadar içtin sen bakalım?"

"Üçüncü kadehim az önce bitti," dedi Daisy.

"Umarım sabah bir şeyler yemiştin canım."

"Ah evet. Amie bana bir de kruvasan verdi. Uç saatte üç kadeh şarap çok değildir herhalde, öyle değil mi?" Dürüst bir şekilde konuşurken birden gerildi. "Sarhoş değilim, yoksa öyle miyim?"

"Belki biraz. Teşekkürler," dedi genç adam Amie'ye bakarak.

Kısacık saçlı, uzun boylu ve zayıf bir kadın olan Amie ona bakıp gülümsedi. "Bizim için zevkti. Bir insanın böyle değişebileceğini görmek için iki kruvasan bile verirdim." Haki renkli pantolonu ve mavi gömleğiyle her zamanki gibi muhteşem görünen Todd aynaya yaklaştı ve Amic'nin yuvarlak bir fırçayla Daisy'nin saçma şekil verişini izlemeye başladı. Daisy de olup biteni dikkatle izliyordu çünkü bir sonraki sefer bu işlemleri kendisi yapmak zorunda kalacaktı. Çok zor görünmüyordu ama rimel sürmek de ona çok kolay görünmüştü ilk başta.

Daisy üç saatlik işkenceden sonra saç renginde daha büyük bir değişim beklediğinden havlunun içinden çıkan ıslak saçlarının rengini görünce biraz öfkelenmişti. Neden saçlarında bir değişiklik olduğu anlaşılmıyordu kı! Fakat Amie'nin elindeki saç kurutma makinesi çalıştıkça Daisy de saçının renginin giderek açılışına anbean şahit oldu. Limon sarısı değildi tabii ama kesinlikle artık sarıydı saçları. Farklı tonlarda boyanan tutamlar arasında altın sarısı ve bej tonlar seçiliyordu.

Amie işini bitirdi ve Daisy'nin üzerindeki önlüğü çekip aldı. Daisy ağzı açık aynaya bakakaldı. Cansız, silik kahverengi saçlarından eser yoktu, hatta sanki çok eskide kalmışlardı, nasıl olduklarını

hatırlayamıyordu bile. Saçı şu anda parlak ve çok hacimliydi. Başını hareket ettirdikçe saçları da salınıyor, durduğu anda ise her bir teli yerini bi- liyormuşçasma ilk halindeki gibi duruyordu. Model tam da Todd'un söylediği gibi çok sadeydi. Kısaydı, omuzlarına gelmiyordu bile. Uçları içeri dönüktü ve zarif bir bombe oluşturuyordu.

Amie eserinden memnun görünüyordu. Todd ona sarıldı ve kadını yanağından öptü. "Yine yaptın. Tam bir klasik oldu."

"Saçları sağlıklı," dedi Amie Todd'un tebriklerini onun yanağına kondurduğu bir öpücükle kabul ederken. "Çok hacimli değil ama kuvvetli ve dokusu çok yumuşak. Doğru ürünlerle her gün böyle görünmemesi için hiçbir neden yok."

Todd'un yanında olması çok hoştu çünkü Daisy adeta kendinden geçmişti. Todd önce Amie'nin önerdiği tüm ürünleri almalarını sağladı, sonra ona aldığı hizmetin bedelini ödemesi gerektiğini hatırlattı - Daisy o kadar şaşkındı ki neredeyse para ödemeden merkezden çıkıp gidiyordu - ve neyse ki arabayı da o kullanıyordu. Daisy şaraptan ııı yoksa yaşadığı şokun etkisiyle mi bilinmez ama o an kesinlikle ayakları yerden kesilmiş halde yürüyordu.

Kendinde olmaması daha iyiydi çünkü bir sonraki durakları, büyük bir alışveriş merkezindeki kuyumcuydu. Daisy burada kulaklarını deldirecekti. Bu işlem sadece bir dakika sürdü ve genç kadın sadece küçük bir batma hissi hissetti. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmiş, Daisy kulaklarında birer altın halkayla oradan çıkmıştı.

Neyse ki sonraki dört saatte Todd onu kendine getirdi.

Canı çıkana kadar kıyafet denedi ve yavaş yavaş Todd'un *¡ısil* derken ne demek istediğini anlamaya başladı. Seçilen kıyafetlerin tarzı çok sadeydi. Bej renkli bir etek, üzerine kolsuz beyaz bir bluz gibi. Ama etek dardı ve boyu dizine kadardı. Bel kısmı ince belini iyice ortaya çıkarıyordu. "*Asit* hiçbir zaman kokoş ya da aşırı süslü değildir," dedi Todd. "Gösterişli, klasik ve ölçülüdür." Daisy, seksi ayak parmaklarını açığa çıkaran şık sandaletler ve beş santimlik topuğu olan klasik ayakkabıların siyah ve krem rengini aldı. "Asla beyaz alma canım," dedi Todd kararlı bir sesle. "Beyaz spor ayakkabılarda olur, topuklu ayakkabılarda ise asla."

"Ama..."

"Aması falan yok. Bana güven."

O ana kadar seçimleriyle ne kadar zevkli olduğunu kanıtladığı için Daisy ısrar etmedi. Belki kendi zevklerinin de bu başarıda payı vardı. Çünkü şu ana kadar hep aynı şeyleri beğenmişlerdi. Belki de bugüne kadar görünüşüyle ilgili hiç cesur olmamış, bu konuda bir şeyler yapmaya kal- kışmamıştı. Alışık olduğu, rahat bulduğu, kolay olan tarzı değiştirmemişti bugüne kadar. İyi görünmek emek istiyordu. Ayrıca bugüne kadar kendini hiç güzel ya da tarzı olan biri olarak görememişti. Güzel olan Beth'ti, Daisy'ye ise zeki ve çalışkan olmak kalıyordu. Belki Beth kadar zahmetsiz bir şekilde güzel görünemezdi ama o da pekâlâ güzel görünebilirdi işte. Ve bunu bu yaşta keşfetmiş olması, başkasının değil kendisinin hatasıydı.

Ne kadar harcadığına dikkat dahi etmemeye çalıştı. Sonuçta bu harcamalar için çok geçerli bir nedeni vardı: Kendi iyiliği için harcıyordu. En çok kıyafete harcıyor gibi görünse de parayı sadece elbiselere yatırmıyordu. Parfüm, bir iki şık çanta, küpeler de aldı. Todd onu halhal almaya da ikna etti. Bakışlarında şeytani bir pırıltıyla, "Bundan daha seksi bir şey düşünemiyorum hayatım," dedi.

Sonunda dönüş yolundalardı. Daisy gün boyunca yaşadıklarından sersemlemiş, sessizce oturuyordu. Eğer kozmetik savaşları diye bir şey gerçekten varsa Daisy bugün ona dahil olmuştu. Bugünden itibaren hayatı değişecekti. Sadece diğer insanlar onu farklı bulmayacaktı, Daisy de kendini farklı görüyordu artık. Bugüne kadar birikimiyle yetinmeyi bilmiş, bundan daha fazlasını hak etmediğini düşünmüştü. Fakat artık durum farklıydı. Bundan böyle kendine bir erkek ararken başına ne gelirse gelsin, kendi onuru için, kendi için iyi görünecekti.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Daisy sessizce geçirdikleri günü hazmetmeye çalışırken, dikkatini yola vermiş olan Todd sonunda konuştu: "Bu değişimin ardında ne yatıyor?"

Daisy iç çekti ve başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapadı. "Otuz dördüncü yaş günüm."

"Gerçekten mi? Ben seni yirmilerinin sonunda filan sanmıştım."

Tüm yorgunluğuna rağmen Daisy gülmekten kendini alamadı. "Doğru mu söylüyorsun?"

"Yemin ederim. Belki de cildin yüzündendir. Pek güneşe çıkmıyorsun

galiba, öyle değil mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Güneşlenirim aslında, çok da çabuk yanarım." Ama genellikle yüzü bir kitaba gömülü olurdu güneşlenirken.

"Bu iyi. Daha genç görünmeni sağlayan tatlı bir masumiyet havası var sende."

Daisy gözlerini kocaman açtı, yine yüzü kızarmıştı. "Pek dışarı çıkmam," diye itiraf etti. "Değişmek istememin bir diğer nedeni de bu. Evlenmek istiyorum. Ve senin de tahmin edeceğin üzere önceki halimle kimsenin dikkatini çekemiyordum."

"Bu da değişecek artık," dedi Todd ve gülümsedi. "Hiç şüphen olmasın." Sonra durdu, biraz bekledikten sonra sözlerine devam etti: "İlgini çeken biri var mı peki?"

Daisy başını iki yana salladı ve o an yeniden saçlarının muhteşem hareketini hissetti. Bu gerçekten harika bir his- ti! "Hayır ama aramaya başlayabilirim artık. Hayatım bo- yınca bir gece kulübüne hiç gitmedim, sanırım arayışıma gece kulüplerinden başlamalıyım. Bildiğin iyi bir gece kulübü var mı?" Eşcinsel bir erkeğin sevdiği kulüplerin pek işe yaramayacağı aklına geldi ama artık çok geçti.

"Buffalo Club'ın güzel olduğunu duymuştum," dedi Todd. "Dans eder misin?"

"Nasıl dans edilir biliyorum ama ders aldıktan sonra hiç dans etme şansım olmadı. Dans etmek, samimiyet kurmak için iyi bir yol, değil mi?"

"Kesinlikle." Sesi ciddi çıkmıştı. "Bu gece dışarı çıkmak ister misin?"

"Bilmem ki." Tek başına kulübe gitmek cesaret isterdi ve Daisy bugün cesur olmak için tüm gücünü harcamıştı.

Todd bir an ona baktı, sonra tekrar dikkatini yola verdi. "Bazen bir şeye başladığında hiç durmadan ilerlemek, durup tekrar başlamaktan daha iyidir."

Todd ona bu gece dışarı çıkmasının iyi bir fikir olduğunu söylemeye çalışıyordu, özellikle de bütün gününü onu değiştirerek geçirdikten sonra...

"Düşüneceğim," dedi Daisy. Ama birden aklına bir şey takıldı. "Nasıl asil davranılır bilmiyorum ama. Özel bir davranış şekli..."

"Hayır, hayır," diyerek onun sözünü kesti Todd. "*Asil* sadece bu stilin

adı. Sunumla kişiliği karıştırma. Sadece kendin ol, yeter."

"Kendim olduğumda dikkat çekmeyi başaramadım ama," dedi Daisy.

Todd güldü. "Hiç merak etme tatlım, bundan böyle tüm gözler hep üzerinde olacak."

Sekiz

"Mitchell'ı bulabildin mi?" diye sordu Temple Nolan. "Henüz bulamadım." Sykcs başkanın bu soruyu sormasından rahatsız olmuştu. Bulmuş olsaydı ona haber verirdi zaten. "Bir hafta kadar saklanacaktır tahminimce. Sonra ya kızın ölümünün artık bir sorun olmadığına kanaat getirecek ya da saklanmaktan sıkılıp daha önce takıl- ınadığı yeni mekânlarda kendine eğlence arayacaktır. Ben bu işle ilgileniyorum. Ortaya çıktığı anda beş dakika içinde haberim olur."

"Bay Phillips çok mutsuz oldu. Ölen kız için biri daha önce iyi bir teklif vermiş. Şimdi o adam kendine başka tedarikçi bulmuş, yani o parayı kaçırdık. Bay Phillips Mitchcll'ın kellesini istiyor."

"Merak etmesin, Mitclıell ölecek. Biraz sabırlı olsun. Kğer onu bulmak için ortalığı talan edersem bundan haberi olur ve bir tavşan gibi deliğin birine saklanıp kaybolur." "Bay Phillips pek sabırlı olmak istemiyor gibi görünüyor. Büyük bir para kaybetmiş."

Sykes omuz silkti. Bakire kızlar her zaman ilk seferde iyi paraya gidiyordu. Ama arada bir birileri böyle bir kız için büyük paralar teklif edebiliyordu. Sykcs birinin bakire bir kızla sevişmek için bu kadar para verebilmesini anlaya- iniyordu, belki böyle bir kız istemelerinin başka bir nedeni vardı. Bir çeşit dini ritüel için kurban edilecek falan da olduklarını sanmıyordu ancak insanlardan çok acayip şeyler beklenmesi gerektiğini öğrenecek kadar çok yaşamıştı bu dünyada. Her neyse bunun aslında o kadar da önemi yoktu; kızlar teslim edildikten sonrası onu ilgilendirmiyordu nasıl olsa. Onlar sadece ticari birer maldı, başka bir şey de- ğ[il]-

"Dediğim gibi ortaya çıkacak ve karşısında beni bulacak." Sykes sesindeki sabırsızlığı gizlemek için çok uğraşmıştı. Bunu daha kaç kez söylemesi gerekiyordu? Mitc- hell meselesiyle bizzat ilgilenecekti. Ve bu arada iş devam etmeliydi. "Gelecek sah akşamı yeni bir kargo geliyor. Beş kız. Onları her zamanki yere götürmek istemiyorum, Mitchell yanlış kişilere ötmüş olabilir. Bu işi bu kadar zorlamamamın bir nedeni de bu.

Eğer korkarsa savcılığa gidip isimlerimiz karşılığında korunma isteyebilir. Aklına kızları tutmak için güvenli bir yer geliyor mu?"

Başkan kaşlarını çatıp ensesini ovdu. Gözlerden uzak ve birilerinin girip çıkması şüphe yaratacak kadar da ıssız olmayan bir yer bulmaları gerekiyordu. Yerel halk fazla meraklı olabiliyordu. Eğer beklemedikleri bir yerde ışık görürlerse burayı göz hapsine alırlardı ve genellikle evlerinde yirmi iki kalibrelik tüfek olurdu. Herkes komşusunu gözetirdi. Bu gerçekten bir komşuysanız hoş bir şeydi aslında, fakat kimsenin dikkatini çekmek istemiyorsanız başınıza gelecek en sıkıcı durumda. Kızları daha önce eski, artık hareket ettirilemeyen bir karavana kapatıyorlardı. Yağışların olmadığı mevsimde yol, geleni kilometrelerce öteden görmelerini sağlıyordu çünkü arabayla birlikte büyük bir toz öbeği de beliriyor ve çok uzaktan dahi seçilebili- yordu.

"Bir yer düşüneceğim," dedi başkan. "Eğer hiçbir yer bulamazsam taşıma şirketinden küçük bir kamyonet kiralarım."

Bu yöntemi daha önce zorda kaldıklarında kullanmışlardı. Taşıma şirketlerine ait kamyonların ne kadar az dikkat çektiğine şaşardınız. Tabii böyle bir kamyonun içindeki kızlar, karavanda olduğu gibi banyo yapamıyorlardı ve her ne hikmetse her zaman banyo yapmak isterlerdi, fakat eğer müşteri için kızları sorunsuz bir şekilde almak güzel kokmalarından daha önemliyse buna katlanacaklardı. Sonuçta burada randevu evi işletmiyorlardı. Ama kiralık bir kamyonda başka bir sorun yaşanıyordu: Kamyonu nereye park ederseniz edin, eninde sonunda bir memur gelip içeri göz atmak istiyordu. O nedenle aracı müşteri gelene kadar şehrin içinde dolaştırmanız gerekiyordu. Müşteriler gelince onlarla bir yerde buluşuluyor, değiş tokuş yapılıyordu. Yani kiralık kamyonet en iyi yöntem değildi.

Başkanın çağrı cihazı ötmeye başladı. Nolan cihazı susturup arayan numaraya baktı. "Şimdi gitmem lazım ama daha sonra arayıp sana alternatif bir yer söyleyeceğim. Sen Mitchell'ı bulmaya bak ne olursun!"

Daisy Buffalo Club'ın kapalı kapısının önünde bir an için durdu. Biraz düşündükten sonra yeni görüntüsünün açılışını yapmak, dahası erkek avlamak için buranın doğru yer olduğuna ve şu anın doğru an olduğuna karar verdi. Alışveriş ve kozmetik işkencesiyle geçen uzun

günün ardından bitkindi ama hâlâ enerjisi yüksekti. Alışverişten eve dönüp içeri girdiğinde her zaman yaptığı gibi annesine seslenmemişti. Bunun yerine direkt olarak annesiyle teyzesinin kış için şeftali konservesi hazırlığıyla uğraştığı mutfağa dalmıştı. Annesi ona bakmış ve heyecanla, "Sen de kimsin?" deyivermişti.

Daisy gülmeye başlayınca iki kadın da neşe ve heyecan içinde ona sarılmış, hoş kesimli sarı saçlarına hayran kalmışlardı. Ancak şeftaliler beklcycnıeyeceğinden onlar işe geri döndükten sonra Daisy arabasından onlarca torba yeni eşyayı odasına taşımış, yeni kıyafetlerim özenle çıkarmış ve dolabına asmadan önce hepsini bir kez daha denemekten kendini alamamıştı. Yorgun olmasına rağmen yeni güzel eteklerinden birinin üzerine klasik beyaz bir gömlek giyip ayağına da krem rengi topuklu ayakkabılarını geçirdiğinde tüm vücudunu bir heyecan dalgası kaplamıştı. Aynadaki şık ve güzel kadın gerçekten kendisiydi. Muhteşem bir güzellik değildi bu, hiçbir zaman da muhteşem olamayacaktı ama yeni saç kesimiyle son derece alımlı görünüyordu. Todd haklıydı: Sağ ayak bileğine taktığı halhal da inanılmaz seksiydi.

Bu görünümü harcaması yazık olurdu. Saçlarının yarın bu şekilde görünmesini sağlayamayabilirdi. Ayrıca yüzünde de makyaj vardı...

Bunları düşününce Daisy karar almakta gecikmemişti: Ya şimdi ya asla...

İşte böyle düşünerek kendini Buffalo Club'ın önünde buldu. Burası Madison County'nin sınırında, country tarzı müzikler çalan büyük bir gece kulübüydü. Grupların canlı çaldığı bir sahnesi, büyük bir dans alanı ve popülaritesi vardı. Arada bir bıçaklama ve kavga vakaları oluyordu, fakat kadınların yalnız gittiğinde rahatsız olacağı türden bir yer değildi. Bir diğer iyi yanı da giriş sadece iki dolardı; bugün harcadığı paraları düşününce böyle ucuz bir yere gitmek Daisy'ye mantıklı görünmüştü.

Eğer biraz daha detaylı düşünürse büyük ihtimalle korkacak ve geri adım atacaktı. O nedenle hızla harekete geçti. Omzuna astığı ince askılı, mektup şeklindeki zarif çantasının içinden iki dolar çıkardı. Her gün kullandığı çantası bir aylık maaşını içine alacak kadar büyüktü ama Todd onu böyle küçük ve zarif bir çanta almaya zorlamıştı. "Dışarı çıktığında yanına çok fazla şey alma," demişti ona. "Yeteri kadar nakit

para, bir mendil, ruj, o kadar. Kredi kartını ise sutyenine iliştir."

Bu iyiydi, çünkü bu küçük çantaya sığdırabildikleri ancak bu kadardı.

Kapıda duran kot pantolonlu, siyah tişörtlü, ayağında bot olan iri bir adam parayı Daısy'deıı aldı, ardından onu içeri, renkli ışıkların yanıp söndüğü ve konuşma seslerinin müziğin sesini bastırabildiği gürültülü mekâna aldı. Gürültü arttıkça grup da müziğin sesini arttırıyor, bu da insanların daha yüksek sesle konuşmasına neden oluyordu. İçerisi hıncahınç doluydu. Biri arkadan ona çarptı; Daisy arkasını döndüğünde uzun boylu, kabarık kızıl saçlı bir kadının ona sinirli bir şekilde baktığını gördü.

Daisy tam özür mahiyetinde bir şeyler mırıldanacaktı ki artık mırıl mırıl konuşmama kararı aldığını hatırladı. Ayrıca mırıldansa da bu gürültüde kimse bir şey duyamazdı. "Özür dilerim," dedi net bir sesle ve uzaklaşırken omuzlarını dikleştirdi. Saçları onunkinden çok daha iyiydi, bunu düşünmek bile heyecanlanmasına neden olmuştu. Hayatı boyunca saçlarının herhangi birinin saçlarından çok daha iyi göründüğünü düşündüğü hiç olmamıştı.

Zor da olsa kendine kısmen korunaklı bir yer bulup durumunu değerlendirdi. Bar bölümü, etrafında bar taburelerinin dizili olduğu büyük bir dikdörtgendi ve insanlar ya oturuyor ya da taburelerin arasında ayakta duruyorlardı. (irubun solisti bir aşk şarkısı söylerken çiftler pistte, ışıklarında altında dans ediyorlardı. Grup, ince bir tel örgünün ardında, küçük bir sahnede çalıyordu.

Tel örgü Daisy'yi biraz endişelendirdi. Belki de Buffalo ('lub tahmin ettiğinden daha arıza bir yerdi.

Dans pistinin etrafında gelişigüzel yerleştirilmiş birkaç masa vardı ama hepsi doluydu. Yerlere talaş ve fıstık kabukları atılmıştı. Kot pantolonlu garson kızlar masaların ve kalabalığın arasında ellerindeki tepsileri ustaca taşıyorlardı.

Kıyafetinin burası için biraz abartılı olduğunu düşündü. Kot pantolon burada hem kadınların hem de erkeklerin üniforması gibiydi. Arada bir de gözüne mini etekli, kovboy çizmeli bacaklar takılıyordu. Todd burada olsa kalabalığa bakıp herkesin fazlasıyla pejmürde olduğunu söylerdi.

Daisy topuklu ayakkabıları, haki renkli eteği ve beyaz gömleğiyle

gelmişti; gömleğin üst iki düğmesini de ilikle- memişti. Altın halhal tüm dikkati ince, çıplak bacaklarına çekiyordu. Havalı ve klas görünüyordu; bu Buffalo Club müdavimleri için alışılmış bir tarz değildi kesinlikle.

"Hey, merhaba!" Kuvvetli bir erkek eli Daisy'yi bileğinden yakaladı ve kendi etrafında döndürdü. Daisy kendini bir anda bir elinde bira şişesiyle ona gülümseyen esmer bir erkekle yüz yüze buldu.

"Merhaba," diye cevap verdi. Sesini duyurabilmek için neredeyse bağırmak zorundaydı.

"Biriyle mi geldin?" diye sordu adam. Konuşurken dudaklarını neredeyse Daisy'nin kulağına değdiriyordu.

Neden böyle bir soru sormuştu ki? Ah, onunla flört ediyordu. Bunu anladığı an heyecanlandı. Bir adam onu tavlamaya çalışıyordu! Gerçekten adamın biri onunla ilgileniyordu!

"Arkadaşlarla geldik," diye yalan söyledi Daisy, nedense bunun gerekli olduğunu düşünmüştü. Sonuçta adamı henüz tanımıyordu.

"Arkadaşların benimle dans edersen kızarlar mı?" diye sordu adam.

Adam dost canlısı göründüğü için Daisy, "Sanmıyo-

rum," dedi. Adam gülümseyerek elindeki bira şişesini masaya koydu ve Daisy'yi elinden tutup dans pistine götürdü.

Demek bu kadar kolaydı! Daisy adamın kollarına kendini attığı anda böyle düşünüyordu. Adam dans ederken hayli yakın duruyordu ama Daisy utanmasın diye iyice yapışmıyordu. Bir an dans yeteneğinin onu yarı yolda bırakacağından endişelendi. Sonuçta uzun süredir dans etmemişti ancak adamın hareketleri son derece yumuşaktı; Daisy eğer düşünmeyip kendini rahat bırakırsa ayaklarının ne yapacağını bildiğini fark etti.

"Adımjeff," dedi adam. Sesini duyurabilmek adına dudaklarını Daisy'nin kulağına iyice yaklaştırmıştı.

"Daisy."

"Buraya daha önce gelmiş miydin? Seni daha önce burada gördüğümü sanmıyorum çünkü görseydim unutmazdım."

Daisy başını iki yana salladı. "İlk defa geliyorum."

"Son olmasın ama..." Sözleri yarım kaldı çünkü adamın biri omzuna dokunuyordu.

"Araya girebilir miyim?"

"Hayır," dedi Jeff kaba bir tavırla. "Sen nerede olduğunu sanıyorsun, mezuniyet gecesinde mi? Git buradan. Onu ilk ben gördüm."

Üzerinde kot ve tişört olan zayıf, sarışın adam sırıttı: "Hadi Jeff, bencil olma." Tek bir hareketle Daisy'nin elini kaptı ve onu kendine doğru çekti.

Daisy omzunun üzerinden Jeff e baktı. Gözlerini hayretle kocaman açmış, neler olacağını düşünüyordu. Jeff sırıtıp omuz silkti, sonra da masasına geri döndü.

Daisy, "Arkadaş mısınız?" diye sordu sarışın adama.

"Evet, beraber çalışıyoruz. Ben Denny bu arada."

"Daisy," dedi tekrar.

Aşk şarkısı bitmiş, grup anında hareketli bir şarkıya geçmişti. Sıralar oluşturuldu ve Denny, Daisy'yi sıraya soktu. "Bekle bir dakika!" diyerek itiraz etti Daisy. "Bu dansı bilmiyorum!"

"Çok kolay," diye bağırdı Denny. "Sadece beni izle."

Sıra sıra yapılan bu dansta insanlar ayaklarını yere vuruyor, kendi etraflarında dönüyorlardı. Daisy ayak hareketlerini ve dönüşleri diğerlerine uyum sağlayarak yapmayı başardı. Bir ara Denny'yc çarptı ve haline gülmeye başladı.

Asil kıyafetleriyle kontrolden çıkmıştı, etrafındaki herkes üzerine birer kot çekmişti ama Daisy eğleniyordu. Daha geleli on dakika bile olmadan iki adam onunla tanışmak istemişti. Uzun süredir bu kadar ilgi görmemişti; *tam olarak* söylemek gerekirse otuz dört yıldır...

Dans bitti. Grup insanlar soluklansın diye yeniden slow bir parça çalmaya başladı. Denny tam elini Daisy'nin beline sarmıştı ki başka bir adam gelip onu durdurdu ve Daisy'yi kaptı. Bu adam daha yaşlıydı; muhtemelen ellileriıideydi. Sakallıydı ve Daisy'den çok da uzun değildi. Ama iyi dans ediyordu. Daisy'ye gülümsedi ve "Benim adım Howard," deyip onu elinden tutup döndürerek kendinden uzaklaştırdı. Daisy güldü, heyecandan ve keyiften başı dönerken Howard onu yeniden döndürüp kollarının arasına aldı.

Howard becerisini konuşturmakta kararlıydı, Daisy de i bu fırsatı değerlendirerek bir an önce paslanmış dans figürlerini hatırlamaya gayret etti. Onun kadar iyi dans edemiyordu tabii ama en azından tökezlememiş ya da adamın ayağına basmamıştı.

Howard'i Steven takip etti, Steven'dan sonra ise Daisy'yi iri kahverengi gözleri ve utangaç bir gülümsemesi olan Mitchell kaptı. Fakat Daisy artık yorulmuş ve terlemişti. "Biraz otursam iyi olacak," dedi nefes nefese ve elini sallayarak serinlemeye çalıştı.

Mitchell Daisy'nin koluna girdi ve "Sana içecek bir şeyler getireyim. Ne içersin? Bira? Şarap?" diye sordu.

"Sadece su lütfen," dedi Daisy pistten inerken. Bir yandan da oturabileceği bir yer arayarak etrafına bakındı. Beş dans önce olduğu gibi masaların hepsi halen doluydu.

Mitchell ısrar etti: "Ah, hadi ama, bir kadeh şarap içersin."

"Belki sonra. Çok susadım, su yeterli olacaktır." Ayrıca eve arabayla

dönecekti, bu yüzden alkol alamazdı.

"Peki ya kola?"

Kocaman kahverengi gözlerinden Daisy'yc bir şeyler almak istediği okunuyordu ve Daisy su içmekte ısrar ettikçe onu hayal kırıklığına uğratıyordu. Daisy biraz yumuşadı. "Tamam, kola olur."

Adamın gülümsemesindeki utangaçlık birden kayboldu. "Burada bekle," dedi ve hızla kalabalığa karıştı.

Söylemesi kolaydı. Hareket halindeki kalabalık onu bir o yana bir bu yana savurup duruyordu. Beş dakika sonra Daisy artık Mitchell'ın onu bıraktığı noktadan bambaşka bir yerdeydi. Bara doğru göz attı, kalabalığın arasından onu seçmeye çalıştı ama onu uzaktan seçebilmesi mümkün değildi. Ayrıca bar o kadar kalabalıktı ki adamın bir şeyler alıp gelmesi epeyce bir zamana ırıal olacaktı. Yeni ayakkabıları tam ayağına göreydi ama sonuçta yenilerdi ve Daisy beş danstır soluklanmadan dans etmişti. Doğal olarak ayakları ağrıyordu. Oturmak istedi. Parmaklarının ucunda yükselip boş bir yer olup olmadığına baktı.

"Oturacak bir yer mi arıyorsun?" Bağıran iri bir adamdı ve daha Daisy bir şey diyemeden onu belinden kavrayıp kucağına oturttu.

Panikleyen Daisy hızla kalkmaya çalıştı. Adam gülüyor ve Daisy'yi daha sıkı kavrayıp onu kendine çekiyordu. Daisy destek almak için içgüdüsel olarak elini aşağı götürdü vc ne yazık ki tüm ağırlığını verdiği eli adamın uyluklarına denk geldi.

Adamın acı dolu çığlığı, müzik vc gürültünün arasında yükseldi. Daisy elinin nerede olduğunu o anda fark etti. Bu kez Daisy bir çığlık attı ve kalkmak için daha çok debelenmeye başladı. Bu itişip kakışmanın sonucunda adamdan bir öncekinden çok daha acı dolu bir haykırış geldi. Aslında adam artık kelimenin tam anlamıyla iki büklüm olmuştu ve herkes onlara bakıyordu.

Daisy'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu ve artık daha büyük bir azimle debeleniyordu. Ama ne dengesini bulabiliyor ne de ayağa kalkabiliyordu. Nereden destek almaya kalksa elini yanlış bir yere koyduğu hissine kapılıyordu. En sonunda parmaklarının arasında yumuşak bir şeyin sıkıştığını hissetti ve iri kıyım adamın yüzü mosmor oldu.

İşler inanılmaz bir şekilde bir anda çığrından çıktı. Adamdan çıkan tiz

çığlık nedeniyle bir adam sıçradı ve arkasındaki kadına çarptı. Kadın elindeki içkinin tamamını üzerine döktü. Bu sefer kadın bir çığlık attı vc yanındaki erkek arkadaşı ona çarpan adamı itti. Bir tabure yere düştü, bir masa devrildi ve kadehler kırıldı. İnsanlar etrafa kaçıştı. Daha doğrusu bazıları kaçıştı, bazıları da bu arbedeye karışmak istercesine yanlarına sokuldu.

Kavga gelgit dalgası gibi ilerledi ve Daisy'ye doğru gelmeye başladı. Daisy ne yaparsa yapsın ayağa kalkıp bu karmaşadan kaçmayı başaramıyordu.

Birden demir gibi sert bir el onu bileğinden kavrayıp zavallı adamın kucağından çekti. Adam elleriyle kasıklarını tutarak yere devrildi. Daisy çığlık atarak bileğini tutan demirden ele sarıldı. Elin bir robot değil de insan eli olduğunu hissedince şaşırdı ama o kadar sıkı kavranmıştı ki kendisini kurtarmayı başaramadı. Birden birbirine girmiş insan vücutları ve etrafta uçuşan yumrukların arasından ayakları yere değmeden geçtiğini fark etti. O sırada kulübün fedaileri de olaya dahil olmuş, boğuşanları sağa sola fırlatarak bir şekilde düzen sağlamaya çalışıyorlardı. Ama Daisy tam olarak neler olduğunu göremedi çünkü kurtarıcısı onu belinden kavrayıp havaya kaldırmış, diğer koluyla kalabalığı su gibi ikiye yararak hızla ilerlemiş ve göz açıp kapayana kadar onu kapının dışına çıkarmıştı.

Ne kadar utanç vericiydi. Bir gece kulübündeki ilk gecesinde olay çıkarıp kapı dışarı edilmişti.

Utançtan yüzü yanıyordu. Özür dilemek için başını kaldırdığında karşısında polis şefi Russo'yıı buldu. Ve donup kaldı.

İçeriden yüksek sesli bir şangırtı geldi, ardından bir grup insan kapıdan dışarı akın etti. Henüz kavgaya karışmamış ve bir yara almadan bardan çıkmaya karar vermiş bir gruptu bu. Polis şefi Daisy'yi bileğinden yakalayıp kenara çekti. Kulübün tabelasının sarı neon ışıkları tam üzerlerine geliyordu. Daisy karanlıkta olmayı tercih ederdi doğrusu, bu yüzden panik içinde kimsenin onu tanımamasını diledi. Kendi annesi bile onu ilk gördüğünde tanıyamamıştı sonuçta.

"Pekâlâ Bayan Daisy," dedi polis şefi. Daisy'ıin tanınmama hayalleri anında suya düştü. "Buraya sık sık gelir misiniz?"

"Hayır, ilk defa geliyorum. Açıklayabilirim," dedi. Yüzünün

kızardığını hissedebiliyordu.

Jack Russo gözlerini kısarak ona baktı. "Duymak için sabırsızlanıyorum. Otuz saniye gibi bir süre içinde bir .idamı iğdiş ettiniz ve bar kavgası çıkardınız. İlk sefer için İnç de fena sayılmazsınız. Bir daha ne zaman gelmeyi düşünüyorsunuz haber verin de o geceyi evde geçireyim."

Tüm bu yaşananları bana mal edemez, diye düşündü I) ıısy kızarak. "Olanlar benim suçum değil. O adam beni yakaladı. Kendimi kurtarmak için harekete geçince elimle adamın... Şey..." Yaşananları anlatabilmesinin bir yolunu bulabilmek için duraksadı.

"Adamın hayalarını yakalayıp dümdüz ettiniz," diye tamamladı Russo onun sözlerini. "Bir baktım adam çığlık çığlığa bağırıyor."

"İsteyerek yapmadım! Kazara oldu."

Polis şefi birden gülümsedi. "Boş verin. Bundan böyle tanımadığı bir kadını kucaklamadan önce iki kere düşünür. Hadi gelin, sizi arabanıza götüreyim."

Daisy arabaya kadar onunla beraber yürümek istemiyordu. Aslında arabasına gitmek istemiyordu. Ümitsiz bir ifadeyle kulübün kapısına baktı. "Sanırım içeri giremem..."

"Hayır, bu gece bu kadar dans yeter size. Şerifin adamları gelmeden buradan gitseniz iyi olur."

Daisy iç çekti. O iri adam karşısına çıkana dek çok iyi vakit geçirmişti ama şefin haklı olduğunu da biliyordu. Şerifin yardımcıları muhtemelen önüne geleni tutuklayıp kimin suçlu olduğuna sonra karar vereceklerdi. Tutuklanırsa eş dost ne düşünür hayal edebiliyordu!

Russo onu kolundan tutup otoparka yönlendirdi. "Arabanız nerede?"

Daisy tekrar iç çekti. "Orada." Arabasına doğru çakıl taşlarına basarak ilerledi. Şef Russo da onunla birlikte yürüyordu ve dirseğinden tutan eli sanki Daisy bir suçluymuş gibi bir an için bile gevşemiyordu. Neyse ki Daisy'ye kelepçe takmaya kalkmamıştı.

Otoparktan çıkan arabalar hızla dört bir yana doğru uzaklaşıyordu. İkisi arabaya varana kadar trafiğe de dikkat etmek zorunda kaldılar. Arabaya varınca Jack onun kolunu bıraktı, Daisy de çantasından anahtarlarını çıkarıp hızla direksiyonun başına geçti.

"İçki içtiniz mi?" diye sordu birden Russo.

“Hayır, kola bile içemedim,” dedi ve aklına ona içecek getirmeye gidip zamanında dönemeyen kahverengi gözlü .idam geldi. Çok susamıştı; kavga çıkarmak en az dans etmek kadar insanı yoruyordu.

Kapıyı tutan Jack eğilip arabanın ışığı altındaki Daisy’ye baktı. “Ne cevherler gizliyormıışsunuz meğer,” dedi en sonunda gözlerini kısarak. Gömleğinin açık yakasına bakıyordu sanki. “O büyükanne kıyafetlerinin içine gizleniyordunuz demek bugüne kadar.”

Polis şefi bile giydiklerinin ne kadar demode olduğunu anlamıştı demek. Ne kadar utanç vericiydi. “Hayatımda yeni bir sayfa açıyorum,” diye açıkladı Daisy.

Jack homurdandı, yerinden doğruldu ve kapıyı kapatabilmek için bir adım geri çekildi. Daisy arabasını çalıştırdı, bir an tereddüt etti ama sonra pencereyi açtı. “Beni oradan çıkardığınız için teşekkür ederim,” dedi.

“Akıllıca göründü. Sizi oradan alnıasaydım adamcağızı paramparça edecektiniz.” Kafisini kaldırıp etrafa kulak kesildi. “Sanırım siren seslerini duyabiliyorum. Şerifin yardımcıları gelmeden eve dönün.”

Daisy hareket edemedi. “Peki ya siz?”

“Kalıp asayişi sağlamalarına yardım edeceğim.”

Tabii ya, onun tutuklanmaktaıı korkmasına gerek yoktu. Daisy ondan burada olanlarla ilgili gördüklerini kimseye anlatmamasını rica edecekti kı birden onun da bıı ' gece kulübüne gitme hakkı olmadığını anımsadı. Ayrıca belki ile insanların Daisy’nin Buffalo Club’ta olduğunu *bilmesinde* fayda vardı. Bu bilgi, insanların ona bakışını kesinlikle değiştirirdi. Erkeklerin onu ulaşılabilir ve müsait bir kadın olarak görmesini istiyordu, sadece görünümünü değiştirmek bunu sağlayamayabilirdi.

“İfade vermem gerekecek mi?” diye sordu.

Polis şefi bezgin bir tavırla, “Burada biraz daha kalırsanız gerekecek korkarım. Şimdi hemen toz olun,” dedi.

Pekâlâ! Daisy tek kelime daha etmeden hızla gaza bastı. Araba patinaj sesleri çıkararak ve sağa sola çakıl taşları fırlatarak öne fırladı. Aracın bu kontrolsüz atağından korkan Daisy bir an panik olup direksiyon ile boğuştu. Ayağını gazdan çekmek nedense sonradan aklına geldi. Artık ses çıkarmayan tekerlekler yolu kavrayıp daha ağırbaşlı ilerlemeye başlayınca rahatladı. Daha önce arabaya hiç patinaj çektirmemişti. Ah,

olamaz, ya fırlayan çakıl taşları polis şefine çarptıysa? Özür dilemek için hemen geri geri gitmeye başladı. Fakat dikiz aynasından bakıp polis arabalarının parlayan ışıklarını görünce tıpkı Jack'in dediği gibi bir an önce toz olmaya karar verdi.

Dokuz

Ertesi sabah Daisy çapkınlık için dışarı çıkıp, devrilc- ııe kadar dans edip, sonra da bir bar kavgası çıkarıp saat dokuzda eve dönmek herkesin harcı değildir herhalde, diye düşündü. Hedeflerinin gerçekleştiği bir gece olduğu söylenemezdi ama ilk kısmı aslında epey başarılıydı. Ayrıca Daısy çok eğlenmişti ve bunu tekrarlamaya kararlıydı. Kavga kısmını değil tabii, diye içinden geçirdi, sadece dans ettiği ve erkeklerin dikkatini çektiği kısımları.

Kilisedeki cemaatinin meraklı bakışlarına göğüs gerdik- (en sonra eve dönüp hızla bir şeyler yedi ve üzerine yeıii kot pantolonlarından birini geçirerek Lassiter Caddesi'ııe gidip yeni evinin ne durumda olduğuna bakmaya karar verdi. Buck Latham'ıı evi boyamayı bitirip bitirmediğini merak ediyordu. Artık aldığı kararları tamamen uygulamaya başladığına göre kendi evine taşınma konusunda daha milattı. Çantasını ve arabasının anahtarlarını kapıp kapıdan çıktığı anda beyaz bir Crovvn Victoria'nın evin önüne park ettiğini gördü.

Şef Russo'nun arabasından inişini izlerken kalbi ağzına geldi. Gecenin özetini annesine anlatırken bir adamın kasıklarını ezmek gibi bazı ayrıntıları vermemenin daha doğru olduğunu düşünmüştü. Russo'nun ona nasihat çekmek için geldiğini sandı ve nutuğu sırasında bu detayları da ağzından kaçırmasından korktu. Gerçi onun konuşmaya lıiç hakkı yoktu. Buffalo Club'a görevli olarak gelmediği kesindi. O da muhtemelen Daisy gibi aranıyordu. Üstelik Daisy onun niyetinin kendisininki kadar masum olmadığından da emindi.

Onun da üzerinde kot pantolon vardı. Üzerine ise geniş omuzlarını saran siyah bir tişört giymişti. Bu haliyle tam bir halterciye benzemiş, diye düşündü Daisy. Bir önceki gece Buffalo Club'da onu nasıl tek koluyla kaldırıp dışarı taşıdığını hatırlayınca bu yakıştırmayı yapmaya hakkı olduğunu hissetmişti.

Russo iki yanı çiçeklerle süslü girişte durdu ve verandanın gölgesinde bekleyen Daisy'ye baktı. "Bir yere mi gidiyordunuz?"

“Evet,” dedi. Nezaket icabı “Ah, tam da süpermarkete gidiyordum ama bekleyebilir. Neden içeri gelip bir fincan kahve içmiyorsunuz” demesi gerekiyordu aslında ama sadece kısa bir evetle yetinmişti. Bu adamda olan *bir şey* nezaket kurallarını unutmasına neden oluyordu.

“Beni içeri davet etmeyecek misiniz?” diye sordu. Gözleri öyle parlıyordu ki sanki kızmamış da eğlenmişti.

“Hayır.”

Başıyla arabasını gösterdi. “O halde arabaya binin de kent merkezine doğru biraz gezelim. Bu konuşmayı tüm komşularınızın duyabileceği bir yerde yapmak isteyeceğinizi sanmıyorum.”

Daisy’nin kalbi duracaktı. “Alı, Tanrım, hayır. Beni kent merkezine mi götüreceksiniz?” Merdivenleri aceleyle inerken aklına korkunç bir şey geldi. “Dün geceki adam... Ölmedi değil mi? Öldü mü yoksa? Bir kazaydı! Öyle bile olsa nefsi müdafaaya girmez mi?”

Jack eliyle yüzünü ovuşturdu. Daisy ona şüpheyle bakıyordu ve adam sanki gülümsemesini saklamaya çalışıyor gibi görünüyordu.

“Bildiğim kadarıyla durumu iyi, muhtemelen hâlâ canı yanıyor ve biraz garip yürüyor ama kesinlikle yaşıyor.” Daisy rahat bir nefes aldı. “Tamam, rahatladım. O halde beni neden kent merkezine götürüyorsunuz?”

Polis şefi elini yine yüzüne götürdü. Daisy artık emindi: Russo kesinlikle gülüyordu!

Jack uzandı ve Daisy’yi kolundan yakaladı. Eli sıcacıktı ve bileğini çok sıkı kavramıştı. Sanki onunla gelmek istemeyen bir suçluyu götürüyordu. “O kadar hassas olmayın Bayan Daisy,” dedi, artık sesli sesli gülüyordu. “Kent merkezi deyince \ lillsboro’da New York’takiyle aynı şey anlaşılmıyor galiba.”

Bu doğruydu. Şu anda kent merkezinden sadece birkaç sokak ıızaktalardı. İş merkezi ve emniyetin olduğu noktaya yürüyerek gitmek on dakikayı bulmazdı. Yine de Russo daha kibar olabilirdi.

Kapıyı açıp Daisy’yi arabasına bindirirken birden evin kapısı açıldı ve Evelyn dışarı çıktı. “Şef Rıısso! Daisy’yi nereye götürüyorsunuz?”

“Biraz dolanacağız sadece efendim. Bir saate kadar dönmüş oluruz, size söz veriyorum.”

Evelyn önce tereddüt etti, sonra gülümsedi. “Size iyi gezmeler.”

Jack ciddi bir ifadeyle, "Teşekkürler efendim," dedi. "Alı, harika." Daisy, Jack arabaya girer girmez söylenmeye başladı. "Şimdi görüşüyoruz sanacak."

Jack arabayı hareket ettirirken, "İsterseniz gen dönüp ona gerçekte neler olduğunu anlatabiliriz," dedi. Bu tavır Daisy'yi çok sinirlendirdi. Tabii ki geri dönüp olanları annesine anlatmak istemiyordu. Ama Jack bu soruyu sorarken bile Daisy'nin cevabının lıayır olacağını biliyordu. Aklı sıra ukalalık taslıyordu.

Kollarını kavuşturup, "Dün gece o kulüpte olmaya en az sizin kadar hakkım vardı," dedi ve burnunu havaya kaldırdı.

"Aynı fikirdeyim."

Daisy başını indirip ona şaşkınlıkla baktı. "O zaman neden ifademi alıyorsunuz? Ben yanlış bir şey yapmadım. Kavgayı ben başlatmadım ve o adamın hayalarını da isteyerek ezmedim."

"Biliyorum." Polis şefi yine gülmeye başlamıştı. Aşağılık herif. Bu kadar komik olan neydi?

"O halde sorun ne?"

"Hiçbir şey. Ayrıca ifadenizi falan almayacağım. Size sadece benimle biraz dolaşır mısınız diye sordum. Bununla sizi bir sorgu odasına sokup saatlerce ifadenizi almak arasında büyük fark var."

Daisy rahatlayarak sırtını koltuğa yasladı. Ama hemen sonra yeniden yerinden doğruldu. "Bana sormadınız ki! Emrettiniz. Başka ne düşünebilirdim? 'Arabaya binin, biraz dolaşalım.' Televizyonda polisler hep böyle söylüyorlar ve bunun anlamı da her zaman 'Seni içeri alıyoruz' demek oluyor."

"Sanırım senaristlerin diyaloglar üzerine daha çok eğilmesi gerek."

Birden aklına yeni, dehşet verici bir düşünce geldi. Polis şefi ona kur yapıyor olabilir miydi? Olamaz, yoksa öyle miydi? Bir araya her geldiklerinde ortam geriliyordu. Fakat dün geceki deneyimi, görünümündeki değişimden sonra erkeklerin ona daha farklı davrandığını göstermişti. Midesine bir ağrı girdi. Bir erkek nasıl reddedilir en ufak bir bilgisi yoktu. Bu adamla kesinlikle ilgilenmiyordu. Russo ondan hoşlanıyor olamazdı, değil mi? Belki de Daisy sandığı kadar iyi görünmüyordu şu anda.

Hemen güneşliği indirip aynada kendine baktı. Sonra da aynı hızla

kapattı. *Olamaz...*

Jack, "O da neydi öyle?" diye merakla sordu. "O kadar hızlı baktınız ki o sürede rujunuzu bile kontrol edemezdiniz."

Ruju tamamen unutmuştu. Her neyse. Bu süper hızlı görüntü kontrolünün tek amacı, dünkü değişimin izlerinin hâlâ mevcut olup olmadığını görmekti.

"Polis arabalarında da ayna var mı onu merak etmiştim," diye mırıldandı. "Sonuçta biraz kadınsı bir şey."

"Kadınsı mı?" Ağzının içini ısırıyormuş gibi görünüyordu.

"Sizin erkekliğinizi sorguladığımdan değil," dedi Daisy durumu toparlamaya çalışarak. Jack Russo'nun ona erkekliğini kanıtlamaya çalışması şu anda istediği en son şeydi. Erkeklerin böyle yorumları çok kişisel aldığını bir yerlerde okumuştu. Egoları tamamen cinsel güçleriyle ilişkiliydi ya da onun gibi bir şey.

Jack Russo iç çekti. "Darılmayın Bayan Daisy ama sizin zihin akışınızı takip edebilmek son sürat koşan bir tavşanı takip etmek kadar güç."

Daisy darılmamıştı tabii. Aksine zihninden geçenleri takip edememiş olduğu için mutluydu. "Keşke bana Bayan Daisy demeseniz. Kendimi şey gibi hissediyorum..." Kız kurusu diyecekti ancak bu gerçeğe biraz yakın bir tanımdı. "Eski kafalı," diye ekledi.

Russo yine ağzının içini ısırmaya başladı. "Eğer saç filesi takarsanız..."

"Ben saç filesi takmam!" diye bağırdı Daisy, sonra şok içinde oturduğu koltuğa gömüldü. Şaşırmıştı çünkü normalde bağırmaz ya da kontrolünü hiç kaybetmezdi. Şef Kıısso'ya bugüne kadar pek nazik davranmamıştı belki .ima ona bağıracak raddeye de gelmemişti hiç. Endişelenmeye başladı. Kanun adamlarına bağırmakla ilgili bir yasa var mıydı acaba? Ona bağırmak, aşırı sürat yüzünden onu durduran bir trafik polisine bağırmak gibi değildi gerçi, fakat sonuçta adam polis şefiydi ve bunun cezası daha da büyük olabilirdi...

Jack, "Yine koltuğa gömüldünüz," diye homurdandı.

Daisy direkt itiraf etti: "Bir polis memuruna bağırmak suç mu onu düşünüyordum."

"Bağırdığınız için kodese tıkılacağınızı mı sandınız?"

"Bu çok kaba bir davranıştı. Özür dilerim. Ben genelde kimseye sesimi yükseltmem ama genelde saç filesi takmakla da pek suçlanmam."

“Kışkırtıldığınızı görüyorum.”

Gözlerini polis şefine dikip, “Eğer öyle ısırmaya devam ederseniz ağzınızın içine dikiş atmak zorunda kalacaklar,” dedi.

“Bir daha yapmamaya çalışırım. Ve bilin diye söylüyorum size saygı duyduğumu göstermek için Bayan Daisy diyordum.”

“Saygı mı?” Daisy bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilemedi. Bir taraftan tabii ki kendine saygı duyulsun istiyordu ama diğer taraftan ondan birkaç yaş daha büyük bir erkekten böylesine bir saygı beklemiyordu. Dün gece belki de sadece bir rastlantıydı; belki de şu anda düşündüğü kadar alımlı görünmüyordu. Belki de erkekler öyle kulüplerde buldukları tüm kadınlarla dans ediyorlardı.

“Bana Bessic Teyzemi hatırlatıyorsunuz,” dedi Jack.

Daisy neredeyse ağlayacaktı. Olamaz, durum sandığından da kötüydü. Teyzesi mi? Artık dün gece gördüğü ilginin bir tesadüf olduğundan emindi. Yıkılmış bir şekilde güneşliği yeniden indirdi; büyük bir hata yapıp yapmadığım görmeye ihtiyacı vardı.

“Sormayacağım bile,” dedi Jack.

“Teyzenize mi benziyorum?” Kelimeler ağzından dökülürken ağlamamak için kendini zor tuttu.

Jack birden gülmeye başladı. Açık açık, sesli bir şekilde gülüyordu. Daisy utanmıştı; güneşliği kapatıp arkasını yaslandı ve suratını astı.

“Büyük teyzem aslında. Ayrıca ona benziyorsunuz demedim, sadece bana onu hatırlatıyorsunuz dedim. O da sizin gibi pek dünyevi değildi.”

Saf. Saf demek istemiş olmalıydı. Ne yazık ki haklıydı. Tüm hayatını burnunu kitaplara gömerek geçirirsen böyle olurdun işte. Bir sürü ilginç şey hakkında bilgi sahibi olabilirdin ama gerçek, dünyevi deneyimlerden tamamen yoksun kalırdın.

Jack otobanın Fort Payne çıkışına girdi. Etraftaki büyük sedir ağaçlarına ve yeşil dağlara bakarak, “Neden Fort Payne’e gidiyoruz?” diye sordu Daisy. Güzel bir yoldu ama neden bu yola saptıklarına dair hiçbir fikri yoktu. “Oraya gitmiyoruz. Sadece arabayı sürüyorum.”

“Yani belli bir yere gitmiyor muyuz?”

“Ben de zaten biraz dolaşalım demiştim ya. Yani arabayla dolaşmayı kastetmiştim.”

Daisy yeniden polis şefinin kur yaptığından şüphelenmeye

başlayacaktı. Gerçi eğer kur yapıyorsa bunun için biraz garip bir yöntem kullanıyordu. Kim hoşlandığı kadına büyük teyzeme benziyorsun deyip gülerdi ki? Bir yandan da o bir Yanki idi. Belki de kuzeydeki erkekler bu gibi yöntemler kullanıyorlardı. "Diğer yöne doğru gitmeyi tercih ederdim şu anda, yani eve doğru," deyiverdi.

"Kaba şey."

Jack ona kur yapıyor olamazdı, yapsaydı böyle bir şey demezdi. Biraz rahatlayan Daisy polis şefine bakarak gülümsedi.

Jack şaşırmıştı: "Ne oldu?"

"Ah, hiçbir şey."

"Bana gülümsüyorsun. Korkutuyorsun beni." "Gülümsemem korkutucu mu?" Daisy'nin yüzündeki gülümseme bir anda yok oldu.

"Hayır, gülüyor olman korkutucu. Belli ki aklından yine bir sürü düşünce geçiyor."

"Hayır bir sürü şey geçmiyor aklımdan. Bir tek şey geçiyor. Biraz rahatladım da..." Daisy susup keşke bu konuya girmeseydim, diye düşündü. Onun bir polis olduğunu unutmamalıydı. Polisler genellikle her şeye burunlarını sokarlardı.

"Eee, neymiş bu tek şey?" Tam da korktuğu gibi olmuştu: Jack aklından geçenleri merak ediyordu.

"Özel bir şey," diyerek geçiştirmeye çalıştı. Kibar bir beyefendi, bu lafın üzerine daha fazla sorgulamazdı.

Ama Daisy onun *kibar bir beyefendi* olmadığını unutuyordu. "Nasıl özel bir şey?" Jack öğrenmekte ısrar ediyordu. "Cinsellikle ilgili bir şey mi?"

"Hayır!" Daisy dehşete kapılmıştı. Bunu düşündüğünü sanması, gerçekte düşündüğü şeyden çok daha kötüydü. Bu yüzden hemen doğrusunu anlatmaya başladı: "Bana kur yapıyor olduğunu sanmıştım. Ama bana kaba olduğumu söyleyince rahatladım. Eğer bana kur yapıyor olsaydın böyle bir şey söylemezdin herhalde."

"Kur yapmak mı?"

"Evet. Yani bugünlerde ne diyorlarsa o işte. Asılmak diyemezdim, bu çok çocukça olurdu. Ayrıca bana asıldığın falan yok, daha çok beni kaçırıyorsun sen."

"Kaçırıldığın falan yok. Sadece seninle dün gece hakkında özel olarak

konuşmak istedim."

"Ne olmuş dün geceye? Bir suç falan işlemedim ki..." "Bu konuda mızmızlanmayı bırakır mısın artık? Gece kulüplerine gitmek konusunda sana bir şeyler anlatmak zorundayım."

"Sana bir yetişkin olduğumu ve istediğim yere, istediğim zaman gidebileceğimi hatırlatmak isterim. Ve tekrar gideceğimden emin olabilirsin."

"Bir dakika çeneni kapasan diyorum." Jack'in sabrı tükenmişti. "Sana gitme demiyorum, sana sadece dikkat etmen gereken bazı şeyler anlatmak istiyorum!"

Daisy birkaç saniye ses çıkarmadan oturdu. En sonunda, "Özür dilerim," dedi. "Kendimi savunmak zorunda hissediyorum... Bu polis şefi olmandan kaynaklanıyor da olabilir tabii."

"Tamam ama dur artık ve beni dinle. Saçında ve giyimindeki değişimlerden sonra erkekler sana yaklaşmak isteyecekler. "

"Evet," dedi Daisy halinden memnun bir şekilde. "Zaten öyle oldu."

Jack iç çekti. "O adamları tanıyor muydun?"

"Hayır, tabii ki tanımıyordum."

"O zaman o adamlara güvenemezsin."

"Ah, herhangi biriyle eve gitmeye falan niyetim yoktu zaten. Ayrıca kimsenin beni eve kadar bırakmasına falan da ihtiyacım yoktu, kendi arabamla gitmiştim."

"Tecavüz hapı diye bir şey duydun mu hiç?"

Bir sessizlik oldu. Daisy şoke olmuştu ve gözlerini [aek'ten ayıramıyordu. "Yani o adamlar... Sen diyorsun ki o adamlar..."

"Bilmiyorum ama sen de bilemezsin. Sadece bunu söylemek istiyorum. Bu şekilde dışarı çıktığında garsonlar dışında kimsenin getirdiği içeceği içme. Daha da iyisi bara gidip içkini kendin al. Dans edecek olursan içkini masanda bırakma. Eğer bırakırsan da geri döndüğünde o bardak ya da şişeden bir daha içme. Yenisini ısmarla..."

"Tadı nasıl... Neye benziyor? Yani eğer biri içkime bu haptan atarsa demek istiyorum."

"Eğer bir içkiye karıştırılmışsa tadını alamazsın." "Aman Tanrım." Elleri kucağına düştü. Bir an bir gece önceki adamlardan birinin ona ilaçlı içecek verebileceğini, onu bir yere götürüp bilinci tamamen

kapalıyken onunla zorla sevişebileceğim düşünmek onu çok korkuttu. "Peki öyle bir şey olduğunu nasıl anlarım?"

"Genelde anlayamazsın. İlaç etkisini göstermeye başladığında zaten doğru düzgün düşünemez olursun. O yüzden en iyisi bir gece kulübüne her zaman bir arkadaşınla gitmendir, böylelikle birbirinizi gözetirsiniz. Eğer birinizden biri uykulu ya da hasta gibi olursa, yapılacak en iyi şey onu hemen alıp acile götürmektir. Ayrıca yeni tanıştığın birinin seni eve götürmesine falan da sakın izin verme." Daisy çok korkmuştu. Onunla gece kulüplerine gelecek bir arkadaş düşündü. Aklına kimse gelmedi. İ liç arkadaşı olmadığından değil ama arkadaşlarının çoğu evlenmiş, çoluk çocuğa karışmıştı. Ve hiçbiri bir erkek bulmak içıu gece kulüplerine giden Daisy'ye yarenlik edecek tiplerden değildi. Annesi ve Jo Teyze bekârdı ancak bunu düşünmek bile hayli garipti.

Jack anlatmayı sürdürdü: "Birkaç tecavüz hapı var aslında. Muhtemelen Rohypnol'u duymuşsundur. Ama polisleri asıl endişelendiren GHB."

"O ne?" Daisy bu hapı daha önce hiç duymamıştı.

Jack keyifsiz bir şekilde güldü. "Lavabo aç ile döşeme sökücü karışımı bir şey."

"Ah, olamaz!" Daisy korkudan şoka girmişti. "Bu öldürüyor, değil mi?"

"Fazla miktarda alınırsa, evet. Aslında fazla miktarın ne olduğu da çok net değil. Bazı bünyelere çok az bile fazla gelebiliyor."

"Ama yutarken tadını almıyor musun? Boğazım falan yakmıyor mu?"

Jack başını iki yana salladı. "Hayır. Aşırı doz durumunda şu oluyor: Uykun geliyor, uyuyorsun ve bir daha hiç uyanmıyorsun. Eğer alkolle birlikte alınırsa etkisi daha da güçleniyor ve neler yapabileceği pek tahmin edilemiyor. Hğer adamın biri içeceğine GHB atarsa bil ki onun için ya- şasan da ölsen de önemli değil, seninle sevişebilecek vücut sıcaklığında olman ona yetiyor."

Daisy gözlerini kocaman açmış dışarıdaki muhteşem manzarayı seyrediyordu. Dünyada olan bu gibi kötülükleri düşünmek... Jack'in anlattıkları gece kulüplerine dair aklından bile geçirmediği bir gerçeği aydınlatmıştı... Bu tür yerleri eskiden gördüğü gibi göremeyecekti artık. Ama eğer dışarı çıkmazsa bekâr erkeklerle nerede tanışacaktı? Alt

dudağını ısırmaya başladı, bir yandan da durumu değerlendirmeye çalışıyordu. Kesin olan şuydu: I ledefine ulaşmak için en etkili yöntem bu tür kulüplere gitmek ve orada dans etmekti. Tek yapması gereken çok daha dikkatli olmak ve Jack'in önerilerine uymaktı.

"Daha dikkatli olurum," dedi. "Uyardığın için teşekkür ederim." Onu karşılaşabileceği tehlikelere karşı uyarması çok hoş bir davranıştı. Daisy böyle bir inceliği ondan hiç beklemezdi doğrusu. Belki de Jack'i sadece biraz kaba ve fazlasıyla açıksözlii diye yanlış değerlendirmişti.

Bir kiliseye yaklaşırlarken Jack arabayı yavaşlattı ve park alanında dönüş yapıp Hillsboro'ya doğru ilerlemeye başladı. "Tekrar ne zaman gideceksin?" diye gelişigüzel bir şekilde sordu.

Minnettarlık buraya kadardı. "Neden sordun?" Daisy'nin sesi biraz şüpheci çıkmıştı.

"Kulübe gidccck erkeklerin hepsine koruyucu takmalarını söyleyeceğim de o yüzden?" İç çekti. "Öylesine sordum, sohbet etmeye çalışıyordum."

"Ah. Tamam. Pazar akşamı gidemem. Hafta içi de ol- nıaz. Sanırım gelecek hafta sonu gideceğim. Evle de uğraşmam gerekecek. İşler bir an önce bitsin ki taşınayım." "Taşınıyor musun?"

"Lassiter Caddesi'nde bir ev tuttum."

Jack hızla dönüp Daisy'ye baktı, ardından bakışlarını yeniden yola çevirdi. "Lassiter? Pek hoş bir muhit değil orası ama."

"Biliyorum ancak fazla seçeneğim yoktu. Ayrıca bir köpek almayı düşünüyorum."

"Büyük bir köpek al bari. Alman çoban köpeği mesela. Hem çok zekiler, hem çok sadıklar hem de seni Godzilla'dan bile koruyabilirler."

Alman çoban köpekleri, K9 birimlerinin eğitip kullandığı köpeklerdendi. Russo bu köpekleri emniyetten biliyor olmalıydı. Bu ırkın sadık ve güvenilir olduğu doğruydu, yoksa emıiycttekiler de kullanmazlardı.

Daisy kendini koltukta oturmuş kitap okurken hayal etti. Ayağının dibinde de kocaman bir Alman çoban köpeği vardı... Ama bir şekilde bu görüntü aklına yatmadı. Küçük ırkları daha çok severdi. Tcriyer, dev bir Alman çoban köpeğinden çok daha iyi olabilirdi. Ayrıca bu küçük ırkların da hırsızlar için hayli caydırıcı olduğunu okumuştu. Makalede

en ufak bir ses duyduklarında bile deli gibi havladıkları, bunun da hırsızları korkuttuğu yazıyordu. Sonuçta istediği de bir çeşit alarm sistemiydi, karşı saldırı timi değil. Teriyerler iyi birer alarm görevi üstlenebilirlerdi. Belki de gidip bir Malta köpeği alırdı. Hani şu başlarının üzerindeki tüylen tokayla tutturabildiğiniz küçük, sevimli köpeklerden...

Dönüş yolu boyunca bir sürü köpek ırkının avantaj ve dezavantajlarını karşılaştırdı. Jack arabayı evinin önüne park ettiğinde çok şaşırdı. Bir an için kendi arabasının ar- kasma park etmiş olan minivana bakakaldı, sonra birden aracı tanıdı.

"Misafiriniz var," dedi Şef Russo.

"Kız kardeşim Beth ve ailesi," diye açıklama getirdi Da- isy. Ayda en azından iki kere, genellikle de pazar günleri, kiliseden çıktıktan sonra ziyarete gelirlerdi. Bugün gelebileceklerini tahmin etmeliydi ama tamamen aklından çıkmıştı işte.

Tam arabanın kapısına uzanmıştı ki Jo Teyze verandaya çıktı ve "Siz ikiniz, hadi içeri gelin," dedi. "Ev yapımı dondurmaya yetiştiniz."

Genç kadın ona içeri girmek zorunda değilsin diyemeden Şef Russo arabadan çıkmış ve Daisy'nin kapısını açmıştı bile.

Jack sabırsız görünüyordu. "Hadi in. Dondurmalar eriyecek."

"Bu hiç iyi bir fikir değil," diye fısıldadı Daisy.

"Neden değil?" Jack de fısıldıyordu ama bir yandan da gözleri pırıldıyordu.

"Senin şey olduğunu... Bizim şey olduğumuzu sanacaklar."

"Çıktığımızı mı?" Daısy'yı arabadan çekip çıkardıktan sonra onu eve kadar kelimenin tam anlamıyla itekleyerek yürüttü.

"Dalga geçme! Küçük kasabalarda dedikodular nasıl yayılır bilirsin. Ayrıca ailemde yanlış bir intiba uyandırmak istemem."

"O zaman onlara gerçeği anlat. Gelip seni tecavüz hapları konusunda uyarmak istediğimi anlat."

"Annemin kalp krizinden ölmesi için mi?" dedi Daisy korkuyla. "Sakın bunu söylemeye kalkma!"

"O zaman onlara sadece arkadaş olduğumuzu söyle."

"Sanki buna inanırlar."

"Neden inanmasınlar ki?"

“Öyle işte.”

Bir anda kapıya vardılar ve Jack kapıyı açıp onun içeri girmesini sağladı. Girişin hemen solundaki kapı salona açılıyordu ve salondaki sesler onlar içeri girer girmez kesildi.

Dondurma kâselerinin sesleri sessizliği bozdu. Daisy kendini sanki yüz kişi ona bakıyormuş gibi hissetti. Halbuki içeride sadece annesi, teyzesi, Beth, Nathan ve yeğenleri William ile Wyatt vardı. Daisy o kadar nadiren insanların dikkatli bakışlarına maruz kalıyordu ki birazcık bile ilginin merkezinde olmaktan çok rahatsız olmuştu.

“Öhöm... Bu ŞefRusso.”

“Jack,” diyerek araya girdi polis şefi ve genç kadının annesi ile teyzesinin elini sıktı. Sıra kendine geldiğinde Nathan ayağa kalktı. Elini sıkarken gözlerini biraz kısarak polis şefine şüpheyle baktı. Erkekler bunu ailelerini korumak istediğini göstermek için yaparlardı. Gerçi Natlıan neden Daisy’ye karşı korumacı bir tavır takınıyordu ki?

Şef Russo bu tür testosteron hormonunun yaptırdığı hareketlere alışık olmalıydı çünkü Nathan’ın tavrındaki değişimi sadece göz ucuyla gözlemledi ve önemsemedi.

“Size dondurma getireyim,” dedi Evelyn. “Sadece va- nilyalı dondurmamız var ama isterseniz üzerine biraz ceviz içi ve çikolatalı sosu koyabilirim.”

“Vanilyalı dondurmayı çok severim.” Şef bunu o kadar içten söylemişti ki Daisy onu daha farklı tanımasına rağmen ona inandı. Dışarıdan vanilyalı dondurma sevecek birine hiç benzemiyordu ama Daisy bu konuyla ilgili tartışmak istemedi. Ne kadar çabuk dondurmasını yiyip giderse o kadar iyiydi.

Bu arada Beth polis şefine falan bakmıyordu. Bakışları Daisy’ye takılıp kalmıştı. “Sen sarışın olmuşsun,” dedi sonunda şaşkınlıkla. “Annem sadece saçlarının rengini açtığını söylemişti. Ama sen tam sarışın olmuşsun.”

“Çok güzel olmuşsun.” Bunu diyen 011 yaşındaki yeğeni Wyatt’tı. Fakat bunu ona iltifat olsun diye değil, neredeyse suçlayarak söylemişti. Kızlardan nefret ettiği bir çağdaydı ve en sevdiği akrabası olan teyzesinin güzel bir kıza dönüşmesinden pek memnun olmamıştı.

“Özür dilerim,” diyebildi Daisy bu tepkiye karşılık. “Düzeltmeye

çalışacağım.”

“Benim hoşuma gitti.” On bir yaşındaki William teyzesine utangaç utangaç gülümseyerek beğenisi belli etti. Alı bu gülüş, ileride ne çok kızın canını yakacaktı.

“Ve üzerinde kot pantolon var!” Betlı neredeyse çığlık atmıştı. Oıtıı üzerinde de çok hoş bir bermuda ve ona uyan bir tişört vardı. Yine de Daisy bu şaşkınlığı anlayabiliyordu çüıkii Betlı onu nadiren böyle dar kıyafetler içinde görüyordu ve bugüne kadar hiç kot pantolonu olmadığını da biliyordu.

“Alışverişe çıktım,” dedi Daisy polis şefi dahil herkesin onu baştan ayağa süzmesinden rahatsız bir şekilde. “Ayrıca kulaklarımı da deldirdim.” Kulaklarını göstererek insanların bakışlarının vücudundan suratına çekmeye çalıştı.

“Bence çok güzel görünüyorsun,” dedi Natlıaıı gülümseyerek. Daisy eniştesini her zaman çok sevmişti. Ama Nathan şu an keşke ona değil garip bir ruh haline giren karısına ilgi gösterseydi. Beth belli ki kız kardeşinin geçirdiği değişim nedeniyle küçük bir şok yaşıyordu.

Fakat tabii ki Beth bencil biri değildi. Gülümseyerek ayağa kalktı ve Daisy’yc sarıldı. “Harika olmuşsun,” dedi. O sırada Evelyn elinde iki kâse dondurmayla salona geldi.

“Evet, harika olmuş değil mi?” Evelyn her iki kızına da sevgiyle gülümsedi ve dondurma kâselerini Daisy ile |.ıck’e uzattı.

Jo Teyze birden söze girdi: “Peki, söyleyin bakalım, siz ikiniz görüşmeye başlayalı ne kadar zaman oldu?”

“Biz hiç de..Daisy tam konuşmaya başlamıştı ki başka bir ses onunkini bastırdı.

“Bir hafta kadar oldu,” dedi Jack.

On

Jack Minor'ların evinden ayrılırken yüksek sesle gülüyordu. Bayan Daisy ile uğraşmak şu sıralar hayatını renklendiriyordu. En ufak bir provokasyona bile sanki biri onu sopayla dürtmüş gibi tepki veriyordu. Yaklaşık bir haftadır görüştüklerini söylediğinde - ki bu aslında yalan sayılmazdı - Daisy irkilmiş ve korku dolu gözlerle ona bakarak, "Biz görüşmüyoruz," demişti. Jack o an aynaya bakmak istemişti: Acaba kafasında boynuzlar mı çıkmıştı ya da arkasında ucu çatallı şeytan kuyruğu mu vardı da onu bu kadar korkutmuştu? Eski karısı dışında daha önce hiçbir kadın ondan bu kadar rahatsız olmamıştı. Bu yüzden Daisy'niıı tepkisi onu biraz kızdırmıştı. Ayrıca eski karısının yatakta hiçbir şikâyeti yoktu. Bayan Daisy'nin derdi neydi anlamıyordu.

Sonra Daisy kızarmış ve olanları açıklamaya çalışmıştı: "Biz sadece arkadaşız. Yani tam olarak arkadaş bile değiliz. O bir Yanki. Sadece dün gece o da kulüpteydi. Yani benimle değildi, benimle aynı saatlerde oradaydı. Sonra kavga başlayınca..."

"Kavga mı?" Dinleyenler aynı anda sözünü kestiler. Annesi ve teyzesi dehşete kapılmıştı, kız kardeşi donup kalmıştı, eniştesi panik olmuştu, yeğenleri ise heyecanla onu dinliyorlardı.

"Kavgayı ben başlatmadım," dedi Daisy. "Yani tam olarak benim başlattığım söylenemez. Benim hatam değildi yani ama şef..."

"Jack," diye düzeltti Jack.

Daisy sert bir bakış attı ona. "Jack beni dışarı çıkardı ve bugün de beni tecavüz hapları konusunda uyarmaya gelmiş... Aman Tanrım..." Sözlerini tamamlayamadan iki yeğeninin de dehşet dolu gözlerle ona baktığını fark etmişti.

"Uyuşturucu mu?" Annesinin sesi yavaşça kısıldı ve yüzü bembeyaz oldu. Jack bir an kadının elindeki dondurma kâsesini düşüreceğini sandı.

Daisy derin bir nefes alıp onları sakinleştirmeye çalıştı. "Ben hap falan görmedim. Ve bundan böyle daha dikkatli olacağım."

Jack heyecanını gizlemeye çalışarak, "Yanki olmanın nesi suç?" diye sordu Daisy'ye.

Daisy yine kaba davrandığını fark etti, hem de toplum içinde. Bu onun için kabul edilemez bir hataydı. Kekeleyerek durumu düzeltmeye çalıştı. "Şey... Suç değil tabii... Yani sen tam olarak şey değilsin ama..." Düşüncelerini to- parlayamıyordu, sesi giderek düştü.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Jack suratım asmıştı; fazlasıyla ciddi ve biraz da kırılmış görünüyordu. O tam olarak *ne* değildi? Onun tipi mi? Jack'in buna itirazı olmazdı herhalde. Sonuçta Daisy safın tekiydi, Jack ise bir polis. Durum yeterince açıktı.

Daisy ona inanamayarak, "Arkadaş olduğumuzu mu sanıyordun?" diye sordu. Jack üzüntüsünü üzerinden atmak istercesine dondurmasını kaşıklamaya başladı. Soğuk, tatlı mı tatlı dondurma dilinde eridi, lezzeti kendinden geçmesine neden oldu. Hiçbir şey, ama hiçbir şey, ev yapımı dondurma kadar lezzetli olamazdı.

Dondurmayı yuttu ve "Evet. Bana eşcinsellik testi bile yaptın," dedi. "Arkadaşın olmayan birine böyle bir testi yapmazdın herhalde."

Daisy'nin tüm ailesi şaşkınlıkla aralarında geçen sohbeti dinliyordu. Tam o anda teyzesi neredeyse fısıldayarak, "Ah, canım. Geçebildin mi bari?" diye sordu.

Jack sırıtışını eliyle saklamaya çalıştı. Demek bu testin kaynağı evdekilerdi. "Bilmiyorum. Cevabı bildiysem geçmiş mi oluyorum, yoksa kalmış mı oluyorum?"

joella Teyze gözlerini kırpıştırdı. "Şey... İkisi de değil sanırını. Eğer bilirsen eşcinselsin demek." Bir an sustu, sonra devam etti. "Öyle misin?"

"Jo Teyze!" Daisy eliyle gözlerini kapadı, olanlara ¡nallamıyordu.

"Hayır efendim." Jack dondurmasından bir kaşık daha aldı. "Ama bence bu yeteri kadar iyi bir test değil çünkü ben lilanın nasıl bir renk olduğunu biliyorum."

Jo Teyze başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Peki ya yavruağzı?"

Artık gülüşünü saklayamıyordu. "Daisy'ye bıı rengi uydurduğunu söyledim. Böyle bir renk olmadığını iddia ettim. O da sözlüğe bakmamı söyledi."

Jo Teyze tatmin olmuştu, arkasına yaslandı. Evelyn'e dönüp, "Sana söylemiştim," dedi.

Zavallı Daisy elini yüzünden indirmiş etrafına bakınıyordu, sanki bir kaçış yolu arıyordu. Jack erken davrandı ve onu kolundan yakalayıp ikili koltuğa oturttu. Bu, salondaki tek boş koltuktu. Jack onun yanına ilişirken Daisy'nin annesinin yan yana oturmalarını sağlamak için bir şeyler çevirip çevirmediğini düşündü. Böyle bir numara çevir- diyse de Jack için hiçbir sorun yoktu.

Minor'ların evinde yaklaşık bir saat kadar kaldı. Evde- kilerle havadan sudan konuşup ikinci kez dondurma istedi. Daisy daha ilk kâsedeki dondurmayı yememiş, kaşığıyla oynaya oynaya eritmişti. Jack'e arada bir garip garip bakıyor, milimetrik hareketlerle ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Bayan Daisy'nin kendi alanıyla ilgili bir takıntısı vardı. Jack kasten onun alanına girmeye karar verdi ve arada bacağını onunkine değdirdi, birkaç defa eğilerek geniş omuzlarıyla önünü kapadı, bir iki kez de elini çıplak koluna koydu. Ne de olsa Daisy tüm ailesinin önünde onu azarlayamazdı. Yani Jack'e göre Bessie Teyzesi'nin deyimiyle *refakatçi tavrı* takınan Daisy'nin bu halinden faydalanmada hiçbir sakınca yoktu.

Bayan Daisy sinirden patlamak üzereyken Minor'ların evinden ayrıldı.

Eve dönerken, "Aman, sinirlenirse sinirlensin," diye geçirdi içinden. *Demek onu beğenmiyordu?* Daisy onu arkadaş olarak görmüyor, onun kendisine kur yaptığını düşünmekten dahi nefret ediyor ve ailesinin ikisinin beraber olduğunu düşünmesi fikriyle dehşete kapılıyordu.

Aman ne kötü, diye düşündü gülümseyerek. Hem bu tür iddialaşmalar onu fazlasıyla tahrik ediyordu hem de Bayan Daisy onu epey eğlendiriyordu. O nedenle kararını vermişti: Bu Yanki bir yolunu bulup bu kadım yatağa atacaktı.

Daisy'nin istese gerçek bir ateş parçası olabileceğini düşündü. Sonuçta bir buz kütlesi değildi, sadece bugüne kadar hiç... Tamam, daha önce seviştiyse de pek bir şey yaşamadığından emindi. Bu yüzden aralarındaki ilişkinin dinamiklerini değiştirip Daisy'nin yüzünü sinirden değil aşk sarhoşluğundan kızartmaya karar verdi.

Boşandığından beri doğru düzgün bir ilişkisi olmamıştı. Birkaç

kadınla birlikte olmuş ama bu kadınlara ciddi bir ilişki istemediğini de açıkça belirtmişti. İlişki çok zahmetli bir meseleydi ve Jack bugüne kadar böyle bir zahmete girmek istememişti. Ama artık durum değişiyordu. Daisy hem masum hem karmaşık, hem saf hem bilgili, hem sivri dilli hem de hiç kötü niyetli olmayan biriydi. Bu niteliklere sahip pek az insan vardı. Onda ilk dikkatini çekenler farklı renklerdeki gözleri, eski kafalı tavırları ve tamamen samimi oluşuydu. Daisy ilişkilerinde oyunlar oynayan biri olmadığı gibi o oyunların neler olabileceğini dahi bilmiyordu. Bir erkeğin onun gözünde nasıl bir yerde olduğunu anlaması kaçınılmazdı. Şu anda Daisy'niıı gözünde pisliğin tekiydi ama Jack bunvı en kısa zamanda değiştirmeyi planlıyordu.

Yanlış anlamadıysa Daisy kendine bir erkek arıyordu. Belirtiler açıktı: Saçlarını ve kıyafetlerini değiştirmiş, makyaj yapmaya başlamış ve birdenbire gece kulüplerine takılır olmuştu. Eğer aradığı bir erkekse çok da uzaklara bakmasına gerek yoktu. Jack bu göreve talipti. Fakat bunu ona söyleyecek değildi. Eğer söylerse Daisy muhtemelen arkasını dönüp koşabildiği kadar hızlı koşarak ondan uzaklaşırdı. Kayır, bir süre elini göstermeden oynamalıydı bu oyunu, en azından Daisy'ıiin kafasındaki *tipim değil* fikrini silene kadar kartlarını açmayacaktı.

Bu olana kadar da onu beladan uzak tutmalıydı kı bu neredeyse tüm zamanını alacak bir iş gibi görünüyordu. Artık barlara ve gece kulüplerine gidip kadınların içkilerine ilaç atıp onları öldürmeye çalışan pislikleri araması yetmeyecekti, ayrıca Daisy'niıı başka bir erkekle - sapık olsun ya da olmasın - yakınlaşmadığından da emin olması gerekiyordu. Daisy'nin görünümüne çekidüzen vermiş olması da işleri kolaylaştırmıyordu tabii. Yeni sarı saçlarıyla, özellikle de bu seksi saç kesimiyle çok hoş görünüyordu. Kıyafetlerine gelince... Kim o demode bluzların altında bir çift göğüs sakladığına inanırdı ki? Bacakları da harikaydı ve bir önceki gece bunun farkına varan bir tek o değildi. O bacaklarla ilgili planları vardı Jack'in; omuzlarına attığında ne kadar güzel görüneceklerini tahmin edebiliyordu.

Aslında Jack onun bu değişimden önce de hoş göründüğünü düşünmüştü. Gerçi kütüphanede ona o kadar yakın oturmasaydı bunu fark eder miydi bilemiyordu. O gün Daisy'ye o kadar yaklaşınca cildinin ne kadar pürüzsüz olduğunu anlamıştı. Tıpkı bir bebeğin cildi gibiydi.

Ayrıca o garip gözleri de dikkatini çekmişti; biri mavi biri yeşildi. Bu yüzden genç kadının bakışları çok farklıydı, sanki insanı delip geçiyor, kimsenin göremediği kadar derinleri görebiliyordu. Dahası öfkesini hiçbir zaman gizleyemiyor, yanakları kızarıyor, gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Jack kütüphaneye daha sık uğramaya karar verdi. Dün gece onu Buf- falo Club'da gördüğünde kavgada yaralanmasın diye, bir de onu o ahmak herifin kucağından kurtarmak için yanına ulaşana kadar ne kadar çok kişiyi ezip geçmişti.

Daisy kesinlikle başını belaya sokacaktı, fakat Jack memnuniyetle onu bu belalardan uzak tutmaya çalışacaktı.

Sykes sinirliydi. Mitchell bir önceki gece Huntsville yakınlarındaki Buffalo Club'ta görülmüş ama Sykes oraya varana kadar ortalıktan kaybolmuştu, barda çıkan bir kavga nedeniyle tüm mekân şerifin adamlarıyla dolmuştu. Şansının yaver gitmediğini bilse de Sykes yine de öfkelenmeden edemiyordu.

Eğer oraya yarım saat erken varsaydı her şey çözülecek, Mitchell sorunu ortadan kalkmış olacaktı.

En azından Mitchell'm artık saklandığı yerden çıktığını biliyordu. Onu bulma olasılığı artmıştı. Yine de şans henüz ondan yana değildi. Pislik herif tahmin ettiğinden daha becerikli çıkmıştı; gerçi sermayeyi yok etmeyecek kadar becerikli değildi ya neyse.

Ama arayıp Sykes'a haber veren Buffalo Club'ın bar- ineninin ona olan borcu büyüktü. Bu yüzden Sykes pazar günü kulübün kapısında belirince adamın suratı asıldı.

"Hey dostum, onu görür görmez seni aradım," dedi |immy. Bir yandan da sağa sola bakarak ikisini bir arada gören biri var mı diye kontrol ediyordu. "Ama hemen sonra salağın biri bir kavga çıkardı ve herkes dışarı çıktı." "Sorun değil," dedi Sykes. Buraya Jimmy'ye bela olmak için gelmemişti. "Yanında biri var mıydı?"

'Yanında kimseyi görmedim ama iki içecek aldı. Kendine bira, bir de kola."

Demek ki Mitchell çoktan bir kızı tavlamıştı ya da en azından tavlamak üzereydi. Belli ki bar kavgası nedeniyle planları suya düşmüştü. En kısa süre içinde yeniden arayışlarına başlayacağı kesindi.

Pazar günleri barlar kapalı olduğundan bu gece çıkmazdı ama bir sonraki gece kesinlikle dışarı çıkacaktı. Acaba yine Buffalo Club'a mı gelecekti? Eğer aynı kızı tavlamak istiyorsa buraya gelmeyi düşünebilirdi. Fakat kızın pazartesi gecesi yine buraya gelmesi mümkün müydü? Kulübün gerçek bir müdavimi olmalıydı iki gün sonra yine gelmesi için. Yine de gelmesi mümkündü.

"Yarın gece gözün açık olsun," dedi Sykes. "Geleceğini sanmıyorum ama gelebilir. Gelirse onu dün geceye göre daha çabuk fark edersin. Sonuçta hafta sonu kalabalığı olmayacaktır." Bu Jimmy'ye karşı anlayışlı olduğunun bir göstergesiydi.

Jimmy gülümsedi. Sykes'ın çok kızmadığını bilmek onu rahatlatmıştı.

"Öyle mi diyorsun? Biz hafta içi de iyi iş yapıyoruz ama dün gece çok kalabalıktı."

Sykes ona yüz dolarlık bir banknot uzattı. "Dikkatliydin belki ama bir kavga çıkacağını öngöremiyorsun." Küçük bir katkı payı her zaman işe yarardı. Tabii Mitchell *ortadan kaldırıldığında* Jimmy'nin de icabına bakılmalıydı. Ama bu küçük bir detaydı. Zeki bir adam asla açık vermemeliydi.

Siyah bir Ford Explorer Todd Lawrence'm evinin önüne park etti. Todd'dan yaşça büyük bir adam arabadan indi ve eve doğru yürüyüp merdivenleri çıkarken kapı açıldı.

Adam yeni yapılmış kahve kokusunun geldiği mutfağa doğru ilerlerken Todd, "Dün gece işler nasıl gitti?" diye sordu.

"Kadın çok iyi dans ediyor," dedi adam ifadesizce. Kahverengi gözleri ve yer yer grileşmiş kahverengi saçları vardı. Boyu ortalamanın üzerinde değildi, yani herhangi bir yerde fark edilmeden kalabalığa karışabilecek bir tipi vardı.

"Asılan oldu mu?"

Adam burnunu çekti. "Erkekler etrafını sardı. Diğerleri gibi giyinmiş olsaydı ona bu kadar ilgi gösterirler miydi bilmiyorum. Bir kot, üzerine de askılı tişört giymiş olsa mesela. Sanki içeri Grace Kelly girmiş gibi oldu." Mutfak dolabını açıp kendine bir fincan aldı ve yeni yapılmış kahveden fincana doldurdu.

Todd gülümsedi. Daisy'yi değiştirirken yaratmak istediği etki de tam

böyle bir şeydi. Eseriyle gurur duyuyordu. "Ona içki ısmarlayan oldu mu?"

"Bir şey içecek vakti olmadı. Dans pistinde birkaç şarkı boyunca dans etti, sonra bir bar kavgası başladı. İri kıyım bir adam onu kapıp bardan çıkardı."

Todd gözlerini kıstı. "Onları takip ettin mi?"

"Elbette," dedi adam aksi bir şekilde. "Orada bulunma amacım bu değil miydi zaten? Ama bu adam onu arabasına kadar götürdü ve Daisy eve döndü."

"Adamı tanıyor muydun?"

Adam başını iki yana salladı. "Onunla dans etmemişlerdi ama birbirlerini tanıyorlardı. Dışarıda kısa bir süre tartıştılar. Ne konuştuklarım duyamadım ama kadının ona çok kızgın olduğu anlaşılıyordu." Fincanını alıp masaya geçti ve bir iskemle çekip oturdu. "Bu iyi bir fikir değil," dedi.

"Katılıyorum." Todd kahvesinden bir yudum aldı. "Fakat hiçbir planımız olmamasından iyidir. O bizim için çok uygun, o kadar saf ki pek çok kadın gibi dikkatli olmayacaktır."

"Kadınların çoğu dikkatli değil ki zaten. Lanet olsun, onun her hareketini izleyemezsin. Ne yapacak, her dışarı çıktığında senden izin mi alacak?"

"Ben her gün onu aramaya başlayacağım. Nasılsın diye soracağım, kızların sohbetlerini bilirsin." Todd belli belirsiz gülümsedi, adam ise burnunu çekti. "Eğer yine dışarı çıkacak olursa bana haber verecektir. Bu sayede onu şüphelendiğimiz diğer mekânlara yönlendirebileceğim."

"Ve bunun sonucunda gerçekten bir yere varabilmeyi umuyorsun, öyle mi?"

"Bu balık tutmak gibi bir şey. Balığı göremezsin ama suyun içinde olduğunu bilirsin. Tek yapman gereken yem takıp oltaya vurmasını beklemektir. Hem 11e de olsa dışarı çıkacak. Bu sayede senin gözetiminde oluyor hiç olmazsa." "Benim de bir hayatım var, biliyorsun değil mi? Her gece dışarı çıkıp barlarda dans etmek en sevdiğim şey değil. Sevdiğim dizileri kaçırıyorum."

"Senin için kaydederim ben."

"Seni becereceğim."

“O ancak rüyanda olur canım.”

Adam kahkaha atmaya başladı. “Tanrım, sen gerçekten iyisin! Bu çok doğru. Baksana, neden asıl işimize odaklanıp şu senin kan davasını takip etmeyi yerel polise bırakmıyoruz?”

“Çünkü onlar bir halt beceremiyorlar. Ayrıca *bu* işimizi yapmamıza engel olmuyor... ”

“Sen öyle san. Her gece geç saatlere kadar dans edip durursam ertesi gün nasıl çakı gibi olacağım.”

“Her gece çıkmayacaksın. Onu doğru anladıysam sadece hafta sonları. Ayrıca yeni eviyle ilgilenecek. Bana anlatıyordu.”

“Bir kadının ne yapacağını bildiğini düşünen erkek salaktır.”

“Sana hak veriyorum ama onu her öğleden sonra kütüphaneden çıkmadan önce aramayı planlıyorum. Arayıp kontrol edeceğim. Ona bir şey olmasını ben de istemiyorum.”

“Eğer onun dışarı çıktığı bir gece bizimle temasa geçerlerse ne yapacağız Pygmalion? Onu kim gözleyecek?”

“Biz ne kadar süredir bu görevdeyiz, bir buçuk yıldır mı? Yakınlarda bizimle kontağa geçme ihtimalleri nedir? Ya da Daisy’nin dışarı çıkacağı gecelerden birinde aramaları ihtimali?”

“Bak dostum, etrafta pis kokular alıyorum. Bize denk gelme ihtimaline karşı hazırlıklı ol. Sadece sana bunu söylüyorum. Ve böyle bir şey olursa bundan zarar görecek olan Daisy olur.”

On Bir

Daisy imaj değişikliği ile ilgili son bir şey daha yapması gerektiğine karar verdi ve pazartesi günü öğle tatilinde Clıid Eczanesi'ne gidip bir kutu prezervatif aldı.

Clud, kentteki üç eczane arasında en doğru seçimdi çünkü Cyrus Clud hayatı boyunca Hillsboro'da yaşamıştı ve herkesi tanıyordu. Kasada karısı Barbara duruyordu, böylelikle Cyrus maaşlı bir eleman almaktan yırtıyordu. Barbara Clud, en az Beıılah Wilson kadar dedikoducuydu, yani ağzında bakla ıslanıııazdı. Kent konseyinin üyelerinden birinin Viagra kullandığını tüm Hillsboro onun sayesinde öğrenmişti. Daisy Minor'ın prezervatif satın aldığını en kısa zamanda tanıdık tanımadık tüm Hillsboro duyacaktı.

Gece kulüplerinde dolanmak güzeldi ve buralar bir erkek tavlayabilmek için en doğru avlanma alanlarıydı, fakat Daisy Hillsboro'daki bekâr erkekleri görmezden gelmek de istemiyordu. Hatta ailesinden uzakta yaşamak istemediğinden kasabadan biri onun için çok daha uygun olabilirdi. Sorun şuydu ki kasabada tanıdığı bekâr erkek sayısı hayli azdı. Kilisedekilerin çoğu ondan gençti, genç olmasalar da Daisy'nin ilgisini çekecek tipler değillerdi. Hank Farris bekârdı ama Farris'ler beş para etmezlerdi ve

Iank'in bugüne kadar evlenememesinin bir nedeni vardı: Çok kötü kokuyordu. Felaketti... Dolayısıyla Daisy onu münasip bulmuyordu.

Ama insanlar konuşurdu. Özellikle de Hillsboro gibi herkesin birbirini tanıyıp nefret ettiği küçük kasabalarda... Mesela şöyle derdi biri: "Evelyn Minor'ın kızını tanırsın, Daisy. Hani şu kütüphaneci olan? Geçen gün Clud Eczanesi'ne gidip bir kutu prezervatif almış, inanabiliyor musun? Bu kız neyin peşinde?" Göz açıp kapayana kadar onunla ilgilenen erkekler gölgelerin arasından ortalığa çıkacaktı. Beğenmediklerini tabii ki elemesi gerekecekti ama asıl büyük bir çoğunluk, Daisy'nin bu prezervatifleri kullanmaya niyeti olmadığını duyunca kendiliğinden yok olacaktı. Bu prezervatifler sadece sohbet

konusu olacaklardı, o kadar.

Diğer taraftan Daisy prezervatif almanın bu kadar karmaşık bir ış olabileceğini hiç düşünmemişti. Bir süre boyunca raflar dolusu kutuların olduğu koridora bakakalmıştı. Bu kadar çok çeşit olacağını nereden bilebilirdi kı? Ve seks hayatı aktif bir kadın hangi modeli tercih etmeliydi acaba?

Mesela markalardan birinin adı Sert Sürücü idi. Acaba bu istenen bir şey miydi, yoksa değil miydi? Daisy pek iyi olmadığına kanaat getirdi çünkü ismi ona motorsiklet çetelerini anımsatıyordu. Hell's Angels üyeleri herhalde bu markadan satın alıyorlardı. Peki ya şu tırtıklılara ne demeli? Acaba bir prezervatifin tırtıklı olması çok şey değiştiriyor muydu? Jelli mi jelsiz mi? Bir an düşündü vejelli olanı tercih etti.

Sonra bir kez daha düşündü. Cyrus Clud'ınki gibi küçük ve bağımsız bir eczanede bu kadar çok çeşit prezervatif olması normal miydi? Sadece prezervatif satışlarından kazanıyor olamazlardı, sonuçta pek çok başka yerde de satılıyordu bu ürünler.

Daisy *Arzuları Canlandır* yazan paketi alıp arkasını okudu ve hızla yerine bıraktı. Belki de Cyrus'm özel bir müşteri kitlesi vardı. Belki de Şef Russo'ya gelip bu eczaneyi gözetlemesini söylemeliydi çünkü buradaki prezervatif çeşitlerine bakılırsa Hillsboro'da sapıkça şeyler dönüyordu.

En sonunda umutsuzca PartyPak yazan karma bir paketi aldı. Bu her çeşit ihtiyaca cevap verir diye tahmin ediyordu. Sonra da emin adımlarla kasaya gidip PartyPak paketini Barbara Clud'ın önüne bıraktı.

Barbara kutuyu alırken, "Evelyn ve Joella iyilerdir umarım," dedi tatlı tatlı. İnsanların hayatında neyin kötü gittiğini anlamak ıçiıı bu tür sorular sorardı her zaman. Ama tam paketi torbaya koyacakken birden ne olduğunu fark etti ve "Daisy Minör!" diye küçük bir çığlık attı.

Osırada biri arkadan yaklaştı. Daisy arkasındakinin kim olduğunu anlamak için dönüp bakamadı. "Nakit ödeyeceğim," dedi sanki Barbara sormuş gibi. Sonra arkasında tüm Hillsboro sıra olmadan ödeme sürecini hızlandırmak için cüzdanından para çıkarma işine girişti. Bu işi tereyağından kıl çekercesiıe kolay yapacağını sanmıştı ama şimdi giderek panik olmaya başlıyordu. Barbara'nın yüzündeki şok ifadesini gören, kadının hayatında ilk defa prezervatif sattığını düşünürdü.

Barbara da kızarmaya başlamıştı. One doğru eğilip sadece Daisy'nin duyabileceği bir sesle, "Annen bu konudan haberdar mı?" diye fısıldadı. Daisy en azından fısıldadığı için sevinmişti.

"Henüz değil ama kesinlikle olacak," diye mırıldandı Daisy. Dükkândan çıkar çıkmaz telefon trafiğinin başlayacağını biliyordu. İşkence bir an önce bitsin diye parayı uzatarak Barbara'yı harekete geçirmeye çalıştı.

"Biraz acelem var, çabuk olabilir misin?" dedi arkasında duran adam ve Daisy donup kaldı.

İstese de kıpırdayamazdı. Bu sesi tanıyordu, hatta son günlerde bu sesi çok sık duyar olmuştu. Yer yarılıp içine girmek istiyordu şu anda.

Ürünü kasaya okuturken Barbara'nm yüzü de morarmaya başlamıştı. Ne kadar ödemesi gerektiği kasanın küçük ekranında belirdi. Barbara Daisy'nin uzattığı parayı aldı, tek bir kelime dahi etmeden üstünü verdi ve PartyPak paketini üzerinde kırmızı harflerle Clud Eczanesi yazan beyaz paket kâğıdına sardı. Daisy para üstünü çantasına attı, paketi aldı ve hayatında ilk defa arkasında sırada bekleyene selam vermeden ya da satıcıya teşekkür etmeden dükkândan çıktı.

Fakat kâbus sona ermedi. Çünkü Şef Russo bir şey almadan onun peşinden eczaneden çıktı. Kaldırıma vardıklarında, "Ne yaptığım sanıyorsun?" diye sordu Daisy öfkelenerek. "Hemen içeri gir ve bir şeyler al!" Yüzünün kızarıklığı öğle saatinde iyice ısınan kaldırım taşlarının sıcağına yorulabilirdi. Belki de şef Daisy'nin neden bu kadar utandığını anlamazdı.

"Bir şey almayacaktım ki," dedi Jack.

"O zaman neden eczaneye girdin?"

"Seni gördüm, seninle konuşmak istiyordum. Prezervatif ha?" dedi Daisy'nin elindeki pakete bakarak. "Ne kadar büyük bir paket bu böyle. İçinde kaç tane var?"

"Git buradan!" Daisy inliyor, bir yandan da elinde PartyPak paketiyle hızla yürüyordu. Erkeklerin dikkatini çekmek adına prezervatif almaya karar vermişti ama bunu dikkat çekmeden yapacağını sanmıştı. Birden bir sıra erkeğin onu takip ettiğine dair bir hisse kapılarak elindeki paketi saklamaya çalıştı. "Barbara senin için alıyorum sandı!" Barbara şu ana kadar en az bir iki kişiye Şef Russo ve Daisy Minör'ın beraber büyük bir

kutu prezervatif almaya geldiklerini yaymış olmalıydı. Hatta Jack ona acele etmesini söylemişti! Yeniden inledi.

"Ben kendi prezervatiflerimi kendim alabilirim, teşekkür ederim," dedi Jack.

"Ne demek istediğimi anladın! Barbara birlikte kullanacağız sandı, şey için..." Sustu, bu fikri dillendirmeye hazır değildi.

"Öğle tatilinde o kadar prezervatifi bitirebilmemiz için tavşanlar gibi olmalıyız," diye bir tespitte bulundu. "Yani mümkün olduğunu sanmıyorum. Kaç tane var o kutuda? Altı düzine mi? Yani yetmiş iki adet dernek. Yani bir saatimiz bile olsa her elli saniyede bir tanesini kullanmamız gerekirdi." Durdu ve söylediklerini düşündü. "Bu tür bir rekora imza atmak istemiyorum sanırım. Saatte bir ya da iki saatte bir dersen, o olur bak."

Daısy neredeyse bayılacaktı. Öğle sıcağında koşarcasına yürüdüğüm için olabilir diye düşündü. Bacakları daha uzun olduğundan Jack sanki normal hızında yürüyerek ona yetişebiliyor gibi görünüyordu, nefes nefese bile kalmamıştı.

Daisy de nefes nefese değildi doğrusu. Jack şu anda saat başı prezervatif kullanmaktan bahsederken sesli sesli nefes alıp vermesi pek uygun kaçmazdı herhalde. Sadece hızlı hızlı ama sessizce nefes alıyordu, o kadar.

"Sıcak bastı seni," dedi Jack. "Gel Coffee Cup'a oturalım da kaldırıma yığılıp kalmadan soğuk bir şeyler içelim. Bir de seni bu sıcakta taşımak zorunda kalmayayım."

Daisy gözlerini devirerek ona baktı ve öfke dolu boğuk bir sesle, "Çoktan annemi aramıştır. Tanrım, kim bilir başka kimleri aramıştır. Herkese öğle tatilinde gelip beraber bir paket PartyPak aldığımızı söyleyecek!" dedi.

"O halde şu anda beraber Coffee Cup'a girip birçok tanık önünde oturup bir şeyler içmemiz senin için de daha iyi olmaz mı? PartyPak mı dedin?" Sırıttı. "Eminim içinde ilginç çeşitler vardır. Ver de bir bakayım."

"Hayır!" Daisy, Jack elini çantasına uzattığı anda ona doğru döndü.

Jack çenesini kaşıdı. "Muhtemelen sokak ortasında pornografik objeler taşımanın bir cezası vardır."

“Prezervatifler pornografik objeler değildir,” dedi Daisy sinirden iyice kızararak. “Doğum kontrolü ve hastalıklara karşı önlem için kullanılırlar.”

“Sıradan, dümdüz prezervatifler olsa, doğru diyorsun. Ama bu paketin adı PartyPak olduğuna göre içinde garip zevkler için farklı çeşitler olmalı.”

Daisy dudağını ısırdı. Onu tutuklayamazdı, bundan neredeyse emindi. Ama diğer taraftan tüm bu süreç çok hızlı kontrolden çıkmıştı ve Daisy’nin başı dönüyordu. Şansını daha fazla zorlamak istemiyordu. Tek bir kelime dahi söylemeden paketi Jack’e uzattı.

Russo paketi açıp içine bakmakla yetinmedi. İçindekileri tek tek çıkardı... Orada, sokağın ortasında... Daisy etrafta girebileceği bir delik aradı, gerçi yer yarılsa da olurdu. Bir adım Jack’ten uzaklaşmıştı ki polis şefi onu kolundan tutup tekrar kendine yaklaştırdı. Bunları yaparken gözlerini kutudan ayırmamıştı bile.

“On farklı renk ve tat!” Kutunun üzerindekileri okuyordu. “Aralarında sakızlı, karpuzlu, çilekli de var.” Daisy’ye bakıp ekledi: “Çok şaşırttınız beni Bayan Daisy.”

“Karpuzlu olduğunu falan bilmiyordum,” deyiverdi ve birden kutunun içindekilerden birinin yeşil çizgili olmasından korktu. Öyle olsa gerçekten korkunç olurdu. Belki de geri götürüp parasını alabilirdi Barbara’dan. Ama belki de prezervatifler, değiştirilemeyen ürünlerdendi. Mayo ve iç çamaşırları gibi hani... Geri götürdüğünde Barbara sinirlenip onu dükkândan atabilirdi.

“Senin yerinde olsam sakızlılardan uzak dururdum,” dedi kutuyu incelemeye devam ederken.

Daisy gözlerini kırpıştırdı, şaşırmıştı. “Ah, merak etme şişirecek değilim onları,” dedi ve dediği anda ne kadar saçmaladığını anlayıp dehşet içinde eliyle ağzını kapadı. Gözlerini kocaman açıp Jack’e bakakaldı.

Birkaç dakika sonra Jack’in kahkahalarının sonu gelmeyince, “Kes artık,” diye bağırdı. Jack gülmekten neredeyse yerlere yatacaktı. Park etmiş bir arabaya yaslanmış elleri dizlerinde, iki büklüm olmuştu. Bir elinde hâlâ prezervatifleri tutuyordu. Gözlerinden yaşlar geliyordu. Keşke acıdan ağlıyor olsa, diye içinden geçirdi Daisy.

Hayır, hayır. Bunu gerçekten dilememişti. Daisy kimse acı çeksin istemezdi; bu Jack Russo bile olsa. Fakat her şeyin bir haddi vardı. Bu gülme krizine bir saniye daha katlanamayacaktı. Eğer onu tutuklayacaksa önce susması gerekiyordu. Çünkü Daisy PartyPak paketini de alıp buradan hemen gidiyordu.

Daisy kutuyu almak için birden elini uzatınca Jack kendine vuracağını sanıp elini kendine siper etti. Bu haldeyken bile kıkırdamayı ve hırıltılar çıkarmayı sürdürüyordu. Daisy kutuyu kapıp soğuk bir sesle, "Ergen!" diye bağırdı ve hızla uzaklaştı.

"D-dıır!" diye bağırdığını duydu arkasından. "Daisy!"

Durmadı, arkasına dönüp bakmadı bile. Kızgınlıkla bir çırpıda tüm meydanı geçip kütüphanenin mermer merdivenlerine ulaştı. Büyük kapının önünde durdu ve sakinleşmek için bir süre derin nefesler alıp verdi. Sonra kapıdan sanki Amerika güzeliymiş gibi dimdik içeri girdi ve danışma bankosuna doğru yürüdü. Elindeki PartyPak paketinin sarılı olmadığım masaya vardığı anda fark etti, onu buraya kadar öyle elinde açık açık taşımıştı.

Kendra bankonun ardındaydı ve anında Daisy'nin elinde ne taşıdığına baktı. Anlayınca gözlerini kocaman açarak, "Daisy! O elindeki..." deyiverdi. Sustu, bir anda nerede olduklarını anımsamış ve sesini biraz alçaltması gerektiğini fark etmişti. Konuşmadan kutuyu işaret etti.

1Iiçbir şey istediği gibi gitmemişti, o yüzden Daisy iyice aldırmaz bir tavır takındı. "Bu mu?" Sanki Kendra'nm tepkisinin nedenini anlamamış gibi elindekini havaya kaldırdı. "Bir kutu prezervatif." Sonra hemen ofisine doğru yürüdü ve kapıyı kapatıp koltuğuna yığıldı.

"Prezervatif aldığını duydum." Hattın diğer ucundaki kişi aynı akşam Daisy yi arayan Todd'du. Sesinden bu durum karşısında ne kadar heyecanlandığı anlaşılıyordu.

"Annem, teyzem, kilisedekilerin yarısı ve tüm mahalle gibi," dedi Daisy iç çekerek. Aslında planı buydu, yani bunun gibi bir şey olsun istemişti.

"Duyduğuma göre meşhur polis şefimizle birlikte öğle tatilinde kutunun yarısını harcamışsınız."

“Direkt olarak kütüphaneye gittim ben!” diye bağırdı. “Barbara Clud’ın herkese böyle anlatacağını biliyordum, işgüzar, dedikoducu! Şef benimle birlikte değildi, ben eczaneden çıkarken yanıma geldi.”

“Barbara polis şefinin bir şey almadığını, acelesinin olduğunu söylediğini ve seninle birlikte çıktığım anlattı.” “Bu her şeyi mahvedecek.” Mutfaktaki telefondan konuşuyordu. Annesi ile teyzesi her zamanki gibi içeride televizyon seyrediyordu. Daisy derin bir nefes aldı ve iskemleye çöktü.

“Nasıl yani?”

“Eğer insanlar benim Şef Russo ile bir şeyler yaşadığımı düşünürlerse...”

“Bir ilişki,” diye tamamladı Todd.

“O zaman diğer erkekler benden uzak dururlar! Eğer benimle görüştüklerinde bunun polis şefinin hoşuna git- nıeycccğini düşünüp bana çıkma teklifi etmezlerse nasıl koca bulurum kendime?”

“Neden bir sorun olacağını anladım. Polis şefi tanı bir baş belası.”

“Kasabanın bekârları uzak dururlarsa bu kadar prezervatifi boşuna aldım demektir.”

“Anladığımı sanmıyorum. Prezervatifleri sadece kasabanın erkekleri için mi aldın?”

“Alı, hayır, onları kullanmak için almadım. Barbara’nın her şekilde prezervatif satm aldığımı yayacağını biliyordum. Bunu duyan kasabanın bekârlarının benim gözümün dışarıda olduğunu, modern ve rahat biri olduğumu anlamalarını umuyordum. En azından beni görmek isteyeceklerini düşünmüştüm. Teoride böyle olacaktı yaıii... Fakat ne yazık ki şef her şeyi mahvetti. Şimdi gece kulübündeki erkeklere odaklanmam gerekecek.”

“Bu gece dışarı çıkacak mısın?” diye sordu Todd.

“Hayır. Evle ilgili yapmam gereken bir sürü şey var. Buck Latham boyayı bitirdi. Şimdi evi temizletmem ve mobilya, mutfak malzemeleri gibi ihtiyaçları almam gerekiyor.”

“Ne tür mobilyalar arıyorsun?”

“Ev küçük, bu yüzden samimi ve rahat mobilyalar alırım herhalde. Stil olarak böyle mobilyalara artık ne deniyorsa, onlardan istiyorum.”

“Yeni olmak zorunda mı? Yoksa birkaç eski parça olsa olur mu?

İstersen böyle mobilyaları müzayedelerden, yeni mobilya satan mağazalardakilerden çok daha ucuza alabiliriz."

Tasarruf etme fikri hoşuna gitmişti. "Daha önce bir müzayedeye hiç gitmedim. Yakınlarda var mı? Ne zaman var?"

"Pler yerde ve her zaman bulabiliriz," dedi Todd ağır
ağır. "Yarın gece için bir tane bulayım. O evi hemencecik dekore edeceğiz, merak etme."

Daisy yoğun hazırlıklarla geçen birkaç günün ardından küçük yeni evine cuma günü taşındı ve bu süre içinde Şef Russo'nun prezervatif planını altüst etmesine dertlenecek zaman dahi bulamadı. O kadar meşguldü kı sokakta onu parmaklarıyla gösterip fısıldaşanları bile umursamadı. Yirmi birinci yüzyılda yaşıyorlardı ve prezervatif almak son derece normaldi. Hillsboro gibi küçük bir yerde bile... Birçok insan alıyordu, yoksa Cyrus Clud tüm dükkânını prezervatiflerle doldurmazdı.

Çoğunlukla taşınmanın dışında başka hiçbir şeyi düşünecek zamanı olmamıştı. Hayatının hiçbir döneminde evlenince kullanmak üzere önceden bir şeyler almamıştı. Çünkü böyle yapsaydı hayatından memnun olmadığım kabul etmiş olacaktı. Evet, hayatından memnun değildi ama bunu daha yeni yeni kabullenmiş ve bu konuda bir şeyler yapmaya da yeni başlamıştı.

Hâlâ evlenmemişti ama artık kendi evi vardı. Ne olmuş yani bu ev kenar mahallenin birinde, iki göz bir kiralıksa? Evin arka bahçesi çitle çevriliydi ve bir köpek alıp onu orada besleyecekti. Ne yazık ki o güne kadar nevresim takımlarının dışında eve dair hiçbir şey almadığı için yorucu bir alışveriş maratonuna çıkıp bir evi ev yapan binbir türlü şeyi tek tek alması gerekmişti.

Perde ve tencere seti, manav ve marketten paketler dolusu malzeme, bir saplı bir de elektrikli süpürgeyle - kendine ait bir elektrikli süpürge - birlikte yer silmek için paspas aldı. Çok mutluydu ve her boş vaktinde temizlik yapıyor, ortalığı toparlıyordu.

Bunları yapmadığı zamanlarda ise Todd ile mobilya bakmaya gidiyorlardı. Todd'un onun yeni hayatıyla bu
kadar yakından ilgilenmesi onu hem biraz şaşırtıyor hem de çok

müteşekkir hissettiriyordu; yardımları gerçekten Daisy için çok değerliydi. Todd onu birkaç müzayedeye götürmüş ve Daisy müzayededе istediği bir lamba, kilim ya da masa olduğunda sadece kafa sallamanın, rakipleri fiyat vermeyip müzayededen ayrıldıklarında kendi numaralı kartını kaldırmanın keyfini tatmıştı. Kazanmak onu çok heyecanlandırıyordu, öyle ki beğendiği bir şey için fiyat verirken Todd onu büyük bir keyifle izliyordu.

Daisy'nin pembe yanaklarına ve parıldayan gözlerine bakarak tembel tembel, "Kanlı et peşine düşmüş köpekbalığı gibisin," dedi Todd.

Daisy anında kızardı. "Öyle miyim? İnanamıyorum." Dayanamayarak kartını kaldıracağını düşünerek korkusundan ellerini kucağında kenetledi.

Todd güldü. "Ah, hayır, durma lütfen. Benim bugüne kadar aldığımdan daha çok keyif alıyorsun."

"Ama çok eğlenceli, öyle değil mi?" Satışa çıkan tekerlekli çay sehpasına baktı. Evde fazla yer yoktu; eğer beğendiği her şeyi alırsa gerçekten ihtiyacı olan eşyalara, mesela mobilyalara yer kalmayacaktı. Ama bu çay sehpası da salonun köşesine çok yakışacak gibi görünüyordu. Üzerine çiçek, alt raflarına da fotoğraf koyabilirdi mesela.

Birkaç dakikalık kıyasıya çekişmenin ardından çay sehpası ona kaldı. İki iskemleli küçük bir masa, pembe kaideli bir çift krem renkli abajur, yeşil renkli bir kilim, mavi- krem kapitoneden sallanan bir sandalye ve televizyonu için küçük bir dolap ile birlikte. Ayrılma vakti geldiğinde Todd Daisy'nin ganimetlerine bakıp, "İyi ki bir pikap ödünç almışım," dedi. "Şu kocaman sallanan sandalye hayatta senin arabanın bagajına sığmazdı."

Daisy mutluluktan sarhoş olmuştu. "Çok güzel, değil mi?" dedi kendini içinde kıvrılmış otururken hayal ederek.

"Gerçekten güzel ve buna tam olarak uyacak bir mobilya biliyorum. Antika değil ama yeni bir parça," dedi Todd. "Ama inan bana, mükemmel bir kanepe."

Todd'un *mükemmel* kanepesi kirli mavi üzerine katmerli gül desenliydi ve Daisy'nin yeni satın aldığı sandalyeyle neredeyse aynı tondaydı. Başta kanepenin aşırı pahalı olduğunu düşünmüş ama görür görmez ona âşık olmuştu. Donuk kahverengi döşemelere hayır, yaşasın

gül deseni! Her şey bittiğinde evin dekorasyonu Daisy'nin tahmin ettiğinden çok daha sıcak olmuştu.

Cuma gecesi Daisy'nin küçük evi kutular ve insanlarla dolup taşıyordu.

Evelyn, Beth ve Jo Teyze ortalığı toparlamaya çalışıyorlardı. Aslında daha çok kutulan ait oldukları odalara koyuyor ama hiçbirini açmıyorlardı. Çünkü eğer açıp içindekileri yerleştirirlerse Daisy neyin nerede olduğunu bilemezdi. Todd dekorasyonun son rötuşlarıyla uğraşıyordu: Duvarlara resimler asıyor, Daisy'nin mobilyaları yerleştirmesine yardım ediyor ve kas gücü isteyen işlere koşturuyordu. Kısa süre içinde Daisy'nin kıyafetleri gardırobuna yerleştirilmiş, perdeler asılmış, kitaplar raflara dizilmiş ve buzdolabı doldurulmuştu. Her şey hazırdı.

Son derece kararlı bir kadınla bir antikacının birlikteliğinden doğabilecek en iyi sonuca ulaşmışlardı. Komşular mobilyalar taşınırken yardım için seferber olmuş, yerel bir beyaz eşya satıcısından alman ocak, buzdolabı, mikrodalga fırın, çamaşır yıkama-kurutma makinesi aym gün eve teslim edilip bağlanmıştı. Daisy toplamda bu mağazaya bıraktığı parayı düşününce aynı gün teslimatın beklenen bir davranış olduğuna kanaat getirdi.

Evelyn, Daisy'nin evinde yenecek ilk yemek için kendi mutfağında pişirdiği etli güveci getirmişti. Daisy annesiyle teyzesini küçük masanın iki iskemlesine oturtmuş, o ise
Beth ve Todd ile birlikte yemeğini yerde oturarak yemişti. Bir işin üstesinden gelmenin verdiği güçle neşe içinde sohbet ediyorlardı.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi Daisy. Mutluluktan parıldayan gözlerini yeni mutfağında gezdirdi. "Her şey sadece iki hafta içinde oldu!"

"Ne diyebilirim ki?" dedi Todd ağır ağır. "Hepimizi köle ettin kendine." Keyif içinde yemeğinden bir lokma daha aldı. "Bayan Minör, bir restoran açmalısınız. Bu işten çok paralar kazanabilir, çok zengin olabilirsiniz."

"Ben zaten çok zenginim," dedi Daisy'nin annesi sakin bir şekilde. "Ailem yanımda ve sağlıklıyım. Başka ne isterim ki."

Beth araya girdi. "Ben daha Daisy'nin görünümündeki değişikliğin şokunu üzerimden atamadım. Annemi bir restoranlar zinciri

patroniçesine çevirmeden önce bana biraz zaman tanımalısın."

Hepsi güldü. Çünkü Beth'in pazar günkü tepkisinden sonra Beth de herkes gibi Daisy'deki olumlu değişimi heyecanla izlemeye başlamıştı. Evelyn çok rahatlamıştı çünkü küçük kızının egosuna yenilmesinden korkmuştu. Gerçi Beth de bir Minor'dı ve Minör kadınları çelik gibi sağlamdı. Ayrıca Beth ve Daisy her zaman birbirlerini seviniş ve çok iyi anlaşmışlardı.

"Sana alışman için beş ay süre veririm," dedi Todd ve devam etti: "Ama vazgeçmeyeceğimi de bil. Böyle bir yemek, başkalarıyla mutlaka paylaşılmalı."

"Tabii bir ücret karşılığında," dedi Jo Teyze dudaklarını büzerek.

"Kesinlikle." Todd etrafına bakındı ve sonra Daisy'yc, "Umarım kapının kilidini değiştirmişsindir," dedi.

"İlk iş olarak onu yaptım. Aslında Buck Latham değiştirdi. İki yedek anahtarım var. Birini anneme, diğerini de ev sahibine verdim. Eski kilitlerle yaşayacak değildim ya." "Ayrıca bir de köpek alacak," dedi Jo Teyze. "Aslında bir arkadaşımın köpeği birkaç hafta önce doğurdu. Arayıp elinde yavru kalmış mı bir sorayım."

Bir yavru! Daisy birden çok heyecanlandı. Nedense bugüne kadar hep yetişkin bir köpek edineceğini düşünmüştü. Tabii ki yavru köpek alıp onu kendi istediği gibi yetiştirmeyi tercih ederdi.

"Bir yavru mu?" Todd kaşlarını çatmıştı. "Yetişkin bir köpek daha iyi olmaz mı?"

'Yavru köpek istiyorum," dedi Daisy. Çoktan yavru bir köpeğin sıcak, kıpır kıpır vücudunu kollarında hayal etmeye başlamıştı bile. Tamam, bebek özlemini yavru bir köpekle gidermeyi planlıyor olabilirdi ama şimdilik bu ona çok iyi gelecekti.

Diğerleri gitmeye hazırlanırken Todd biraz oyalandı. Kapıda durup, 'Yarın gece çıkacak mısın?" diye sordu.

Daisy evde yapılması gereken işleri düşündü, sonra tüm hafta boyunca eve harcadığı zamanı aklından geçirdi. Geçen hafta sonu kavga başlayana kadar Buffalo Club'da çok eğlenmişti. "Sanırım gideceğim. Dans etmeye bayıldım." "O zaman eğlenmene bak ve dikkatli ol."

"Tamam, olurum." Gülümsedi ve Todd arabasıyla uzaklaşırken ona el salladı. Aklından Todd Lawrence gibi iyi bir arkadaş edindiği için ne

kadar şanslı olduğunu geçirdi.

On İki

Cumartesi geceleri Buffalo Club her zaman çok hareketli olurdu. O yüzden Jimmy, yani barmen, Mitchell'ı gördüğünde onun ne kadar süredir burada olduğunu kes- tiremedi. Mitchell elinde birasıyla, yüzünde San Andre- as Fayı'm kaplayacak kadar makyaj olan bir kızılla sohbet ediyordu. Kızıl ondan etkilenmişe pek benzemiyordu, Mitchell'a sırtım dönüp dönüp kendi gibi bol makyajlı, platin sarısı saçlı arkadaşıyla konuşuyordu. Sanki önemli bir konudan bahsediyorlardı, Mitchell da araya girip duruyordu.

Jimmy tekrar dönüp onlara bakmadı. Mitchell'ın izlendiğini fark etmesi, şu anda isteyebileceği en son şeydi. Mitchell birasını her zamanki gibi bardan almamıştı; ortada dolanan garson kızların birinden almış olmalıydı, (irnmy barın altındaki telefona uzandı, numarayı çevirdi ve "O burada," dedi.

Hattın diğer ucundan Sykes, "Lanet olsun," dedi. "Onunla konuşmam gereken önemli bir mesele vardı ama şu anda gelmem mümkün değil. Neyse, bir dahaki sefere artık."

"Tamam," dedi Jimmy ve telefonu kapattı.

Sykes telefonu kapatır kapatmaz iyi tanıdığı iki meteliksizi aradı. "Kırk dakika sonra Buffalo Club'ta buluşalım.

1 Iazırlıklı gelin."

Ardından hazırlanmaya başladı: Saçlarını gizlemek için bir beyzbol şapkası taktı, daha uzun boylu görünmek için yüksek tabanlı botlarını giydi, gömleğinin içine de küçük bir yastık sıkıştırdı. Aydınlık bir ortamda bu yaptıkları saçma görünebilirdi ama gecenin karanlığında bu kılık değiştirme taktikleri işe yarayacaktı. Sykes kulübün içinde bir şey yapmayı düşünmüyordu. Mitchell'ı oradan çıkarıp yüzlerce potansiyel tanığın olmayacağı bir yere götürecekti. Yine de her zaman işlerin ters gitme olasılığı vardı. Bu nedenle kendi arabasını kullanmıyordu. Bir kez daha birinden arabasını ödünç almış, arabanın plakasını da

Georgia'daki bir arabadan çaldığı plaka ile değiştirmişti.

Bar kavgası gibi beklenmedik bir durum olmadığı sürece Sykes bu gece Mitchell sorununu halledecekti.

Daisy bir hafta önce bar kavgası çıkmasına neden olduğu kulübe gitmeye karar vermenin bu kadar zor olabileceğini hiç düşünmemişti. Aslında kavganın başlama nedeninin kendisi olduğunu çok fazla kişinin fark ettiğini sanmıyordu. Kendisi dışında sadece Şef Russo ve hayaları ezilen adam biliyordu. Gerçi Daisy adamın etrafta olanlara dikkat edecek durumda olmadığını söyleyebilirdi. Üçü dışında onları izleyen bir iki kişi olabilirdi ama hepsi buydu. Yani maksimum beş kişi... Diğer dört kişinin yine aynı barda olma ihtimali yüzde kaç olabilirdi ki? Sırrı güvende olmalıydı; içeri girdiği anda herkesin onu parmakla gösterip, "Bakın, işte o kadın!" diye bağıracağını düşünmek aptallıktı.

Mantıklı düşününce durum buydu. Ama ne yazık ki aynı mantık Daisy'ye prezervatif almanın da tereyağından kıl çekercesine kolay olacağını söylemişti. Demek ki mantık o kadar da güvenilir değildi.

O yüzden park yerinde durmuş arabasının içinde bekliyor, Buffalo Club'a giren kalabalık gruplan izliyordu. Kapı her açıldığında içeride çalan müzik dışarı taşıyordu. Daisy davuldan gelen bas seslerini kapı açılmasa da hissedebiliyordu. Tamamen süslenmiş piislenmiş, takıp takıştırmıştı ama içeri girecek cesareti evde unutmuştu.

Yine de deniyordu. Kendini cesaretlendirmeye çalışıyor, her geçen an kapıyı açmaya kendini biraz daha hazır hissediyordu. Üzerinde kırmızı bir elbise vardı; bu hayatında edindiği ilk kırmızı elbiseydi. İyi göründüğünü biliyordu. Sarı saçlarını açık bırakmıştı. Makyajı hafif ama kusursuzdu. Üzerindeki kırmızı elbiseyle oradaki kotlu ve büstiycrli kızların hepsinden çok daha kaliteli görüneceğine şüphe yoktu. Kalın askılı, açık yakalı - ama çok da açık değil - kolsuz elbisesiyle 60'ların film yıldızı Sandra Dee'yı anımsatıyordu. Elbisenin eteğinin boyu dizlerine kadardı ve geniş kesimi nedeniyle kumaş yürüdükçe bacaklarına dolanıyordu. Yine topuklu ayakkabı giymişti ve bileğine de altın halhalim takmıştı. Takı olarak bir de küpe vardı, o kadar. Son derece sade ama havalıydı.

Güzel değil, harika görünüyordu ve eğer arabadan çıkıp içeri

girmezse bunu kendinden başka gören olmayacaktı.

Diğer taraftan içerisi iyice dolana kadar beklemek de iyi bir fikirdi, böylelikle az da olsa tanınma olasılığını azaltabilirdi.

Parmaklarıyla direksiyonun üzerinde tempo tuttu. İçeriden gelen müziği duyabiliyordu. Müzik onu dans pistine çağırıyordu. Gecenin bu özelliğini sevmişti... Kendini müziğin ritmine bıraktığı anları. Bu işi bcccrebildiğiıii biliyordu. Üniversitede aldığı dans derslerinin faydasını görüyordu. Adımları biliyor olması, bir kenarda durup tempo tutmasından daha dikkat çekiciydi. Aslında bu tür country müzik kulüplerinde kenarda tempo tutmak pek
mümkün olmuyordu. Daha çok sıraya girip herkesle birlikte dans ediliyordu. Bir de tabii yavaş danslar vardı.

"Oyalanıyorum," dedi kendi kendine yüksek sesle. "Bunu hep yapıyorum."

Ama Daisy kendi koyduğu kurallara da her zaman uyardı. "On dakika daha," dedi ve arabanın saatine baktı. "On dakika sonra içeri gireceğim."

Çantasını açıp içindekileri bir kez daha kontrol etti: Ehliyeti, ruju, kâğıt mendili ve yirmi dolarlık banknotu. Bu işlem beş saniyesini bile almamıştı.

Tam o sırada üç adam kulüpten dışarı çıktı. Tabelanın ışığı yüzlerini aydınlattı. Ortadaki adam tanıdık gelmişti ama ismini çıkaramadı. Kalabalık otoparka doğru ilerleyen adamları izledi. Bir arabaya yaklaştıklarında arabadan biri indi ve hep beraber ağacın altına park etmiş bir pikapa *j* doğru ilerlediler.

O anda otoparka giren bir araba farının ışığı pikapın yanında duran dört adamla Daisy'niıı arasına girdi. Adamlardan üçü yeni gelen arabaya doğru baktı. O sırada dördüncü adam pikapın bagaj kısmına doğru eğildi. i Arabadan bir adamla
kadın çıktı ve kulübe girdiler. Kapı ! açılınca müzik sesi dışarı taştı, kapı kapanınca ses tekrar azaldı. Şimdi otoparkta bu dört adamla Daisy dışında kimse yoktu.

Daisy arabanın saatine bakmak için kontak anahtarını çevirdi. Dört dakikası daha kalmıştı. Bu iyiydi; bu dört [1] adam orada dururken arabadan çıkıp tek başına otoparkı geçip kulübe yürümek istemiyordu.

Belki birazdan giderlerdi. Kontağı kapattı ve dışarı baktı.

Adamlardan biri çok sarhoş olmalıydı çünkü diğer iki adam onu resmen taşıyordu şu anda. Başına dikkat ederek adamı pikapın bagajına yatırdılar. Bu iyiydi, bu halde araba kullanmasına izin vermiyorlardı belli ki. Gerçi göründüğü
kadarıyla adam şu an tamamen baygındı. Halbuki kulüpten çıktıklarında üçü de normal yürüyordu. Daisy sarhoşların son anda yığılana kadar yürüyüp konuşabileceğini duymuştu. Bunun bir saçmalık olduğunu düşünmüştü bugüne kadar ama demek ki gerçeklik payı vardı.

Arkadaşlarını taşıyan iki adam pikaba atlayıp oradan ayrıldılar. Dördüncü adam da kendi arabasına geri döndü.

Daisy yeniden saate baktı. On dakikası dolmuştu. Derin bir nefes aldı, arabanın anahtarlarını çıkarıp araçtan indi.

"*Sağında top, solunda top, önünde top, gürledi Yaylını ateşi...*" Otoparkı geçerken Alfred Lord Tennyson'ıı *Hafif Süvari Tugayının Saldırısı* şiirinden alıntıladı. Ama keşke aklına başka bir şiir gelseydi. Çünkü bu şiirde bahsi geçen Hafif Süvari Tugayı, şiirin sonunda tamamen yok ediliyordu.

Ancak Daisy'ye bir şey olmadı. Ne toplar onu vurdu ne de kapıdan içeri girdiğinde herkes onu parmağıyla gösterdi. İki dolarlık giriş ücretini ödeyip içeri girdi ve kendini müziğe bıraktı.

Glenn Sykes arabasında oturuyordu. Kulübe doğru ilerleyen kadını izlerken gözleri yanıyordu. Nereden çıkmıştı bu kahrolası kadın? Arabaların birinde oturuyor olmalıydı; karanlıkta onu fark etmemişlerdi.

Onları kesin görmüştü *de* ne kadarını görmüştü? Neler döndüğünü anlamış mıydı ki asıl önemli olan buydu. Karanlıktı, detayları seçemezdi. Ayrıca bir şeylerin garip olduğunu düşünmesine neden olacak gürültü patırtı da olmamıştı. Eğer Mitchell oraya gelen kadınla adama seslenmeye çalışmasaydı zaten görülecek bir şey de olmayacaktı. Fakat Mitchell Sykes'ın arabadan indiğini görür görmez öleceğini anlamış ve kaybedecek bir şeyi olmadığı için arabadan inen çifte seslenmişti. Gleen denediği için o pisliği suçlayamazdı. Nc var ki Buddy

şimşek gibi bıçağına davranmış, Mitchell ise sadece küçük bir çığlık atabilmişti.

Kadın onları tanımıyordu ve ortalıkta garip bir durum olduğunu anlaması mümkün değildi. Ama bir risk oluşturuyordu ve Sykes küçük de olsa riskleri, bitmemiş işleri sevmezdi. Aslında Mitchell'a üç adamı öldürecek kadar GHB vermeyi düşünmüştü; o pisliğe uygun bir son olurdu bu. Hatta cesedini polislerin öldürdüğü kızı buldukları noktaya atacaktı. Böylelikle polisler onun neden öldüğünü anlayacak ve bunu da başka bir aşırı doz vakası sanacaklardı. Şimdi ise elinde boğazı kesilmiş bir Mitchell vardı; planı suya düşmüştü. Dahası birileri araştırmak isterse otoparktaki kan izleri de onları ele verebilirdi.

Eğer bu kadın düzenli olarak bu bara geliyorsa Mitchell'ı tanıyabilirdi. Ya da onun boğazı kesilerek öldürüldüğünü duyarsa *bu gece olanları* hatırlayabilirdi.

Sykes kadının hangi arabadan çıktığını görememişti ama araştırmasını daraltabilirdi. Hemen arabadan indi ve kadını ilk gördüğü tarafa doğru yürüdü. Görünmemeye çalışarak buradaki arabaların plakalarını not etti. Bir ara bara girip kadını bulmayı düşündü. Sarı saçlıydı ve kırmızı bir elbise giymişti; bu kadarını görebilmişti. İçeride onu tespit etmesi çok da güç olmazdı.

Fakat Jimmy'ye bu gece çalışacağını, o yüzden bara gelemeyeceğini söylemişti. Ve şimdi Mitchell ölmüştü. Ölmeden önce onun en son görüldüğü yerde dolanması hiç iyi bir fikir değildi.

Sykes iç çekti. Burada oturup kadının dışarı çıkmasını bekleyebilir, sonra da onu evine kadar takip edebilirdi. Ancak Mitchell'ın cesedinden kurtulma operasyonunu da denetlemesi gerekiyordu ve aynı anda iki yerde olamazdı. Buddy'ye ve arkadaşına güvenmek zorundaydı. Sonuçta onlar da işin içindelerdi, yanlış yapma lüksleri yoktu. Öncelikli olarak kadınla ilgilenmeliydi.

Buffalo Club geçen haftadan daha kalabalıktı. Daisy bir süre girişte durdu ve duyularının gürültüye alışmasını bekledi. Grup ölmek isteyen Earl adında bir adam hakkında bir şarkı çalıyor ve içerideki bir grup kadın bağırarak onlara eşlik ediyordu. Muhtemelen adı Earl olan bir adam şarkıya itiraz etti ve elindeki birayı gruba fırlattı. Daisy o an

sahneyi çevreleyen tel kafesin nedenini anladı, iki iri adamın bira fırlatan adama doğru ilerleyerek onu dışarı çıkarışını memnuniyetle izledi. Daha yeni gelmişti; bir kavga çıkmadan biraz olsun dans edebilmek istiyordu.

"Hey tatlım, beni hatırladın mı?" Hemen yanında beliren adam kolunu Daisy'nin beline dolayıp onu kalabalık piste doğru çekti.

Daisy uzun boylu, sarışın ve Alan Jackson'ınkine benzer bir bıyık bırakmaya çalışmış adama baktı. "Hayır." "Alı, hadi ama. Geçen hafta dans etmiştik."

"Hayır," diye tekrarladı Daisy. "Dans etmedik. Ben Jeff, Denıy, Howard ve Steven ile dans ettim. Sen onlardan biri değilsin."

"Haklısın," dedi adam neşeyle. "Ben Ilarley'im. Şu motorsiklet markası gibi. Madem geçen hafta dans etmedik, o zaman bu hafta edelim."

Zaten dans pistinde oldukları için bu Daisy'yc o kadar da kötü bir fikir gibi gelmedi. Earl ölmüştü, grup da içeridekilerin yarısının koro halinde eşlik etmediği yeni bir şarkıya geçmişti, insanlar sallanıp dönüyorlardı; Daisy de onlara uydu ve olduğu yerde sallanmaya başladı. Harley elinden tutup onu kendi etrafında çevirdi, hareket ettikçe Daisy'nin eteği bacaklarına dolanıyordu. Bir sonraki şarkı
Elvis Presley'dendi: Kentucky Rain. Harley Daisy'nin elini bu şarkıda da bırakmadı.

"Söyle bakalım, adın ne?"

"Daisy."

"Biriyle mi geldin? Sana bir şeyler ısmarlayabilir miyim?"

Hayır, olamaz. Harley, Şef Russo'nun onu uyardığı adamlardan biri olabilir miydi? "Arkadaşlarımla geldim." Başıyla masaların olduğu tarafı kabaca işaret etti. Bu yalan ona güven vermişti. "Teşekkür ederim ama şu anda bir şey içmek istemiyorum. Dans etmeye geldim."

Harley omuz silkti. "Bana uyar. Sanırım biraz oturacağım." Nasıl ansızın ortaya çıktıysa o şekilde ortadan kayboldu; Daisy etrafına bakındı. Şu ana kadar - hayalarını sıkıştırdığı adamı saymazsa - altı erkekle tanışmış ve hiçbiri ona çekici gelmemişti. Belki de fazla seçici davranıyordu. Gerçi kim dansa kaldırsa teklifi kabul ediyordu, o kadar da seçici sayılmazdı.

Pistte Howard'ı gördü. Adam ona el salladı. Belki yine beraber dans ederlerdi. Tanıştığı tüm erkekler arasında en iyi dans eden oydu.

Birden - ah hayır - onu gördü: Onu kucağına oturtmaya çalışan çam yarmasını. Aynı anda adam da Daisy'yi fark etti ve yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. Hemen Daisy'ye arkasını döndü.

Daisy de onun gibi yapmak istedi. Arkasını dönüp onu hiç görmemiş gibi yapmak... Ama vicdan azabı duyuyordu. Adam onu öyle kucaklamasaydı Daisy ona o acıları ya- şatmayacaktı, fakat olan olmuştu. Daisy ona o kadar büyük bir acı yaşatmıştı ki bir özür borçlu olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

Adamı gözden kaybetmemeye çalışarak kararlı bir şekilde kalabalığı yarıp ona doğru ilerledi. Adam da aynı kararlılıkla erkekler tuvaletine doğru ilerliyordu. Daisy'den kaçmaya çalışıyor gibi görünüyordu ama Daisy yanılıyor da olabilirdi. Bir kulüptelerdi sonuçta, adam da muhtemelen bira içip duruyordu. Tuvaleti gelmiş olabilirdi pekâlâ.

Adam tuvaletlerin olduğu koridoru yarılamıştı ki Daisy adama yetişti. Fakat adam aşınmış kapıdan içeri dalıverdi. Sanki cehennem zebanilerinden kaçıyordu. Daisy iç çekti ve üzerine doğru gelen kadınlı erkekli bir grup insan arasından akıntıya karşı yüzen bir alabalık gibi zorlukla ilerledi. En sonunda kapıya ulaştı. Kapının önünde itilip kakılmasına rağmen beklemeye başladı.

Sanki yüzyıllar sürmüştü. Beklerken üç kişinin dans davetini reddetti. En sonunda beklediği av tuvaletten çıktı.

Daisy derin bir nefes alıp öne atıldı ve adamın omzuna dokundu.

Kocaman adam resmen yerinde sıçradı.

Şeytan görmüş gibi hızla geriye doğru adını atarken yüzü kızardı. "Benden uzak durun hanımefendi."

Daisy şaşırdı; adam hakikaten ondan korkmuş gibi görünüyordu. Gözlerini kırpıştırdı ve adamı rahatlatmaya çalıştı. "Korkmayın," dedi sakin bir sesle. "Size zarar vermeyeceğim. Sadece özür dilemek istedim."

Şimdi adam gözlerini kırpıştırıyordu. Geri geri yürümekten vazgeçmişti. "Özür mü?"

"Canınızı yaktığım için çok özür dilerim. Bir kazaydı. Kucağınızdan kalkmaya çalışırken elimi yanlış yere koydum, o kadar. Öyle ezmek

istememiştim...” Olamaz, hayalarınızı diyemezdi. Gerçi bu halk dilinde daha uygundu. Şeyinizi demek de pek işine gelmedi, çünkü böyle konularda entelektüel davranmak istiyordu. “Testislerinizi,” diyerek cümlesini bitirdi. İstediğinden daha çok vurgulamıştı kelimeyi.

Daisy ona dokunduğunda adam zaten ürkmüştü. Bu soıı kelimeyi yüksek sesle söylediğinde ise yerinden sıçradı. içeriden gelen gürültüye rağmen yakınlarındaki insanlar sesi duymuş ve dönüp ikisine bakmışlardı.

Adam daha da çok kızardı. “Özrünü kabul ediyorum,” diye mırıldandı. “Şimdi gidin buradan.”

Daisy adamın biraz daha canayakın davranmasını beklemişti, sonuçta tüm olanlar aslında onun suçuydu. Eğer Daisy’yi kendine çekmek gibi bir hakkı varmışçasına öyle yakalamamış olsaydı, bunların hiçbiri başlarına gelmeyecekti. içerlemiş bir şekilde tam ağzını açıp ona bir şeyler söyleyecekti ki hemen yanında biri belirdi. Kalın bir ses, “Ben onu sizden uzak tutarım,” dedi.

Ve Şef Russo bir anda, önceki hafta olduğu gibi onu iradesi dışında kucaklayıp götürdü. Ama bu sefer yolculukları kapının dışında değil dans pistinde son buldu.

Jack onu yere bırakırken, “İsilik gibisin,” dedi Daisy tiksinerek.

Jack bir kaşını kaldırdı. “Seni rahatsız mı ediyorum?” Daisy’nin sağ elini tutup omzuna yerleştirdi, ardından kolunu beline dolayıp, “Dans et,” dedi.

“ITer yerde karşıma çıkıyorsun.” Daisy yavaş bir Elvis şarkısında Jack’in adımlarına ayak uydurarak dans etmeye başladı. Grup bu akşam sürekli Elvis şarkıları çalıyordu. Belki de bu bir hafta öncekiyle aynı grup değildi.

“Birinin seni beladan uzak tutması gerekiyor.”

“Beladan mı? Ne belası?” Başını geriye atıp Jack’e baktı. Ayağında topuklu ayakkabılar olmasına rağmen yine de gözlerini görebilmek için yukarı bakması gerekiyordu. Todd’un da dediği gibi Şef Russo yapılı bir adamdı. “Geçen hafta beni buradan çıkardığın için teşekkür ederim ama onun dışında şu sıra başıma gelen her türlü belanın kaynağı sensin.”

“Beni suçlama. Bir yıllık prezervatif satın alan ben değilim. Hiç kullandın mı bari?”

Kelimeler tükenmişti. Daha doğrusu terbiyeli kelimeler tükenmişti. Daisy söylemek istediklerini aklından geçen kelimelerle dile getirirse büyük bir günah işlemiş olacaktı.

Jack sırıttı. "Şu anda yüzünü bir görebilsen..." Daisy'yi biraz daha sıkı kavradı ve pistte dönmeye devam ettiler.

Dönmenin etkisiyle Daisy Jack'in omzuna sıkıca tutundu. Şimdi ona daha yakın duruyordu. Aslında bugüne kadar hiçbir erkekle bu kadar yakın dans etmemişti. Göğsü onun tişörtüne sürtünüyordu. Jack'in kalçasının hareketini, bacaklarının bacaklarına yaptığı baskıyı hissedebiliyordu. *Olamaz,* Jack'in bir bacağı, Daisy'nin bacaklarının arasındaydı.

Daisy'yi birden sıcak bastı. İçten içe eriyormuş gibi bir hisse kapıldı. Ayakları çözülmüş, kemikleri ve kasları onu taşımaz olmuştu. Bu çok özel bir duyguydu ama bir o kadar da aldatıcıydı.

"Şef..."

"Jack." Adıyla hitap etmesi için baskı yaparmışçasına Daisy'yi biraz daha kendine çekti.

"Jack." Daisy gerçekten eriyordu. Artık neredeyse tüm ağırlığını Jack'e vermişti. Ayakları hâlâ hareket ediyordu ama onu neredeyse Jack taşıyordu. "Çok yakın dans ediyoruz."

Jack başını biraz eğdi ve Daisy'nin kulağına doğru, "Bence çok güzel dans ediyoruz," dedi.

Eh, eğer erimiş kadınlardan hoşlanıyorsa buna bir itirazı yoktu. Belki de laf olsun diye itiraz ediyordu çünkü gerçekten rahatsız olsaydı kendini çekerdi, halbuki hiçbir şekilde geri adım atamaya çalışmıyordu. Ona böyle yaslanmak kendini çok iyi hissetmesine neden olmuştu. Vücudundaki yumuşak detaylar Jack'in sert tenine değiyordu. Göğüsleri onun göğsüne baskı yaparak biraz düzleşmişti ve Daisy bu hissi gerçekten sevmişti. Hatta buna bayılmıştı. Sol elinin altındaki sert omuz kaslarına dokunmak da çok hoşuna gitmişti. Beline dolanmış sıcak kol da... Sıcak... Tanrım, evet, vücudu çok sıcaktı. Isısı ve kokusu Daisy'yi sarmalamıştı, genç kadın burnunu ona sürtmek istiyordu.

Burnunu Jack Russo'ya mı sürmek istiyordu?

Bu düşüncenin şokuyla başını kaldırdı. Jack garip bir ifadeyle Daisy'yi izliyordu. Çok sert görünmüyordu ama gülmüyordu da.

"Ne oldu?" diye sordu Daisy.

Jack başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

"Ama çok şey görünüyorsun..

"Daisy. Sus ve dans et."

Daisy sustu ve dans etti. Sohbetin gerginliği olmayınca kendini iyice Jack'in kollarına bıraktı. Jack'in buna bir itirazı yoktu anlaşılan. Hatta onu daha çok kendine çekmişti. Şimdi o kadar yakın dans ediyorlardı ki Daisy onun kemerinin tokasını karnında hissedebiliyordu.

Ve o bölgede tek hissettiği sertlik toka değildi.

Dans sona erdiğinde Daisy polis şefinin erkekliğini hissetmekten ötürü afallamıştı. Grup hareketli bir şarkıya girince Bubba adlı biri müzik kutusuna vurmaya başladı. Jack suratını buruşturdu ve onu pistten indirdi. Arkalarda, duvar kenarında bir nokta belirleyip Daisy'yi oraya götürene kadar da elini belinden çekmedi. Bu nokta neredeyse grubun bulunduğu yerin tam arkasındaydı, bu yüzden birkaç boş masa da vardı. Jack onu oturttu ve etrafına bakınıp garsonu aradı. Sonra, "Bekle burada, sana içecek bir şeyler getireyim. Ne istersin?" diye sordu.

"Zencefilli bira lütfen."

Jack sırıttı, başını salladı ve Daisy'yı orada bırakarak barın önündeki kalabalığın arasına karıştı.

Daisy küçük bir şok geçirdiği için zaten yerinden kıpırdayacak halde değildi. Belki de sandığından daha saftı. Belki de dans partnerinin erkekliğini hissetmekte bir gariplik yoktu. Belki de insanlar bu nedenle yavaş dansları seviyorlardı. Ama diğer erkeklerle dans ettiğinde *böyle bir şey* hissetmemişti.

Bir daha onu sadece bir polis şefi olarak düşünemeyecekti.

O kadar düşüncelere dalmıştı ki Jack gideli ne kadar oldu bilemiyordu. Şanslıydı da... Jack gelene kadar kimse onu dansa kaldırmadı. Şef bir elinde bira şişesi, diğerinde zencefilli bira dolu bir bardakla ona doğru gelirken hemen yan taraftan birinin sesini duydu:

"Dans etmek ister misin?"

Soruyu soran adam üzerine sarkıyordu. Tişörtünün üzerinde *Partinin Yıldızı* yazılıydı. Adamın teklifini zaten kabul etmeyecekti ama bunu söylemeye fırsatı olmadı. "O benimle," diyerek atıldı Jack.

“Tamam.” Adam hemen başka bir kadının yanına yaklaştı. “Dans eder misin?”

Jack Daisy’nin yanındaki tabureye oturdu ve birasından bir yudum aldı. Daisy bu yudumun onun o kaslı boğazından akışım izledi ve yine sıcakladığım hissetti. Neyse ki elinde buz gibi birası vardı, bir yudum alıp sakinleşmeye çalıştı.

Bir süre sonra Daisy Jack’in gözlerinin sürekli kalabalığın üzerinde olduğunu fark etti. Arada bir gözü birine takılıyor, onu inceliyor, sonra bakışlarını başkasına çeviriyordu. Birden bir şey fark etti ve başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi oldu. “Şu anda iş üzerindesin, değil mi?”

Jack hızla ona baktı. Gri-yeşil gözleri parıldadı. “I lillsboro’nun dışında yetkim yok.”

“Biliyorum ama yine de sürekli kalabalığı izliyorsun.” Omzunu silkti. “Alışkanlık olmuş.”

“Hiç rahatlamaz mısın?” Birden tüm kanun adamlarına dair düşünceleri değişti. Her zaman böyle diken üstünde iniydiler? Gözlemci ve algıları açık... Görev saatlerinin dışında da sürekli tetikte olmak bu işin bir bedeli miydi?

“Elbette rahatlarım,” dedi ve arkasına yaslanıp bacak bacak üzerine attı. “Evdeyken mesela.”

Daisy onun nerede oturduğunu bilmiyordu, bu yüzden onu herhangi bir evde gözünün önüne getiremedi. Hillsboro küçük bir kasabaydı ama yine de herkesi tanımak, hangi mahallede kimler yaşıyor bilmek mümkün değildi. “Nerede oturuyorsun?”

Yine hızlıca ona baktı. “Annenin evinden çok da uzak sayılmaz. Elmwood’da.”

Elmwood annesinin evinden dört sokak ötedeydi. Vik- torya tarzı evlerin olduğu bir sokaktı. Evlerin bazıları restore edilmişti, bazıları ise dökülüyordu. Ve Daisy Jack’i Viktorya tarzı bir evde kesinlikle hayal edemiyordu.

“Ev bana büyük teyzemden miras kaldı. Sana anlatmıştım hani, Bessie Teyzem’den.”

Daisy omuzlarını dikleştirdi. Elmwood’da oturan bir Bessie tanıyordu. “Bayan Bessie Childress mi?”

“Ta kendisi.” Birasından bir yudum daha almadan önce büyük teyzesinin anısına kadeh kaldırdı.

“Sen Bayan Bessie’nin yeğeni misin?”

‘Yeğeninin çocuğu. Çocukken hayatımın en güzel yazlarını onun evinde geçirdim.”

“Babam öldüğünde hindistan cevizli kek getirmişti bize.” Daisy şaşkınlıktan donakalmıştı. Kendini sanki Avrupa’ya gitmiş ve komşusuyla karşılaşmış gibi hissediyordu. Bugüne kadar hep Jack’in tamamen bir yabancı olduğunu düşünmüştü. Ama görünen o ki Jack çocukken yazlarını Daisy’nin evinden sadece dört sokak ötede geçirmişti.

“Bessic Teyze dünyanın en iyi Hindistan cevizli kekini yapardı.” Jack kekleri anımsayarak gülümsedi.

“Neden seninle hiç tanışmadık?”

“Bir kere ben sadece yazlan, okul tatilken gelirdim. Ayrıca senden çok daha büyüğüm, aynı çevrelerde takılmıyorduk. Beıı beyzbol oynarken sen muhtemelen oyuncak bebeklerinle oynuyordtın. Bir de Bessie Teyze başka bir kiliseye giderdi.”

Bu doğruydu. Bayan Bessie Clıildress Metodist Kilisesi mensubuydu. Minor’lar ise Presbiteryan Kilisesi’ne üyeydi. Çocukken tanışmamış olmaları mantıklıydı. Yine de Jack’in kasabadan olduğunu bilmek onu nedense sarsmıştı.

Dans pistinde bir kargaşa oldu. Adamın biri yere serildi, çiftler kaçıştı. Kadının biri bağırdı: “Danııy, hayır!” Sesi müziği bastırdı. Zaten müzik de kargaşa yüzünden kesildi. Düşen ya da düşürülen adam hızla ayağa kalktı. Başını öne eğip başka bir adama daldı. Saldırdığı adam bir anda yana çekilince de bir kadına çarptı. Bu son hareket anında beklenen etkiyi yarattı ve dans pisti birbirine girdi.

“Ah, kahretsin.” Jack iç geçirdi ve Daisy’yi bileğinden tutup ayağa kaldırdı. ‘Yiıe başlıyoruz. Gel hadi, arka kapıdan çıkalım.”

Onlar gibi kendini dışarı atmaya çalışan bir gruba katıldılar ama Jack yine cüssesini ve kuvvetini kullanarak yolu açtı ve birkaç dakika içinde kendilerini dışarıda, temiz havayı solurken buldular, içeriden yine bağrış ve kırılan şişelerin sesleri geliyordu.

“Katalizör gibisin,” dedi Jack başım iki yana sallayarak.

“Bu seferki benim hatam değildi,” dedi Daisy itiraz ederek. “O insanların yakınında bile değildim. Seninle oturuyordum.”

“Evet ama sanki senin burada bulunman kavga çıkmasına yetiyormuş gibi bir his oluştu bende. İnanır mısın bilmem ama çoğu zaman bu barda hiç sorun çıkmaz. Araban nerede?”

Binanın ardından dolanıp otoparka doğru yürüdüler. Ana girişten insanlar dışarı akın ediyordu. Bir hafta önce yaşananlar tekrarlanıyordu.

Daisy iç çekti. Sadece üç şarkıda dans edebilmişti. Bir sonraki sefer bir kavga çıkmadan dans pistine çıkmayı başarırsa şanslı sayacaktı kendini.

Arabasının yanına gelince çantasından anahtarlarını çıkardı. Jack anahtarları alıp Daisy’ye kapıyı açtı ve genç kadın sürücü koltuğuna geçip emniyet kemerini bağlarken onu izledi.

Sonra kaşlarını çatıp anahtarlarını ona uzatırken, “Seni evine kadar takip edeceğim,” dedi.

“Neden?”

Jack yeniden omuz silkti. “Çünkü işkilleniyorum. Çünkü yeni taşındın ve o sokağı sevmiyorum.”

“Teşekkür ederim ama buna hiç gerek yok. Girişteki ışığı açık bırakmıştım.”

Jack dişlerini göstererek gülümsedi ama bunun bir gülümseme olduğunu kimse iddia edemezdi. “Güldürme beni,” dedi. Gerçekten de gülmek şu anda aklına gelen en son şeydi.

On Üç

Aşağılık herif! İnsanlar karıncalar gibi kulüpten dışarı kaçışmaya başlayınca sinirlenen Sykes eliyle direksiyona vurmak istedi ama bu hareketi dikkat çeker diye yapmadı. Bu insanların derdi neydi? Şu kulüpte kavga çıkarmadan güzel güzel eğlenmeyi neden beceremiyorlarcii?

Arabadan çıkmak istemiyordu ama mecburen çıktı. Kırmızı elbiseli sarışını gözden kaçırmak istemiyordu. Sağa sola koşuşturan kalabalık yüzünden kadının arabasının bulunduğu olası yeri tam olarak göremiyor olsa da o tarafa yönelmeye karar verdi. Karanlıkta dört bir yana dağılan insanlar arabalarına atladılar ve birer birer otoparktan ayrılmaya başladılar. Araçların farları fener ışıklarını anımsattı ona.

Bir anda onu gördü. Kadın sanki bir kavgadan kaçnıı- yormuş da düğünden ayrılıyormuş gibi sakin yürüyordu. Sykes önünden geçen araba ayaklarım ezmeden son anda geriye kaçtı ve bu durumdayken bile gözlerini kadından ayırmadı. Sonra birden küfretti. Kadın bara yalnız girmiş ama bardan kalas gibi bir herifle çıkmıştı. Sykes adamın kadına "Seni evine kadar takip edeceğim" dediğini duyacak kadar onlara yakındı. Kadının hangi arabaya bindiğini görebilmek için biraz oyalandı, ardından hemen başka bir tarafa yöneldi. Kadının arabasının plakasını ve modelini not etti. Tamam, belki kadını bu gece evine kadar takip edemeyecekti. Konvoy gibi arka arkaya giden üç araba fazlasıyla dikkat çekebilirdi. Fakat artık elinde plakası olduğuna göre eninde sonunda onu bulurdu. Acele etmeden kendi arabasına döndü, listedeki plakalara baktı ve aynı plakanın karşısında yazan bilgiyi okudu: Sekiz yaşında bej renkli bir Ford sedan. Bej renkli... Seksi ve kaliteli bir kadın için epey sıradan bir renkti bu. Arabanın plakası 39 ile başlıyordu, yani Jackson County'ye kayıtlıydı.

Bu işini kolaylaştırıyordu. Plakayı Tcmplc Nolan'a verebilir, o da polis departmanındaki adamlarından arabanın sahibini öğrenebilirdi.

Başkanla konuştuktan sonra dakikalar içinde kadının adını ve adresini öğrenebilirdi.

Ama sakin olup ağırdan almak daha akıllıcaydı. Eğer başkan dedektiflerinden birini akşam akşam arayıp plakayı sorarsa, bu dedektif belediye başkanmın alelacele öğrenmek istediği numarayı aklında tutabilirdi. Çok küçük bir detay da olsa böyle bir şekilde dikkatleri üzerlerine çekmenin manası yoktu. Pazartesi sabahı bol bol vakitleri olacaktı.

Her şey yolundaydı; bu gece hemen halledilmesi gereken bir durum yoktu. Flatta beklemek daha iyi olabilirdi. Sykes hiçbir hata yapmadığından emin olabilirdi böylelikle. Bunu kolayca halletmeliydi; tüm taşlar yerli yerindeydi zaten. Kadın barlara takılıyordu ve Sykes'da da GHB vardı. Bir diğer aşırı doz vakası olacaktı. Sykes'ıı onunla birlikte olmak gibi bir isteği olmadığı için polis raporuna kadının kendi iradesiyle aşırı doz aldığını yazacaktı.

Daisy dikiz aynasından arkasına bakarken dudaklarını büzdü. Arkasındaki farlar çok yakınındaydı: Jack dibine kadar girmiş, onu takip ediyordu. Böyle yapacağını tahmin etmeliydi. Bu adam hep onun alanına girmiyor muydu zaten? Daisy Jack'in sadece onu rahatsız etmek için mi yoksa çalışma şekli böyle olduğu için mi bu şekilde davrandığını kestiremiyordu. Fakat bundan hoşlanmadığını iyi biliyordu.

Biraz yavaşladı ve arabayı sağa çekmek için uygun bir yer aradı. Sonra da dörtlüleri yaktı. Arabayı durdurup aynadan tekrar baktığında Jack'in farlarını göremedi çünkü Jack arabasıyla hemen arkasına park etmişti. Hatta daha Daisy dörtlülerini kapamadan kapıyı açıp arabasından çıkmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Sana ne olduğunu söyleyeyim," diye söze başladı Daisy ve donup kaldı: "İnanamıyorum." Jack'in elinde bir silah vardı. Büyük bir silahtı bu. Şefin aşağı doğru tuttuğu otomatik silah muhtemelen bir dokuz milimetreydi. Daisy eğilip silaha yakından baktı. Arabanın farından gelen ışıkla silahın namlusundaki gece görüş ışıkları parladı. "İnanamıyorum," dedi tekrar. "Şu küçüklerden gelen ışık epey bir aydınlatıyor ha?"

Jack aşağı baktı. "Ne küçükleri?"

"Gece görüş ışıklarını diyorum." Şimdi silahını gösteriyordu. "Hangi model bu? H&K mı? Yoksa Sig mi?" Etraf karanlık olduğundan ve silah Jack'in kocaman elinde yok olduğundan tam olarak göremiyordu.

"Bir Sig. Ama dur bir dakika, nasıl oluyor da silahlar hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?"

Jack huzursuz olmuştu. Daisy, "Şef Reason emniyet teşkilatının silahlarını yenilemek istiyordu, ona araştırmasında yardımcı oldum. Sen gelmeden önceydi bu," dedi. Bunu sırf onun rahatını kaçırmak için anlatmıştı. Şef Reason ondan önceki polis şefiydi.

Daisy, Jack'in çenesini sıktığını gördüğüne yemin edebilirdi. Neredeyse dişlerinin gıcırtısını duyabiliyordu. "Şef Reason'm kim olduğunu biliyorum," diye homurdandı.

"Çok detaycıydı. Aylarca tüm modelleri tek tek inceledik. Ama sonuçta kent konseyi yeni silahlar alması için gereken bütçeyi onaylamadı."

"Biliyorum." Dişlerini daha da çok sıkıyordu şimdi. "Kurula girer girmez bu konuyla ilgilenmem gerekmişti hatırlarsan." Bu gerçekten de Jack'in göreve geldikten sonra ilk hallettiği iş olmuştu. Emniyetin tamamen modası geçmiş silahlarla çalışmak zorunda bırakıldığını görünce konseyde kıyameti koparmıştı. İstediği silahları da hemen aldırmıştı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse," diye anlatmaya başladı Daisy. "O sıralar kasabanın tüm parası kanalizasyon sisteminin yenilenmesine harcanıyordu."

"Kanalizasyon sistemi falan umrumda değil!" Elini saçına götürdü ama saçı çok kısa olduğundan sadece başında gezdirdi. Daisy saçını biraz uzatsa hiç de fena olmaz, diye düşündü. Jack derin bir nefes alıp verdi. "Ne oldu? Neden durdun?"

"Beni çok yakından takıp ediyordun."

Jack açık kapının yanında donup kaldı. Hemen yanlarından hızla bir araba geçti. Yolun mıcırlarını fırlatarak virajı alıp yok oldu. Çok geçmeden tekrar yalnızlardı.

"Ne dedin?" dedi Jack en sonunda. Sesi boğuktu.

"Beni çok yakından takip ediyordun. Bu çok tehlikeli." Bir an

sessizlik oldu. Sonra Jack bir adım geriye gitti. "Arabadan çık."

"Çıkmayacağım." Araba hâlâ çalışıyordu ve Daisy'nin elleri direksiyondaydı. Yani kontrol ondaydı. "Hatalısın ve bunu sen de biliyorsun..."

Cümlesi daha bitmeden Jack arabanın içine uzandı, Daisy'nin emniyet kemerini çözdü ve onu çekerek dışarı
çıkardı. Bu aralar nc kadar çok çığlık atmıştı? Jack arabanın kapısını kapatıp onu arabaya yaslarken attığı çığlıktan utanan Daisy hiçbir şey yapamadı. Bir anda bedenine yaslanan Jack'ın iri vücudunun baskısı altında kaldı. Arkasında arabanın soğuk metali, önünde ise şefin vücudunun sıcaklığı vardı. Ateşle buz arasında kalmıştı sanki. Daha baskın olansa yine içten içe eriyormuş gibi hissetmesine neden
olan Jack'ıı sıcak bedeniydi.

Jack, "İki seçeneğim var," dedi sakin bir şekilde. "Ya seıı tutuklayacağını ya da öpeceğim. Hangisini yapmamı istersin?"

Jack'le öpüşme olasılığını düşününce iyice panik olan Daisy, "Bunlar senin önündeki seçenekler, benim değil," dedi.

"O zaman bu kırmızı elbiseyi giymeyecektin."

"Konunun elbisemle ne alakası... Hıımnı."

Jack'ıı dudaklarının dudaklarına olan baskısı cümlesini tamamlamasına engel oldu. Daisy öylece kalakaldı. Tüm sistemi uykuya dalmış bir bilgisayar gibi donmuştu; aklı şu anda yaşananları idrak etmeye çalışıyordu. Jack Russo'ıun kendisini öpmesini hiç beklemiyordu. Olabilecekler listesinde böyle bir madde hiçbir zaman olmamıştı. Ama şıı anda öpüyordu ve bu hayatında yaşadığı en harika duyguydu.

Jack'ıı dudakları hem yumuşak hem de dolgundu. Daisy, içtiği biranın tadını alabiliyordu. Ayrıca şekerli bir tat daha alıyordu. Bal... Tadı bal gibiydi. İri ellerinden birini Daısy'nin saçlarının arasına soktu ve başını hafifçe geriye eğmesini sağladı. Büyük bir keyifle, uzun uzun öptü onu ve yoğunlaşan bal tadı Daisy'nın ayaklarının bağını çözdü.

Daisy yavaş yavaş gevşedi. Jack'in kendi vücudunu sarmalayan vücudu sayesinde ayakta durabiliyordu. Bir an hayatında hiçbir şeyin onu bu kadar iyi ve rahat hissettirmediğini aklından geçirdi. Ama nasıl bu kadar rahat hissedebilirdi ki? Sırtı buz gibi arabaya yaslıyken... Fakat

rahattı işte. O da kollarını kaldırıp Jack'in boynuna sarıldı. Şimdi vücutları, sanki birbirine birleştirilmek için tasarlanmış iki düzlem gibiydi. Tüm kavisler ve tümsekler, açılar ve düzlükler diğerinin uygun noktalarına yerleşmişti. Jack'in vücudunun sıcaklığıyla Daisy'nin her bir noktası alev alev yanıyordu. Teninin kokusu Daisy'nin derisine işlemişti sanki; ağzında hissettiği bal tadından her geçen an daha fazla tatmak istiyordu. Jack de ona istediği tadı sunuyordu. Daisy'yi giderek daha çok kendine çekiyor, kalçası ve sertleşmiş erkekliğini onun bacaklarına yaslıyordu.

Yanlarından bir araba daha geçti, ancak bu sefer geçenler Daisy ve Jack'e korna çaldılar. Jack başını hafifçe kaldırıp, "Pislik," diye mırıldandı ve hemen onu öpmeye devam etti. Uzun, tutkulu öpücükleriyle Daisy'nin açlığını bastırmaya çalışıyor gibiydi. Daisy'nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atıyordu. Aklının küçük bir köşesi şok içindeydi; bu olanlara inanamıyordu. Şu anda resmen karanlığın ortasında yolun kenarında durmuş bir adamın onu orada, halka açık bir yerde soymasına, oracıkta ayakta elde etmesine izin verecek kıvamdaydı. Artık sadece Jack'in onu öpmesine de izin vermiyordu; kendi de bir eliyle onun başını kavramış, diğeriyle boynunu okşuyordu. Tenine o kadarcıkbile değiyor olmak içinin kamaşmasına neden oluyordu.

En sonunda Jack başını kaldırdı ve soluklandı. Daisy birden yoksun kalmış gibi ona doğru atıldı, bu tatlı öpücüklere henüz doymamıştı. Jack alnını Daisy'ninkine yaslayarak derin bir nefes aldı. "Bayan Daisy," diye mırıldandı. "Şu anda seni soymak istiyorum."

On beş ya da belki yirmi dakika önce olsa Jack'e son derccc kesin bir şekilde onunla ilgilenmediğini söyleyebilirdi. Fakat on beş dakika önce bal tadına bu kadar bağımlı değildi.

Daisy, "Ah, bu çok kötü oldu," dedi dalgın bir şekilde. Bu adamda insanı kendine bağımlı kılan bir şey vardı ve Daisy bunu fark etmekte gecikmişti. Artık kasabadaki kadınların neden onu görünce çılgına döndüğünü anlayabiliyordu! Onlar da Jack'ın tadına bakmış olmalıydılar. Birden bu fikir hiç hoşuna gitmedi.

"Bense süper oldu diyecektim."

"Bu çok saçma."

"Ama çok da harika."

"Sen hiç tipim değilsin."

"Şükürler olsun. Öyle olduğumu bilsem yaşayamazdım." Onu tekrar öpmek için uzandı. Daisy de karşılık vererek parmak ucunda yükseldi, tüm vücudu gerilmişti. Jack sağ eliyle Daisy'niı göğsünü kavradı. Bir yandan okşuyor, bir yandan keşfediyordu. Daisy vücuduna yayılan hazla inlemeye başladı. Kendinden çıkan sese o kadar şaşırdı ki bir anlığına aklı başına geldi. Birkaç saniye, tamam yirmi saniye daha buna izin verdi. Sonra elini boynundan çekip Jack'in göğsüne koydu. Alı, bu inanılmazdı! Jack'in göğsüne dokunmak bile fazlasıyla baştan çıkarıcıydı. Polis şefinin kalp atışlarını sıcak, kaslı göğsünün üzerinden hissedebiliyordu. Onun da heyecanlandığım bilmek daha da haz vericiydi. Daisy Aıiıı Miıior bir erkeğin böyle şeyler hissetmesine neden oluyordu! Üstelik bu herhangi bir erkek değildi. Jack Russo'ydu. Tüm erkekler arasından o!

Sonra birdenbire Jack dudaklarını dudaklarından ayırdı. Daisy elini göğsünden çekmemesini diledi içten içe. Ondan uzaklaştığı her bir milim genç kadına acı veriyordu sanki. Jack'in vücut sıcaklığı biraz daha uzaklaşınca Daisy iirperdi. Sıcak bir yaz akşamıydı halbuki. Yine de Jack'ten uzaklaşmak, üşümesine neden olmuştu.

"Tüm planlarımı bozuyorsun."

"Neymiş bu planlar?" Başını eğip Daisy'nin çenesini küçük küçük ısırmaya başladı. Sanki onun tadına bakmaya çalışıyordu.

Ona şehvetle dokunmuyordu ama buna gerek de yoktu. Daisy anında vücudunun ona doğru meylettiğinin farkındaydı. Dikkati çok dağılmıştı. "Bir erkek avlamak istiyorum," diyebildi sonunda.

Daisy'nin köprücük kemiğine bakarak, "Ben de bir erkeğim," diye mırıldandı. "Beni neden istemiyorsun?" Başını daha fazla dik tutacak takati kalmamıştı. Sanki o Süperkadın, Jack ise gücünü emen kriptonitti. Umutsuzca dik durmaya çabaladı. 'Yani ilişki kurabileceğim bir erkek arıyorum."

"Ben müsaitim."

Daisy birden haykırdı: "Evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyorum!"

Jack tokat yemiş gibi irkildi. "Ah, öyle mi?"

"Evet, öyle. Koca avına çıktım ve sen de yoluma çıkıp duruyorsun."

“Koca avına demek?”

Daisy onun ses tonunu hiç sevmemişti. Ama bir araba geliyordu, o geçinceye kadar bekledi. Sonra gözlerini ona dikti. ‘Yaptıkların ve özellikle de eczanedeki küçük gösterin sayesinde Hillsboro’daki herkes seninle aramda bir şey olduğunu sanıyor. O nedenle kasabadan kimse bana çıkma teklif etmeyecek. Bu yüzden gece kulüplerine gidip erkeklerle tanışmam gerek ancak sen bu noktada da insanların beraber olduğumuzu düşünmesine neden olacak şekilde davranıyorsun ve tüm erkekleri kaçırıyorsun.” “Seni beladan uzak tutmaya çalışıyordum.”

“Geçen hafta tamam ama bu hafta başım dertte falan değildi. Kaçmasına neden olduğun adam hayatımın aşkı olabilirdi ancak artık bunu bilmeme imkân yok. Çünkü ona seninle olduğumu söyledin.”

“Üzerinde ‘Partinin Yıldızı’ yazan bir tişört vardı. Gerçekten bu adamın hayatının aşkı olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Tabii ki düşünmüyorum,” dedi sinirli sinirli. “Anlatmaya çalıştığım bu değil, biliyorsun. Sadece bir örnek verdim. Bu hızla gidersen Alabama’nın kuzeyindeki tüm bekâr erkekler, konuştuğum biri olduğunu düşünecek. Bir erkek bulabilmek için ta Atlanta’ya gitmek zorunda kalacağım.”

“Konuştuğun mu?” diyerek sırıttı. Daisy sesindeki alaycı tını nedeniyle onu tokatlamak istiyordu. “Hangi yüzyılda yaşıyorsun sen?”

Daisy kullandığı kelimelerin ve konuşma şeklinin biraz geçmişe ait olduğunu biliyordu; anneniz ve teyzenizle yaşarsanız böyle olurdu işte. Her ikisi de harikaydı ama kesinlikle antikalardı. Daisy elinden geldiğince onlardan duyduğu fakat artık kullanılmayan deyimleri kullanmamaya çalışıyordu ancak hayatı boyunca bunları duyduğu için istemese de ağzından çıkıyorlardı işte. Yine de Jack’in bu konunun altını çizmesinden pek memnun kalmamıştı. ‘Yirmi birinci yüzyıldayız çok bilmiş sersem!”

Sessizlik.

“Ah, olamaz.” Daisy eliyle ağzını kapayarak ekledi: “Çok özür dilerim. Ben böyle kötü konuşmam aslında.” “Aslında epey küfürlü konuşuyorsun,” dedi Jack. Sesi biraz gergindi. “Daha önce de böyle konuştuğunu duydum. Çok sık değil ama arada böylesin.”

“Özür dilerim,” dedi tekrar. “Öyle söylememeliydim.” “Seni bu kadar

kızdırdığımda bile mi?"

"Evet beni kızdırdın ama yine de davranışlarımdan ben sorumluyum."

"Tanrım," dedi Jack yukarıdan yardım dilercesiıe. "Neden tüm kötü adamlar bu kız gibi olmuyor?"

Tanrı'dan bir cevap gelmeyince Jack omuz silkti. "Ben sordum ama cevap yok. Neyse, hadi seni tekrar öpmeye başlamadan arabana bin."

Ne yazık ki bu söylediğinin tehdide benzer bir yanı yoktu Daisy için. Bir an tereddüt etti ama sonra dönüp arabanın koluna uzandı. Jack ondan önce davranıp kapıyı açtı. Daisy sürücü koltuğuna oturdu, kırmızı elbisesinin eteğini düzeltti, emniyet kemerini taktı ve bir anda neden durduğunu anımsadı. Gözlerini kısarak ona baktı ve "Dibime kadar girme," dedi.

Jack ona doğru eğildi. Gözleri hafif kısıktı ve dudakları kızarmıştı, Daisy az önce olanları hatırladı bir an için. "Girmem. En azından arabayla."

Bir anda kalbi iki katı hızda atmaya başladı. Jack'in dibine kadar girdiği görüntüyü hayal etmemeye çalıştı. Pek başaramadı. Göğüs uçları gerildi ve belirginleşti.

Jack, "Git artık!" dedi, kapıyı sertçe kapadı ve bir adım geri çekildi. Daisy de hemen arabasını hareket ettirdi.

Çok geçmeden Jack de yola çıktı ve ona yetişti. Hillsboro'ya kadar onu güvenli bir mesafeden takip etti.

On Dört

Ertesi sabah Daisy her zamanki gibi kiliseye gitti. Jack ve prezervatif muhabbeti sayesinde hafta boyunca hakkında dedikodu yapıldığının farkındaydı. Ve böyle küçük bir kasabada en doğrusunun hiçbir şey olmamış gibi rutini sürdürmek olduğunu biliyordu.

Tüm gözlerin üzerinde olacağını bildiğinden saç ve makyajına ekstra özen gösterdi. Tüm bunlara bu kadar çabuk alışmış olması komiğine gidiyordu. Meteoroloji havanın sıcak ve nemli olacağını söylemişti. Sıcaklık rekor seviyedeydi. O nedenle Daisy olabildiğince ince ve hafif giyindi. Külotlu çorap giymemiş, ayaklan yapışmasın diye ayakkabısının içine bebek pudrası dökmüştü.

Hava şimdiden çok sıcaktı. Ona çeyrek kala evden çıkmıştı ve daha o saatte bile sıcaklık otuz iki dereceyi bulmuştu. Arabanın klimasını hemen açtı ama kilise çok yakın olduğundan vardığında aracın içi daha yeni yeni soğumaya başlamıştı. Neyse ki kilisenin içi serindi. Annesi ve teyzesinin yanına, her zamanki yerine geçerken rahat bir nefes aldı. İki kardeş ona gülümseyerek baktılar. Jo Teyze uzanıp Daisy'nin elini tutarak, "Harika görünüyorsun," dedi. "Dün gece nasıl geçti?"

Daisy iç çekti. "Sadece üç kez dansa kalktım," diye fısıldadı. "Yine kavga çıktı." Her iki kadının da gözlerini kocaman açtığını görünce hemen ekledi: "Bu sefer benimle hiçbir alakası yoktu. Sanırım artık başka bir kulüp bulmamın zamanı geldi."

"Bence de canım," dedi annesi. "Burada sürekli kavga çıkıyor!"

Gerçi Daisy'nin mekân değişikliği isteğinin nedeni kavgalar değildi. Buffalo Club Jack'in mekânıydı. Daisy zeki bir kadındı; başına gereksiz yere dert açmanın bir manası yoktu. Dün geceden sonra Jack'in yakınlarında olmanın ona iyi gelmeyeceğini anlamıştt. Eğer o Buffalo Club'a gidiyorsa Daisy başka bir yere gidecekti. O kadar.

Biri yanına oturdu. Daisy yanma oturan komşusuyla selamlaşmak için döndü ve gülümsemesi donup kaldı. "Ne işin var burada?" diye homurdandı.

Jack etrafına, mihraba, vitraylı camlara baktı ve "Kiliseye geldim," dedi. Sonra eğilip Evelyn'e ve Jo Teyze'ye selam verdi. İki kadın da onu selamladı. Evelyn kiliseden sonra Jack'i eve, yemeğe davet etti. Jack daha önceden bir sözü olduğunu söyleyerek kibarca teklifi geri çevirdi çünkü o anda Daisy ayağını ayağının üzerine koyup ezmekle tehdit etmişti.

Daisy kilisedeki herkesin onlara baktığını tahmin edebiliyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diyerek daha sinirli bir sesle fısıldadı.

Jack Daisy'nin kulağına eğilip, "Herkesin sadece bir gecelik bir ilişki için o kadar prezervatif aldığını düşünmesini istemezsin herhalde, değil mi?"

Daisy'nin gözleri büyümüştü. Jack haklıydı. Kiliseye gelip yanma oturması, insanlara aralarında ciddi bir ilişki yaşandığı mesajını verecekti. Sonuçta hiçbir erkek, ortada ciddi bir ilişki yoksa kilisede beraber olduğu kadının yanma oturmazdı. Bir pazar sabahından feragat ederek
Daisy'nin durumunu *şüpheliden anlaşılıra* çevirmişti. Kilise onaylamasa da bu çağda iki yetişkinin evlenmeden cinsellik içeren ciddi bir ilişki yaşaması toplumun kabul ettiği bir şeydi.

İki saat sonra Daisy'nin sinirleri iyice bozulmuştu. Polis şefinin onunla sevişmek istediğini bilmek, kilisede sakin bir sabah geçirmesine pek yardımcı olmuyordu. Tüm dikkatini törene vermeye çalıştı ama hayallere dalıp gidiyordu. Özellikle de yanında oturan adamla ilgili olanlara.

Bir gece önce yaşadıkları inanılmazdı. Sadece öpüşmüş ve biraz birbirlerine dokunmuşlardı ama sanki çok daha fazlası yaşanmış gibi hissediyordu. Daisy onun kollarında kendini yıldızlara ulaşmış gibi hissetmişti; onun sertliği de son derece istekli olduğunun kanıtıydı. Kendini kandıramazdı; şartlar müsait olsa o anda sevişirlerdi ve Daisy tam zamanında bunu engellemişti.

Eğer değerlerini bir anlığına aklından çıkarabilseydi, Jack'in kendine göre olmadığını umıtabilseydi, sadece kendini tatmin etmek isteseydi *neler olabileceğini* hayal etti.

Jack'in tadını aklından çıkaramıyordu. Ya sevişirken de bu kadar iyiyse? Öpücükleri muhteşemdi, tadı ise bal gibi... Dünyanın en kötü

sevişen erkeği bile olsa - ki Daisy öyle olmadığından neredeyse emindi - sadece o harika öpücüklerden biraz daha tatmak için bile onu isteyebilirdi. İyi öpüşen bir erkeğin yatakta da iyi olduğunu bir yerlerde okumuştu... Demek ki Jack Russo muhteşemdi.

Bunlar pederin vaazı sırasında düşünülmemesi gereken şeylerdi. Daisy oturduğu yerde kıpırdanıyor ve her hareketinde bacakları onunkilere değiyordu. Kilisenin içi çok soğuktu ama yine de Daisy ateşler içindeydi. Üzerindeki elbiseyi yırtıp çıkarmak, ayakkabılarını fırlatmak istiyordu. Ya erkenden menapoza girmişti ya da bilindiği anlamda ateş basmıştı.

Çaktırmadan Jack'e bakıp duruyor, kendine engel olamıyordu. Polis şefi çok şık görünüyordu, hayli muhafazakâr giyinmişti. Ayakkabıları her zamanki gibi yeni boyanmıştı ki bu çok önemliydi. Bir makalede bir erkeğin ayakkabılarının onun kendine ve diğer insanlara gösterdiği özeni yansıttığını okumuştu. Bu yazıyı okuduğu günden beri de erkeklerin ayakkabılarına bakar, kendi ayakkabılarını da temiz tutmaya özen gösterirdi.

Grileşen saçları fazla kısaydı ama ona yakışıyordu. Başının tepesinde küçük bir tutam kıvrım vardı. Bu kıvrımla baş edebilmek için saçını bu kadar kısa kestirdiğini düşündü Daisy. İri bir adamdı Jack ama kesinlikle hantal değildi. Her zaman kontrollü ve hayvani bir zarafetle hareket ediyordu. Ve vücudunda hiç fazla yağ yoktu; Daisy bunu dün gece keşfetmişti. Tüm vücudu sert kaslardan oluşuyordu.

Daisy tipi olmayan bu adamı çok fazla düşünüyordu.

Jack elini hareket ettirdi ve elinin tersi Daisy'nin bacak- ğına değdi. Daisy yutkundu ve gözlerini Peder Bridges'a dikti. Ne anlattığım anlamaya çabalıyordu ama peder sanki yabancı bir dilde konuşmaya başlamış gibiydi, hiçbir şey anlamıyordu.

Jack kilisede, herkesin ortasında onu baştan çıkarmaya çalışıyordu. Daisy bunun farkındaydı. Çok fazla bir şey yaptığından değil - eliyle Daisy'nin bacağını okşamaya başlamıştı - ama zaten fazla bir şey yapmasına da gerek yoktu. Orada, yanında oturması yeterliydi. Daisy baştan çıkarılmayı pekâlâ başarıyordu. Dün geceyi aklına getirmek onu çoktan ateşlendirmişti bile.

Olanları abartıyor olmalıydı çünkü mantığı hiçbir öpücüğün dün

geceki gibi etkili, cinsellik yüklü olamayacağını söylüyordu. Muhtemelen çok uzun bir süreden sonra öptüğü ilk erkek olduğu için böyle hissetmişti. En son ne zaman öpüştüğünü hesaplayamadı. Yıllar önceydi... İçinde bulunduğu durum kimsenin değil, kendisinin hatasıydı. Öpüciiksüz hayatını değiştirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Sonuçta son öpüşmesinden beri yıllar geçmiş, bu yüzden de duruma aşırı tepki göstermişti. Muhtemelen Jack'e göre dün gece o kadar heyecan verici değildi.

Ama sonra Daisyjack'in göğsüne dokunduğunda hissettiği kalp atışlarını anımsadı. Kalbi hızla atıyordu. Önündeki sertlik de cebine sıkıştırdığı bir el feneri değildi sonuçta. Yoksa hayli iri bir el feneri olması gerekirdi.

Hayır, olamaz. Bunlar vaaz sırasında akla getirilecek düşünceler değildi.

En sonunda vaaz bitti ve son ilahi de söylendi. İnsanlar birbirleriyle selamlaşıp el sıkıştılar ve sohbete başladılar. Jack yerinden kıpırdamıyor, Daisy'nin koridora çıkmasına mani oluyordu. Kiliseye gelen hemen hemen herkes sırayla polis şefine merhaba diyordu. Jo Teyze ve Evelyn oturağın diğer ucundan koridora çıktıkları sırada Daisy de hemen harekete geçti. Ancak Jack uzanıp onu kolundan yakaladı. "Bekle bir dakika," dedi ve yanına gelenlerle el sıkışmaya devam etti. Erkeklerin çoğu polis şefiyle emniyet teşkilatı hakkında konuşmak için can atıyorlardı. Kadınlarsa - en yaşlıları bile - hafiften onunla flört ediyorlardı. Jack'in kadınlar üzerinde böyle bir etkisi vardı işte. Daisy daha önceleri bu duruma karşı bağışıklığı olduğunu düşünmüştü ama bunun böyle olmadığını çok sert bir şekilde öğrenmişti.

Kalabalık biraz dağılınca koridora çıktılar. Jack yana çekilip Daisy'yi önüne aldı. Elini de onun beline koydu. Tek bir dokunuşu Daisy'nin kalbinin hızla çarpmasına yetti. Jack belli ki herkesin iyiliği için *biz bir çiftiz* rolüne kendini kaptırmıştı. Ama asıl amacı bu çift hikâyesini bir kenara bırakıp Daisy'yi yatağa atmaktı. Evlenmek ve çoluk çocuğa karışmak gibi bir niyeti yoktu. Daisy onun zaten bir kez evlendiğini, belki de çocukları olduğunu düşündü.

Bunu bilmenin tek bir yolu vardı. Eğilip kulağına fısıldadı: "Çocuğun var mı?"

Jack ona şaşkın şaşkın baktı. "Yok tabii ki!" dedi ve kilisede olduklarını anımsayıp fısıldayarak sürdürdü sözlerini. "Hadi buradan gidelim."

Bunu söylemek kolaydı. Peder Bridges hâlâ kapıdaydı ve gidenleri uğurluyordu. Belli ki Jack ile konuşmak istediği çok şey vardı, neticede o da bir erkekti ve polis şefiyle iletişim kurmak istiyordu. Jack'in bu durumdan sıkılıp sıkılmadığım düşündü Daisy. Kimse onunla işi hakkında konuşmazdı ve Daisy bu durumdan hiç şikâyetçi değildi. Acaba bu, tüm polislerin düştüğü bir durum muydu?

En sonunda pederle el sıkışma sırası ona geldi; havadan sudan bahsettiler. Tam ayrılacağı sırada Peder Bridges ona manalı manalı baktı. Daisy vaazın kendine hitaben olup olmadığını düşündü. Geçen hafta yaşananlardan sonra pederin ona yönelik bir vaaz hazırlaması olmayacak bir şey değildi. Daisy annesine vaazın ne hakkında olduğunu sormaya karar verdi.

Sıcaklık iyice dayanılmaz olmuştu. Sokaklarda buhar dalgaları oluşuyordu. Tüm erkekler, Jack de dahil olmak üzere, kiliseden çıkar çıkmaz ceketlerini çıkarıp kravatlarını gevşetmişlerdi. Kadınlar ne yazık ki sutyen ve çoraplarına mahkumdular. Daisy çorap giymediği için mutluydu. Rüzgâr hafif ama sıcak esiyordu, yine de çıplak bacaklarını okşaması hoşuna gidiyordu.

Jack kravatını çıkarıp ceketinin cebine koydu. "Seni takip edeceğim."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Daisy hayretle.

"Senin evine."

Daisy'nin kalbi yerinden çıkacaktı. "Pazarları annem ve teyzemle yemek yerim."

"Programını iptal et. Daha yeni taşındın, evde yapacak işlerin vardır."

Jack'in bakışlarından yanlış bir fikre kapılmadıysa *bu işlerden biri de* onunla ilgilenmekti. Hafifçe öksürdü. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Bence bu yıllardır aklıma gelen en iyi fikir."

Daisy yavaşça etrafına bakındı. Kilisenin otoparkı ne- redeye boşalmıştı, kimsenin sıcakta oyalanacak hali yoktu. Yine de azıcık yaklaşıp kimsenin duyamayacağı bir sesle konuştu. "Neler olabileceğini biliyorsun!"

"Olmasını bekliyorum zaten."

"Ben sadece takılmak istemiyorum!" diye fısıldadı Daisy. "Ben gerçek bir ilişki istiyorum ve sen bana engel oluyorsun!"

"Gerçek bir ilişki yaşayacak birini bulana kadar takıl işte benimle." Daısy'ye biraz daha yaklaştı. Hava sıcaktı ama Jack daha da sıcaktı; genç kadın onun vücudunun ısısını hissedebiliyordu. "Sağlıklıyım. Normalim. Sapkınlıklarım yok. Seni hamile bırakmamak için de elimden geleni yaparım."

"Elinden geleni yapar mısın?" diyerek sinirle bağırdı Daisy.

Jack omuz silkti. "Bazen kazalar olur. Prezervatif yırtık çıkabilir."

"Peki ya sapkınlık derken?" diye fısıldayarak sordu.

Jack'in sert yüzü bir anda aydınlandı. "Sana gösterebilirim."

Eskiden olsa orada bir saniye bile durmaz, hınçla çekip giderdi. Şey, belki de gitmezdi. Çünkü eski Daisy de, en az yeni Daisy kadar baştan çıkarılmaya hazırdı. Ama yine de eski Daisy olsa açık açık kendisiyle sadece cinsellik isteyen bir erkekle beraber olmazdı. Fakat Daisy'nin düşünebildiği başka bir şey yoktu. *Bu adamı istiyordu*. Ve gerçek şu ki şu anda karşısına herhangi biri çıksa ona bir saniye bakmazdı çünkü tüm benliğiyle Jack'e takılıp kalmıştı.

"Hadi ama, dene beni," diye mırıldandı. "Sadece biraz cesaret."

Cesaret meselesi değil de şu deneme kısmı Daisy'yi te- tiklcdi.

"Eğer hamile kalırsam benimle evlenirsin."

"Anlaştık," dedi Jack ve her ikisi de arabalarına atlayıp Lassiter Caddcsi'ne doğru, aralarında güvenli bir mesafe bırakarak yola koyuldular.

Birkaç dakika sonra Daisy anahtarı kilide sokarken umduğunun aksine ellerinin titremediğini fark etti. Sadece içinde, derinlerde bir yerlerde bir titreşim hissediyordu.

Annesini aramak için telefona doğru giderken, Jack salonun ortasında ayakta duruyordu. Daisy her zamanki gibi yalan söylemeyi beceremedi ve annesi neden yemeğe gelemeyeceğini sorduğunda polis şefine bakıp, "Jack burada," dedi.

Jack sırıttı.

"Alı!" dedi annesi ve kıkırdadı. "Anlıyorum. Size iyi eğlenceler."

Daisy umutsuzca annesinin *anlıyorum* derken gerçekten neler

döndüğünü anlamamış olmasını umdu. Ama son günlerde olanlar düşünüldüğünde anlamış olma ihtimali yüksekti. Telefonu yerine koydu ve "Bize iyi eğlenceler diledi," diyerek ona annesinin sözlerini iletti.

"Eğleneceğimizi umuyorum." Jack'in varlığıyla salon gözüne daha da küçük görünüyordu. Genç adam, "Aç mısın?" diye sordu ve hemen açıklama ihtiyacı duydu. "Yani yemek için..

Daisy başını iki yana salladı.

"İyi o zaman," dedi ve onun yanına gitti.

Daisy, Jack'in ne kadar lezzetli olduğunu kafasından uydurduğuna neredeyse kendini inandırmıştı ama tekrar öpüşünce her şeyi hatırladı. Hafifçe inledi ve kollarını onun boynuna doladı. Parmak ucunda yükselip vücudunu onunkine bastırdı. Jack'in daha fazlasını isteyen dudaklarına kendi istekli öpücükleriyle karşılık verdi.

Yine içten içe eriyor gibi hissediyordu kendini. Dizlerinin bağı çözüldüğü için ağırlığını tamamen ona verdi. Ancak bu hamlesi erime işlemini hızlandırmaktan başka bir işe yaramadı. Ah, olamaz, bu çok harikaydı. Tüm vücudu ona değdiği anda titremeye başlamıştı. Kaslarının sertliği, neredeyse vücudundan alevler çıkaran ısısı onu sarmalamıştı. Fiziksel hazlardan örülmüş ve sadece Jack'in dokunuşlarıyla hareket edeıı bir kozanın içine hapsolmıış- tu sanki.

Jack onun yumuşacık vücudunu daha da çok kendine çekerek erkekliğine bastırdı. Daisy yeniden inledi ve *bu* genç adamın öpüşünü daha da şiddetlendirdi. Artık Daisy kendi kendine nefes almıyordu sanki. Aslında şu anda nefes alıp almamak umrunda bile değildi.

Bu ihtirastı. Bu... Bu ısı ve arzu... Bu derin boşluk duygusu... Gerilim ve kendinden geçme hali... Bu keskin ürperti...

inledi, başı geriye düştü. Jack ona sunulan bu fırsatı hemen değerlendirdi. Sıcak dudakları Daisy'nin boğazında, boynu ile omuzlan arasındaki aşırı hassas noktada dolanmaya başladı. Boynunu hafifçe dişleyip emdi. Daisy'nin vücudunun her bir noktası, bu çılgın frenlenemez arzu dalgasıyla sarsılıyordu. Artık bacaklarını hissetmiyordu ama önemi yoktu çünkü Jack'in güçlü kolları nasıl olsa onu taşıyordu.

Elleri yavaş yavaş, delirten bir arzuyla göğüslerine doğru kayıyordu.

Fermuarı açıp kırmızı elbiseyi indirdi. Sonra kopçasını açarak sutyenini çıkardı. Daisy'nin elbisesi beline kadar inmiş ama yere düşmemişti, çünkü vücutlarının arasında bir milim bile boşluk yoktu. En sonunda istekli elleri, Daisy'nin çıplak tenindeydi. Jack onun göğüs uçlarını okşadı, sonra da ellerinin izinden diliyle geçmek için eğildi. Pek nazik değildi ama öyle olmasını da istemiyordu Daısy. Onun boynuna sarıldı ve bir yandan zevkle inlerken diğer yandan Jack'in kendini bir başka haz seviyesine çıkarmasına izin verdi.

O da Jack'in cildine dokunmak, onu tatmak için inanılmaz bir istek duyuyordu. Gömleğini, düğmeleri çözmeden çıkarmaya çalıştı. Jack bir eliyle Daisy'yi tutarken diğer eliyle de gömleğine uzandı. İkisi birlikte gömlekten kurtulmaya çalışırken bir iki düğme sökülüp yere düştü. En sonunda gömlekten kurtuldular ve Jack tekrar iki koluyla Daisy'yi sarmaladı. Göğsü Jack'in hafif tüylü göğsüne yaslanmıştı. Tüm vücudu arzudan acı içindeydi. Bu hayatında tattığı en harika acıydı. Tüm vücudunun arzu ve heyecanla dolduğunu hissediyordu. Hatta bacak arasının bile...

"Yalan söylediklerini sanıyordum," deyiverdi birdenbire.

Jack buğulu bir sesle, "Kimlerin?" diye sordu.

"Kadınların. *Bu konuda*."

"Hangi konuda?" İlgili görünmüyordu. Daisy'nin boynundaki hassas noktayı yeniden bulmuş dişleriyle keşfediyordu.

"Nasıl bir his olduğu konusunda. *Bunun."*

"Nasıl bir hismiş?" diye fısıldadı.

"Ben... Titriyorum." Kelimeler ağzından zorlukla çıkıyordu.

Jack kaba bir ses çıkararak inledi ve Daisy'nin iki bacağının arasına baskı yapan erkekliği daha da sertleşti. Neredeyse anlaşılmayan, kendinden geçmiş bir sesle, "Sana neyin iyi geleceğini biliyorum," dedi.

Ellerini bacaklarına doğru indirdi ve dar elbisenin eteğini kaldırıp külodunun içine soktu. Sıcak avuçlarıyla bir süre kalçasını sıktı. Sonra ellerini daha da aşağı indirdi. Parmakları o hassas noktaya doğru ilerledi ve istediğini buldu. Daisy inledi, sesi sanki tüm vücudu ele geçirilmiş ve başına gelecekleri çaresizce bekliyormuş gibi çıkmıştı. Sonra Jack iki parmağım içeri kaydırdı ve tüm sinir uçları uyarılan Daisy daha fazlasını istediğini belli edercesine Jack'e doğru yaslandı.

Alı, inanılmazdı. Kasılmıştı, derinlikleri keşfedilmişti ama bu bile Daisy'ye yetmiyordu.

Kalçasını hareket ettirmeye başladı, sanki bir dalganın üzerindeymiş gibi inip çıkıyordu. "Daha çok istiyorum," diyebildi. Neredeyse yalvarıyordu: "Daha..."

Jack onun üzerindekileri çıkarıp, cüzdanından prezervatifi alıp, kıyafetlerinden kalanları ve ayakkabılarını fırlatıp atarken Daısy'nin tek yapabildiği ona tutunmaktı.

Tamamen çırılçıplak kalan Jack bir iki adım geriye çekilip koltuğa oturdu ve Daisy'yi üzerine çekti. Genç kadının bacaklarını ayırarak kucağına oturmasına yardımcı oldu. Çabuk ve sarsak hareketlerle prezervatifi taktı. Sonra da Daisy'yi kalçalarından tutarak kaldırıp doğru pozisyona getirdi.

Garip bir şekilde zaman yavaşlamıştı sanki. Jack'in erkekliğini bacaklarının arasında, yumuşak dokusunun üzerinde hisseden Daisy onu omuzlarından kavradı. Hazır olduğunu dışa vurmak istercesine onu derinlerine almaya çalıştı nefes nefese kalarak.

Jack de derin nefesler alıp veriyordu. Çenesi kasılmış, boynu gerilmişti. Daisy'nin kendi hızında hareket etmesine izin veriyordu. Bunu düşünmek genç kadının biraz utanmasına neden oldu ama durmadı. Kadınlığını Jack'in sertliğine sürtüyordu ve birden... Ah! Jack'i içine alıvermişti. Çok az girmişti ama bu bile dişlerini sıkıp garip bir ses çıkararak inlemesine neden olmuştu.

Daisy kendinden geçmiş, içindeki sıcaklığın verdiği haz, gerilim ve doluluk hissine odaklanarak bakışlarını boşluğa kilitlemişti. Bir kez daha kendini hafifçe kaldırdı ve yeniden yerleşerekjack'in erkekliğini içine aldı.

Jack inledi, yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade belirdi. Biraz daha öne kaydı, kalçalarını koltuğun ucuna getirdi ve bacaklarını uzattı. Böylece Daısy onu daha çok içine alabilirdi. Genç kadın bir kez daha kalkıp yerleşmeye çalıştı. Gözlerini kapamış Jack'i yavaş yavaş içine almanın tadını çıkarıyordu. Biraz kıvrandı, kıpırdandı ve en sonunda Jack tamamen içine girdi.

Büyü.

O anda hissettiği şey buydu. Vücudu artık kendine ait değildi. Ama

kendi iradesiyle hareket ediyor, gidip geliyor, bir şeyler arıyor gibiydi. Jack'in iri bedeni ve çıplaklığıyla, daha önce hiç dokunulmamış derinliklerine dokunarak hissettirdiği duygularla mest olmuştu. Çıkardığı sert sesleri, kalçasını giderek daha büyük bir çaresizlik içinde kavrayışını, giderek artan gerilimini sevmişti. Kendi vücudunda haz büyüdükçe hissettiği sıcaklık da giderek artıyordu. One eğilip Jack'i öpmeye başladı ve bir anda her şey zirveye ulaştı, tüm duyularında bir patlama yaşadı. Dünya bir anda yok oldu. Daisy kendi çığlık ve hıçkırıklarını duydu. Kalçasını çılgına dönmüş gibi hareket ettirdiğini idrak etti. Sonra birden kendini sırtüstü buldu, şimdi Jack gidip geliyordu. Daisy o an bir kez daha doyuma ulaştı ve Jack de kendini zirveye taşıdı.

Her şey bittikten sonra Daısy gül desenli koltuğun üzerinde, Jack'in ağır vücudunun altında hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Vücutları terden birbirine yapışmıştı. Genç kadın yüzünü onun boynuna gömmüş, çarpıcı kokusunu içine çekiyordu.

Birden aklına bir şey takıldı. Zar zor konuşmaya çalışarak, "Kiliseye cebinde prezervatifle mi geldin?" diye sordu.

"Evet. Tepeme yıldırım düşer diye beklemiştim ama..." Sesi güç bela konuşuyormuş gibi boğuk çıkmıştı.

Daisyjack'in kaslı sırtını okşadı ve ellerini kalçalarına kadar indirdi. "Sadece bir tane mi vardı yanında?" diye fısıldadı.

Jack başını kaldırıp ona gülümsedi. Gözleri parlıyordu ve saçları terden koyulaşmıştı. "Sende bir PartyPak paketi olacaktı."

On Beş

Daisy'nin hayalleri gerçek olmuştu. Jack bir şeyler yemek isteyince Daisy eline bir kâse dondurma tutuşturup onu yatak odasına yolladı. Odaya girdiğinde, Jack kalan dondurma parçasını ağzına atıyordu. Sonra genç kadın onu itti ve yatağa devrilir devrilmez üzerine atlayıp güçlü, çıplak vücuduna bir kedi gibi sürtünmeye başladı. Bir süre sonra bu hareket Jack'i iyice uyardı. Daisy merakına yenildi ve bacaklarına değen sertliği zevkle incelemek için yana kaydı. Dizlerinin üzerine oturup Jack'in erkekliğini ellerinin arasına aldı.

Bu öğleden sonra tüm hayalleri gerçek olduğuna göre bugüne kadar o en çok merak ettiği şeyi de yapabilirdi. Eğilip tadına baktı ve görünümüne hayran kaldı. Çok geçmeden kendini kaybederek keşfe koyuldu.

Belki de çok hızlı gidiyordu çünkü Jack, "Benim sıram," dedi ve Daisy'yi sırtüstü yatırdı. Bir anda üzerine çıkıp bacaklarının arasına yerleşti. Sonra dirseklerinden destek alarak ona baktı ve gülümsedi. "Daha sonra benimle ilgilenmene izin vereceğim, söz. Ama şimdi değil." Daisy üzerindeki ağırlıktan hoşnuttu, çok rahat ve heyecan verici bir pozisyondalardı. "Neden şimdi değil?"

"Çünkü önce *ben* seninle ilgilenmek istiyorum. Hem senden yaşça büyüğüm."

Ve onunla ilgilenmeye başladı. Önce vücudunun en hassas noktalarını yukarıdan aşağıya doğru öptü. En sonunda o beklenen noktaya gelip işe koyuldu ve Daisy yaşadığı tatminin yoğunluğuyla öleceğini düşündü. *Bu* gerçekten de Cosmopolitan dergisinde yayımlanan makalelerde anlatıldığı gibi muhteşem bir şeydi. Ve Jack bu işte gerçekten iyiydi. Daisy doyumun etkisiyle titrerken Jack geri çekildi ve "PartyPak paketi nerede? Ona ihtiyacımız var," dedi.

Daisy kesik kesik nefes alarak, "Dur getireyim," diye cevap verdi.

Jack yana kaydı ve Daisy yataktan kalkıp gardıroba doğru gitti.

PartyPak paketi en üst rafta, deniz kabuğu koleksiyonun hemen altında duruyordu. Paketi aldı ve yırtıp açtıktan sonra içinden bir tane kapıp yatağa geri döndü.

Jack'in yüzünde garip bir ifade belirdi. "Mor bir prezervatif takmayacağım elbette!" dedi.

Daisy prezervatife baktı. "Üzümlü."

"Tutti-fruttili bile olsa umrumda değil, onu takmayacağım."

Daisy elindeki prezarvatifı yere atıp kutudan başka bir tane çıkardı. *Yabanmersinli.* Suratını buruşturdu ve onu da yere attı.

"Mavi olanı neden istemedin?"

"Seni donmuş gibi gösterecekti."

"Merak etme, donmam." Yine de eğilip yerde duran mavi renkli prezervatifi almadı. Daisy vişneliyi çıkardı. Bu da koyu kırmızı renkliydi, başını iki yana salladı.

"O neden kötü?"

"Hiç, şey, yaralanmış gibi görünmek istiyorsan..."

"Tanrım." Jack kendini sırtüstü yatağa bıraktı ve göz-
İtrini tavana dikti. "Şöyle güzel bir pembe vardı. Sakız tadında."

"Fuşya mı demek istiyorsun?" diye sordu Daisy ve çıkardığı prezervatifi incelemeye başladı. Daisy hayatında hiç bu renkte bir sakız görmemişti doğrusu. Kokladı ama kokunun da sakız kokusuyla falan alakası yoktu. Daisy bunun ne kokusu olduğunu anlayamadı. Çilekliydi belki de. Her neyse, önemsemedi, ancak tüm pakete baktıktan sonra, "Sakızlı prezervatif falan yok burada," dedi.

"Yarın git de iade et o zaman paketi," dedi Jack umutsuzluk içinde. "Karpuzluyu deneyelim."

Karpuzlu prezervatif yeşil renkti. Daisy şaşkın şaşkın Jack'e baktı. "Kangren olmuşsun gibi görüneceksin."

Jack yataktan kalktı, yerdeki mor prezervatifi aldı ve paketi yırtarak açtı. "Eğer mor renkli bir prezervatif taktığımı tek bir kişiye bile söylersen..."

"Söylemem." Daisy gözlerini kocaman açarak ona söz verdi. Jack onu tekrar yatağa yatırdı ve hızla içine girdi. Her ikisi de anında renkleri unutuverdi.

Yanındayken namuslu davranmak zorunda olmadığı biriyle birlikte

yatakta çıplak olmak harika bir duyguydu. Bunca yıldır kaçırdığı keyifleri onunla yaşayabiliyordu. Sadece sevişmek değil, yatakta yan yana, başı omzunda, kollarının arasında yatmak da büyük keyifti. Daisy ellerini ondan çekemiyordu; ne zaman durmaya kalksa avuç içleri kaşınıyor, tekrar onu okşamaya başlıyordu. "Epey kaslısın," dedi beğeni dolu bir sesle. Eli şimdi kaslı kanundaydı. "Sürekli çalışıyor olmalısın."

"Bir süre sonra alışkanlık oluyor. Ekipteyken her zaman fit olmak zorundaydım. Sürekli çalışıyorum dediğim de günde sadece bir saat aslında."

"Ekip derken?"

"SWAT. Hem Şikago hem de New York'ta."

Daisy dirseğinden destek alarak yerinden doğruldu. "SWAT mı? Siyahlar içinde büyük silahlar taşıyan adamlardan miydin?"

Jack gülümsedi. "Evet, onlardandım."

"Ve bu ekiplerdeki görevinden Hillsboro gibi küçük bir kasabaya yerleşmek için mi ayrıldın?"

"Üzerimdeki baskıdan çok yorulmuştum. Bessie Teyze öldü, bana evini bıraktı. Ben de gelip bir yetişkin olarak kasaba hayatını bir deneyeyim dedim."

"Alışmakta zorlanmadın mı?"

"Sadece dilinizi anlamakta zorlandım," dedi ve gülümsedi. "Ama bir güneyli gibi konuşabiliyorum artık." Bunu bir güneyli gibi telaffuz etmeye çalışmıştı.

"Ah, hayır, olmuyor."

"Ne? Olmuyor mu?"

"Buna güneyli aksanmı taklit eden bir Yanki'nin telaffuzu diyebilirim ancak."

Bir anda Daisy tekrar kendini Jack'in altında buldu. Bu adam bir kedi gibi hızlı hareket ediyordu. "Peki güneyli bir kadını bir Yanki gibi halletmeme ne demeli?" diye mırıldandı.

Daisy kollarını onun boynuna doladı ve "İşte bunda mükemmelsin," dedi.

Jack yerdeki meyveli şekerleri andıran prezervatiflere baktı. 'Yine mor prezervatif takmak istemiyorum. Sarıya ne dersin? Muzlu olsa gerek."

Daisy suratını buruşturdu. "Ah, sarı olmasın."

Jack bıkkın bir şekilde, "Madem renklerle aran iyi değil neden renkli prezervatifler satın aldın?" diye sordu.

"Ah, ben bu prezervatifleri kullanmayı planlamıyordum," dedi Daisy gözlerini kırpıştırarak. "Sadece kendimi göstermek için almıştım. Biliyorsun. Bayan Clud tüm arkadaşlarına anlatsın, onlar da kendi arkadaşlarına anlatsın istedim. Bu şekilde kasabadaki bekâr erkeklerin haberi olacak, onlar da bana çıkma teklif edeceklerdi. Ama sen çıktın ortaya ve kadın ikimiz için aldığımı sandı. Tüm planımı mahvettin."

Jack'in yüzünde tanımlanamayacak bir ifade belirdi. Öksürdü, boğazını temizledi ve "Bu... Dahiceymiş," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Eğer Wal-Mart ya da zincir marketlerden birinden alsaydım aynı etkiyi yaratmayacaktı. Ama Barbara Clud kentteki en büyük dedikoducu. Müşterilerinin ne aldığım her zaman arkadaşlarına anlatır. Bay McGinnis'in Viagra aldığını biliyor muydun mesela?"

Jack kaba saba, zinde kongre üyesini aklına getirince yine öksürdü. "Hayır, bilmiyordum."

"Bayan Clud herkese anlattı. Bu yüzden benim prezervatiflerimi de herkese anlatacağını biliyordum."

Jack yüzünü Daisy'nin omzuna gömdü ve derin derin nefes alıp vermeye başladı. Arada bir de titriyordu. Daisy ona sokuldu. "Üzme kendini, kasaba hayatı işte. Alışırsın." Başını kaldırıp Daisy'nin gözlerindeki alaycı ifadeyi gördü. Ve kahkahasını koyverdi. "Eğer Viagra'ya ihtiyacım olursa hatırlat da Clud Eczanesi'ne gitmeyeyim," dedi.

Daisy kalçasına değen sertliği düşünerek, "Yakın zamanda ihtiyacın olacağını hiç sanmıyorum. Bu kadar çabuk tekrar sertleşiyor olman normal mi? Okuduğum tüm makalelerde..."

Jack onu öpünce Daisy bal tadı uğruna kurmaya başladığı cümleden vazgeçti. Başını kaldırıp ona bakarken gözleri parlıyordu. "Belki de bana ilham veren bir şeyler vardır. Ya da beni kışkırtan..."

Daisy'nin itirazı vardı buna. "Eğer burada kışkırtıcı biri varsa o da sensin... "

"Ama ben gidip de yetmiş iki adet prezervatif almadım."

Daisy bir an sustu ve bunun ne anlama geldiğini düşündü, sonra

gülümsedi. “Demek ki planım işe yaramış, değil mı? Biraz da olsa.”

“Evet doğru,” dedi Jack. “Sakızlı olanını aklımdan çıkaramıyorum.”

Telefon çaldı. Daisy suratını astı. Şu anda konuşmak istemiyordu; tek istediği Jack ile oynaşmaya devam etmekti. Bir süre bekledi, telefon çalmaya devam etti. En sonunda Jack, “Hadi aç. Annen olabilir, merak edip de burayı basmalarını istemeyiz, değil mi?” dedi.

Daisy derin bir nefes aldı ve Jack’in üzerinden telefona uzandı. “Daisy Miıor.”

“Merhaba tatlım. Dün gece nasıl geçti?”

Arayan Todd’du. Normalde Daisy onunla konuşmayı çok seviyordu ama şimdi bunun zamanı değildi. “Yine kavga çıktı, ben de erken ayrıldım. Bir dahaki sefere başka bir kulübe gitmeyi düşünüyorum.” Hayır, bunu Jack’in önünde söylemek istememişti.

“Soruşturur, en iyi yerleri öğrenirim. Yani herhangi bir aday yine yok, öyle mi?”

“Hayır, henüz yok. Sadece üç kez dans ettim.” Başını telefondan uzaklaştırıp sanki başka biriyle konuşuyormuş gibi yaptı. “Geliyorum, siz başlayın.”

“Özür dilerim tatlım. Misafirlerin varken seni tutmayayım,” dedi Todd. “Sonra ararım.”

Daisy biraz kendini suçlu hissetmişti. “Ah, hayır, önemli değil,” dedi ama şu anda telefonda konuşmak değil sevişiyor olmak istediğinden de emindi.

Todd, “Sana iyi eğlenceler,” dedi kibarca. “Görüşürüz.” “Görüşürüz,” dedi Daisy ve telefonu kapadı.

“Evde misafir varmış gibi davranmak ha?” Jack onu azarlar gibi konuşuyordu. Dirsekleri üzerinde doğrulmuş Daisy’ye yukarıdan bakıyordu. “Hilekâr seni.”

“Misafirim var ama. Sen varsın.”

“Ama benim sensiz herhangi bir şeye başlamamı istediğini sanmıyorum.”

“Hayır istemiyorum.”

“Demek koca avında bir sırdaşın daha var. Kim o?” “Todd Lawrence,” dedi Daisyjack’in kol ve omuzlarını okşarken. “Saçlarımı, makyajımı ve kıyafetlerimi onun yardımıyla değiştirdim.”

Jack kaşlarını kaldırdı. “Todd.”

Eğer yanlış anlamadıysa ses tonunda hafif bir kıskançlık izi vardı. Daisy buna sevindi ama aceleyle ekledi: “Ah ama o eşcinsel.”

“Hayır değil,” dedi Jack.

Daisy gözlerini kırpıştırdı. “Evet, öyle.”

“Eğer bu benim tanıdığım Todd Lawrence ise, hani şu büyük Viktorya tarzı evde yaşayan ve Huntsville’de bir antika dükkânı olan Todd, eşcinsel falan değil.”

“Evet o Todd,” dedi Daisy kaşlarını çatarak. “Ama kesinlikle eşcinsel.”

“Hayır değil.”

“Nereden biliyorsun?”

“İnan bana. Biliyorum. Yavruağzı testinden geçmiş olabilir ama bu doğru değil.”

“Alışverişte çok iyi,” dedi Daisy iddiasının arkasında durmak için.

“Eh, ben de çok iyiyimdir, tabii almak istediğin şey bir araba, silah ya da öyle bir şeyse.”

“Kıyafet alışverişinde çok iyi. Ayrıca aksesuvarlar hakkında da fikir sahibi.”

“Tamam, olabilir,” diye itiraf etti Jack. “Ama eşcinsel değil.”

“Evet, öyle! Neden olmadığını düşünüyorsun?”

Jack omuz silkti. “Onu bir kadınla gördüm.”

Daisy bir an şaşırdı, sonra aklına bir açıklama geldi. “Muhtemelen onunla alışverişe çıkmıştır... Bütün bir günü benimle geçirdiği düşünülürse.”

“Kadının dudaklarına yapışmıştı.”

Daisy’nin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. “Ama... Eşcinsel değilse neden öyleymiş gibi davranıyor ki?”

“Bilmiyorum. İsterse Mars’tan gelmiş gibi bile davranabilir.”

Daisy başını iki yana salladı, şaşırmıştı. “Barbara Streisand’ı seviyor, evinde CD’lerini gördüm.” “Heteroscksüel erkekler de Streisand’ı sevebilir.” “Demek öyle. Sen ne tür müzik dinliyorsun?” “Creedence Clearwater. Three Dog Night. Bilirsin işte, klasikler.”

Daisy yüzünü onun omzuna gömüp kıkırdamaya başladı. Jack gülümsedi, bu sesleri sevmişti. “Ben eskileri seven bir adamım. Peki ya

sen? Dur söyleme, tahmin edeyim... Sen 50'lerin müziğini seviyorsun."

"Haksızlık bu. Salondaki CD'lerimi gördün, sayılmaz."

"Orada sadece bir dakika kaldım. Sen anneni ararken. CD koleksiyonunu incelemedim."

"Seıı bir polissin. Bir şeyleri incelemek üzere eğitildin."

"O an sadece seni nasıl soyabileceğimi düşünüyordum."

"Koltuğum ne renk?"

"Mavi, üzerinde büyük çiçekler var. Nasıl unutabilirim ki? Üzerinde çırılçıplak yatıyorduk."

Daisy mutlulukla iç çekti. "Evet, biliyorum."

"Ama bir konuda haklısın: Polis olduğum için her şeyi gözlemlerim. Mesela bir dahaki sefere hangi kulübe gitmeyi planlıyorsun?"

Kahretsin! *Fark etmişti.* "Bilmiyorum," dedi Daisy durumu geçiştirmeye çalışarak. "Henüz karar vermedim."

"İyi o zaman, karar verince bana da söylemeni umuyorum." Sesinde ciddi bir tını vardı bu sefer. Daisy'nin daha önce fark etmediği bir ciddiyet. "Ciddiyim Daisy. Eğer tek başına dışarı çıkacaksan nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Daisy alt dudağını ısırdı. Ya gittiği yere gelip yine onu dansa kaldırmak isteyen diğer erkekleri korkutursa, diye aklından geçirdi. Diğer taraftan güvenlik konusunda haklıydı. Bu konuda akıllı davranmalıydı. Ayrıca şu anda kaçamak cevap vermekle kurtulamazdı: Sırtüstü, çırılçıplak yatıyordu.

"Bana söz ver," diye ısrar etti Jack.

"Söz."

Jack Daisy'ye sözünü gerçekten tutup tutmayacağım sormadı, tutacağını biliyordu. Alnını onunkine bastırdı. "Senin güvende olmanı istiyorum," dedi fısıldayarak. Sonra da onu öptü.

Öncekiler gibi, bir öpücük diğerini tetikledi ve en sonunda Daisy iyice uyarılarak bacağını onun kalçasının üzerine attı. Jack inleyerek onun derinlerine gömüldü. Birkaç kez sevişmişlerdi ama yine de fazla dayanamayacaktı, bu yüzden küfrederek hızla geri çekildi. Yataktan yere eğilip el yordamıyla bir prezervatif buldu. "Ne renk olduğu umrumda değil," dedi.

Renk Daisy'nin de ümranda değildi, bakmadı bile. Neredeyse

korunmadan sevişeceklerini düşünmek onu korkutmuştu. Birkaç kez girip çıkması bile riskliydi. Prezervatifi takan Jack genç kadının içine girdi ve Daisy onu şevkle derinlerine çekti.

Sonrasında Daisy yorgunluktan bitkin düşmüş, kıvrılıp uyumuştu. Jack ise gözlerini tavana dikmiş Todd Lawrence'm neyin peşinde olduğunu düşünüyordu. Bir şeyler dönüyor ve bu durum onu huzursuz ediyordu. Bir şekilde Daisy'nin de bu durumla bağlantısı olduğunu hissediyordu. Kulakları çok iyi duyardı ve telefon sadece birkaç santim uzağındaydı. Daisy ona yalan söylemişti ve her kelimesini duymuştu. Belki de bu sadece polis olmasından ötürü verdiği aşırı bir tepkiydi. Sonuçta duyduklarında bariz bir kötülük, şüphelenilmesi gereken bir durum yoktu. Yine de ona Daisy belli kulüplere yönlendiriliyormuş gibi gelmişti. Ve bu hiç de hoş bir senaryo değildi.

Petersen ile konuştuğundan beri pazar geceleri hariç her gece bir bara gidiyordu. Tek bir vakayla karşılaşmıştı. Bu da Buffalo Club'da yaşanmıştı. Perşembe gecesi gördüğü bu vakanın ardından oraya hem cuma hem de cumartesi gecesi giderek gözlem yapmıştı. Bu vakada içkisine uyuşturucu atıldığını düşündüğü kadın, iki kız arkadaşıyla birlikte bara gelmişti. Jack gizlice onları sorgulamıştı. Öğrendiği kadarıyla kadınlar sadece erkeklerin kendilerine içki ısmarlamasına izin vermemişler, aynı zamanda dans ederken ya da tuvalete gittikleri sırada da içkilerini masalarında bırakmışlardı. O nedenle içkilerine uyuşturucu atıldıysa bunu anlamak mümkün değildi.

Diğer iki kadın arabalarını kullanabilecek kadar ayıkken, üçüncü kadının tamamen kendinden geçmiş olması Jack'i işkillendirmişti. Kızlara arkadaşlarını arabaya kadar taşımalarına yardım etmiş, onu hastaneye götürmelerini tembihlemiş, içkisine bir şeyler atılmış olduğundan şüphelendiğini açıklamıştı. Ve kadınlar oradan ayrılana kadar da dışarıda beklemişti. Her şeyi sessizce halletmiş, ortalığı ayağa kaldırmamış, kimseye polis olduğunu söylememişti. Çünkü içeride pisliğin biri hâlâ kadınların içkilerine GHB ya da artık ne kullanıyorsa onu atıyor olabilirdi. Jack onu korkutup kaçırmak istememişti. Sadece gözlemlemiş, bir ipucu yakalamaya çalışmış ya da en azından ortalıkta kötü durumda görünen bir kadın varsa yardım edebilmek için gece boyunca orada kalmıştı. Ertesi sabah Petersen'ı aramış ve başlamak için

bir mekân tespit ettiğini belirtmişti.

Bir önceki gece kavga yüzünden yine erkenden sona ermişti. Ama Daisy'yi dans pistinde gördüğünde kalbi neredeyse duracak gibi olmuştu. Daisy şık kıyafetiyle diğerlerinden ne kadar farklı göründüğünü ve nasıl tüm erkeklerin bakışlarını üzerine çektiğini fark etmiyor gibiydi. Erkekler onu izliyorlardı ve bunun tek nedeni iyi bir dansçı olması değildi. Bacaklarına ve iyi vakit geçirdiğinin ispatı olan parıltılı gözlerine bakıyorlardı. Göğüslerinden ve onları sarmalayan kırmızı elbiseden gözlerini ayırmıyorlardı. Şu anda bile, kollarının arasında çırılçıplak yatarken dahi o görüntüyü hayal etmek onu uyarıyordu. Bayan Daisy'sıiin göğüsleri dolgundu; aşırı büyük değil tam olması gereken büyüklükteydi.

Daisy bir koca ve çocukları olsun istiyordu. Jack, bırakın çocukları, bir eş bile aramıyordu kendine. Ancak Daisy'ıin o kulüplerde gerçekten seveceği biriyle tanıştığını, onunla çıkmaya başladığını, birlikte olduğunu ve belki de evlendiğini düşünmek, erkeksi bir sahiplenme arzusuna kapılmasına neden oluyordu. Bu senaryodan hiç hoşlanmamıştı. Ve az önce prezervatif takmadan onunla birleştiğinde bir an için durmak dahi istememişti. Daisy hamile kalırsa, evlenmek zorundaydılar. *Bir anlaşma yapmışlardı.* Ve Bayan Daisy ile evlenmek muhtemelen I Ieather ile evli olmaktan çok daha eğlenceli olurdu.

Jack evlilik fikri onu ürkütmediğinde başının büyük dertte olduğunu anlamıştı aslında. Daisy'nin uyurkenki ifadesini seyretti ve usulca sırtını okşadı. Belki de prezervatif takmayıp neler olacağını görmeliydi. Hayır, bunu ona yapamazdı. Fakat Daisy başka biriyle ciddi ciddi ilgilenmeye başlarsa *bu* kaçınılmaz olacaktı. Sonuçta kazanmak için her türlü şeyi göze almalıydı.

On Altı

Bir İngiliz seteri, sahibinin komutlarını dinlemiyor ve otların içinde zıplayıp duruyordu. Genç bir dişiydi ve hayatında ikinci kez dışarı çıkıyordu. Sahibi kendi bahçesinde türlü ödüller kullanarak ona getirmeyi öğretmiş ve köpeğin av güdüsünün hayli yüksek olduğu ortaya çıkmıştı. Ancak açık arazide gençlik coşkusu baskın geliyordu. Etrafta araştırılması gereken bir sürü ilginç koku vardı: Kuşların, farelerin, böceklerin, yılanların, bilmediği ama takip etmek istediği onlarca şeyin kokusu.

Sabah havasına karışan belli bir koku onu kendine çekiyordu. *Bu koku* arazinin dışına kaçıp ormana girmesine neden olmuştu. Sahibi peşinden söylenerek koşturuyordu. "Kahretsin, Lulu, çabuk buraya gel!"

Lulu onun yanma gitmedi, belli belirsiz kuyruğunu salladı ve kokunun iyice kuvvetlendiği bir çalının dibine daldı. Hassas burnu toprağın derinlerini araştırıyordu. Sahibi tekrar bağırdı: "Lulu! Gel kızım! Neredesin?" Lulu yine kuyruğunu salladı ve toprağı hızla kazmaya başladı.

Sahibi sallanan kuyruğunu görür görmez ona doğru koştu. İri dallar, çalılar ve otların arasından küfrederek ilerledi.

Lulu kokunun kaynağına yaklaştıkça heyecanlanmaya başlamıştı. Bir an geri çekildi ve endişeli bir şekilde havladı. Sonra tekrar kazmaya devam etti. Sahibi bir sorun olduğunu anladı çünkü Lulu nadiren havlardı. "Ne buldun kızım? Yılan mı var? Buraya gel, Lulu, yanıma gel kızım." Lulu dişleriyle bir şey yakaladı ve çekiştirmeye başladı. Çektiği şey çok ağırdı, yerinden kımıldamıyordu. Bu yüzden toprağı sağa sola fırlatarak biraz daha kazdı.

"Lulu!" Sahibi yanına ulaştı ve tasmasından yakalayıp onu hemen geri çekti. Çıngıraklı bir yılanla karşılaşma ihtimaline karşın eline bir dal parçası almıştı. Toprağın altından çıkarmaya çalıştığı şeyi görmek için yaklaştı ve irkilerek geri sıçradı. "Tanrı aşkına!"

Bir an çevresine bakındı. Bunu yapan kişi yakınlarda olabilirdi. Fakat

orman sakindi, sadece rüzgârda sallanan yaprakların sesi duyuluyordu. Lulu ile çıkardıkları sesler kuşların ürkmesine neden olmuştu, ya susmuşlar ya da oradan kaçmışlardı. Ne silah sesi ne de elinde bir bıçakla dolanan bir manyağın izi vardı.

"Gel kızım. Lladi gidiyoruz." Köpeğinin tasmasına sevk kayışını bağladı ve onu ödüllendirdi. "Aferin kızım. I Iadi gel bir telefon bulalım."

Tcmple Nolan elindeki kâğıt parçasına baktı. Üzerinde bir plaka numarası yazıyordu. Ensesi ürpermişti. Biri, bir kadın Mitchell'ın cinayetine tanık olmuştu. Gerçi Sykcs kadının pek dikkat etmediğini ya da karanlık nedeniyle tam olarak göremediğim düşünüyordu çünkü kadın olaydan sonra sakin sakin Buffalo Club'a girmişti.

Nolan, Sykes'ın haklı olabileceğine inanmak istiyordu. Ama korkuya da kapılıyordu. En ufak bir ihmal her şeyi ortaya çıkarabilirdi. Sykes o iki serseriden yardım almaksızın Mitchell'ı tek başına halletmiş olmalıydı. Hakkından gelmeden önce de onu kimsenin olmadığı bir yere götür- melıydi. *Kahretsin.* Ancak artık bunları düşünmek için çok geçti. Şu anda tek yapabilecekleri hasarı onarmak ve yeni hasarlar meydana gelmemesini sağlamaktı.

Telefona uzanıp Şef Russo'nun dahilisini çevirdi. İlk çalıştan sonra Eva Fay cevap verdi. "Eva Fay, ben Temple. Şef orada mı?" Bu gibi görüşmelerde her zaman ilk ismini kullanırdı. Bunun iki nedeni vardı: İlki bu insanları daha uzlaşmacı kılıyordu, İkincisi ise burası küçük bir kasabaydı ve kimsenin pozisyonunu kullanarak diğerlerini ezdiğini düşünmesini istemiyordu. Huntsville'dekı bir country kulübüne ait büyük bir evde yaşıyordu. Hıllsboro'nun mütevazı hayatını bırakıp çok daha lüks ve özel bir muhite taşınmıştı. Yiıe de kasabanın çocuğu olarak davranmayı sürdürdükçe insanlar onu tekrar tekrar başkanlığa seçebilirlerdi.

"Hemen başkanım," dedi Eva Fay.

Şef telefonu açtı: "Russo."

"Jack, ben Temple." Yine ilk ismini kullanmıştı. "Dinle beni, bu sabah Doktor Bennett'in ofisinin orada, yangın musluğunun önüne park etmiş bir araç gördüm. Plakasını aldım ama eğer hasta biriyse ona ceza

kesmek istemiyorum. Plaka numarasından bana arabanın sahibinin kim olduğunu söyleyebilirsen onu arayıp bir daha oraya park etmemesi konusunda uyaracağım." Kimse iyi çocuk rolünü onun kadar iyi oynayamazdı.

"Tabii. Bekleyin kalem alayım." Şef buna hiç şaşırma- mıştı. Küçük kasaba durumlarına alışmaya başlamış görünüyordu. "Tamam, yazıyorum."

Temple plakayı okudu.

Russo, "Bir dakika bile sürmez, bekleyebilir misiniz?" dedi.

"Elbette."

İstediği bilgi bilgisayar ekranında belirince Jack kalakaldı. Bir an için inanamayarak ekrana baktı, ardından bir çıkış alıp elinde kâğıtla ofisine döndü.

Ama başkanı biraz daha bekletti.

Araç Dacinda Ann Minor adına kayıtlıydı ve adres Daisy'nin bir önceki adresiydi. Sekiz yaşında bir Ford. *Bu* kesinlikle Daisy'nin arabasıydı. Jack onun gerçek adının Dacinda olduğunu bilmiyordu. *Lanet olsun,* ismi Dacinda olsa da ona yine Daisy demeyi tercih edecekti.

Jack ne döndüğünü anlamamıştı ama bir şeyden emindi: Pislik herif yalan söylüyordu. Onun Daisy'si nasıl çırılçıplak meydanda koşmazsa, yangın musluğunun önüne de arabasını park etmezdi. Bu kadın ne hız yapıyor, ne sağa sola bakmaksızın karşıdan karşıya geçiyor, ne de rahat rahat küfredebiliyordu.

Sadece bu da değil, Daisy bu sabah Doktor Bennett'in ofisine falan gitmemişti. Bunu biliyordu çünkü geceyi onda geçirmişti ve genç kadının sağlığı yerindeydi. Hatta parıldıyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Jack üzerini değiştirmek için önce evine uğramış ama ofisine vardığında Daisy'nin arabasını her zaman olduğu gibi kütüphanenin ardındaki otoparkta, aynı park yerinde görmüştü.

O zaman kim Daisy'mıı plakasını kullanıyordu ve neden?

Düşündü. Yalan söyleyip plakanın çalıntı olduğunu be- litebilirdi. Ama acaba başkanda arabanın eşgali var mıydı?

Ya da başkana bunun Daisy'nin arabası olduğunu açıklar, sonra da neler döndüğünü anlamaya çalışırdı.

Önce Todd Lawrence, şimdi de Temple Nolan. Bu küçük

kütüphaneciye çok fazla ilgi vardı. Ve her şey üst üste geliyordu. Onu huzursuz eden küçük kaşıntılar, iyice uyuza çevirmişti.

Onunla ve Daısy ile ilgili kasaba dedikodularının başkanın kulağına gitmiş olma olasılığı neydi? Aynı çevrelerden değillerdi. Tüm dost canlısı tavırlarına rağmen başkan kasabalılarla pek sosyalleşmezdi. Resmi toplantılara falan katılırdı ama o kadar. Yeterince sempatikti, bu nedenle kmıse ortalıkta olmadığını fark etmiyor ya da yokluğu ayyaş karısı Jennifer'ı zaptetmek için evde zaman geçirmesine yoruluyordu. Jack başkanın karısının durumunu pek çok kez bir bahane olarak kullandığına tanık olmuştu.

Telefonu aldı ve içgüdülerine güvenerek, "Uzun sürdü, özür dilerim ama bilgisayar bugün epey yavaş," dedi.

"Önemli değil, acelem yok," dedi başkan ve ekledi: "Peki kimmiş?"

"İsim bende bir şey çağrıştırmadı. Dacinda Ann Minör."

Başkan, "Ne?" diye bağırdı şaşkınlık içinde.

"Dacinda Miıor. Hey, kesin bu şu kütüphanecidir. Onun soyadı da Miıor. Ama ismi Dacinda değil..."

"Daisy." Temple'ıı sesi çok boğuk çıkmıştı. "Herkes onu Daisy diye çağırır. Tanrını! O..."

"Sanırım kütüphaneciler de yasak yere park edebilirler, öyle değil mi?"

"Ne? Ah, evet."

"Onu arayıp korkutmamı ister misiniz? Sonuçta o bir kamu çalışanı, böyle bir hata yapmamalıydı."

"Hayır, ben ararım," diye atıldı başkan.

"Tamam," dedi ama Russo onun genç kadını aramayacağından emindi. "Eğer başka bir konuda yardımıma ihtiyacınız olursa lütfen haber verin başkamın."

"Tabii. Teşekkürler."

Başkan telefonunu kapatır kapatmaz Jack hemen departmanlar listesinden kütüphanenin telefonunu buldu ve numarayı çevirdi.

Daisy'nin canlı sesi duyuldu: "Hillsboro Halk Kütüphanesi

.

"Selam tatlım, nasılsın?"

"Çok iyiyim." Sesinin tonu değişmişti, daha sıcak, daha samimiydi.

“Peki ya sen?”

“Biraz yorgunum ama günü çıkarırım. Baksana, biri senin arabanı bu sabah Doktor Bennett’in ofisinin önünde görmüş.”

“Mümkün değil. O şarlatan herkese diyet hapları veriyor.”

Jack daha sonra ilaç yazma alışkanlıklarını kontrol etmek üzere Doktor Bennett’in ismini bir kenara not etti.

“Ayrıca isminin Dacinda olduğunu duydum. Doğru mu bu?”

“Bu sabah ne kadar çok şey duymuşsun böyle. Doğru ama zaten belediye çalışanları listesine baksaydm bunu görürdün. Büyükannemin adını vermişler bana.”

“Sana hiç Dacinda diyen var mı?”

Kadınsı bir kibarlıkla burnundan soludu. “Umarım yoktur. Annem bebekken bana Dacey dendiğini söylemişti ama bir iki ay içinde bu Daisy’ye dönmüş. Yani kendimi bildim bileli Daisy’yim. Neden ismim seni bu kadar ilgilendirdi?”

“Havadan sudan konuşuyorum işte. Sesini duymayalı epey bir zaman oldu da...”

“Ah, sadece bir buçuk saat kadar,” dedi Daisy.

“Bana daha uzun geldi. Oğle yemeği için eve mi gideceksin?”

“Hayır, Jo Teyze ile konuştum az önce. Bana bir köpek bulmuş. Sahibiyle tanışmaya gideceğim, teyzem ayarlamış bile.” Sesi biraz üzgün çıkmıştı.

Jack onun gerçekten üzgün olup olmadığım merak etti. Yine de bir an önce bir köpek alması onun için en iyisiydi.

Ayrıca bu arada Jack de biraz araştırma yapabilir ya da başkam gizlice izleyebilirdi.

“Dinle beni, bu gece yapmam gereken bazı şeyler var ama sonra yanma gelmeye çalışacağım. Genelde kaçta uyuyorsun?”

“Onda. Ama...”

“Gelemezsem haber veririm.”

“Tamam ama gelmek zorunda değilsin zaten.” “Zorundayım.”

Jack’in sesi fazla ciddi çıkmıştı.

Bu konuda canımı sıkmama gerek yok, diye düşündü Daisy. Sonuçta birine bağlanıyor falan değildi, Jack’in ona zaman ayırmasını da

beklemiyordu. Bir daha ne zaman görüşeceklerini sormamak konusunda bile çok dikkatli davranmıştı, gerçi onu yeniden göreceğinden emindi. Eğer paylaştıklarından keyif almasa bir erkek tüm öğleden sonrasını ve gecesini bir kadınla geçirmezdi.

Lassitcr Caddesi'nde oturuyor olmasının tek güzel yanı, hiçbir komşusunun o gece evinde kimin kaldığıyla ilgilenmiyor oluşuydu. Daha yem taşındığı için kimse onu tanımıyordu ya da evinin önünde hangi arabaların durduğunu bilmiyordu. Hayatında ilk defa yüzlerce göz tarafından izleniyormuş hissine kapılmadan hareket edebiliyordu Daisy. Jack ile kendini çok rahat hissetmişti. Dilediği gibi davranmış, orgazma ulaşırken sesler çıkarmaktan veya mutfağın ortasında çırılçıplak fıstık ezmesi ve kraker yemekten kaçınmamıştı. Burada kimse eve kaçta girip kaçta çıktığının kaydını tutmuyor ya da Jack'in arabasının sabaha kadar kapının önünde durduğunu hayretle izlemiyordu. Jack ile ilişkisini burada - komşuların gözü üzerlerinde olmadan - dilcdiğince yaşayabilirdi.

Başına gelenlerden çok memnundu. Artık yapılacaklar listesinde *daha fazla prezervatif al* maddesi de vardı. Tabii kokıılu ve renkli olmayanlardan. Clud Eczanesi'ne yeniden gidip Barbara'mn bakışlarına rağmen dilediği ürünü almak istiyordu. Haftada altı paket aldığında kasabadaki *Jack'e tutkun kadınlar* listesinin daha da kabaracağından adı gibi emindi.

Öğle tatilinde Daisy annesinin evine gitti ve Evelyn ile Jo'yu aldı. Hep birlikte Miley Park'm evine, köpeği almaya gittiler.

Bayan Park Hillsboro'nun birkaç kilometre dışında çok hoş bir bölgede, geniş, çitle çevrili bir arazinin içinde küçük ahşap bir evde yaşıyordu. Onları karşılamak için bahçeye çıkmıştı. Elini sallayıp gülümsüyordu. Hemen yanında gülümser gibi görünen yüzü, sürekli sağa sola sallanan kuyruğuyla güzel bir Golden Retriever zıplayıp duruyordu.

"Sadie, otur," dedi kadın ve köpek hemen komuta uydu ama gelenleri selamlamak için büyük bir istek duyduğu her halinden belli oluyordu. Bayan Park bahçe kapısını açıp, "Çabuk olun, onlar gelmeden içeri girin," dedi.

Evelyn, "Onlar mı?" diye sordu aceleyle içeri girerken. Bayan Park bir

grup yavru köpek evin köşesinde görünüp onlara doğru koşarken hemen bahçe kapısını kapattı.

"Bu küçük şeytanlar şimşek gibi hızlılar," dedi ve eğilip Sadie'ıiin başını okşadı. "Kapının açıldığım duydukları anda uçarak buraya akın ediyorlar."

Sadie kalkıp yavrularını selamladı. Burnuyla dürterek onları kontrol etti, sanki tek tek sayıyordu. Yavrular başta ne yapmak istediklerinden emin değillermiş gibiydiler. Anneye atılıp biraz süt mü koparsalar yoksa yeni gelen insanlarla mı ilgilenseler bilemediler. Zıplayıp birbirlerinin üzerinden atlıyorlar, küçük kuyruklarıyla birlikte tüm vücutlarını sallıyorlardı.

"Ah," dedi Daisy çimlere çömelirken. "Harikalar!" Sa- dccc beş tane yavru vardı ancak o kadar hareketliydiler kı onlarca yavru varmış gibi hissediyordu insan. Yere çömclir çömclmez yavrular onunla tanışmaya karar verdiler. Bir anda kucağı yavrular tarafından işgal edildi. Bacaklarına tırmanıyorlar, yüzünü yalamaya çalışıyorlar, saçını kapıyorlar, ayakkabılarını kemirmeye çalışıyorlardı.

Üçü koyu sarı renkteydi, diğer ikisinin ise rengi neredeyse beyaza çalıyordu. Hepsi de kocaman parlak gözlü ve tombikti. Vücutlarına oranla çok iri ve yumuşacık patileri vardı.

"Perşembe günü tam yedi haftalık olacaklar," dedi Bayan Park. "Sadie iki hafta önce sütü azalttı, bir haftadır sadece bebek mamasıyla besleniyorlar. İlk aşılarını oldular. Hepsiyle veterinere gitmek çok eğlenceliydi, görmeliydiniz!"

"Çok güzeller," dedi Daisy, hepsine âşık olmuştu. Gözleri parlıyordu. "Hepsini alıyorum."

Herkes gülünce ne dediğini anladı. "Ya da bir tanesini alırsam daha iyi olur sanırım," dedi ve kendi haline gülmeye başladı.

"Sadie'niıı yavrularının iyi evlere gittiklerinden emin olmak istiyorum," dedi Bayan Park. "Golden'lar çok hareketli köpeklerdir. Çok fazla egzersize ihtiyaç duyarlar. Eğer koşmaları için müsait bir alanınız yoksa..."

"Arka bahçem çitle çevrili," dedi Daisy hızla. Bir an için bu harika yavrulardan birini alamamaktan korkmuştu.

"Geniş bir bahçe mi?"

"Çok büyük değil, hayır."

"Eh, bir yavru için yeterli olacaktır. Ama büyüyünce daha fazla egzersiz yaptırmanız gerekecek. Sadece bahçede oyun oynamak yetmez. Uzun yürüyüşlere çıkacak mısınız? Milyonlarca kez top atıp durabilecek misiniz? Onu yüzmeye götürebilecek misiniz?"

Daisy kadına söz verdi: "Evet." Şu anda alacağı yavru için *her şeyi yapmaya hazır olduğunu* göstermek istiyordu.

"İnsanlarla bir arada olmayı çok severler. Hatta bunun için yaşarlar. Gündüzleri evde yalnız mı olacak, yoksa siz işteyken onu arka bahçede mi bırakacaksınız?"

Daisy bu kadar detaylı düşünmemişti, birden yardım istercesine annesine baktı.

"Gündüzleri bizimle kalabilir," dedi Evelyn,

"Sabırlı mısınız? Bu küçük canavarlar tahmin edebileceğinizden çok daha yaramazlar. Eğer ortalıkta bir şey bırakırsanız emin olun onu kemireceklerdir. Özellikle de diş değiştirirken. Diğer taraftan çok kolay öğrenirler ve sizi mutlu etmek isterler. Evin kurallarını öğrenmek istemeyen, mesela çiş eğitimini öğrenemeyeıı Golden Retriever'ım hiç olmadı."

"Ben çok sabırlıyımdır." Bu doğruydu. Hayatını yaşamak için otuz dört yıl beklememiş miydi? Yavrulardan birini kucağına aldı ve ufaklık yüzünü yalamak istercesine hemen küçük pembe dilini çıkardı.

Bayan Park gülümsedi ve kollarım kavuşturdu. "Her biri dört yüz dolar."

"Tamam," dedi Daisy hiç tereddüt etmeden. Muhtemelen Bayan Park bin dolar bile dese kararından cayma- yacaktı.

Sadie yanma geldi ve önce elindeki yavruyu, sonra da Daisy'yi yaladı. Daisy'nin yanma oturdu ve anında dört bir yanını yavrular sardı. Şişko bebekler onun altına girip biraz emmek için hummalı bir çalışmaya giriştiler. Fakat Sadie kendini nasıl koruyacağını öğrenmişti. Bir süre sonra yavrular çabalamaktan sıkıldılar.

"Hangisini istiyorsun?" diye sordu Bayan Park bir anda.

Şu ana kadar sorduğu soruların cevabı hep kolaydı ama bu çok zordu işte. Daisy hepsine teker teker bakıp karar vermeye çalıştı.

"Üçü erkek, ikisi dişi..."

“Hayır, söylemeyin,” dedi Daisy. “Cinsiyetine göre değil, karakterine göre seçmek istiyorum.”

Daisy olduğu yere oturup yavruları incelemeye başladı. Bir süre sonra açık renklilerden biri ağzını kocaman açarak esnedi ve oldukça uzun sarı kirpikli gözleri kapanmaya başladı. Sarsak sarsak Daisy’niıı kucağına tırmandı ve rahat bir pozisyon bulana kadar kendi etrafında dönüp durdu. En sonunda Daisy’niıı kucağına yerleşip uykuya daldı. “Biri beni seçti bile,” dedi yavruyu eline alarak. “Erkeklerden biri bu. Ona iyi bak. Sık sık arayıp ne durumda olduğunu öğrenirim. Dilediğiniz zaman onu Sadie’nin yanma getirebilirsiniz. Gidip kâğıt işlerini halle-deyim de işlemleri bir an önce başlatın.”

Dönüş yolunda Evelyn, “Ona ne isim vereceksin?” diye sordu. Arabayı Jo Teyze kullanıyordu, Daisy arka koltuğa oturmuş ve uyuklayan yavruyu kucağına alınıştı.

“Biraz düşüneceğim. Eğer ayaklarının büyüklüğü bir işaretse epey iri bir köpek olacak büyüdüğünde. Ona maço ve sert bir isim düşünüyorum.”

Jo burnunu çekti. “Ya tabii, çok maço ve sert görünüyor. Bana kalırsa Fuzzball2 ona en uygun isim.”

“Hep böyle yumak gibi olmayacak ki.” Daisy büyüyüp bu tatlı yavru hallerini kaybedeceğini düşününce biraz üzüldü. Başını okşarken birden sorumlulukları aklına geldi. “Olamaz, hiçbir şey almadım daha! Wal-Mart’ta duralım da yavru maması, yemek ve su kabı, oyuncak, bir de yatak alayım ona. Bir de çiş eğitimi için şu hazır pedler- den... Unuttuğum bir şey kaldı mı?”

“Hayır ama her şeyden iki tane al. Gündüzleri kalması için bize getirdiğinde yanında taşımak sonra da yeniden eve götürmek zorunda kalmazsın,” dedi Evelyn.

“Kütüphaneye biraz gecikeceğim gibi görünüyor,” dedi Daisy. Fakat *bu* hayatında ilk defa umrunda bile değildi. Bir sevgilisi ve köpeği vardı. Hayatı bundan daha iyi olamazdı.

---

2 Tüy yumağı anlamına gelir.

On Yedi

Temple Nolaıı plaka numarasının Daisy Miıor'a ait olduğunu öğrendiğinde şoke olmuştu, buna ııanamıyordu. Sykes kadının sarışın olduğunu açıkça ifade etmişti, oysa Daisy'nin saçları kahverengiydi. Dahası Daisy'nii hayatında bir gece kulübünden içeri adım atmış olabileceğinden şüpheliydi zira o tam anlamıyla tüm hayatını evde geçiren, Cadılar Bayramı'ıda en güzel şekerleri verdiği için komşu çocukları taralından çok sevilen ve haftanın üç günü kiliseye giden tipik bir evde kalmış kasaba kızıydı.

Ama sonra belediyenin giriş holünde yanlarından geçerken iki memurun sohbetinden kulağına çalınan birkaç cümle zihninde canlandı: Daisy'nin hayatına yeni bir sayfa açtığı, taç yapraklarından sıyrılıp çiçeklendiği gibi bahçıvan sohbetini andıran yorumlardı duydukları. Belki de Daisy artık gününü gün etmeye başlamıştı. Yine de tüm bunların onun karakteriyle uzaktan yakından alakası yokmuş gibi geliyordu, bu işe aklı yatmıyordu, ancak her şeye rağmen durumu değerlendirmekte fayda vardı.

Sekreteri Nadine'e Daisy hakkında herhangi bir dedikodu duyup duymadığını sorabilirdi ancak korkunun soğuk nefesi onu daha temkinli davranmaya itiyordu. Eğer Sykes'm gördüğü kadın gerçekten Daisy ise... Nadine'in

Daisy'nin ölümünden ya da ortadan kaybolmasından (artık Sykes duruma nasıl bir çözüm getirirse) hemen önce Temple'ın sorduğu sorulan anımsaması hiç iyi olmazdı. Bu yüzden Nadine'e biraz dışarı çıkacağını söyledi ve kütüphaneye doğru yürüdü. İçeri girmesine bile gerek yoktu, cam kapıdan içeri baktı ve Daisy'nin danışma bankosunun ardında oturduğunu - kafasını önündeki kâğıt yığınının içine gömmüştü - gördü ve saçları sarıydı. Daisy saçlarının rengini açtırmıştı.

Midesinin bulandığını hissetti.

Başı önde ofisine geri döndü. İçeri girdiğinde Nadine, "Başkamın iyi misiniz?" diye sordu telaşla. "Bembeyaz olmuşsunuz."

“Midem biraz kötü,” diyerek doğruyu söyledi. “Temiz hava almanın iyi geleceğini düşünmüştüm.”

“Belki de eve gitseniz daha iyi olur,” dedi sekreter endişeli bir şekilde. Nadine anaç bir tipti, tonmlarırva da hep o bakardı, hastalık gibi durumlarda tedavi konusunda kasabadaki doktorlardan bile daha fazla tavsiyede bulunurdu.

Temple’ın öğle yemeği için Scottsboro Belediye Başkanı ile randevusu vardı, o yüzden başını salladı. “Hayır, sadece hazımsızlık olmalı. Sabah bir bardak portakal suyu içmiştim.”

“Bu sorununuzu çözer,” diyerek masasının çekmecesini açtı ve küçük bir şişe çıkardı. “Buyrun, biraz Maalox için.”

Nolan uzatılan iki tableti gönülsüzce aldı ve tavsiyeye uyarak ikisini de çiğnedi. “Teşekkürler,” dedi ve ofisine girdi. Nadine günün birinde hazımsızlık teşhisini aslında kalp krizi geçirmekte olan birine koyacaktı ya neyse, en azından bu kez mide bulantısına neyin sebep olduğunu gayet iyi biliyordu.

Kapısının tamamen kapalı olduğundan emin olduktan sonra özel telefonuna uzandı ve Sykes’ı aradı. Ne yapılması gerekiyorsa... Yapılmalıydı.

Jack polis memurlarından birinin pikabını ödünç aldı, kravatını çekip çıkardı, güneş gözlüğüyle John Deere beyzbol şapkasını taktı ve Scottsboro Belediye Başkam’yla öğle yemeği için buluşmaya giden başkanı takibe koyuldu. Şüpheli herhangi bir şey görmemişti ama yine de diken üstündeydi. Söz konusu Daisy olduğunda gevşemesi mümkün değildi. Yıllardır sürdürdüğü tehlikeli işi sayesinde jilet gibi keskin hale gelmiş tüm duyuları dikkat kesilmişti ve bir hedef arıyordu.

Daisy’nin çevresinde bir fırtınanın oluşmakta olduğunu hissedebiliyordu ve elbette genç kadın bundan tamamen habersizdi. Jack en çok onun bu kadar pozitif olmasından hoşlanıyordu: Bu Daisy’nin olabilecek kötü şeyleri görememesinden kaynaklanmıyordu, sadece her şeyin harika olmadığını kabullenmenin ama pek çok şeyin de harika olduğuna inanmanın getirdiği bir pozitiflikti. Şu dedikoducu kaltak Barbara Clud’a karşı tavrı mesela... Barbara işte böyle biriydi ve eğer o eczaneye gittiyseniz ne satın aldığınızı herkese anlatmasına

hazırlıklı olmalıydınız. Tüm bunlara rağmen yine de Daisy şu sıralar dünyaya biraz daha şüpheci baksa Russo'nun içi daha rahat ederdi çünkü bu sayede genç kadın biraz daha tedbirli davranabilirdi. En azından evine koruma amaçlı bir köpek alıyordu; eğer Jack geceleri onun yanında olamazsa evinde sivri dişli bir alarm sistemi olacaktı.

Öğle yemeğinden sonra Başkan Hillsboro'ya geri döndü. Jack, Eva Fay'in yanma uğradıktan sonra pikabım Huntsville'e sürdü ve Todd Lawrence'ın antikacı dükkânını buldu. Dükkân basitçe *Lawrence'ın Yeri* diye adlandırılmıştı, hiçbir albenisi yoktu. Jack başına geçirdiği
John Deere bcyzbol şapkasıyla içeri girdi; kendisine doğru gelen satış elemanının keskin bakışlarından da anlaşıldığı üzere bu görüntüsüyle kristal dükkânına giren bir boğaya benziyordu.

Satıcı orta yaşlı, orta boylu ve aşırı derecede tanıdık bir adamdı. Jack gördüğü yüzü kolay kolay unutmazdı; bu özelliği uzun yıllar boyunca çervesinde gördüğü her yüzü incelemesinden ileri geliyordu. Bu adamı Buffalo Club'da görmüştü, hatta eğer yanılmıyorsa ilk gece Daisy ile dans etmişti. İşte o an şüpheleri daha da arttı.

"Bay Lawrence burada mı?"

"Üzgünüm, şu anda meşgul," diye cevap verdi satıcı yumuşak bir tonla. "Size ben yardımcı olabilir miyim?" "Hayır." Jack kimliğim çıkardı ve açarak adama doğru uzattı. "Bay Lawrence. Hemen. Senin de burada kalman gerekiyor."

Satıcı kimliği aldı, inceledi ve serinkanlılıkla ona geri verdi. "Hillsboro Polis Departmam'mn Polis Şefi..." dedi alaycı bir tonla. "Etkileyici."

"Kırık bir kol kadar etkileyici değil ama fark etmez, hangisi işe yarıyorsa onu kullanırım."

Satıcının dudaklarında yapay bir gülümseme belirdi. "Hem de sert." Ağırlığını hafifçe diğer ayağına verdi, fakat duruşundaki bu ufak değişiklik Jack'in gözlerinin parlamasına yetmişti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Konu Daisy Minor." Yüzünde pişmanlık yüklü bir teslimiyet ifadesi beliren satıcı iç çekti ve "Ah, kahretsin," dedi. "Todd ofisinde." Jack adamla birlikte küçük ofise girerken Todd başını çevirip onlara baktı. Jack'i tanıdığı anda kaşlarını kaldırdı, satıcıya soru sorarcasına kaçamak bir bakış fırlatmasının akabinde giileryüzlü iş adamı havasına bürünerek ayağa kalkıp elini

uzattı. “Şef Russo değil mi? Başınızdaki şapka bir an için aklımı karıştırdı.” Şaşkın bakışlarla üzerinde sarı renkli John Deere logosu bulunan yeşil beyzbol şapkasını inceledi. “Ne kadar... Retro.”

Jack onun elini sıktı ve sevimli bir şekilde, “Ne kadar saçma,” dedi. “Şimdi neden hepimiz oturmuyoruz, böyle- ce sen ve dövüş sanatları ustası satış görevlin *beni* yaptığım yanlış çıkarımlar konusunda aydınlatabilirsiniz... Mesela sen Daisy’yi önceden belirlediğiniz gece kulüpleri ve barlara yollarken, bu Bruce Lee de oralarda onu takip ediyor olamaz, öyle değil mi? Bunu neden yapasınız ki? Onu yasa dışı bir şeyler yaparken yakalamak için mi? Hiç sanmıyorum.”

“Howard,” dedi satıcı dişlerini gıcırdatarak. “Bruce dc- ğil.”

Todd Jack’e bakarken elini çenesine götürdü ve parmaklarım dudaklarına hafifçe vurmaya başladı. “Neden bahsettiğin hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok.”

“Pekâlâ.” Jack’in saçmalıklara ayıracak zamanı yoktu. “O zaman hetcroseksiiel bir adamın neden herkesi eşcinsel olduğuna inandırmak için bu kadar uğraştığını ve bu kimliğinin yalan olduğunu ortaya çıkarırsam neler olacağını konuşalım.”

Todd hafif bir kahkaha attı. “Şimdi gerçekten uçtunuz, şef.”

“Öyle mı? Biliyor musunuz, buraya ilk taşındığımda etrafı bir hayli gezdim, çevre kasabaları, yolları öğrendim. Yani anlayacağınız normalde Hillsboro’nun polis şefini görmeyi beklemeyeceğiniz pek çok yere girip çıktım. Aynı zamanda Hillsboro’da yaşayanları da yakından inceledim, kimin kim olduğunu soruşturdum, herkesin yüzünü ez- berledim, o yüzden senin yüzünü de gayet iyi biliyorum.” ‘Yanı?”

‘Yani eğer eşcinsel rolü yapıyorsan, bir kadınla beraber ııiotcl odası tuttuğunda odaya onunla aynı anda girmemelisin ve daha anahtarı kilide sokarken kapı önünde dudaklarına yapışıp bademcik ameliyatı yapmaya ise hiç girişmemelisin. Gerçekten bu bütün imajı yerle bir ediyor. Kadını tarif etmemi de ister misin?”

“Evet,” dedi satış elemanı şaşkın bir halde.

“Boş ver,” dedi Todd, yüzü birden ifadesizleşnıişti. “Konuyla hiç alakası olmayan yerlere geldin şef.”

“Öyle oldu değil mi?” diyerek onayladı Jack. “O zaman ilk sorduğum soruya geri dönelim: Daisy’yi kullanarak ne halt yiyorsunuz?”

“Ben ne yaptığımı anlatabilirim,” dedi Howard. “Ben sadece onun hiçbir şekilde zarar görmemesi için çalışıyorum. Gece kulübü ortamı kadınlar için tehlikeli olabilir.” “O zaman neden onu oraya gönderiyorsunuz. Bu bir yavru kediyi ayı kafesine yollamak gibi bir şey.”

“Tamamıyla savunmasız biriymiş gibi konuşuyorsun. O akıllı ve dikkatli bir kadın, sadece dans etmek ve erkeklerle tanışmak istiyor.”

“Son zamanlarda bar ortamlarında neler olduğunu düşünürsek, akıllı kadınların bile tecavüze kurban gittiğini görebiliriz, bazen tek kişi, bazense bir grup adam tarafından ... Şanslıysa bu olaydan sağ olarak kurtulabilir. Daisy’yi kimsenin ona içki ısmarlamaması ya da dans ederken içkisini masada bırakmaması konusunda uyardınız mı?” Howard iç çekti. “İşte orada ben devreye giriyorum. Bir gözüm sürekli üzerinde, biri içkisine bir şey atarsa diye onu izliyorum.”

“Yani gözünü üzerinden hiç ayırmıyorsun öyle mi? Yani hiç tuvalete gitmiyorsun ya da kalabalık içinde bir an olsun bile onu gözden kaçırmıyorsun.”

“Elimden gelenin en iyisini yapıyorum.”

“Bu yeterli değil, özellikle de onu köpekbalıklarına karşı bir tür yem olarak kullamyorken.” Sert bakışlarını Todd’a çevirdi. “Şimdi de biraz senden detayları alalım. Gerçeği anlatsan iyi olur yoksa deşifre olursun.”

Todd çenesini ovuşturdu. “Bu tehdit genellikle ters yönde işler.”

Jack’ıı beklemeye tahammülü yoktu. Niyetini açıkça dile getirmişti ve konu Daisy olduğundan asla geri adım atmaya niyetli değildi. Onun güvenliği her şeyden önemliydi.

Todd Jack’in yüzündeki son derece kararlı ifadeyi okudu. “Olay kişisel, Daisy ile çalışıyor olmamın sebebi...” “Ben bütün bu olayı kişisel olarak alıyorum,” dedi Jack yumuşak bir sesle.

“Senin kalbini çalmış, vay be?” diye gülümsedi Todd. “Kendine biraz çekidüzen verince herkesi kendine hayran bırakacağını biliyordum. İhtiyacı olan tek şey özgüvenini kazanmasıydı. Tıpkı lunaparka gitmiş bir çocuğun gözleri gibi ışıl ışıl parlayan gözleriyle son derece çekici biri, erkekleri kendine çekmek için daha göz alıcı giysiler giymesinin yeterli olacağını biliyordum.”

“Gerçeklere dönelim,” diye homurdandı Jack.

“Peki, kısaca özetleyeyim: Bir kız arkadaşım birkaç arkadaşıyla birlikte Buffalo Club’a gitmişti. Canı çok sıkkındı ve dans edecek hali yoktu. Arkadaşları dansa kalktıklarında bir adam yanma yaklaştı ve ona bir içki ısmarlamak istedi. Canı sıkkın olduğundan arkadaşım teklifi kabul etti. Hatırladığı son şey inanılmaz derecede uykusunun geldiğiydi. Ertesi sabah kendi yatağında uyandığında yalnızdı, çıplaktı ve belli ki bir şeyler olmuştu. Tecavüze uğramış ve işkence görmüştü. En akıllıca şeyi yaptı, duş falan almadan hemen polisi aradı, sonra da hastaneye gitti.

“Bulunan kanıtlara göre en az altı erkek ona tecavüz etmişti. Kendisine içki ısmarlayan adamı hayal meyal hatırlıyordu. Polisler evde silik birkaç parmak izinden başka bir şey bulamamışlardı ve hiçbir iz, parmak izi datasında çıkmamıştı. Yani bu adamların hiç sabıkası yoktu. Olay çıkmaz sokaktı. Bu adamlardan biri bir başka kadına tecavüzden yakalanıp DNA’sı, kanıt olarak incelenen spermlerdeki DNA’lardan biriyle eşleşene kadar bu olayın çözülmesi imkânsızdı.”

Bu çok bilindik bir hikâyeydi. Bu tür tecavüzleri kanıtlamak, kurban tecavüzcüsünü tanıyor olsa bile zordu. Söz konusu kişi, içkisine ilaç atıldığından ötürü yüzünü bile doğru dürüst hatırlayamadığı bir yabancı olunca, o aşağılık piç kurusunu yakalamak neredeyse mümkün değildi.

Jack öfkeyle dişlerini gıcırdattı. “Böylecc siz de Daisy’yi yem olarak kullanarak onları kendi kendinize yakalama işine soyundunuz. Bu işi polis halletsc daha iyi olmaz mıydı, mesela bu durumlar için eğitim almış bir kadın polis?” “Elbette, fakat buna yanaşmadılar. Bütçe sınırlı dediler, önceliği olmayan bir vaka dediler. Nasıl olduğunu bilirsin işte. Çok fazla suç var ama yeterince para, yeterince memur, yeterince hapishane yok. Her bölüm kendi içinde öncelikli vakalar belirlemek zorunda kalıyor.”

“Şu anda fena halde canınızı yakmak istiyorum,” dedi Jack sesini güçlükle sakin tutmaya çalışarak. “Ve Howard’a rağmen bunu yapabilirim. Ya manyağın teki gerçekten Daisy’ye ilaç verseydi ne yapacaktınız? Kendi kanunuzu uygulayıp adamı park yerinde vuracak mıydınız?” ‘Yaptığımız şeyin bir anlamı var.”

“Hem aynı adam olma ihtimali yüzde kaç olabilir ki? Dışarıda bir dolu boktan herif var.”

“Bunun uzun vadeli bir iş olduğunu biliyorum. Fakat bir kişiyi yakalamak bile en azından bir başlangıç olacak. Elimizde sorgulayacak biri olur, bize bazı isimler verir, sonra onlar da başka isimler verir...” Todd ellerini masaya
koydu vc gaddar bir ifadeyle ikisine baktı. “Hikâyenin dahası da var. O bahsettiğim arkadaşını beni o gün motelin önünde gördüğün kadındı. O gece Buffalo Club’a gitme sebebi ise bizim kavga etmiş olmamızdı. O evlenmek istiyordu ama sonrasında ben ona bunu yapamayacağımı söyledim, bazı başka sebepler yüzünden...”

“Gizli görevde olmak gibi işler yüzünden.”

Todd hızla başını kaldırıp Jack’in gözlerinin içine baktı. “Evet,” dedi düz bir sesle. “Bu da sebeplerden biri. Ayrıca evlilik çok büyük bir adım. Kendimi işime adamamın evlilikten kaçmak için iyi bir sebep olduğıma inanıyordum. Onun için deli oluyordum ama korkularım vardı, kaçak oynuyordum. İşte bu yüzden o da o gece kulübe gitmişti.”

Jack başım salladı, olayın ıç yüzünü anlamıştı. Normal ilişkiler zaten yeterince zorken, tecavüze uğramış bir kadının erkeklere güvenmekte ya da seksten zevk almakta zorlanması anlaşılabilir bir şeydi. “Psikolojik tedavi gördü mu?

“Bir süreliğine. Ama hiçbir işe yaramadı. Sonunda kendini öldürdü.”

O son sade cümle odaya kurşun gibi düştü. Todd’ın yüzündeki ve gözlerindeki tüm ifadeler uçup gitmişti.

Howard küfretti. “Olamaz! Bana sadece bir arkadaşının tecavüze uğradığını söylemiştin. Tanrım, çok üzgünüm.” “Evet, ben de öyle,” dedi Jack. “Acı çekiyorsun, suçluluk duyuyorsun, bu yüzden sevdiğin kadının başına gelenler tekrar yaşansın diye Daisy’yi ayarladın. Seni kahrolası pislik, seni zevkle öldüreceğim.” Sıkmakta olduğu yumrukları söylediklerini gerçekleştirme arzusuyla titriyordu.

“Hemen bu kadar alevlenme, Russo,” dedi Howard alaycı bir tonla.

Komik bir durum değildi ama Todd’un dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bu çok hızlıydı. Sen ona âşık olmuşsun, bu

yüzden bu konuda bu kadar ateşli davranıyorsun."

"Daisy bu şekilde kullanılmayı hak etmiyor." Jack ona âşık olduğu yönündeki yorumu geçiştirmişti. Âşık olup olmadığı çözmesi gereken bir konuydu, fakat ona gerçekten önem veriyordu ve onu korumak için kesinlikle her şeyi yapardı. *Her şeyi.*

Başka bir şeyler daha dönüyordu, bu ikisinin dahil olmadığı bir şeyler... Jack tek başına bu olayı çözmekte zor- lanırdı ama şimdi yardım alabileceği birileri olduğunu fark etmişti.

"Daisy ile ilgili henüz anlayamadığım başka bir mesele daha var ve bu beni çıldırtıyor."

Todd, "Nedir?" diye sordu.

"Üzerinde çalıştığınız bu görev... Siz federal misiniz, yerel mi yoksa özel mi?"

Todd ve Howard birbirlerine baktılar. "Federal. Eyalet- lcrarası bir dolandırıcılık olayının peşindeyiz."

"Güzel. Detaylara gerek yok. Sadece sizin yardımınıza ihtiyacım var ve sizinle ne seviyede bir ilişkimiz olabileceğini bilmek istiyorum."

"Bu gizli kimlikleri tehlikeye atamayız..."

"Buna gerek yok. Bugün sabah ilginç bir şey oldu. Başkan beni aradı ve bir plaka numarasını sorgulamamı istedi. Arabanın doktorun muayenehanesinin önündeki yangın musluğunun önüne park edilmiş olduğunu söyledi. Üzerine de hemen küçük bir kasaba yalanı uydurdu, ceza kesmesi için görevli trafik polisini çağırmak yerine beni aradığını çünkü eğer arabayı park eden hasta biriyse onu şimdi rahatsız etmek istemediği belirtti."

"Tabii ya, Temple Nolan'ın kocaman bir kalbi var," diye mırıldandı Todd.

"Numarayı araştırdım vc Daisy'ye ait olduğunu gördüm. Daisy asla yangın musluğunun önüne park etmez. Dahası o gün doktorun muayenehanesinde de değildi. Biliyorum. Başkan numarayı nereden aldığı konusunda yalan söyledi. Arabayı bizzat görmüş olsaydı onun Daisy'nin arabası olduğunu bilirdi. Numarayı bir başkası ona vermiş ve kim olduğunu öğrenmesini istemiş olmalı."

"Belki de Buffalo Club'da biri onu görmüş, onunla ilgilenmiş, nerede oturduğunu vc ona nasıl ulaşacağını bulmak istemiştir."

“Onun bir daha o kulübe gitmeyeceğini aklından geçiren ve onu bulabilmek için tek şansının bu olduğunu düşünün biri... Aynı zamanda, ne tesadüftür ki başkanı da tanıyan biri.”

“Peki tamam, zayıf bir senaryo. Elinde daha iyi bir şey var mı?”

“Hayır, tek bildiğim ensemdeki tüylerin diken diken olduğu.”

“Bu benim için yeterli,” dedi Howard. “Aksalımdan buralı olmadığın anlaşılıyor, fakat tam olarak nereli olduğunu da çözemiyorum. Sen sadece küçük bir kasabanın polis şefi değilsin değil mi, geçmişinde ne var?”

“SWAT, Şikago’da ve NewYork’ta.”

“Ensendeki tüyler bugüne kadar defalarca ürpermiş ve fazlasıyla aksiyon görmüş olmalı.”

“Beni asla yanıltmadılar.”

“Peki, bizim ne yapmamızı istiyorsun?” diye sordu Todd. “Takip edebileceğimiz bir ipucu, gidebileceğimiz bir yön yok.”

“Henüz yok. Şimdilik sadece onun güvende olduğundan emin olmak istiyorum. İyi haber şu, arabanın plakasının kayıtlı olduğu adres annesinin adresi. Daisy’nin şu anda yaşadığı evin resmi kaydı bulunmuyor, tabii birinin
faturalarına ulaşıp yeni adresini tespit etme yetkisi varsa
o başka... Ki belediye başkanı bunu şehrin su işlerinden öğrenebilir, tabii eğer taşındığından haberi varsa... Fakat haberi yoksa adres aramak gibi bir derdi olmayacaktır.” “Dosyalara girip bu bilgiyi yok edebilir misin?”

“Su faturaları bilgisayara kayıtlı. Ben hacker değilim, dışarıdan sisteme giremem. Ama belki içeriden girebilirim. Peki ya telefon ve elektrik şirketlerinin dosyaları?”

“Bu bilgiyi oralardan silebilir miyiz bir bakarım,” dedi Todd. “Ayrıca telefon numarasını da rehberden sildirmesi gerekiyor, aksi takdirde herhangi biri arayıp nunarasım öğrenebilir.”

“Onu ben hallederim,” dedi Jack. “Ne aradığımı ya da birilerinin neden onu bulmaya çalıştığını bilmiyorum ama bu soruların cevabını bulana kadar onun çevresinde bir kalkan olmasını istiyorum.”

“Birkaç yıldır bu görev üzerinde çalışıyoruz. Eğer çalışmalarımız sonuç verirse çok meşgul olacağız ve sana yardım edemeyeceğiz. Nasıl olduğunu bilirsin. Ama o zamana kadar sen de bir ipucu bulursan,

yardım etmek için elimizden geleni yaparız.” Todd parmaklarını masanın üzerinde tıkırdattı ve ekledi: “Kayıt dışı olarak tabii.” “Elbette. Arkadaşın arkadaşa yardımı, o kadar.”

On Sekiz

Jack Hillsboro'ya döndü, pikapı memura teslim etti, Daisy'nin güvende olduğundan emin olmak için kütüphaneye göz attı ve günün geri kalan kısmım küçük bir polis departmanında bile her gün karşı karşıya gelinen sayısız detayı hallederek geçirdi. Her zamanki saatte ofisten çıktı, arabasını eve sürdü, biraz zaman öldürmek için çimleri biçti ve içeri girip duş aldı, daha sonra da Eva Fay'in evine gittiğinden emin olmak için ofisi aradı. Eva Fay'in bazen gecelerini de orada geçirdiğini düşünüyordu çünkü onu her zaman orada buluyordu. Bir sekreter olarak bayağı ürkütücüydü. Aynı zamanda işinde de bir o kadar iyiydi, Jack onun New York'a transfer olup oradaki bazı polis bölgelerinde ne gibi mucizeler yaratacağını görmeyi çok isterdi.

Telefon cevap vermiyordu, o halde ofise geri dönmek güvenliydi. Arabası park yerinde, herkesin rahatlıkla görebileceği bir şekilde duruyordu. Üst kattaki yatak odası lambasının, mutfağın ve oturma odasının ışığını açık bıraktı. Televizyon da içeriyi dinlemeye kalkışan biri olursa gereken gürültüyü sağlayacaktı. Kimsenin evini gözetlemesi için bir sebep yoktu - en azından Daisy'nin peşinde olan kişi aralarındaki ilişkiyi bilmediği sürece - yine de işi şansa bırakamazdı.

I lava kararırken işine yarayabilecek birkaç şeyi ceplerine attı. Kotunu ve siyah tişörtünü giyip bu kez siyah renkli bir beyzbol şapkası taktıktan sonra arka kapıdan sessizce sıvışıp yürüyerek polis departmanının yolunu tuttu. Günün bu saatinde hemen hemen herkes evindeydi. Sıkıcı ev işlerini bitirmiş, akşam yemeğini yemiş ve televizyonun karşısına kurulmuşlardı. Ateşböceklerini kovalayan gençlerin gürültülü kahkahalarını duyabiliyordu ama onlar bir sokak aşağıdalardı. Hava artık o kadar sıcak olmadığı için temiz hava almak niyetiyle verandaya çıkıp oturmuş biri- leri olabilirdi, fakat Jack giderek koyulaşan bu karanlıkta kimsenin onu fark etmeyeceğini biliyordu.

Jack tüm polislerin kullandığı arka kapıdan içeri girdiğinde gece vardiyası nöbetçi memuru Scott Wylie şaşkınlıkla 011a baktı. Sakin bir

geceydi, etrafta kimsecikler yoktu, bu yüzden Wylie elindeki balıkçılık dergisini saklama gereği duymadı. Jack de bu yollardan geçmişti. Uzun çalışma saatleri, sıkıcı nöbetler nasıldır biliyordu. O yüzden adamlarına okudukları şeyler yüzünden hiçbir zaman sıkıntı yaratmamıştı. "Şef, bir şey mi oldu?"

Jack sırıttı. "Geceyi burada geçirirsem iyi olur diye düşündüm, böylece Eva Fay'in saat kaçta işe geldiğini öğrenebilirim."

Polis memuru güldü. "Size iyi şanslar. Onun bu gibi konularda altıncı hissi çok kuvvetli, muhtemelen yarın arayıp hasta olduğunu ve işe gelemeyeceğini söyleyecektir."

"Bir süre ofisimde olacağım, halletmem gereken bazı işler var. Yarın yapacaktım ama yarına başka bir işim çıktı."

"Tamamdır," dedi Wylie ve okuduğu dergiye geri döndü. Jack ise binada ofislerin bulunduğu bölüme giden cam kapılara yöneldi. Burası iki katlı L şeklinde bir binaydı.

Ofisler binanın kısa kanadında yer alıyor ve sokağa bakıyordu. Memurların dolapları, soyunma odaları, duşları, kanıt ve sorgu odaları ise uzun kanadın alt ka tındaydı. Üst katta ise hücreler vardı.

Jack'in ofisi ikinci kattaydı ve sokağa bakıyordu. İçeri girdi ve masa lambasını yaktı, bu saatte kimse gelmezdi ama olur da biri gelirse diye çalışıyormuş gibi görünmek adına birtakım kâğıtları masanın üzerine yaydı, ardından çekmecesinden bir anahtar alıp sessizce polis merkezini belediye binasına bağlayan yeraltı tünelinin bulunduğu bodrum katına indi. Bu tünel eskiden tıutukluları hücreden mahkeme salonuna götürmek için kullanılıyordu ve her iki binadaki tünel girişi de güvenli bir şekilde kilitliydi. Kapıların üç anahtarından biri jack'te, biri nöbetçi memurdaydı. Üçüncüsü ise önceleri belediye başkanında bulunuyordu ama kız arkadaşlarını bina içinde gezdirmesi ortaya çıktıktan sonra ondaki anahtar geri alınmıştı.

Jack polis merkezi tarafındaki tünel kapısının kilidini açtı ve tünele girdikten sonra ne olur ne olmaz diye düşünerek kapıyı arkasından kilitledi. Tünel bir mezar kadar karanlıktı ama Jack'in yanında küçük ama güçlü bir fener vardı. Tünelin öteki ucuna varınca oradaki kilidi de açtı, fakat bu kapıyı açık bıraktı, çünkü belediye binasında aşka- miistü beşten sonra hiç kimse olmazdı. Bodrum katı, tam olması gerektiği gibi,

sessiz ve karanlıktı.

Sessizce merdivenlerden çıkıp yukarıdaki kapının kilidi olmadığından onu kolaylıkla açtı ve etrafı dinleyip herhangi bir yerden ışık sızıp sızmadığını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Bina bomboştu.

Daha da rahatlayan Jack su işleri departmanının dayanıksız kilidini açtı - bunu yapmak sadece iki saniyesini almıştı, bu şehrin gerçekten tüm kilitlerinin yenilenmesi gerekiyordu - ve içeri girer girmez bilgisayarı çalıştırdı. Sisteme girmek için herhangi bir şifre gerekmiyordu çünkü online değildi. Önce programlara, oradan faturalara tıklayarak dosyayı açtı. Düzenli memurlar sayesinde hesap numaralarıyla isimler bir arada gözüküyordu. Daisy'nin ismini kolaylıkla buldu, üzerine tıkladı ve açılan dosyadaki adres bilgisini kendi adresiyle değiştirdi, sonra da dosyayı kapattı. *Bingo.*

Bu işi halletmesinin akabinde sistemden çıktı, bilgisayarı kapattı ve kapıyı arkasından kilitleyerek üst kata, başkanın ofisine yöneldi.

Kendi ofisi gibi başkanın ofisinin de iki girişi vardı: Biri Nadine'in odasından geçilerek girilen bir kapıydı, diğeri ise koridorun biraz ilerisinde üzerinde herhangi bir ibare bulunmayan özel bir giriş kapısıydı. Ve buradaki kapıların kilitleri su işleri departmanının kapılarından çok daha sağlamdı.

Jack sekreterin odasındaki kapıyı kullanmaya karar verdi, sonuçta kadın kapıyı kilitlemeyi unuttuğunu sanabilirdi. Tıpkı su işleri departmanında yaptığı gibi cebinden küçük bir alet-edavat seti çıkardı, küçük feneri ağzına aldı, çömeldi ve işe girişti. Kapıları açma konusunda gayet iyiydi, gerçi Hillsboro'ya taşındığından beri bu işi yapması hiç gerekmemişti. insanlar aldığı SWAT eğitimi ya da yaşadığı aksiyon dolu günler hakkında sorular sorarken hiçbirinin akima bunların yanında başka özel eğitimler alıp almadığını sormak gelmiyordu. O da genellikle giriştiği aksiyonlar ve eğitimi konusunda naif davranmış, aldığı özel eğitimler hakkında konuşmamayı tercih etmişti hep. Bazı şeyleri kendine saklamak daha akıllıca geliyordu.

Kilit otuz saniye içinde açıldı. Normal vatandaşlar bir kilidin bu kadar kolay açıldığını görseler dehşete kapılırlardı zira kendilerini güvende hissetmek için tek yapmaları gerekenin kapılarını kilitlemek olduğuna inanıyorlardı.

Oysa nc yazık ki sadece kanunlara uyan ve kilidi kapılara saygı duyan insanlardan korunmuş oluyorlardı. Kanunu yok sayan aşağılık insanlarsa pencere camını kırar, kapıyı tekmeler ve içeri girerlerdi, öyle ki Jack evin altından sürünüp tabanından delik açarak içeri girenleri bile görmüştü. Alarm sistemleri ve takılan demirler iyiydi, fakat biri içeri girmeyi kafaya koymuşsa mutlaka bunun bir yolunu bulurdu.

İşte kendisi de buraya gizlice girmişti bile. Nadinc'in odasından içeri sessizce süzülürken sırıttı, feneri ışık dışarıdan görülmesin diye yere doğru tutarak başkanın ofisinin kapısına doğru ilerledi. Kapı kilitli değildi. Bu üç anlama gelebilirdi: Temple ya saklayacak hiçbir şeyi olmadığını düşünüyordu, ya son derece dikkatsiz davranıyordu, ya da fazla dikkatliydi o yüzden burada kimsenin şüpheli bir şey bulamayacağından emindi. Jack cevabın birinci seçenek olmasını umdu ancak görünüşe göre asıl cevap üçüncü seçenekti.

Hızlı ama sistematik bir şekilde hareket ederek önce çöp kutusuna göz attı. Burada Daisy'niıı plaka numarasının yazılı olduğu buruşturulmuş bir kâğıt parçasından başka ilginç hiçbir şey yoktu. Kâğıdı düzeltince, bunun tepesinde Temple Nolan'ın isminin yazılı olduğu not defterinden koparılmış bir sayfa olduğunu anladı. O not defteri şu anda Temple'ıtı masasının üzerinde duruyordu. Bu durumda Temple numarayı yazdığında odasındaydı, yani biri onu telefonla arayıp bu plaka numarasını araştırmasını istemiş olmalıydı.

Başkanın masasında yaptığı araştırma da bir sonuç vermedi. Jack ofisi inceledi, fakat hiçbir dosya, defter vs. bulamadı, sadece mobilyalar vardı. Tüm dosyalar Nadine'in odasında duruyordu. Fakat Tample'm masasının üzerinde iki telefon vardı: Biri üzerinde dahili hatların yazılı oldu- ğıı ofis telefonuydu, diğeri ise özel hat olmalıydı - başkan Nadine'ın aracılığı olmadan bu telefondan arayabiliyor ve aranabiliyor olmalıydı.

Uzun süren bir işti ama Jack yine de cebinden küçük bir kayıt cihazı çıkardı, özel telefonun tekrar arama tuşuna bastı, kayıt cihazını ahizeye dayayıp duyulan tuş seslerini kaydetti ve telefon çalmadan hemen kapattı. Tuş seslerini dinleyerek hangi numaranın arandığını söyleyebilecek birini tanıyordu. Daha sonra *69 tuşladı ve telefonun ekranında görünen son arayan numarayı da hemen not etti. Bu kasaba

dışından gelen bir aramaydı, demek ki onu son arayan kişi yemeğe kaçta geleceğini soran karısı değildi. Jack not defterinden birkaç sayfa birden yırttı - böylece aldığı notun alt yapraklarda herhangi bir izi kalmayacaktı - ve buruşturup çöpe attı. Çöp kutusu Nolan ofise gelmeden boşaltılacaktı, zaten öyle olmasa bile Nolan gelip kendi çöpünü tekrar karıştırmazdı, ne de olsa içinde Daisy'ıiin numarasından başka ilginç bir şey yoktu orada. Jack onu da yeniden buruşturup çöpe atmıştı zaten.

Bu gece yapabilecekleri bu kadardı. Mendilini çıkarıp dokunduğu her yeri dikkatlice sildi, sonra Nadine'iıı odasından geçerek dışarı çıktı ve bodrum katındaki tünele inip kendi ofisine geri döndü. Masasındaki dağınık kâğıtları toparladı, böylece Eva Fay o yokken ofise geldiğini anlamayacaktı, ardından ışığı söndürdü ve kapıyı kilitleyip oradan hızla uzaklaştı. Her şeyi bulduğu gibi bırakarak.

Binanın arka kapısından dışarı çıktı, ortalık geldiği zamankinden biraz daha hareketliydi, bir memur merkeze alkollü bir şoför getirmişti. Adam neredeyse iki metre boyunda ve yüz elli kiloydu. Çavuş Wylie'nin ve sarhoşu getiren memurun bir an için Jack'e bakmasıyla bunu bir kaçış fırsatı olarak gören sürücü, polis memuruna omuz atıp onu yere serdikten sonra başı öne eğik Wylie'nin de karnına bir kafa attı.

Jack aksiyon görmeyeli uzun zaman olmuştu. Coşkulu bir heyecanla o da kendini kavganın ortasına attı.

Bu koca adamı ancak üç kişi etkisiz hale getirmeyi başarabildiler. Adamı yere indirinceye kadar da bu sert dövüşten paylarına düşen darbeleri aldılar. Neyse ki adamın elleri kelepçeliydi, yoksa birileri ciddi şekilde yaralaıiabilir- dı. Adamı yere indirip kıskıvrak yakaladıktan sonra Wylie kaburgalarının sızladığını hissetti.

Burnundaki kanı silmekte olan Jack, "Kırık var mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Sadece zedelenme." Ancak kaburgalarına dokunduğu anda yerinden sıçradı.

"Git bir doktora göster. Burayla ben ilgilenirim."

Memur Enoch Staıifıeld'in dudağı patlamıştı ve gözü giderek şişiyordu. Mendilini termostaki soğuk sıiyia ıslatıp gözünün üzerine koyarken az önceki adrenalin yüklemesi yüzünden hâlâ titriyordu. "Tanrım, bu mesleği seviyorum," dedi bitap bir ses tonuyla. "Başka

nerede her gün eşek sudan gelinceye kadar dövülebilirim ki?" Bakışlarını Jack'e çevirdi. "Sen çok eğleniyormıış gibi görünüyordun şef."

Jack elleri kelepçeli uykuya dalmış olan iri yarı sarhoşa baktı. Açık ağzından gök gürültüsü gibi horultular yükseliyordu. "Ben böyle günler için yaşıyorum." Stanfield gibi titremese de Jack'in enerjisi de birdenbire tükenmişti.

Uyuyan sarhoş adamın hücreye taşınmasına yardım etmesi için bir başka memur çağırması gerekti. Ayrıca bu devasa adamın iyi olup olmadığını kontrol etmesi için bir de sağlık görevlisi çağırdı. Adamın insülin şoku veya benzer bir şeyler geçirmediğinden emin olunması gerekiyordu. Nefesinden deli gibi sarhoş olduğu açıkça anlaşılıyor olsa da sağlık görevlileri kontrolleri yapıp bu teşhisi doğruladılar. Stanfield'in gözüne soğuk torba kondu, dudağına dikiş atıldı, bir diğer soğuk torba da Jack'in şişmekte olan sol eline kondu. Elinin tam olarak nasıl yaralandığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama dövüşlerde böyle şeyler hep olurdu: *Kendini hesapsızca kavganın içine atarsın, durum değerlendirmesini ise sonrasında yaparsın.*

Jack Wylic'nin yerini alacak memuru ayarlamak da dahil olmak üzere bütün işleri organize ettiğinde saat neredeyse on buçuk olmuştu. Wylie hariç gece vardiyası memurlarının hepsi oradaydı, nöbeti onlardan devralacak sonraki üçüncü vardiya memurları da gelmişti, dahası gündüz vardiyasından birkaç memur telsizden haber aldıkları olaylı gecenin heyecanını paylaşmak için merkeze uğramıştı. Ne de olsa şefi bir S&S vakasına, yani sarhoş ve serseri olayına müdahale ederken görmek her zaman mümkün olmuyordu.

"Eva Fay bu olayı kesinlikle duymayacak," dedi Jack suratsız bir şekilde, bu söz ortamı kahkahaya boğdu.

Yirmi yıllık kıdemli memur Markham şaka yollu lafı yapıştırdı: "O görevde değilken buraya geldiğinizi duyarsa ortalığı cehenneme çevirir."

Jack adamlarının bu durum karşısında bir hayli eğlendiklerini fark etti. Ne de olsa şeflerinin bizzat kolları sıvayıp elini çamura buladığını görmek her memurun harcı değildi. Bugüne kadar adamları ile arasında az da olsa bir mesafe olduğunu hep hissediyordu, bunun sebebi sadece

rütbesi değil aynı zamanda dışarıdan gelmiş olmasıydı. İri yarı bir sarhoşla güreşmesi adamlarına rütbesine rağmen Jack'in de onlardan biri olduğunu hissettirmişti.

Bütün bu hareketin üstüne şimdi bir de eve geri yürümesi gerekiyordu. Adamlardan birinden onu eve bırakmasını isteyebilirdi, fakat o zaman neden merkeze yürüyerek geldiğini mantıklı bir şekilde açıklaması gerekecekti ve Jack bununla uğraşmak istemiyordu.

Ev bıraktığı gibiydi. Her şey yerli yerindeydi. Hemen telefonu eline alıp santrali aradı çünkü başkanın özel hattının numarasının kayıtlı olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Hayır, böyle bir numaranın kaydı yoktu. Bu onu nedense hiç şaşırtmadı. Ardından Todd Lawrence'i aradı, telefon üçüncü kez çalarken Lawrence uykulu bir sesle cevap verdi.

"Adresi değiştirdim," dedi Jack. "Ve geri arama tuşunu kullanarak başkanın özel hattını son arayan numarayı aldım. Ayrıca tekrar ara tuşuyla da son aranan numaranın tuş seslerini kaydettim."

"Bakıyorum da hayli meşgulmüşsün." Todd'ın sesi bu kez dikkat kesilmiş bir tonda geliyordu.

"Bu bize *araştıracak iki numara* kazandırıyor. Ayrıca başkanın özel hattının numarasını bulup onun arama kayıtlarını da çıkarabilir misin?"

"Onunkini de mi? Yani benden üç telefon numarasının kayıtlarını bulmamı istiyorsun." Evet, istenen tam olarak buydu.

"Federal arkadaşlar ne içindir?"

"Sen bu federal arkadaşının kıçına tekmeyi yemesine sebep olacaksın."

"Bana kalırsa federal arkadaşım Daisy'ye bunu borçlu." Todd içini çekti. "Haklısın. Peki. Ne yapabileceğime bir bakayım, belki birileriıiden bir iyilik isteyebilirim. Gerçi bu iş tamamen kayıt dışı ama..."

Bu görüşmenin ardından Jack Daisy'yi aradı, tam o sırada saatine göz attığında on biri geçtiğim fark etti. Genç kadın muhtemelen saat tam onda yatağa girmişti, fakat Jack bugün onun için yaptığı onca şeyden sonra en azından kısa bir sohbeti hak ettiğini düşündü.

"Alo." Daisy'nin sesi uykulu değildi, biraz yorgun geliyordu ama kesinlikle uykulu değildi.

"Yatmış miydin?"

"Henüz değil. Çok olaylı bir gece geçiriyorum." "Neden? Ne

oldu?" Jack birden dikkat kesildi.

"Bir saniyeliğine bile ona sırtımı dönemiyorum, anında bir şeyleri parçalıyor."

"O kim?"

"Köpek."

Köpek. Jack hafifçe iç çekti, rahatlamıştı. "Pek eğitimli bir köpek değil galiba?"

"Hiç eğitimli değil. Katil, hayır! Bırak onu! Kapamam lazım." Sesi telaşlıydı.

Daisy telefonu kaparken, "Hemen oraya geliyorum," diye seslendi Russo ancak sesini duyurup duyuramadığından emin değildi. Bunun yine de bir önemi yoktu. Arabasının anahtarlarım kaptı, ışıkları söndürdü ve kapıdan hızla çıktı.

Daisy bitap bir haldeydi. Annesi öğleden sonra saat üçte aramış ve yorgun bir sesle, "Jo ile birlikte köpeği senin evine getiriyoruz. En azından bahçende çıt var, orada diledi- ğince koşabilir, sen eve gelene kadar da yanında bekleriz," demişti.

"Aman Tanrım." Bu iyiye işaret değildi. "Ne yaptı?" "Bu küçük şeytan ne yapmadı ki? Onu durdurabilmek için evin içinde çılgınca koşturuyoruz. Neyse birkaç saat içinde görüşürüz."

Daisy beşi on geçe eve geldiğinde annesi ve teyzesi oturma odasında yığılıp kalmıştı, minik yavru ise Evelyn'ın ayaklarının arasında uyuyordu. Göbek üstü yatmış, arka ayaklarını geriye doğru upuzun uzatmıştı; ayı postundan halıya benzer görüntüsüyle öylesine sevimliydi ki Daisy'nin kalbi eridi.

"Merhaba tatlım," diye mırıldandı. Yavru göz kapaklarından birmi zorla kaldırdı, minik kuyruğunu salladı, sonra yeniden uykuya daldı.

Jo Teyze ayağa kalktı. "Çok şükür geldin. Sana iyi şanslar, bu küçük şeytanla şansa çok ihtiyacın olacak. Hadi Evelyn, ortalık sakinken hemen gidelim."

Evelyn yerinden doğruldu ve ayaklarının arasındaki yavruya pişmanlıkla baktı. "Mıley Park'ı aradık ve bir sorunu mu var acaba diye sorduk. Bize güldü ve yeni bir eve geldiği için heyecanlanmış olabileceğini söyledi, tabii bir Golden Retriever yavrusunun dört aylık

olana kadar yaramazlığa hiç durmadan devanı edeceğini de ekledi. Neyse, en azından uykusu gelince duruyor."

"İki ritimde yaşıyor," dedi Jo. "Ya çılgıncasına koşuyor ya da uyuyor. I Iepsi bu. Sana iyi eğlenceler. I ladi Evelyn."

"Sanırım Wal-Mart'a gidip bebek kapısı alacağız, böy- lece onu en azından bir odada tutabiliriz. Senin için de bir tane almamızı ister misin?"

"Ellerinde ne kadar varsa alalım," dedi Jo Teyze. "1 ladi Evelyn."

"Aman Tanrım, o kadar kötü mü gerçekten?" diye sordu Daisy endişeyle. Yavru derin uykudayken tam bir meleğe benziyordu.

"Evde yaşamaya alışkın görünüyor," dedi Evelyn. "Ama her iki saatte bir dışarı çıkması gerekiyor, bu düzen saat gibi işlemeli. Yoksa altına bez bağlaman gerek..."

"Tabii onu da parçalamazsa," diyerek kardeşinin sözünü tamamladı Jo Teyze. "Evelyn, hadi."

'Yumuşak oyuncaklarıyla oynamayı çok seviyor..."

"Her şeyle oynamayı seviyor, buna su kabı da dahil. Hvelyn, eğer gelmiyorsan sensiz gidiyorum. Her an uyanabilir."

Yavru köpek kafasını kaldırdı ve küçük pembe dilini çıkarıp esnedi. On saniye içerisinde annesi ve teyzesi çantalarını kapıp kapıdan çıkmıştı. Daisy ellerini beline koydu ve küçük tüy yumağına baktı. "Peki küçük bey, neler yaptın bakalım?"

Yavru gerinerek sırtüstü döndü. Daisy için o sıcak minik göbeği okşamamak imkânsızdı. Minik köpek onun bu hareketini bir davet olarak kabul etti ve Daisy'ıiin her yerini pembe dilinin yetişebildiği ölçüde yalamaya girişti. Daisy kucağına alıp ona sarıldı. Yavru yumuşak kocaman patileriyle öıice Daisy'niı kollarını ittirdi, sonra da kımıl- danmaya başladı, aşağı inmek istiyordu. Daisy onu yere bıraktı ve o anda yavru mutfağa doğru müthiş bir depar attı.

Tek istediği biraz su içmekti. Önce eğilip biraz içti, sonra aniden her iki ön patisiyle birden su kabının içine zıplayıp tüm suyu etrafa saçtı.

Daisy yerleri sildi - yavru bunun müthiş bir oyun olduğuna inanmıştı, beze saldırıp duruyordu - ardından yavrunun karnını doyurdu ve işini halletmesi için onu dışarı çıkardı. Köpekçik ayakları çimlere değer değmez çöme- lip çişini yaptı, sonra da çalılara saldırmaya başladı.

Daisy yaprakların zehirli olabileceğini veya yavrunun midesine dokunabileceğini düşünerek onu çalılıklardan uzaklaştırdı ve hortumu alıp köpek için aldığı çocuk havuzunu suyla doldurdu.

Havuzun kenarından atlayamayacak kadar küçük olduğundan Daisy içine girmesine yardım etti ve köpeğin beş santim yüksekliğindeki suyun içinde bir sağa bir sola koşturmasını, kayıp düşmesini hem o hem de kendisi sırılsıklam olana ve gülmekten karnına ağrılar girene kadar seyretti. Sonunda yavruyu havuzdan çıkardı, bir havluya sardı ve içeri götürdü, bu kadar hareketten sonra uyuyacağını umuyordu, böylece Daisy de yemek yiyebilirdi.

Oysa o yeniden su kabının içine daldı ve Daisy yerleri silerken bezi kovaladı. Sonra mutfak havlusunu kaptı ve kaçtı. Genç kadın onu tam yatağın altına girerken yakaladı ve çekip çıkardı. Havluyu ağzından alma girişimi yavru tarafından bir çekiştirme oyunu olarak algılanmaktaydı, bu yüzden havluyu kaptırmamak için varını yoğunu ortaya koyuyor ve bütün vücuduyla havluya abanırken bir yandan da bebekçe hırlıyordu.

Daisy küçük yumuşak bir oyuncak ördekle onun dikkatini dağıttı. Ufaklık ördeği kaptı, başının üstünden geriye fırlattı, sonra üzerine atladı ve koltuğun altına doğru, erişemeyeceği bir noktaya ittirdi. Ardından Daisy elleri ve dizlerinin üzerinde yere çömelip ördeği oradan çıkarınca- ya kadar yüksek sesle kesik kesik havladı. Ve ördek yemden eline geçtiğinde ilk yaptığı şey onu yeniden koltuğun altına göndermek oldu.

Daisy bu kez dikkatim çekmek için çiğneyebileceği plastik bir oyuncağı ortaya attı, bunun cazibesi ise sadece on dakika sürdü. Köpekcik göbeğinin üstüne uzandı, plastik oyuncağı ön patilerinin arasına sıkıştırıp hiddetle ve büyük bir konsantrasyonla dişlemeye girişti. Daisy fırsattan istifade ış giysilerinden kurtulup kendine bir sandviç yapmaya karar verdi. Ama tam o sırada içeriden bir şangırtı duyunca tekrar çıplak ayaklarla oturma odasına koştu, gördüğü manzara şuydu: Köpekcik bir şekilde televizyon kumandasını lambanın bulunduğu masanın üzerinden aşağı indirmiş kemiriyordu. Daisy kumandayı köpeğin cimden kurtardı ve hemen güvenli bir yere kaldırdı.

Minik yavru ayağındaki kırmızı ojelere bayılmıştı. Çıplak ayaklarına saldırdı. Sonra da Daisy'nin parmaklarını dişleri arasına alabilme hevesiyle ayaklarına atlamayı sürdürdü. Daisy biraz ürkmüştü, elleriyle onu uzaklaştırmaya çalıştı zira ufaklığın sivri bebek dişleri hayli can yakıyordu. Sonunda köpek parmaklarını teker teker - sanki her birinin tadına bakmak ister gibi - ağızına aldıktan sonra tatmin olup onu serbest bıraktı.

Nihayet uykusu gelmişti. Sağa sola koştururken koşunun tam ortasında göbek üstü yere yığıldı, derin bir iç çekti ve gözlerini kapattı.

"Senin için bayağı olaylı bir gündü değil mi küçük adam," diye mırıldandı Daisy. "Anneni, kardeşlerini özlüyor musun? Her zaman yanında seninle oynayacak birileri vardı değil mi? Ama şimdi yapayalnız kaldın."

Saat yediyi geçmişti ve Daisy açlıktan ölüyordu. Sandviçini sonunda hazırladı ve gözünü köpekten ayırmadan ayaküstü yedi. Uyurken çok tatlı ve kırılgan görünüyordu ama gözlerini açtığı anda yine fırtına gibi dört dönmeye başlayacaktı.

Ufaklık bir bebek gibi kayıtsız uyumayı sürdürüyordu. Daisy hızlıca bir duş almaya karar verdi, banyo kapısını açık bıraktı, böylece ufaklık uyanırsa içeri girebilirdi. Giysilerini çıkarıp yere bıraktı ve küvete girdi. Tam sabunlaıımıştı ki bir ses duydu, perdeyi araladığında bir yumak topunun ağzında külotuyla ok gibi koridora fırladığını gördü.

Daisy küvetten çıktı ve çırılçıplak bir halde ayaklan kayarak onu kovalamaya başladı. Ufaklık ağzında ganimetiyle koltuğun arkasına saklanmıştı. Daisy kanepeyi çekti ve kiilodunu köpeğin ağızmdan kurtardı. Elbette külot delik deşik olmuştu. Köpek kuyruğunu salladı.

"Seni küçük şeytan," dedi Daisy, köpeği kucağına alıp banyoya götürürken. Banyo kapısını ardından kapattı, böylece dışarı çıkamayacaktı. Giysilerini de köpeğin yeti- şemeyeceği bir yere, klozetin arkasındaki sifonun üzerine koydu ve tekrar küvete girdi. Daisy duş alırken ufaklığın yaptığı tek şey iki ayağını küvetin kenarına dayayıp bir yandan içine girmek için uğraşırken diğer yandan da sürekli havlamaktı.

Mutfağı silerken edindiği tecrübeden dolayı Daisy küvetten çıkıp kurulanmak yerine havlusuna küvetin içinde sarındı. Poposunun

üstünde oturan köpekçik bir melek gibi masum görünüyor olsa da Daisy'nin üzerindeki havluya büyük bir iştahla bakıyordu.

Küçük yüzünde o kadar mutlu bir ifade vardı ki Daisy dudaklarının hafif bir tebessümle kıvrılmış olduğuna yemin edebilirdi. Kara gözleri ve sürme çekilmiş gibi kara göz çizgisi, açık renk tüyleri ve uzun sarı kirpiklerinin arasında son derece egzotik görünüyordu. Çevresinde olup biten her şeye karşı o kadar meraklı ve heyecanlıydı ki kuyruğu son hızda çalışan bir metronom gibi hiç durmadan sallanıyordu.

"Küçük bir şeytansan da ne yapalım," dedi Daisy. "Sen benim küçük şeytammsın, kucağıma çıktığın anda sana âşık oldum ben." Köpekçik Daisy'nin yumuşak ve tatlı ses tonu karşısında kuyruğunu şimdi daha da hızlı sallıyordu.

"Senin için güzel bir isim düşünüyorum, kulağa hem dikkat çekici hem de sert gelen bir şey. Biliyorsun, beni koruman gerekiyor. Sana 'Yakala onları Yumak' diye seslendiğimde hırsızların bundan korkacağını hiç sanmıyorum. Brutus'e ne dersin?"

Köpekçik esnedi.

"Haklısın, sen Brutus değilsin. Bu isim için fazla sevimlisin. Peki ya Şeytan nasıl?" Bir süre köpeğin yüzüne baktıktan sonra bu fikirden de vazgeçti. "Hayır, bunu sevmedim, çünkü biliyorum ki büyüdüğün zaman çok tatlı bir köpek olacaksın."

Daisy bütün öğleden sonra köpek için isim bulmaya uğraştı: Conan, Dük, King, Rambo, Rocky, Samson, Thor, Kıırt. Hiçbiri ona yakışmıyordu. Giilcn yüzüne baktığında ona hiçbir maço ismi yakıştıramıyordu.

Su kabında su bırakmamayı öğrenmişti Daısy, yoksa o kaptaki su anında etrafa saçılıyordu. Köpek su kabına gittiğinde içine azıcık su koydu. Onu bitirdikten sonra vazgeçene kadar azar azar biraz daha ekledi. Ama yine de kabın dibinde biraz su kalmıştı ve kaçınılmaz olarak ufaklık yine su kabının içine basarak suyu yere saçmayı başardı. O akşam Daisy tam yedi kez yerden suları silmek zorunda kaldı ve elbette yavru her defasında elindeki beze çılgınca saldırıldı.

O kadar akıllıydı ki Daisy ona hayran kalmıştı: O tek öğleden sonra ve akşam içinde dışarı çıkmak istediğinde arka kapıya gitmesi gerektiğini öğrenmişti. Sonunda yorulmuşa benziyordu. Daisy onu, gece kendini

yalnız hissedip de ağlamasın diye yatak odasının bir köşesine yerleştirdiği köpek yatağına götürdü. Gece dışarı çıkmasın diye odanın kapısını kapattı, köpeğin yanma yumuşak bir oyuncak ördek koydu ve yorgun bir halde kendisi de yatağına uzandı. Işığı kapattıktan sadece iki saniye sonra köpek mızmızlanmaya başladı.

On beş dakika direndikten sonra Daisy ona daha fazla karşı koyamadı ve onu yanına, kendi yatağına aldı. Köpek mutluluktan çıldırmıştı, yatağın içinde hopluyor, örtüyü çekiştiriyor ve Daisy'nin yüzünü yalıyordu. Telefon çaldığında onu yeni yeni sakinleştirmeyi başarmıştı genç kadın. Arayan Jack'ti. Daisy onunla konuşurken ufaklık da yatağın ayakucuna koyduğu sabahlığı bulmuş, kolunu ısırıp çekiştirmeye girişmişti. "Katil, hayır! Bırak onu!" diye bağırdı Daisy ve "Kapamam lazım" diyerek telefonu kapattığı gibi yatağın ayakucuna uzandı ve köpeği tam sırtüstü aşağıya düşmek üzereyken yakaladı.

Daha beş dakika geçmemişti ki kapı çaldı. Daisy telaştan nefes nefese kalmış bir halde yataktan kalktı, köpeği kucakladı ve kapıya gitti. Onu yanında götürmek yapılabilecek en güvenli şey gibi görünüyordu. Anahtar deliğinden baktığında Jack'in kapının önünde sabırsızca beklediğini gördü. Işığı yaktı ve tek eliyle kilidi açıp Jack'i içeri aldı.

Jack içeri adımını atarken bir anda donup kaldı, bakışları köpeğe kilitlenmişti. "Ama bu küçücük bir yavru." Bunu büyük bir şaşkınlıkla söylemesi ilginçti zira Daisy ona telefonda bir köpek aldığım zaten söylemişti.

"Olamaz!" dedi Daisy şoke olmuş gibi yaparak. "O kadın beni kandırmış."

"Bu bir Golden Retriever yavrusu."

Daisy yavruya iyice sarılarak, "Ne olmuş?" dedi.

Jack dikkatlice kapıyı kapatıp kilitledi, sonra kafasını tekrar tekrar kapıya vurmaya başladı.

"Nesi var köpeğimin?" diye sordu Daisy.

Jack biraz gergin bir ses tonuyla, "Ana fikir seni koruyacak bir köpek almandı," dedi.

"Büyüyecek ne de olsa," dedi Daisy. "Patilerinin iriliğine baksana. Kocaman olacak."

"Ama yine de bir Golden Retriever olacak."

“Ne olur ki? Bence çok güzel bir köpek.”

“Evet öyle. Çok güzel bir köpek. Ama aynı zamanda Goldenler o kadar dost canlısı olurlar ki asla koruma yapamazlar. Herkesi dostları zannederler ve sadece onları okşamak için orada olduklarına inanırlar. Biri gelecek olursa sadece sana haber vermek için havlayabilir, hepsi o kadar.”

“Önemi yok. Tam bana göre bir köpek o.” Köpeğin kafasının tepesini öptü. Köpekcik ise aşağı inmek ıçm kıvranıyordu zira yeni geleni keşfetmek istiyordu.

Jack içini çekti ve uzanıp bu küçük yaratığı kocaman ellerinin arasına aldı. Yavru Jack’in ulaşabildiği her noktasını delice yalamaya girişti. “Adı Katil oldu, öyle mi?”

“Hayır, bir sürü isim deniyorum. Ama hiçbiri ona uymuyor sanki.”

“Eğer Katil gibi isimler deniyorsan uymaz tabii. Golden’lara genellikle Lucky ya da Yumakkafa gibi isimler verilir.” Yavruyu burun buruna gelecekleri şekilde havaya kaldırdı. “Peki Midas nasıl? Ya da Riley? Ya da...”

“Midas!” dedi Daisy, bir Jack’e bir yavruya bakıyordu ışıl ışıl gözlerle. “Mükemmel bir isim.” Jack’in boynuna atladı ve öpebilmek için parmak ucunda yükseldi, ancak adına henüz kavuşmuş olan Midas daha hızlı davrandı ve araya girip Daisy’ıin dudaklarını yaladı. Daisy tükürdü ve dudaklarını sildi. “Teşekkürler ufaklık ama kesinlikle bu adam kadar güzel öpemiyorsun.”

“Teşekkürler,” dedi Jack. Midas’ı uygun bir mesafede tutarak eğildi ve iki sevgilinin dudakları birleşti. Ve kenetlendi. Öpücük derinleşti. İkisi de yine içten içe erimeye başlamıştı.

“Gece burada kalmamın bir mahsuru var mı?” diye mırıldandı Jack dudaklarını Daisy’nin boynuna doğru kaydırırken.

“Çok isterim,” dedi Daisy ve birden kocaman bir esneme tüm yüzüne yayıldı.

Jack o anda kahkahayı bastı. ‘Yalancı. Sen ayakta uyuyorsun.”

Daisy utanmıştı. “Dün çok aktif bir gün ve gece geçirdim.” Bakışlarını Midas’a çevirdi. “Ve tabii bu gece de. Bir dakika bile gözümü üzerinden ayırmaya gelmiyor.”

“Peki burada kalsam ve sadece uytısak?”

Daisy şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. “Neden böyle bir şey isteyesiıı ki?”

“Senin güvende olduğundan emin olmak için.”

“Bence bu güvenlik meselesini fazla abartıyorsun.” “Belki öyle, belki de değil. Bugün başkan aradı ve bir otomobil plakasını soruşturmamı istedi benden, otomobilin Doktor Bennett’in muayenehanesinin önündeki yangın musluğunun önüne park edildiğini söyledi. Bil bakalım plaka kime ait çıktı?”

“Kime?”

“Sana.”

“Bana mı?” dedi Daisy şaşkınlıkla. “Ben hayatta yangın musluğunun önüne park etmem!”

Jack Midas’ı yere bırakırken hafifçe gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm. Peki başkanın senin plaka numaram araştırmasının sebebinin ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?”

Daisy başını yavaşça iki yana salladı.

“Eğer senin arabanı görmüş olsaydı zaten tanır ve sana ait olduğunu bilirdi. O halde arabayı bir başkası görmüş ve numarayı ona bildirip kontrol etmesini istemiş olmalı. İşte bu beni biraz endişelendiriyor. Işıı iyi yanı taşınmış olman, böylece kayıtta görünen adresin doğru çıkmayacak.” Daisy yutkundu. “Aman Tanrım, onu tamamen unuttum! Adliyeye uğrayıp yeni adresimi...”

“Hayır, yeni adresini bildirmeyeceksin,” dedi Jack katı bir şekilde. “En azından ben neler döndüğünü öğrenene kadar.”

“Neden doğrudan Temple’a sormuyorsun?”

“Çünkü bütün bu olup bitenler beni çok huzursuz ediyor. Ortada şüpheli bir durum olmadığına ikna olana kadar yeni adresini kimseye vermeni istemiyorum. Ailene de söyle, kimseye vermesinler.”

“İyi ama biri nerede oturduğumu öğrenmek isterse tek yapması gereken beni işten eve dönerken takip etmek...” “Bugünden itibaren o konuyla ben ilgileneceğim. Seni

işten eve ben bırakacağım ve kimsenin bizi takip etmediğinden emin olacağım.”

Daisy Jack’in yüzünde belirmiş olan kararlı ifadeye baktı ve onun bu konuda son derece ciddi olduğunu fark etti. İlk kez omurgasından

aşağıya bir ürperti yayıldı. Jack gerçekten endişeliydi ve bu onun da endişelenmesine neden olmuştu.

Midas mutfağa koşturdu, Daisy içeriden suyun şapırtısını duydu, köpek yine su kabının içine zıplamıştı. "Ben mutfağın yerlerini silerken sen de köpeği arka bahçeye çı- karsana," dedi iç çekerek. "Sonra da hep beraber yatarız."

"Onunla birlikte mi?"

"O bir bebek. Bütün gece ağlamasını istemezsin değil mi?"

"Benim ağlamamdan iyidir," diye mırıldandı Jack, fakat sonra Daisy'nin dediğini yerine getirerek Midas'ı dışarı çıkardı, beş dakika sonra ise kucağında uyuklayan yavruyla geri döndü.

"Sanırım tam tuvaletinin ortasında uyudu," diye söylendi Jack.

Daisy iç çekti. "Bu durumda nerede isterse orada yatmasına izin vereceğim. Ancak gece boyunca her iki saatte bir onu dışarı çıkaracağız."

"Ne yapacağız?" diye sordu Jack kulaklarına inanımmışçasına.

"Dedim ya, o daha bir bebek. Bebekler tutamaz ki."

"Görünüşe göre bu gece harika bir gece olacak."

On Dokuz

Eğer sarışın kadın Nolan'm verdiği adreste yaşıyorsa, Gleıın Sykes onu henüz görmemişti. İki yaşlıca kadın gelip gitmişti ama sarışın görünürde yoktu. Bu tip bir mahallede fark edilmeden bir evi gözetlemek zor işti çünkü buradaki yaşlı insanlar evlerinin verandasında oturup gelip geçen herkesi seyrediyorlardı.

Telefon rehberim açıp Miıor ismine baktı. Tek bir Minör vardı ve karşısında da başkanın verdiği adres yazılıydı, o halde sarışın burada oturuyor olmalıydı. Belki bir iş gezisine falan gitmişti. Sykes hem endişeliydi hem de rahatlamıştı. Rahatlamıştı çünkü peşinde oldukları kadın belli ki onların hiç farkına varmamıştı... Ve endişeliydi çünkü geçen gün haberlerde bir avcının ormanda bir erkek cesedi bulduğu duyurulmuştu - kahrolası avcılar işleri hep bozuyorlardı - ve eğer Mitchell'ın fotoğrafı gazetede yayımlanırsa kadın onu cumartesi gecesi görmüş olduğunu hatırlayabilirdi.

Başkan da ilginç bir şekilde bütün bu olanlardan sarsılmıştı, haliyle bu durum da Sykes'ı endişelendiriyordu. Kimse soğukkanlılığını kaybetmezse her şeyi halletmek mümkün olurdu ama başkan soğukkanlılığını az da olsa kaybediyor gibiydi. Bu yüzden Nolan'ı arayıp Minör adlı kadının ortalıkta görünmediğini söylemek konusunda isteksizdi. Hem başkanın endişelerini körüklemek istemiyor, hem de olayın kontrolünü kaybetmeyi arzulamıyordu. O kadını bulması ve sorunu ortadan kaldırması gerekiyordu, böylcce olayın açık kalan ucu da kapanmış olur, başkan da rahat bir nefes alıp işe odaklanırdı. Yeni bir sevkiyat daha geliyordu, Rus kızları... Ve Sykes onlar gelmeden önce tüm işlerin hallolmasını istiyordu. Bu gelecek olan partiden büyük para kazanmayı planlıyorlardı. Zira kızlardan biri sadece on üç yaşında ve bir bebek gibi güzeldi.

Hava kararınca fark edilmesi zorlaşacağından arabasıyla Minor'ların evinin önünden birkaç kez geçti, ancak bej rengi Ford hâlâ görünürde yoktu. En sonunda Buffalo Club'a gitmek aklına geldi. Şu Minör bebeği

partileri seviyordu, akşamları yaşlı kadınlarla evde oturmayı değil! Onu orada bulacağından emin bir şekilde otomobilini Madison County'ye sürdü.

Ama park yerini kolaçan ettiğinde bej Ford'un orada olmadığını gördü. Pazartesi akşamları buranın trafiği hafta sonuna nazaran daha azdı. O yüzden gözden kaçırmış olması imkânsızdı. Kadın ya çoktan bir adamla birlikte buradan ayrılıp onun evine gitmişti ya da başka bir kulübe.

Tamam, görünüşe bakılırsa, onu bulmanın en iyi yolu işyerini gözetlemekti. Nerede çalıştığını bulmak Hillsbo- ro gibi küçük bir yerde hiç de zor olmayacaktı. Kahretsin, başkan pekâlâ onu tanıyor olabilirdi. Durup düşününce kadının adını ve adresini verirken başkanın sesinin garip bir şekilde durgun çıktığını anımsadı, belki de gerçekten onu tanıyordu ve vicdanı harekete geçiyordu.

Sykes kadını bu gece bulamamıştı ama onun yarın nerede olacağından kesinlikle emindi: işyerinde. Eve gidip ıyı bir uyku çekmenin daha iyi olacağını düşündü. Sabah olduğunda başkanı arar ve ona kadını tanıyıp tanımadığını sorardı. Eğer tanıyorsa nerede çalıştığını da öğrenebilirdi. O kadın klas görünümlü bir bebekti, belki de başkanın hoşlandığı bir kadındı. Sykes öyle olmamasını umdu. Başkan çoktan yeterince ürkekleşmişti zaten, Sykes'm oyun arkadaşlarından birini ortadan kaldıracağını düşünmesi ise işleri sadece daha da beter hale getirirdi.

Ama yarın her şey çözülecekti. *Salı* hayli yoğun bir gün olacaktı.

Daisy ve Jack her iki saatte bir Midas'ı dışarı çıkarma görevini sıraya koymuşlardı. Köpekçik küçük bir izci gibi her seferinde yapması gerekene itaat ediyordu. Ama 11e yazık ki eve girdiği her seferinde oyun zamanının geldiğini sanıyordu ve yeniden kıvrılıp uykuya dalması için yarını saat gibi bir sürenin geçmesi gerekiyordu.

"Tıpkı yeni doğmuş bir bebeğe sahip olmak gibi," dedi Jack sabahın yedisinde masada oturmuş ikinci kahvesini içerken. Sakalları uzamış, gözlerinin altındaysa mor halkalar belirmişti. Daisy'de elbette sakaldan iz yoktu ama gözleri Jack'inkilerle aynı durumdaydı.

Daisy ağzında oyuncak ördek olduğu halde dört patisini birden hava

dikmiş sırtüstü yerde yatmakta olan Midas'a baktı. "Tek bir farkla, yeni doğmuş bebeklerin peşinden koşmak zorunda kalmazsın," dedi. "Genelde koyduğun yerde kalırlar."

"Ona bir top alacağım. Onu kovalarken iyice yorulur, böylece daha sık ve daha uzun uyur."

Yorgunluğuna rağmen Daisy Jack'e gözleri parıldayarak baktı. Köpeğe oyuncak alması çok hoştu. Dün gece her konuda fazlasıyla yardımseverdi, dahası gece yanında kalmaya da gönüllü olmuştu. Onunla sevişmek kesinlikle çok hoşuna giderdi ama işin içinde cinsellik olmadan yatıp birlikte uyumak da... Harikaydı. Üstelik Midas sanki yeri orasıymış gibi tombul gövdesiyle ikisinin arasına girdiği halde uyurken birbirlerine sarılmayı bile başarmışlardı.

"Evine seni koruyacak bir köpek yerine *hoş geldiniz* diyen bir paspas aldığına göre," dedi Jack yerde yatan yavruya bakarak. "Bu plaka numarası konusunda endişelenecek bir şey olmadığından emin olana kadar çok dikkatli olmanı istiyorum. Kontrol etmem gereken birkaç şey var. O zamana kadar seıii işe ben götürüp getireceğim, geceleri de burada kalacağım."

"Peki," dedi Daisy şaşkınlıkla. Sözleri sanki kısa süreliğine yanma taşmıyormuş gibi bir durum yaratıyordu. Yine de onu asıl şaşırtan şey bu durumdan çok mutlu olmasıydı. Bir koca bulmak için dışarıda aranıyor olması gerekiyordu, fakat artık bu konuda birkaç gün öncesinde olduğu kadar istekli değildi. Elbette birkaç gün öncesine kadar bir sevgilisi yoktu ve onun gecenin bir yarısı yavru köpeği tuvaletini yapması için güçlü kollarının arasına alıp dışarı taşıyışını seyretmemişti. Bunu hatırlamak bile içinin erimesine yetiyordu.

Jack onun tipi olmayabilirdi ama artık bunu önemsemiyordu.

"Belediye meclisi bu akşam toplanıyor," dedi Jack. "Bu durumda seni işten eve bırakırım, ardından eve gidip duş alıp üstümü değiştiririm ve toplantı bittikten sonra yine buraya gelirim."

"Akşam yemeğine bekleyeyim mi?" diye sordu Daisy, sanki bunu hep yapıyorlarmış gibi.

"Hayır, sen ye, beni bekleme. Tabii fırsat bulabilirsen." Alaycı bir ifadeyle Midas'a baktı, sonra onun çenesini okşamaya başladı. Köpekçik kendinden geçmişti, hâlâ ayakları havada sırtüstü yatıyordu.

Bıı konuyu düşünürken Daisy annesini aradı ve yavru köpeğe bakıcılık yapmaya hâlâ gönüllü olup olmadığını sordu.

"Oraya gelirim," dedi Evelyn. "Bana göre çitlerle çevrili bir arka bahçe hazine gibi bir şey. Sekiz buçuk gibi orada olurum, böylece işe gitmeden önce hazırlanmak için sana da zaman kalır."

Bu işi halletmenin rahatlığıyla telefonu kapatan Daisy'nin içini bu kez annesine Jack'in onu neden işe bırakacağını açıklama endişesi sardı. Jack'in neden yanında olduğu konusunu açıklamaya gelince aşk hayatı hakkında kimseye açıklama yapmak zorunda değildi - 11e de olsa otuz dört yaşında bir kadındı.

"Gitmen gerek," dedi Jack'e. "Annem buraya geliyor."

Jack alaycı gülüşünü saklamaya çalışır gibiydi. "Eğer bana kahvaltı hazırlarsan saat sekize kadar buradan gitmiş olurum. Eve gidecek, tıraş olacak, üstümü değiştirecek ve seni kütüphaneye bırakmak üzere tekrar buraya geleceğim."

"Anlaştık," dedi Daisy hemen. "Bir kâase mısır gevreği hazırlamak o kadar da vakit almaz."

"Kurabiye," diye yalvardı Jack.

Daisy bezgin bir şekilde fırını çalıştırdı.

"Ve yumurta ile salam."

Daisy onun kendisi için yaptıklarını düşününce ona kahvaltı hazırlamayı çok da önemsemedi. Kendisi için fazla yemek pişirmediği halde sırf alışkanlıktan gerekli bütün malzemeleri evde bulundurduğu için Jack şanslıydı. Sadece tek kişinin oturabildiği bir masanın olduğu bu evde sabahları mısır gevreği akşamları ise bir sandviç çok daha pratikti Daisy için.

Salamı kızartma tavasına koydu ve cam kapağını kapattı, yeni ocağına yağ sıçramasını istemiyordu. Sonra unu, sıvı yağı, sütü çıkardı vc kurabiye hamurunu hazırlamaya başladı.

Jack şaşkınlıkla onu seyrediyordu. "Hazır karışım kullanacaksın sanmıştım."

"Ondan evde yok."

"Gerçekten evde kurabiye nasıl yapılır biliyor musun?" "Elbette biliyorum." Yeni kurabiye tepsisini dolaptan çıkardı ve içini yapışmayan pişirme spreyi ile kapladı. Hamurun hepsini birden

oklavayla açmak yerine annesinin öğrettiği yöntemi kullandı: Hamurdan bir parça koparıp avcunda yuvarlayarak top haline getirdi, sonra da avuçları arasında düzleştirip tepsiye koydu.

"Bessie Teyzem de böyle yapardı," dedi Jack şaşkın bir halde. "Kesim aleti kullanmak yerine eliyle koparıp şekillendirdiği için buna sıkıştırılmış kurabiye derdi."

"Kurabiye kalıpları hammevlatları içindir." Daisy kendisi, annesi ve teyzesinin yiyeceği kadar kurabiye hazırlamıştı, fakat Jack'in iki kişinin toplamı kadar yiyebileceğini fark etti. Fırın hâlâ ısınıyordu, o sırada salama göz attı.

Jack yerinden kalktı ve kendine bir fincan kahve daha koydu, tezgâhın üzerinde duran Huntsville gazetesini alıp tekrar masanın başına geçti. Daisy, Midas yüzünden bir önceki günün gazetesine bakma fırsatı bulamamıştı ancak kütüphaneye gittiğinde istediği gazeteyi okuyabilirdi.

Fırın gereken ısıya ulaştığında Daisy kurabiyeleleri firma yerleştirdi ve yumurtaları çıkarmak için buzdolabına yöneldi. Tanı o sırada gazetenin ilk sayfasında yer alan bir fotoğraf gözüne takıldı. Adanı tanıdık geliyordu ama kim olduğunu çıkaramamıştı.

"Bu kim?" Kaşlarını hafifçe çatarak fotoğrafı işaret etti. Jack haberin başlığını okudu. "Adı Chad Mitchcll'mış. Bir avcı pazar sabahı ormanda cesedini bulmuş."

"Onu tanıyorum," dedi Daisy.

Jack gazeteyi masaya koydu ve ona keskin bir bakış attı. "Nereden?"

"Bilmiyorum. Tanı olarak hatırlayamıyorum." Yumurtaları dolaptan çıkardı. "Nasıl istersin çırpılmış mı, çırpılmamış mı?"

"Çırpılmış."

Bir kâseye dört yumurta kırdı, biraz süt ekledi ve bir çatalla bu karışımı çırptı. "Masayı hazırlar mısın lütfen." Jack ayağa kalktı ve tabaklarla çatalları bulana kadar dolap kapaklarıyla çekmeceleri açıp kapadı. O sırada Daisy pişmekte olan salamları son kez çevirirken tavaya boş gözlerle bakıyordu.

"Ah, hatırladım," dedi birden.

"Kütüphaneden mi tanıyorsun?"

"Hayır, Btıffalo Club'da görmüştüm. İlk gece oradaydı, benimle dans

etmeye çalışmıştı, bana bir kola ısmarlamak istedi ama o *yanıma* gelene kadar kavga çıktı."

Jack tabakları masaya koydu ve tüm dikkatini Daisy'ye verdi. "Onu bir tek o zaman mı gördün?"

Daisy hafızasındaki bir görüntüyü hatırlamak ister gibi başını yukarı dikti. "Sanmıyorum."

"Bu ne demek şimdi?"

"Emin değilim," dedi Daisy düşünceli bir halde. "Sanırını cumartesi gecesi içeri girmeden hemen önce onu kulübün park yerinde yine gördüm. Yanında iki adam vardı, sonra üçüncü bir adam arabadan inip onların yanına geldi. Kulüpten çıkarken sarhoş gibi görünmüyordu ama adamların yanındayken kendinde geçti, adamlar da onu bir pikabın arkasına yerleştirip götürdüler."

Jack kızgın bir şekilde ensesini kaşıdı. ' Tanrım..." diye mırıldandı.

Daisy yüzü biraz beyazlaşmış halde ona baktı. "Sence onu canlı gören son kişi ben miyim?"

"Bence sen onun öldürülüşünü gören kişisin," dedi Jack sert bir şekilde.

"Ama... Silah sesi gibi bir şey duymadım..." Sesi titredi ve dolaba yaslandı.

Jack gazetedeki habere tekrar bakarak yazılanları gözden geçirdi. "Adam bıçaklanmış," dedi.

Daisy yutkundu, yüzü şimdi bembeyaz olmuştu. Jack ona doğru bir hamle yaptı ama Daisy kendini birdenbire topladı ve kadınların yüzyıllardır üzgün olduklarında yaptıkları şeyi yaptı: Normal şeylerle kendini meşgul etmeye girişti. Bir parça kâğıt havlu kopardı ve tabağın içine serdi, sonra salamları tavadan çıkarıp yağının siizülmesi için kâğıt havlunun üzerine dizdi.

Boşalan tavayı ocaktan aldıktan sonra daha küçük bir tava çıkarıp içine sprey yağ sıktı ve altını iyice açıp çırpılmış yumurtaları içine döktü. Fırındaki kurabiyelere baktı ve buzdolabından tereyağı ile reçeli çıkarıp masaya koydu.

Jack etrafına bakındı. "Telsiz telefon kullanmak istemiyorum, kablolu olanından var mı?"

"Yatak odasında."

Jack yatak odasına gitti. Daisy yumurtayı karıştırarak ve rengi giderek koyulaşan kurabiyeleri kontrol ederek kendini oyalıyordu. Bir dakika sonra Jack mutfağa geri geldi ve "Tanıdığım birileri bazı şeyleri kontrol ediyor ama korkarım adamlardan biri park yerinde seni gördü ve arabanın plaka numarasını aldı," dedi.

Daisy yumurtayı daha sert karıştırmaya başladı. "Sonra da başkam arayıp plaka numaramı ona sordu."

"Ama burada ufak bir sorun var," dedi Jack.

"Nedir?"

"Başkan numaranın kime ait olduğunu sorarken bana yalan söyledi. Yalana başvurduğuna göre o da bu olaya dahil olabilir." Duraksadı. "Büyük ihtimalle o da bu işin içinde."

"Ne yapacağız?"

"Kimsenin seni bulamaması için gerekli tedbirleri çoktan aldım. Taşındığını kimseye söyleme... Annen ve teyzene de bu konuda kimseye bilgi vermemelerini tembihle... Aslına bakarsan anneni hemen şimdi ara ve buraya gelirken kimsenin onu takip etmediğinden emin olsun."

Daisyjack'e hayretle baktı. "Burada annemden bahsediyoruz, James Bond'dan değil!"

"O zaman annene söyle direksiyon başına teyzen geçsin. O kadının Bond'u bile sollayacağından eminim." Sonunda Daisy'nin annesini arayan kişi Jack oldu, ona sakin bir sesle neler yapması gerektiğini anlattı. Daisy kahvaltıya konsantre olmuştu, şu anda dikkatini verebileceği tek şey buydu. "Bir şey daha," dediğini duydu Jack'in annesine. "Telefonunuzun arama kayıtları görünüyor mu?
O zaman o kayıtları hemen silin. Daisy'nin numarasının orada görünmesini istemiyorum."

"Gidip ifade vermem gerekiyor," dedi Daisy Jack telefonu kapatırken. "Değil mı?"

"Hiç vakit kaybetmeden." Jack telefonu yeniden eline aldı ve tekrar arama tuşuna bastı. Daisy'nin annesinin sesini duyar duymaz, "Daisy bugün işe gitmeyecek," dedi. "Şeyi arar mısınız..."

Daisy'ye dönüp baktı ve cevap hemen geldi: "Kendra'yı."
"Kendra'yı arar mısınız? Bugün işlerle o ilgilensin. Bir bahane uydurun Daisy için. Dışı ağrıyor deyin mesela." Telefonu kapattı ve Daisy'ye

dönüp şöyle dedi: “Eğer bu adam sen ifade vermeden ya da bu fotoğraftan adaım tespit etmeden önce sana ulaşmaya çalışıyorsa, yapılacak
eıı iyi şey bir an önce ifade vermen... Böylece seni ele geçirmekle ilgili hiçbir kazancı olamaz.”

“İfade vermek için hayatta olmam gerek değil mi?” üaisy bunu söylerken sesinin sağlam çıkmasından gurur duydu. Çırpılmış yumurtayı bir tabağa aldı, güzelce kızarmış kurabiyeleri fırından çıkarıp bir sepete yerleştirdi ve hepsini masanın üzerine koydu.

“Öyle olacaksın zaten,” dedi Jack. “Sana söz veriyorum.”

Yirmi

Sykes daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı: O güneşli salı sabahında Temple Nolan'ı evinden aradı. Sarışın her nerede çalışıyorsa öğrenip en kısa zamanda oraya giderek mümkünse hemen duruma müdahale edecekti, ya da işten çıkana kadar bekleyip onu evine kadar takip edecekti. Bu durumda uzun bir gün onu bekliyordu, fakat o sabırlı bir adamdı.

Temple telefonu üçüncü çalışında açtı, sesi uykunun etkisiyle biraz kısıktı. "Alo."

"Benim."

"Sykes!" Temple anında uyanmıştı. "Tanrı aşkına, beni neden buradan arıyorsun?"

"Minör adlı kadın bana verdiğin adrese dün gece hiç uğramadı. Orada yaşadığından emin misin?"

"Eminim. Tüm hayatı boyunca o adreste yaşadı." Sykes'a göre bu cevap bir duruma açıklık getiriyordu: Başkan bu kadını kesinlikle şahsen tanıyordu.

"O zaman dün gece başka bir yerde kaldı. Belki de bir erkek arkadaşı vardır."

"Daisy Minor'un mu? Hiç sanmam," dedi Temple. "Hey, eğer Buffalo Club'a takılıyorsa Rahibe Teresa değildir."

"Sanırım," dedi Temple tereddütle. "Saçlarını da sarıya boyatmış. Kahretsin!"

"İyi haber şu ki neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yok gibi görünüyor."

"O zaman belki de plandan vazgeçebiliriz..."

"Hayır." Sykes kararlıydı. "O bizim için yarım kalmış bir iş. Rusların nakliyesi yakında yapılacak, şu Minör adlı kadının işleri berbat etmeyeceğinden emin olabilir misin? Phillips'in bu kadar çok para kaybetmekten hoşlanacağını sanmıyorum. Biliyorsun, Ruslar bizim herhangi bir nakli- yemizden üç kat daha değerli."

"Kahretsin."

Onayı alan Sykes, “Peki bu kadın nerede çalışıyor?” diye sordu. “Eğer yapabilirsem onu bu sabah veya öğlen yakalayabilirim. Eğer yapamazsam akşam iş çıkışında takip eder o zaman ele geçiririm.”

“O kahrolası kadın bir kütüphaneci,” dedi Temple. “Kütüphaneci mi?”

“Hillsboro Halk Kütüphanesi’nde yönetici. Belediye binasının hemen yanındaki binada çalışıyor. Kütüphaneyi sabah saat dokuzda açıyor, öğlene kadar da sanırım orada tek başına çalışıyor. Ama onu orada yakalayamazsın. Belediye binasına çok fazla insan girip çıkıyor, ayrıca polis merkezi de hemen orada, dahası kütüphanenin park yeri her iki binadan da görülüyor.”

“Öğle arasında onu takip ederim, şansım olacak mı bir bakarım. Merak etme. Öyle ya da böyle bugün onu hallederim.”

İki adam telefonu kapattıkları sırada yatak odasındaki Jennifer Nolan telefonun diline yavaşça bastı ve ahizeyi usulca yerine bıraktı. Temple’ın telefon konuşmalarını yıllardır dinliyordu. Bu bir türlü vazgeçemediği hastalıklı bir takıntıydı. Şimdiye kadar onun, saymayı çoktan bıraktığı pek çok farklı kadınla randevulaştığına tanık olmuştu. Ama hâlâ bu tür konuşmaları her duyuşunda içinde bir parçası daha ölüyordu. Yıllardır kendine olan saygısını kaybetmemek adına cesaretini toplayıp ondan boşanmayı düşünüyordu, fakat alkol ve başka adamların yardımıyla olan biteni görmezden gelmek daha kolaydı. Bazen o kadar fazla içiyordu ki birlikte olduğu adamların kocasını bir şekilde üzeceğine inanmak istiyordu, ancak bu umudu da kocası ondan borçlu olduğu adamlarla yatmasını istemeye başladığından beri eriyip gitmişti.

Elton Phillips de onlardan biriydi, o zamandan bu yana Jcnnifer kocasından tam anlamıyla nefret eder olmuştu. Bu müthiş nefret içini bir asit gibi kemiriyordu. Elton Phillips’in nasıl bir adam olduğunu kocası gayet iyi biliyordu, biliyor olmalıydı, yine de onu bu adama yolluyordu. Phillips’in yatak odasında çağlıklar atmış, ağlamış, yalvarmış, sonunda sadece olup bitene dayanmaya çalışmıştı ve tek yapabildiği oradan sağ çıkmak için dua etmek olmuştu - ki bir süre sonra ölmek için dua eder hale gelmişti.

Ama Phillips’in onu öldürmek gibi bir niyeti yoktu. Temple’ın

karısını kontrol altında tutacağından emindi, kadının polislere gidip her şeyi anlatacak hali yoktu. Jen- nifer çocuklarının başına neler geldiğini ve babalarının bu olayda nasıl bir rol oynadığım öğrenmelerini asla istemezdi. Jason ve Paige zaten alkol yüzünden ona zor dayanır olmuşlardı, bir de diğer adamları öğrenirlerse ona tamamen sırtlarını dönerlerdi, genç kadın sözünden çıkarsa Templc'ın çocukların bunu öğrenmesini sağlayacağından emindi.

Acaba Temple, Phillips'in tecavüzünden sonra geçirdiği iyileşme sürecinin ardından isteyerek seks yapmadığını fark etmiş miydi? Artık buna zorla katlanır olmuştu, ancak öncesinde yeterince alkol alırsa yapabiliyordu. Temple bu zevki ondan almış, bunu onun için artık kirli bir işe dönüştürmüştü. Jennifer'ın artık hayatta çocuklarından başka hiçbir şeyi kalmamıştı.

Ve az önce Temple... Ondan kurtulup Jason ve Paige ile hayatına devam etmesi için aradığı fırsatı vermişti genç kadına.

Duyduğu her şeyi hatırlamaya çalıştı. Temple adama adıyla hitap etmişti, Lykes gibi bir şeydi. Hayır, Sykes'tı. Ve Rusların nakliyesiyle ilgili bir şeyler konuşmuşlardı, fakat bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Temple'm ülkeye kaçak göçmen sokmak gibi bir işe karıştığını düşünmüyordu çünkü ülkenin güçlenmesi için başka ülkelerden göçlerin durdurulması gerektiği konusunda fikirlerini her daim yüksek sesle dillendirirdi. Yine de Jennifer'ın bildiği tek bir şey vardı: Eğer işin içinde Elton Phillips varsa kesinlikte bu pis bir işti.

Peki ya Daisy Minör meselesi? Jeıınifer doğru duyduğundan emindi. Daisy'nin yarım kalmış bir iş olduğundan ve bu işi halletmekten bahsetmişlerdi. Jennifer bunun ne demek olduğunu biliyordu, ama yine de Daisy'nin Temple ile nasıl olup ilişkilendiği konusu hiçbir şey ifade etmiyordu. Temple her zaman göz alıcı kadınlara giderdi, kuralları bilen ve ona asla sorun çıkarmayan kadınlara. Ama duyduklarına bakılırsa Daisy hayli ciddi bir sorun çıkarmıştı. Bu Sykes denen adam onu *Yakalayacağını* söylemişti. *Bu* onu öldüreceği anlamına geliyor olabilirdi.

Birilerine bu duyduklarını anlatmalıydı. Ama kime? Polis en mantıklı seçenekti ancak onu ne kadar ciddiye alırlardı acaba? Belediye başkanı kütüphaneciyi öldürmeyi planlıyor... Dahası Rusları kaçırıyor... Emin misiniz? Çok inandırıcı!

En azından Daisy'yi uyarması gerekiyordu. Jennifer yatağın yanındaki telefona uzandı ama ahizeyi kaldırmadan önce durdu. Eğer o Terrıple'ın telefonlarını dinliyorsa Temple da onunkileri dinliyor olabilirdi.

Öğlene kadar vakti vardı; Sykes Daisy'yi yakalamayı o zaman deneyecekti.

Kimi aramalıydı? Jackson County Şerif Dcpartmam'nı mı? Huntsville'deki FBI bürosunu mu? Yoksa göçmenlik bürosunu mu? Şerif departmanı olmaz, diye düşündü, Temple'ın inşa ettiği bu birimler arasındaki ağ onları birbirine fazla yakın kılıyordu. Temple 1 Iuntsville'de de çok vakit geçiriyordu, acaba oradaki FBI ile de yakın ilişkiler içinde olabilir miydi? Kesinlikle hayır. Yine de yapacağı son şey onu hafife almak olurdu, şu anda elinde tek bir fırsat vardı: Ondan kurtulmak. Ve çocuklarının annelerine karşı duydukları son sevgi kırıntılarım kurtarabilmek için bu tek şansıydı.

Düşünmeye çalıştı, bu uzun zamandır yapmaktan kaçındığı bir şeydi. Yardım veya tavsiye için arayabileceği bir arkadaşı yoktu. Anne babası Florıda'ya taşınmıştı ve tek erkek kardeşi de yıllardır onunla konuşmuyordu, hatta ona ait bir telefon numarası olduğunu bile sanmıyordu genç kadın. Jennifer ne zamandır bu kadar izole bir yaşantı sürüyordu?

Bir şey yapmak zorundaydı, bu sadece kütüphaneye kadar gidip Daisy'yi uyarmak olsa bile işe yarardı. Bu kadarına bile gerek yoktu. Temple evden çıkana kadar bekleyip sonra telefonla Daisy'yi arayıp uyarabilirdi. Bu kısa vadede iyi bir çözümdü, fakat kocasını ve Elton Phillips'i tamamen durdurmak için başka bir yol bulmalıydı.

Evelyn yaptığı işi bırakıp hemen giyindi ve doğruca kızının yanına gitti. Daisy'nin evine girer girmez bakışlarıyla Jack'i olduğu yere mıhladı ve "Neler oluyor?" dedi. "Neden takip edilmediğimden emin olacakmışım buraya
gelirken? Daisy'nin taşındığını niye kimseye söylemememiz gerekiyor
ve neden telefonumdaki arama kayıtlarını silmem gerekiyor?"

"Muhtemelen bir cinayete şahit oldu," diye cevap verdi Jack tabağını lavaboya götürürken.

“Aman Tanrım,” dedi Evelyn zayıf bir sesle ve Jack’in > kalktığı sandalyeye çöküverdi. Midas coşkulu bir karşılamayla bacaklarına sürtününce istemsizce eğilip köpeği sevdi.

“Ceset Madison County’de bulunmuş, bu yüzden Daisy’yi ifade vermesi için Huntsville’e götürüyorum. Beni endişelendiren şeyse birinin onun plaka numarasını almış olması ve onu araştırmaya başlaması. Demek ki biri onu bulmaya çalışıyor. Aşırı tepki veriyor olabilirim ancak bu konu açıklığa kavuşana kadar onu saklı tutmayı sürdüreceğim.”

“Benim kızımdan bahsediyorsun. Kesinlikle aşırı tepki vermiyorsun. Onu güvende tutabilmek için ne gerekiyorsa yap, beni duydun mu?”

“Evet efendim. Bu arada siz de ailenizdeki herkesi biri- leri gelip Daisy hakkında sorular sorarsa cevaplamamaları konusunda uyarın. Kimseye hiçbir bilgi vermeyin, belediye başkamna bile. O da bu işin içinde olabilir.”

“Aman Tanrım,” dedi Evelyn tekrar. “Temple Nolan mır

“Bana arabanın plakasını soran kişi oydu.”

“Bunun mutlaka iyi bir açıklaması vardır...”

“Böyle bir ihtimale dayanarak Daisy’nin hayatını riske atabilir misiniz?”

“Elbette hayır.”

Onlar konuşurlarken Daisy de büyük bir titizlik içinde mutfağı temizliyordu, tek kaşını düşünceli bir şekilde kaldırmıştı. “Eğer Başkan Nolan da bu işin içindeyse o zaman

hepimizi tamyordur: Annemi, Jo teyzeyi, Beth’i, beni. Ve amaç beni ele geçirmekse onların da hiçbiri güvende değildir. Zira onları korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı bilir.” Dönüp Jack’e baktı. “Hepsini koruyabilir misin?” diye sordu. “Sadece Beth’i de değil, Nathan’ı, oğlanları...” Jackbir an tereddüt etti, sonra gerçeği söyledi. “Bir süre için evet. Ama sonra maddi sıkıntılar baş gösterecek. Memurlar sonsuza kadar onları koruma görevini sürdüremeyecek. ”

“Yani eğer polisteki fotoğraflardan bu üç adamdan birim tespit edemezsem ya da cinayeti çözüp katilin bir başkası olduğunu bulurlarsa, bu koruma işi daha uzun vadeli olacak demektir.”

Jack gözlerini Dâisy'niıkilerdcn ayırmadan başını onaylar şekilde salladı. Daisy keşke böyle doğru bir tahmin yapmasaydım, diye düşündü ama bu sonuca varacak kadar zeki ve eğitimliydi.

"Daha fazla endişelenme, zaten elimizde uğraşmamız gereken yeterince bela var. Bu işi adım adını çözeceğiz. Sen gidip ifadeni vereceksin, üç adamın eşgalini anlatacaksın ve ondan sonrasıyla biz ilgileneceğiz."

"Pekâlâ, ama şu an için ailemin korunmasını istiyorum, buradan uzaklaştırılmalarını istiyorum." Evelyn'e döndü. "Smokies'de bir hafta sonu geçirmeye ne dersin? Sen, Joe Teyze, Beth ve onun bütün ailesi."

"Bütün bunlar olurken seni yalnız bırakamam," dedi Evelyn öfkeli bir şekilde.

"Gidersen daha güvende olacağım," dedi Daisy sarsılmaz bir mantık ortaya koyarak.

Evelyn aklın yolunu izlemekle çocuğu için burada olmasını söyleyen annelik içgüdüsü arasında kararsız kaldı.

"Birincisi," diye devam etti Daisy sözlerine. "Polis yedi kişi yerine tek bir kişi olursa çok daha kolay koruma sağ-
Iayacaktır. İkincisi siz güvende olursanız benim de aklım dağılmaz, hata yapma ihtimalim azalır."

"Daisy haklı," dedi Jack bu tartışmaya ağırlığını koyarak. "Eşyalarınızı toplayın ve bir an önce kasabadan ayrılın. Gidene kadar size koruma sağlayacak birkaç memur ayarlarım, Beth'in ailesi için de Huntsville departmanını devreye sokarım."

"Peki ya köpek ne olacak?" Evelyn sandalyelerden birinin ayağını kemirmekte olan Midas'a baktı. "Ona kim bakacak?"

Daisy köpeği izlemeyi sürdürdü, sonra onun üzerine atıldı. "Midas, hayır, hayır," dedi onu kucağına alarak. Mi- das heyecanlı bir şekilde kuyruğunu sallıyor ve onu yalıyordu. "Görünüşe bakılırsa bu dönemde çalışmayacağım, ona ben bakabilirim."

"Midas ha?" dedi Evelyn, sesinin tonundan isteksiz de olsa kızını Jack'e emanet etmeyi kabul ettiği anlaşılıyordu.

Daisy birdenbire gözlerinde beliren yaşları saklamak için bir bezle burnunu sildi. "Adını Jack koydu. Ya bu olacaktı ya da Yumakkafa."

Jack ortam fazla duygusallaşmadan araya girdi. "Hanımlar, yapmanız

gereken birçok hazırlık var. Ben birkaç telefon edeceğim Bayan Minör, ardından iki polis memuru sizi evinizde bekleyecek."

"Tanrım," dedi Evelyn telefona hamle yaparak. "Jo'yu da uyarsam iyi olur."

Evelyn otuz saniye sonra kapıdan çıkmak üzereyken, "Beth'i de arayın çantasını hazırlamaya başlasın," dedi Jack. "Acaba Nathan işe gitmiş midir?"

"Hayır, o gece vardiyasında çalışıyor."

"Güzel. Şimdi Huntsville'i arayıp onlar için de koruma ayarlayacağım. Eğer işyerinde sorun çıkarsa bana haber verin gerekeni yapayım."

Evelyn verandanın basamaklarını inerken başını sallıyordu. Birden durdu ve Jack'e döndü: "Bilmeni istediğim tek bir şey var."

"Nedir?" diye sordu Jack merakla, kadının gözlerini kısması karşısında gardım almıştı.

"Benden çok iyi bir kayınvalide olur. Ama eğer kızıma bir şey olursa, şunu aklından sakın çıkarma, benden bundan katbekat daha iyi bir düşman olur."

"Evet efendim," dedi Jack, kadının ne demek istediğini çok iyi anlamıştı.

Daisy annesinin arkasından şaşırmış bir şekilde bakakaldı. "Az önce seni tehdit etti," dedi inanmaz bir halde. "Evet, hayli sıkı bir tehditti."

"Şey... Şu kayınvalide meselesi..."

"Bunu daha sonra konuşuruz. Git ve hazırlan." Eliyle çenesini sıvazladı. "Jiletini ödünç alabilir miyim? Eve traş olmaya gidip seni yalnız bırakmak istemiyorum."

Jack yatak odasında telefonla konuşurken Daisy hazırlandı. Bu sırada banyo kapısından odaya doğru eğilip onun neler konuştuğunu duymaya çalıştı ama konuşulanları pek anlayamadı. Sonunda vazgeçti ve kendine odaklanıp aynadaki yansımasına baktı, bunların hiçbiri gerçek değilmiş gibi geliyordu. O, Daisy Minör, sıradan bir kızdı, bütün hayatını bu küçük kasabada geçirmiş bir kütüphaneciydi. Onun gibi insanlar başlarına böyle şeylerin geleceğini hiç beklemezlerdi. Bir koca avlama işine girişmişti ama şimdi bir başkası için av haline gelmişti. Av mevsimi işte şimdi başlamıştı.

Jack banyoya girdi. “Tamamdır, ailenle ilgili her şey ayarlandı. Memurlar annenin ve Beth’in evinde nöbet tutacaklar. Önümüzdeki birkaç saat onlara ulaşman mümkün olmayacak.”

“Güzel.” Daisy öne doğru uzanıp rujunu sürdü, sonra geriye doğru bir adım attı. “Banyo artık şenindir. Jilet orta çekmecede.”

Jack banyoya gelmiş ve tam o sırada ayakkabı bağcıklarını çiğnemekle meşgul olan Midas’a baktı. “Giderken onu içine koyabileceğimiz bir taşıma çantası var mı?”

“Hayır ama sorun değil,” dedi Daisy eğilip köpeği kucağına alırken. “Onu da yanımıza alırız.”

Temple taze sıkılmış portakal suyu ve krem peynirli ba- geldan oluşan kahvaltısını bitirmiş oyalanıyordu. Genellikle evden sekiz buçukta çıkardı ama saat sekiz kırk beş olmasına rağmen hâlâ evdeydi. Evin hizmetçisi ve aşçısı Patricia mutfaktan çıkmış ortalığı toplamak için yatak odalarına geçmişti.

Jennifer bir şey yememişti, zaten pek kahvaltı etmezdi çünkü sabahları midesi bir önceki gün içtiği içkiler yüzünden berbat halde olurdu. Bu sabah ise midesindeki bulantının sebebi gerilmiş sinirleriydi. Sessizce oturdu ve kahvesini içti, içinden kahveye bir parça viski karıştırmak geçiyordu ama bunu yapmadı. Çünkü o eklenen bir parça iki olacak, sonrasındaysa kahveyi bir yana bırakıp içkiye geçiş yapacaktı. Elleri titriyordu, titremeyi durdurmak için kahve kupasının çevresinde ellerini kenetledi, içinden Temple’m bir an önce gitmesi için dua ediyordu çünkü daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Temple onunla konuşmadı, fakat zaten pek konuşmazdı. Aynı evde yaşıyorlardı ama hayatları neredeyse tamamen ayrıydı. Başkanın eşinin de katılması gereken sosyal ortamlar olduğunda bile artık ona haber vermiyor, nereye gittiğini ne zaman döneceğini ya da gününün nasıl geçtiğini dahi ona anlatmıyordu. Çocuklardan biri aradığında da ona söylemiyordu, oysa Jennifer onun çocuklarla düzenli olarak konuştuğunu biliyordu. Onu işyerinden arıyor olmalıydılar zira evden hiç aramıyorlardı.

Belki de onları çoktan kaybettiğini, bunu düzeltmenin artık mümkün olmayacağını düşündü ve içinde yükselen acı yüklü bulantıyı

yutkunarak bastırdı. Minik bebekleri... Artık büyümüşlerdi ama bir anne bebeklerini her zaman hatırlardı.

Çocukları ise ondan utanıyorlardı. Onunla konuşmak, onun çevresinde olmak istemiyorlardı. Buna Temple sebep olmuştu, fakat şüphesiz kendisinin de katkısı büyüktü. Gerçeklerle yüzleşmek yerine kurtuluşu içki şişelerinde aramıştı: Sevdiği adam onu sevmiyordu, hiç sevmem işti ve asla sevmeyecekti. Jcnnifer onun sadece amaçlarına ulaşmakta kullandığı bir araçtı. Boşanma süreci ne kadar çirkinleşecek olursa olsun - söz konusu Temple olunca boşanmanın çok çirkinleşcceğindcn emindi - bunu göze alıp çocuklarım yanma alarak onu terk etmesi gerekirdi, en azından o zaman gururunu kurtarmış olurdu ve çocukları onu şimdiki gibi hor görmezlerdi.

Jeıınifer saate baktı. Dokuza beş vardı. Neden hâlâ gitmemişti?

Telefonun sesiyle yerinden sıçradı. Temple hemen ayağa kalktı ve telsiz telefonu açıp konuşarak çalışma odasına gitti, kapıyı da ardından kapattı.

Demek bu yüzden dışarı çıkmamıştı, bir telefon bekliyordu.

Jennifer titreyen elleriyle kahvesini aldı ve üst kattaki yatak odasına çıktı, kapıyı ardından kapatıp kilitledi. Pat- rıcia çoktan yatağı düzeltmiş, odayı toplamıştı. Jennifer yatağın kenarına oturdu ve telefona baktı. Ahizeyi şimdi kaldırırsa Temple klik sesini duyardı. Onu dinlediği zamanlarda her zaman telefonu onunla aynı anda açmaya ve karşı taraf hiçbir ses duymasın diye ahizenin ağzını eliyle kapamaya dikkat ederdi.

Kalbi deli gibi çarpıyordu. Ahizeyi kaldırdı ve sanki başka bir yeri arıyormuş gibi tuşlara basmaya başladı. Ahizeyi daha kulağına dayamamıştı ki Temple aşağıdan bağırdı: "Kahretsin Jennifer! Şu anda telefondayım."

"N-ne?" diye kekeledi sözü ağzında geveliyortnuş gibi. Belki de sabahtan içmeye başladığını düşünürdü. "A-afedersin ben sadece şeyi arayacaktım..."

"Umrumda değil. Çık hattan."

Jennifer telefonun öbür ucunda bir kıkırdama duydu, sonra da kanını donduran ve tüm tüylerini korkudan diken diken eden derin bir kahkaha sesi. Elton Phillips.

“Affedersin,” dedi tekrar ve eliyle ahizenin ağız kısmını sıkıca örtüp telefonu kapamış gibi yaptı.

“Aptal kaltak,” diye söylendi Temple. “Kusura bakma.”

“Önemli değil,” dedi Phillips ve tekrar kahkaha attı. “Onunla aklı için evlenmedin.”

“İşte bu doğru. Eğer öyle olsaydı ne boktan şansım var diye yanardım, çünkü onda akıldan eser yok.”

“Ama kafasında ampul yanmayan tek kişinin o olduğundan şüphelenmeye başlıyorum. Son zamanlarda sen de çok fazla hata yaptın.”

“Biliyorum. Bunun için özür dilerim Bay Phillips. Sykes her şeyi kontrol altına aldı.”

“Bunu göreceğiz. Rus kızlar yarın sabah burada olacaklar ve Bay Sykes’m bu sevkiyatı büyük bir dikkatle yakından takip etmesini istiyorum. Eğer şu kütüphaneci meselesini yarma kadar halletmezse çok mutsuz olacağım.”

Geç de olsa Jennifer’ın akima konuşmayı telesekretere kaydetmek geldi. Telefonun üzerindeki tuşları gözden geçirdi, doğru tuşun hangisi olduğunu bulmaya çalıştı. Çal, sil, durdur tuşlarının yanında olması gerekirdi. Ve işte oradaydı: Konuşmayı kaydet. Küçük kırmızı düğmeye basarken herhangi bir bip sesi çıkmaması için dua etti.

“Onu öğle tatili için kütüphaneden çıktığında yakalayacak ya da akşamüstü eve dönüşte. Ve kız ortadan kaybolacak. Sykes bir işe şahsen el attığında asla bir sorun çıkmaz.”

“Gerçekten mi? O zaman neden MitchcU’ın bedeni bu kadar çabuk bulundu?”

“O işi Sykes lıalletmemişti. Park yerinde onları gören kişinin kim olduğunu bulmak için tekrar kulübe dönmüştü. Cesedi ortadan kaldıranlar diğer ikisiydi.”

“Bu da Bay Sykcs’ıı hanesine yazılacak bir hata.” “Evet.”

“O zaman bu onun son şansı. Senin de.”

Phillips telefonu aniden kapatınca Jeıınifer bir an için bekledi. Neden Temple hâlâ kapamamıştı? Parmağı dilin üzerinde hazır bekliyordu. Acaba Temple şüphelenmiş miydi? Karşıdan gelecek klik sesini duymak için mi bekliyordu? Sırtından soğuk terler boşandı.

Sonunda hat kapandı ve o klik sesiyle aynı anda Jenıii- fer ahizeyi yerine koydu. Oturduğu yerden odanın öbür ucuna fırlayıp kapının kilidini açtı, sonra banyoya koşup diş fırçasına diş macunu sıkıp suyu açtı, tüm gücüyle dişlerini fırçalamaya başladı. Oysa Temple asla onun yatak odasına gelmezdi, boşuna panik yapıyordu...

Tam o anda banyonun kapısı açıldı, gelen Temple'dı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Jennifer yerinden sıçradı ve küçük bir çığlık atınca macunun köpükleri lavaboya saçıldı. O kadar titriyordu ki dengesini kaybetti ve geriye doğru sendeleyip klozete çarptı, düşmeden sifon tankına tutunup yerinden doğruldu, ardından klozet kapağının üzerine oturdu.

Temple onu tiksintiyle seyretti. "Tanrı aşkına, daha kahvaltı bile etmedin ve şimdiden içmeye mi başladın?"

Jennifer titreyen elleriyle ağzındaki diş macununu sildi ve hiçbir şey söylemedi. Sarhoş olduğunu düşünmesine izin verdi, böylcsi daha güvenliydi.

"Kimi arıyordun?"

Saçlarını gösterirken diş fırçası yanlışlıkla saçlarına takıldı. "Saçlarımı yaptırmam lazım."

"Şaka yapmıyorum. Bir dahaki sefere telefonu kaldırıp numarayı çevirmeden önce benim hatta olmadığımdan emin ol." Jennifer'ın cevabım beklemedi, arkasını dönüp gitti. Jennifer başını lavaboya dayadı, kalp atışlarını yavaşlatmak için yavaş yavaş nefes alıp verdi. Kalp atışları normale döndüğünde yerinden doğruldu, yüzünü yıkadı, ağzını çalkaladı ve saçlarına bulaşan diş macununu temizledi.

Telesekreterin kayıt düğmesini kapatmamıştı, bu yüzden tekrar yatak odasına döndü. Temple çıkarken kapıyı açık bıraktığından önce gidip kapıyı kapattı, ardından tekrar telefonun yanına gidip kaydı durdurdu.

Bu küçük kaset altın değerindeydi. Ama bununla nc yapacaktı? Kime götürebilirdi? Temple sık sık yeni polis şefi Russo'nun *adamı* olduğunu söylüyordu. Demek ki Russo Temple için çantada keklikti. Eski şef Reason emekli olduğunda Nolan buna çok sevinmişti çünkü Reason çok uzun zamandır bu görevdeydi ve burnunu pek çok meseleye sokmuştu, çok fazla sır biliyordu. Russo'nun gerçekten Temple'ın düşündüğü kadar kör olup olmadığını ise zaman gösterecekti. Fakat Jennifer bunu

test etme riskini göze alamazdı. Bu iş çok önemliydi ve hata yapmamalıydı.

Yarım saat daha odasında oturdu ve Temple'ıı gidip gitmediğine bakmak için aşağı indi. Çalışma odasında değildi, garajı kontrol etti, arabası da yerinde yoktu.

Sonunda! Temple'm çalışma masasına geçti ve rehberden kütüphanenin numarasına bakıp numarayı tıışladı. "Hillsboro Halk Kütüphanesi."

Jennifer derin bir nefes aldı ve soğukkanlı bir sesle, "Daisy Minör ile görüşebilir miyim lütfen, ben Jennifer Nolan," dedi.

"Üzgünüm ama Daisy bugün işe gelmeyecek. Ben Keııdra Owens, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Aman Tanrım, şimdi ne olacaktı? "Evinde mi? Kendisine oradan ulaşabilir miyim?"

"Şey, bilemiyorum. Annesi dişinin ağrıdığını söyledi. Muhtemelen dişçiye gitmiştir."

"Hangi dişçiye gittiğini biliyor musunuz?" Jennifer kontrolünü kaybetmekte olduğunu hissetti. Sert bir içkiye ihtiyacı vardı. Hayır. I layır içkiye ihtiyacı yoktu, tüm dikkatini bu işe vermeliydi.

"Hayır, bilmiyorum."

"Kahretsin, bu çok önemli bir dunım! Düşün! Onunla hemen konuşmam lazım, biri onu öldürmeye kalkışacak."

"Affedersiniz efendim? Ne dediniz?"

"Ne dediğimi duydun!" Jennifer ahizeyi öyle sıkı tutuyordu ki eklemleri beyazlaşmıştı. "Onu bulmalısın! Kocamın Sykes adlı bir adamla telefonda konuştuğunu duydum, adam onu öldüreceğini söylüyordu, tabii ben onu uyarıp engel olamazsam."

"Belki polisi arasanız daha iyi olur..."

Jennifer telefonu çarparak kapattı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Şimdi ne olacaktı? *Dişçiler.* Hillsboro'da kaç tane dişçi vardı? Sayıca azdı ama ya kadın Fort Payıie veya Scottsboro'daki bir dişçiye gittiyse?

Ilayır, bir dakika. Daisy'nin annesini arayıp hangi dişçiye gittiğini öğrenebilirdi.

Rehberden numarayı buldu, fakat telefon çalıyor olsa da kimse cevap vermiyordu.

Jennifer sarı sayfaları açtı ve *Dişçiler* başlığı altındaki numaraları aramaya başladı. Bu işi burada bırakamazdı. Hayatında pek çok şeyde başarısız olmuştu ancak bu meselede başarısız olamazdı.

Yirmi Bir

"Devlet binalarına köpeklerin girmesi yasak, sadece görev köpeklerini alıyorlar." Jack 1 Iuntsville yolunda ilerlerken bu sözleri beşinci kez tekrarlıyordu.

Daisy omzunun üzerinden arka koltukta battaniyesinin üzerinde uyumakta olan Midas'a baktı. "Eğer park yerindeki olayla ilgili ifademi istiyorlarsa onu da içeri alacak- ar.

Daisy Midas'ın mama kabını, mamasını ve yedek suyu arabaya yerleştirirken, Jack bu konu üzerinde onunla bir hayli tartışmıştı. Genç kadın ufaklığın boynuna tasma takarken de aynı sözleri sarf etmişti. Tabii arka koltuğa battaniye serip oyuncak ördeği ve plastik çiğneme oyuncağıyla birlikte yavruyu üzerine oturttuğunda da. Bayan Miıor ön koltuğa geçip emniyet kemerini takarken de tartışmayı sürdürmüş, en sonunda susup tek kelime dahi etmeden direksiyonun başına geçmişti Russo.

Daisy'ye kalırsa Midas konusu çoktan kapanmıştı. Bir insanı öldürmeye niyetlenen biri bir köpeği öldürmede asla tereddüt etmezdi. Midas onun koruması altındaydı, onu evde yalnız, çaresiz ve korumasız halde bırakamazdı.

"O geceyi düşünüp duruyorum," dedi boş gözlerle dağlan seyrederken. "Kulüpten çıktıklarında yüzlerini gördüm çünkü kulübün ışıklı panosu ortamı aydınlatıyordu. Mitchell'ı aralarına almış iki adam vardı. Uçiincüsü ise park yerinde bekliyordu. O sırada otoparka bir araba girdi ve farları üçünü birden aydınlattı ve hepsinin yüzünü gördüm çünkü hepsi dönüp o arabaya baktı. I Iiçbirini tanımıyorum ama cşgallerini tarif edebilirim."

"Detayları zihninde iyice belirle ve onları aklında tut." Jack uzanıp onun elini tuttu. "Her şey yoluna girecek." "Biliyorum," dedi Daisy gülümsemeye çalışarak. "Anneme söz verdin."

Madison County Araştırma ve Devriye merkezinin bulunduğu binanın önüne geldiklerinde saat dokuz buçuktu. 60'lı yıllara özgü iki

katlı bir binaydı, alt kısmı sarı tuğlalardan, tepesi ise çakıllı betondan oluşuyordu. Pencereleri dar ve dikeydi. Binanın girişindeki tabelada Adli Tıp Binası yazıyordu. Adlı tıp departmanı da bu bina içinde yer alıyordu.

"Ah," dedi Daisy. "Bunun burada olduğunu tahmin etmeliydim."

Jack şaşırmıştı. "Neden?"

Daisy arka tarafı işaret ederek, "Çünkü az önce bir Krıspy Kreme donat dükkânının önünden geçtik," dedi.

"Bana bir iyilik yap," dedi Jack. "İçeride onlara bundan söz etme."

Jack cep telefonunu cebine koydu ve Daisy köpeği arabadan çıkarıp küçük çimenlik alana götürürken Mıdas'ın ıvır zıvırım toparladı. Midas itaatkâr bir şekilde işini gördü, Daisy ona *aferin* dedi ve küçük köpek doğru bir iş yaptığını biliyormuş gibi poposunu sallayarak genç kadının ayaklarına dolandı. Ama tasmasını sevmiyordu, o yüzden onu ağzına almıştı. Her birkaç adımda bir durup ondan kurtulmaya çalışıyordu. Sonunda Daisy dayanamadı ve onu bebek gibi kucağına aldı. Rahatlayan Midas sahibinin çenesini yaladı.

Nihayet binanın içine adımlarını attıklarında bir kadın polis, "Köpeği içeri sokamazsınız," dedi.

Daisy hemen dışarı çıktı ve orada beklemeye başladı. Takip edilmediklerinden emiıı olsa da onu orada, dışarıda yanlız bırakmak istemeyen Jack görevli memura, "Lütfen Dedektif Morrison'a Şef Russo'nun yanında tanıkla birlikte geldiğini haber verir misiniz," dedi ve hemen Daisy'nin yanına gitti.

Yaz sıcağı etrafı kavurmaya başlamıştı, dahası havadaki nem oranı o kadar yüksekti ki hava sanki yoğunlaşmış ve ağırlaşmıştı. Daisy yine de ışığa ihtiyacı varmış gibi yüzünü güneşe dönmüştü. Dedektif Morrison soru soran gözlerle yanlarına gelene kadar tek kelime etmeden beklediler. "Memur Sasnett yanınızda köpeğinizi de getirdiğinizi söyledi..." diyen dedektif minik yavruyu gördü ve yüzündeki şaşkın ifade yerini sırıtışa bıraktı. "Bu bir köpek değil ki. Bu bir tüy yumağı."

|ack ona elini uzattı. "Ben Jack Rıısso, I lillsboro polis şefi. Bu da Daisy Minör, size bahsettiğim tanık. Nereye giderse gitsin o tüy yumağını da yanında götürmek isti-

yi

yor.

Dedektif Morrison Jack'in elini sıktı ve "Memen döneceğim," diyerek yarılarından ayrıldı. Beş dakika sonra ise içeri girmelerini sağladı ve Jack, Daisy, Midas ile birlikte ofisine geçti.

Daisy dedektife cumartesi gecesi neler gördüğünü anlatırken Midas bir melek gibi sakin bir şekilde kucağında oturuyordu. Ortadaki adamın bir hafta önce kendisini Mitchell diye tanıtan adam olduğundan kesinlikle emindi ve evet gazetede fotoğrafını gördüğü adam da MitchelPın ta kendisiydi. Daisy adamın o gece üzerinde olan giysileri tarif etti, hatırladığı kadarıyla üzerinde kot pantolon, bot ve kovboy tarzı açık renkli bir tişört vardı. Dedektif Mor- rison olay yeri fotoğraflarını sessizce Jack'e uzattı. Cesedin üzerindeki giysiler toprağa gömülü olarak bulunduğundan kirlenmişti ama bunlar Daisy'nin tarif ettiği giysilerdi. Demek ki Mitchell, Daisy'nin Buffalo Club'ın park yerinde onu gördüğü geceden sonra üzerini değiştirme fırsatı bulamamıştı. Bu da Mitchell'ın o gece öldürüldüğü ihtimalini güçlendiriyordu.

"Fotoğrafları görmek istiyor musun?" diye sordu Jack Daisy'ye.

Daisy başını iki yana sallayınca Jack fotoğrafları Dedektif Morrison'a geri uzattı.

O sırada telefonu çalan Jack ekrandaki numaraya baktı ve "Merkezden arıyorlar, dışarıda konuşsam iyi olur," dedi.

Koridora çıktığında hızla telefonu açtı. "Russo."

"Şef, ben Marvin." Tony Marvin gündüz masasının sorumlu memuruydu. Sesi tedirgin geliyordu, sanki onu arayıp aramama konusunda ikilemde kalmıştı. "Kcıid- ra Owens az önce kütüphaneden aradı. Jeıınıfer Nolan, başkanın karısı arayıp Bayan Minör ile konuşmak istemiş. Kendra orada olmadığını söyleyince de çok sinirlenmiş. Bayan Minor'ıın hayatının tehlikede olduğunu, başkanı Sykes adlı bir adamla telefonla konuşurken duyduğunu belirtmiş. Owens, Bayan Nolan'ıı başkan ve Sykes'ın Bayan Minor'u öldürmeyi planladığından emin olduğunu ifade etti. Bu sabah bize Bayan Minor'un annesi ve teyzesinin korunması yönünde emir verdiğiniz için bunu bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Jack'in ensesindeki tüm tüyler diken diken olmuştu. "Çok doğru

düşünmüşsün Tony. Görünüşe bakılırsa başkanın başı fena halde belada. Hemen Bayan Nolan'ı evinden aldırıp merkeze getirin ve ifadesini alın." Sonra durdu, biraz düşündü ve ekledi: "Onu orada tutun. Sorgu odalarından birine alm ve orada tutun."

"Bayan Nolan'ı mı şef?"

"Onun hayatı da tehlikede olabilir."

"Yani sizce *bu* Bayan Nolan'ın sabah sabah şişenin dibini gördüğü anlamına gelmiyor mu?"

"Keşke öyle olsaydı. Hemen bir memuru Nolan'ların evine gönder."

"Peki efendim," dedi memur. "Ah bir de... Başkan bunu duyduğunda ne yapmamı istiyorsunuz?" Toııy *eğer duyarsa* değil *duyduğunda* demişti zira küçük kasabalarda terlere yer yoktu.

"Oyala onu. Geri püskürt. Sanki kadın çok sarhoşmuş ve söylediklerinin tek bir kelimesine bile inanmıyormuş- sun gibi konuş. Karısının ifadesini alana kadar Nolan'ı korkutup kaçırmak istemiyorum."

"Tamam şef."

"Ve bu konuyla ilgili hiçbir şeyi telsiz üzerinden konuşma, sadece telefonla bağlantı kur. Bu bize biraz zaman kazandıracaktır."

Jack telefonu kapadı ve hemen Todd'ıı aradı. Son durum hakkında onu lıemerı bilgilendirdikten sonra, "Jeıı- ıiifer Nolan'm ifadesi başkanın telefon kayıtlarına bakmak için ihtiyacımız olan mahkeme kararını almamız için geçerli bir sebep oluşturacak," dedi. "Eğer arama kayıtlarına ulaşamadıysan bunu artık yasal yollardan yapabiliriz. Bayan Nolan bize bir isim de verdi: Sykes."

"İşi yasal yollardan halletmek her zaman daha iyidir," dedi Todd kısaca.

"Daha önce bu konuda meraklı ve tedirgindim. Ama artık durum değişti." Artık işin içinde *gerçekten bir suç* olduğunu biliyordu. Artık her şey kitabına göre yapılmalıydı. Kişisel bir mesele olduğunda kuralları biraz esnetmeyi - hatta kimi zaman hiçe saymayı - önemsemezdi ancak artık bu olay kişisel bir mesele olmaktan çıkmıştı. Bu olayın atlanan teknik prosedürler yüzünden mahkemede çöpe atılmasını istemiyordu.

"Sykes hakkında neler bulabileceğime bir bakarım. Tek bir trafik cezası bile yediyse onu hemen bulurum."

Jack dedektifin ofisine geri döndü ve neler olduğunu onlara anlattı. Dedektif Morrison hızla not aldı, pek çok solak gibi sol elini bileğinden bükerek kullanıyordu. “Eğer belediye başkanınızın Clıad Mitchell ile bir bağlantısı varsa arkadaşları konusunda pek seçici davranmıyor demektir. Zira Mitchell pislik herifin tekiydi; onu polise karşı gelmekten, uyuşturucu madde bulundurmaktan, tecavüze yeltenmekten, hırsızlıktan, haneye tecavüzden defalarca tutukladık. Geçen sene onu randevulaştığı bir kadına tecavüzden yakaladık ama savcı suçu belgeleyecek yeterli delil sunamadı. Yani hiçbir zaman uzun vadeli hapis yatmadı, altı ay bir yerde, bir yıl başka yerde, o kadar.”

“Hangi uyuşturucu maddeleri bulunduruyordu,” diye sordu Jack. “Ne amaçla kullanılan uyuşturuculardı?” Morrison dosyayı karıştırdı: “Çoğunlukla esrar. Biraz kokain. Ayrıca rohypnol, clonazepaın, GHB.”

“Tecavüz için gerekli tüm uyuşturucular onda varmış.”

“Başkan Nolan’m bu olaylarla nasıl bir bağlantısı var acaba?” diye sordu Daisy. “Mitchell’ın yanında gördüğüm üç adam arasında yoktu, fakat bir şekilde bu olaya dahil oldu.”

“Tahminimce o üç adamdan biri Sykes’tı ve Sykes karanlık görünen bir meselede başkan ile birlikte çalışıyor.” “Bu en akla yatkın senaryo,” dedi Morrison ayağa kalkarak. “Bayan Minör, onları kısa bir an için ama net bir

şekilde gördüğünüzü söylemiştiniz. Çok vaktinizi alacak ama sizden dosyalarımızdaki sabıkalıların fotoğraflarına bakmanızı isteyeceğim, belki onlar arasında bu adamları tespit edebilirsiniz. Yine de olasılıklar üzerinden gitmeyin, emin olduğunuzda söyleyin lütfen, çünkü emin olmazsanız savunma avukatı davayı yırtıp atar.”

O ana dek masum bir melek gibi Daisy’nin kucağında oturan Midas, genç kadın dedektifin peşinden gitmek için ayağa kalkınca artık biraz keşif yapmanın zamanı geldiğine karar verdi ve onun kucağından inmek ıçiıı çırpınmaya başladı. Daisy onu yere bıraktığı anda Midas dedektifin ayakkabı bağcıklarına saldırdı. “Çabuk! Ördeği nerede?” dedi Daisy bağcıkları kurtarmaya çalışırken ama bu hiç kolay değildi çünkü Dedektif Morrison bir yandan ayakkabılarını kaçırırken diğer yandan kahkahalar atmaya başlamıştı ve ufaklık bu durumu bir tür oyuna davet olarak görüp daha da coşmuştu.

“İşte,” dedi Jack ördeği yanında getirdiği diğer ıvır zı- vırın arasından çıkarırken. Ördeği odanın öteki ucuna fırlattığı anda Midas Morrıson’un ayakkabılarını bırakıp zıplayarak oyuncağının peşine düştü. Kaçan ördeği yakaladığında da sert bir şekilde salladı, kafasının üzerinden tekrar arkaya doğru fırlattı ve yeniden üzerine atladı.

“Özür dilerim,” dedi Daisy. “Onu daha dün aldım ve sadece altı haftalık. O yüzden evde yalnız bırakamadım, özellikle de peşimde olan kişi her kimse bcıii bulamazsa onu incitebileceği ihtimalini düşününce.”

“Evet efendim, bazı adamlar çok acımasızdır,” diyerek onu onayladı dedektif. “İşi sağlama almak en iyisi. İsterseniz şöyle yapalım. Köpek burada olduğuna göre siz de burada kalın, sabıkalıların dosyalarını ben buraya getireyim, burada bakın. Böylelikle köpeğiniz oda değiştirip başka insanlarla karşılaşarak heyecanlanmayacaktır.”

“Bu gerçekten çok iyi bir fikir,” dedi Jack ve Midas’ın önünden ördeği kapıp tekrar fırlattı. Ufaklığın kara gözleri coşkuyla parlıyordu, hoplayıp zıplayarak ördeği kapıp tekrar Jack’e getirdi ve ayaklarının önünde yere bıraktı.

“Şuna da bakın,” dedi Morrison şaşkınlıkla. “Oyunu öğrenmesi pek uzun sürmedi değil mi?”

Dedektif kucak dolusu dosyayla geri döndüğünde Jack hâlâ ördeği fırlatmakla meşguldü. Oyunun heyecanına kapılmış olan Midas bu kez Morrison’a aldırmadı.

Daisy masaya oturdu ve fotoğraflara göz gezdirdi. İlk defa üstlendiği görevin ne kadar büyük olduğunu fark ediyordu. Bu iş sadece elli ya da yüz fotoğrafa bakmaktan ibaret değildi. Burada binlerce fotoğraf olmalıydı ve fotoğrafçı konu mankenlerine kesinlikle kıyak geçmemişti.

Gözlerini kapadı ve gördüğü o üç adamın yüzünü gözünün önüne getirdi, sonra aralarında en belirgin yüz hatlarına sahip olanı seçti: Uzun, dar ve kaşları fazlasıyla çıkık bir yüz. Uzun kirli sarı saçları ve favorileri vardı, kesinlikle itici bir tarza sahipti. Saç değişebilirdi elbette - bu konuda uzmandı - o yüzden saçı geri plana atıp yüz şekline odaklandı. Azınlıkların fotoğraflarını da en baştan elcyebilirdi. Sistemi benimsemenin işini kolaylaştıracağını gittiği lızlı okuma kursunda öğrenmişti. Sayfaları hızlıca taramaya girişti, arada bir durup bir yüzü yakından inceliyor, sonra yine sayfaları hızla çevirmeye devam

ediyordu.

On beş dakika sonrasında Midas uyuyakalmıştı bile. Daisy onu birazcık seyretmek için durdu, Jack de bu fırsatı değerlendirip, "İçecek bir şey ister misin? Kahve veya soğuk bir şey?" diye sordu.

"Kahveyi tavsiye etmem," dedi Morrison.

Daisy başını iki yana salladı. "Böyle iyiyim."

"O zaman sizi dosyalarla baş başa bırakıyorum," dedi Morrison. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerek. Birinin ofisini ödünç alır, işlerimi halledince tekrar yanınıza gelirim."

Dakikalar geçerken duyulan tek ses Daisy'nin çevirdiği sayfaların çıkardığı yumuşak hışırtıydı. Midas sonunda uyandı ve Jack onu dışarı çıkardı. Elindeki tasmanın ucunda sanki çok harika bir şey yapmış gibi hoplayıp zıplayarak gelen Midas ile birlikte tekrar odaya döndüğünde, "Yemek zamanı, biraz mola versen iyi olur," dedi genç kadına.

"Aç değilim," dedi Daisy kayıtsızca.

"Ama ben açım."

Daisy şaşkınlıkla başını kaldırıp ona baktı. "Kahvaltıda benim dört katımı yedin."

"İşte tam da bu yüzden biraz yemek yemen gerekiyor. Eğer ben açsam, sen de mutlaka olmalısın."

"Birazdan." Dikkatini yeniden fotoğraflara verdi, gözlerini kırptı ve parmağını bir fotoğrafın üzerine koyup kendinden emin bir sesle, "İşte adamlardan biri buydu," dedi.

Adamın saçları burada daha kısaydı ama iğrenç favorileri şimdiki hali gibi uzundu, saç rengi de aynı kirli sarıydı ve Neanderthal adamınkiıi andıran çıkık kaşları da yerli yerinde duruyordu.

Jack fotoğrafa göz attıktan sonra, "Ben Morrisoıı'u çağırayım," dedi ve hızla dışarı çıktı.

Daisy iç çekti ve hafifçe gözlerini ovaladı. Biri gitmiş geriye ikisi kalmıştı. Diğer ikisi bu ilki kadar kolay olmayacaktı. Zira üçü arasında en belirgin yüz hatlarına sahip olan buydu.

Morrison geldi ve Daisy'nin gösterdiği fotoğrafa baktı. "George 'Buddy' Lemmons. Bu jokeri tanıyorum. Onu haneye tecavüzden, saldırıdan, soygundan ve vandalizmden içeri almıştık. Bu da bir başka pislik. Genellikle... Ah neydi adı, onunla birlikte takılır." Ofisten dışarı

çıktı, koridorda bağırdım duydular: “Hey Banjo, Buddy Lemmons’u hatırlıyor musun? Geçen sene onu Bob Wallace’deki §u yaşlı kadının evini kırıp dökerken yakalamıştık. Yanındakinin adı neydi?”

“Calvin... Bilmem ne Calvin.”

“Evet doğru.” Morrison ismi tekrarlayarak odaya döndü. “Calvin, Calvin.” Bilgisayarın başına oturdu ve ismi ekrana yazdı. “İşte burada. Dvvight Calvin. Adamlardan biri de bu muydu acaba?”

Daisy Morrison’un yanma gidip bilgisayar ekranındaki fotoğrafa baktı. İnce, siyah saçlı ve büyük burunlu adamın yüzünü inceleyip, “Evet,” dedi kendinden emin bir şekilde.

“Emin inisin?”

“Eminim. Ama üçüncü adama benzeyen hiç kimseyi göremedim.”

“Sykes denen adamın ilk ismini bilsek çok Faydalı olurdu, fakat bu iki kaçak kuşu yakaladığımızda bana kalırsa hemen öteceklerdir. Buddy ve Dvvight başkası için kendini feda edecek adamlar değiller. Bu arada Bayan Minör siz nerede olacaksınız?”

Daisy, “Evde,” derken Jack onun sözünü kesti.

“Bu olay kapanmeaya kadar onu bir otele yerleştireceğim ve hangi otel olduğunu kimseye söylemeyeceğim... Sana bile Morrison. Eğer onunla temas kurmak istersen beni ara zira onunla tek bağlantınız ben olacağım.”

Yirmi İki

"Beni nereye saklamayı planlıyorsun?" diye sordu Da- isy arabaya bindiklerinde. "Yanımda bir de yavru köpek var, unutma."

"Sanki unutabilirmişim gibi..." diye mırıldandı Jack. "Seni bir yerlere saklama fikrinden ben de hoşlanmıyorum ama bu yapılacak en akıllıca şey. Bazı oteller evcil hayvan kabul ediyor, seyahat acentesini arayıp soracağım."

'Yanımda hiç giysi de yok," dedi Daisy. "Ya da kitap." "Evine birini gönderip aldırırım."

Daisy şöyle bir düşündü. "Todd'u gönder. O neleri alması gerektiğini bilir."

"Sana söylemiştim. Todd eşcinsel değil."

"Önemi yok. O hangi giysinin hangisiyle kombinlcne- ceğini veya hangi makyaj malzemelerinin gerekli olduğunu biliyor."

"EvaFay..."

"Todd."

"Peki tamam," dedi Jack usulca. "Todd'n yollarım." Evcil hayvan kabul eden bir otel bulmak için acenteyi aramaları gerekmedi, yolda giderken denk geldikleri yeni inşa edilmiş bir otelin önünde durdular. İçeri girip kayıt yaptırdılar, otelin evcil hayvanı olanlara ayrılmış iki odası vardı. Jack arka tarafa bakan odayı seçip sahte bir isimle Daisy'nin kaydını yaptırdıktan sonra - şu andan itibaren adı artık Julia Patrick'ti - arabaya döndü ve bu konuda genç kadını bilgilendirip binanın arka tarafına, seçtikleri odaya doğru arabayı sürdü.

Odanın kilidini açıp Midas'ın eşyalarını içeri taşıdı, bu arada Daisy de ufaklığın oradaki çimenleri keşfetmesi ve kelebekleri kovalamasına fırsat tanıdı. Bu kadar kovalamaca için çok küçüktü, birkaç dakika sonra göbeğinin üstüne yığılıp dinlenmeye başladı. Sıcak neredeyse kavuruyordu, dışarıda, hiç gölge olmayan bir yerde uzun süre oynamasına izin vermek iyi olmazdı. Daisy yavruyu dışarıdan hayli serin olan odaya taşıdı ve ona biraz su verdi, ufaklık yorgun bir iç

çekişin ardından battaniyesinin üzerine yattı.

"Bu gece eşyalarını alıp gelirim," dedi Jack. "Kaçta geleceğimi bilmiyorum ama gelmeden önce ararım. Benden başka kimseye kapıyı açma."

Daisy çift kişilik yatağın üzerine oturdu. "Tamam," dedi. Ne kadar çok istese de kalması için ona yalvarmayacaktı. O güçlü omuzlara bütün gün boyunca fazlasıyla yaslandığını, her şeyi onun halletmesine izin verdiğini fark etmişti. Tabii elbette cinayet onun uzmanlık alanına giriyordu, ne yapılması gerektiğini en iyi o bilirdi.

Burada ne kadar kalması gerektiğini soracak oldu ama bu aptalca bir soru olurdu; bu konuya dair Jack'in de hiçbir fikri yoktu. Morrison, Lemmons ve Calvin'i eğer şehri terk etmedilerse hemen yakalayabilirdi. Böylece Sykes'ın yerini de tespit edebilirlerdi. Jennifer Nolaıı'm ifadesi doğru olabilirdi ama kasabadaki herkes onun bir alkolik olduğunu biliyordu; eğer bu sabah içtiyse verdiği ifadenin sorgulanması gerekirdi. Her şey havadaydı.

Jack ise bütün bu süreç boyunca kaya gibiydi. Daisy onsuz da başının çaresine bakabileceğini biliyor olsa da ne yapılması gerektiğini onun planlamasından, ailesini güvenceye almasından, hatta o sabıkalı fotoğraflarına bakarken Midas'ı oyalamasından son derece memnundu.

Jack yanma oturdu ve kolunu Daisy'nin omzuna dolayıp onu iyice kendine doğru çekti. "İyi misin?"

"Hâlâ biraz şoktayım," diye itiraf etti Daisy. "Bu olanlar gerçek gibi gelmiyor. Bir adamın öldürülüşünü gördüm ve bunu fark etmedim bile."

"Hiç kimse bir cinayet görmeyi beklemez. Eğer ortada patlayan bir silah ya da büyük bir kavga yoksa çoğu insan böyle bir şeyi fark etmez. Çünkü bu deneyimlerinin dışında bir durumdur." Çenesini kaldırıp onu öptü. "Senin deneyimlerinin de dışında olduğu için memnunum." Daisy, Jack onu öpene kadar onu ne kadar istediğini, tadını, dokunuşunu, o çekici erkeksi kokusunu 11e kadar ¿izlediğini fark etmemişti. Kollarım onun boynuna doladı ve "Hemen gitme," diye fısıldadı.

"Gitmeliyim," dedi Jack ama yataktan kalkmadı. Aksine bir koluyla onu sıkıca sararken diğer eli göğüslerinin üzerine kaydı, onları okşadı vc

bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Daisy stresli bir günün ardından içinden daha da güçlü şekilde dışarı taşan müthiş bir mutlulukla gözlerini yumdu. Jack ona dokunurken bir süreliğine de olsa olup biteni unutup rahatlayabilirdi.

Jack'in tişörtünü pantolonundan sıyırdı ve ellerini içine soktu, avuçlarının içinde sırtındaki sert kasları hissedebiliyordu.

"Pekâlâ, beni ikna ettin," dedi Jack tişörtü üzerinden çıkarıp kemerini çözmek için ayağa kalkarken. Kotunu, iç çamaşırını, çoraplarını ve ayakkabılarını tek bir hamlede çıkardı, hepsini yerde bırakarak Daisy'yi yakalayıp yatağa yatırdı. Genç kadının sandaletleri halım üzerine düş- müştü. Jack biraz uğraşarak onun üzerinden bluzunu vc sutyenini çıkardı, her ikisini birden odanın öbür ucudaki makyaj masasının üzerine fırlattı.

Göbeğine öpücükler kondurarak kot eteğinin fermuarını açtı ve eteği aşağı indirdi, sonra yukarı göğüslerine tırmandı ve göğüs uçlarını sertleşip rengi frambuaz gibi koyulaşana dek emdi. Daisy kendinden geçiyor ama daha fazlasını istiyordu. Ona doyamıyor, ona dokunmaktan kendini alamıyordu. Her şey onu daha da çok istemesine neden oluyordu. "Sıra bende," dedi Jack'i omuzlarından iterek.

Jack ona itaat etti ve sırtüstü yatıp bir koluyla yüzünü örttü. "Bu beni öldürecek," diye mırıldandı.

"Belki de öldürmez."

Bu fırsatı ele geçirmiş olmanın zevkini yaşayan Daisy Jack'in erkekliğini iki eliyle birden kavradı ve onun ağırlığım derinlerinde hissetti. Kafasını eğip kokusunu içine çekti ve diliyle tadına bakmaya başladı.

Jack inledi, yumruk olmuş elleri yatak örtüsünü sımsıkı kavradı.

Daisy acımasızdı ve Jack zaten ondan merhamet beklemiyordu. Genç kadın Jack'in tüm bedeni yay gibi gerilin- ceye kadar onu tadıp okşadı. Sonra durdu, yerinden doğruldu ve "Sanırını bu kadar yeter," dedi.

Boğazından vahşi bir inilti yükselen Jack onu kavradığı gibi altına aldı. Daisy gülerken Jack onun külodunu hiddetle çekip çıkardı ve hararetle bacaklarının arasına yerleşip derinlerine gömüldü. Genç kadının gülüşü bir anda iniltiye dönüştü. Daisy bacaklarını yukarı kaldırıp Jack'in kalçasına sardı, içinde yapılanan vahşiliği sonuna kadar

hissetmek ister gibiydi. Olayın ateşine kapılıp hızla sonuca gitmektense her anm zevkine varmak istiyordu, fakat giderek yükseliyordu.

Jack birden durdu, tüm kasları gerilmişti. "Kahretsin," dedi dişlerinin arasından. "Prezervatifim yok."

Göz göze geldiler. Jack'in gözleri vücudunu kontrol etmeye çalışmanın çılgınlığıyla kısılmıştı, Daisy'ninkilerse aniden bilincinin yerine gelmesinden ötürü kocaman açılmıştı.

Sonunda, "Durmamı istiyor musun?" diye sordu Jack. Bunu teklif etmek için harcadığı çabadan dolayı yüzünde acı dolu bir ifade belirmişti. Klima direkt olarak yatağı serinlettiği halde alnı ve omuzlan terden parlıyordu.

Sağduyulu biri bu soruya *evet* derdi. Sorumluluk sahibi biri buna *eve t* derdi. Zaten korunmadan seks yaparak risk almışken daha fazla risk almamaları gerekiyordu. Ama içinde, ta derinlerden yükselen ilkel bir dürtü onu içinde hissetmek için ölüyordu. Ve Daisy'nin dudakları arasından şu sözcük çıktı: "Hayır."

Jack kontrolü elden bıraktı ve genç kadının en derinlerine tekrar tekrar girip çıktı, basit bir zevk olarak başlayan bu şey kısa sürede çok daha fazlasına, çok daha güçlü bir şeye dönüştü. Daisy ona sımsıkı sarıldı, çünkü yapabileceği başka bir şey yoktu. O tek sözcükle ondan kendine verebileceği her şeyi talep etmişti ve kendine ait hiçbir şeyi ondan esirgemeyecekti. Sevişmenin ateşiyle yay gibi gerildi ve içinde yükselen titreme dalga dalga tüm vücuduna yayıldı. Uzun bir an için nefesi kesildi, zirveye ulaşırken tüm dünya bulanıklaştı. Sonra o zirveden indi, yavaş yavaş tüm kasları gevşeyip hissızleşti, kollan ve bacakları düşerek Jack'in daha hızlı ve daha da güçlü bir şekilde kendi doyumuna ulaşmasına olanak tanıdı.

Jack'in bedeninin ağırlığı onu yatağın üzerinde iyice eziyordu ama buna karşı koymak için ne gücü ne de isteği vardı. Jack'in bedeni de tamamıyla hissizleşmişti, kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi hızla çarpıyordu. Her ikisi de kendinden geçmişken zaman kavramı yok oldu.

Bir süre sonra Jack inleyerek Daisy'nin üzerinden yana doğru kayıp sırtüstü uzandı ve genç kadını kollarının arasına alarak kendine doğru çekti. Daisy yüzünü onun boynuna gömdü, bacaklarının arasındaki ıslaklığı tüm yoğunluğuyla hissediyordu. Bunun sonu bir felaket

olabilirdi. Yine de bu Daisy'ye bir felaketmiş gibi değil de olması gereken en doğru şeymiş gibi geliyordu.

Jack onu usulca okşadı. Daisy bir şeyler söylemek istedi ama söylenecek hiçbir şey yok gibiydi, bir şey söylemeye gerek yoktu. Tek yapması gereken ikisinin arasında olan şeyi kabul etmekti... Bunun basit bir gönül macerası olmanın çok ötesinde bir ilişki olduğu gerçeğini.

Olamazdı. Olabilir miydi?

"Tanrım, ofise geri dönmem lazım," diye söylendi Jack. "Bu şekilde beni yoldan çıkarmana nasıl da izin verdim."

"Beş dakika erken ya da geç ne fark eder," diye onu teselli etmeye çalıştı Daisy.

Jack tek gözünü açıp ona baktı. "Beş dakika mı? Affedersin ama on altı yaşımdan beri beş dakikadan çok daha iyisini yapıyorum ben."

Komodinin üzerindeki saate bakmak için arkasına döndü Daisy. Ama sorun şu ki aradan ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. "O zaman bir saat erken ya da bir saat geç de bir şey fark ettirmeyecektir..."

"Bir saat! Kahretsin!"

Jack yataktan fırladı ve banyoya gitti. Daisy akan suyun, çekilen sifonun sesini duydu, sonra Jack geri geldi ve yatağın ayak ucunda yere bıraktığı giysileri almaya yeltendi. Fakat o anda donup kaldı.

Yüzündeki ifadeyi görünce telaşa kapılan Daisy dirseklerinden destek alarak doğruldu.

Jack onun yüzüne baktı ve son derece tekdüze bir ses tonuyla, "Köpek iç çamaşırımı yemiş," dedi.

Daisy gülmemek için kendini zor tuttu. Fakat bu direnç sadece birkaç saniye sürebildi, sonra kıkırdamaları onu deprem gibi sarsan kahkahalara dönüştü, ilk kahka- yayı patlattıktan sonra sağa sola kıvranarak karnı ağrıyana kadar gülmeye başladı, bir yandan da kahkahalarını bastırmak ister gibi karnını tutuyordu.

Jack eğildi ve köpeği kucağına alıp göz hizasına kaldırdı. Midas'ın suçsuz olduğunu iddia etmesi imkânsızdı çünkü koyu yeşil renkli çamaşırın parçaları ağzından sarkıyordu. Dahası Midas bu durumdan son derece memnun görünüyor, kuyruğunu çılgın bir ritimle sallarken ona yalayabileceği kadar yaklaşmak amacıyla ayaklarını havada çırpıyordu. "Yumakkata, sen tam bir baş bekasısın," dedi Jack. Bunu

neredeyse duygulu bir ses tonuyla söylemişti, ardından ağzından kumaş parçalarım temizlerken yavruya sarıldı.

Daisy yavruya ve onu nazikçe kucağında tutan kocaman çıplak adama baktı ve kalbinin yerinden çıkacakmış gibi hızla çarptığını hissetti. Aslında çoktan o noktaya varmıştı fakat tam o an Jack'e sırılsıklam âşık olduğunu hissetti.

Hayır, bu bir gönül macerası değildi, en azından onun için. Bundan çok çok daha fazlasıydı.

Jack giyinirken Midas'ı yatağa koyup Daisy ile haşhaşa bıraktı. Daisy bir yandan iri patiler ve delicesine yalayan dilden kaçınmaya çalışırken diğer yandan Jack'in kotunu çıplak poposundan kaydırarak üzerine geçirişini izledi ve aklından şehvetli düşünceler geçti.

Jack giyindikten sonra eğilip Daisy'yi öptü ve bu öpücük her ikisinin de beklediğinden daha uzun, derin bir öpüşmeye dönüştü. Geri çekildiğinde Jack'in yüzünü ateş basmıştı. "Çok tehlikelisin," diye söylendi.

"Tek yaptığım burada öylccc yatmak." O sırada çarşafı çekiştirmeye başlayan Midas'ı yakaladı, "Hayır," dedi ve kumaşı ağzından çekti.

"Benim dediğim de buydu. Çıplak bir kadın ve tüylü bir yavru köpek. Bir adam daha ne ister? Hmmm, belki bir bira. Bir de televizyonda sıkı bir futbol maçı. Ve bir dce..."

Daisy yastıklardan birini kaptığı gibi Jack'e fırlattı. "Hadi git!"

"Gidiyorum. Unutma, kapıyı sakın açma..."

"Senden başka hiç kimseye," diyerek onun sözlerini tamamladı Daisy.

"Kaçta geri döneceğimi bilmiyorum. Eğer acıkırsan hemen bitişikte bir Huddlc House var." Komodinin üzerindeki not defterine birkaç numara karaladı. "Bu benim cep numaram, bu ofis numaram ve bunlar da Todd'un numaraları. Bir şeye ihtiyacın olursa bu numaralardan birini ya da istersen hepsini ara."

"Todd'un numaraları sende neden var?" diye sordu Daisy merakla.

"Bunu soracağını tahmin etmeliydim," diye söylendi Jack.

"Evet, neden?"

"Çünkü Sykes'm yerini tespit etmemize yardım ediyor, işimize yarayacak çok iyi bağlantıları var." Daısy'yi tekrar öptü, Midas'ın

kulaklarım kaşıdı, sonra da kapıdan çıkıp gitti.

Daisy yavaş yavaş sürünerek yataktan çıktı, bacaklarında derman yoktu. O sırada Midas yatağın ortasında çarşafın üzerindeki ıslak lekenin ne olduğunu keşfetmeye çalışıyordu. Genç kadın telaşla köpeği kaptı ve halının üzerine bıraktı.

Otel çalışanlarının çarşafı bu halde görmesi fikrinden rahatsız olan Daisy ıslak bir bezle vc bir cl havlusuyla birlikte burayı silip temizlemek için ustaca çalıştı, kuruduğunda hiçbir şeyin belli olmayacağından artık emindi.

Çarşaftaki ıslak bölgeye bakıp bunun ilk olduğunu düşündü. Pek çok seferin ilki olmasını diledi çünkü Jack Russo'nun çocuğunun babası olmasını istiyordu.

Onun da aynı şeyi isteyip istemediğini zaman gösterecekti. Russo Evelyn nasıl bir kayınvalide olduğu konusunda sivri göndermeler yaparken kaçmamıştı, fakat öte yandan zaten kaçamazdı çünkü bir cinayet soruşturmasının tam ortasındaydı ve Daisy'yi korumalıydı. O sorumluluklarını gözardı eden adamlardan değildi.

Daisy bir yandan giyiniyor diğer yandan sevişirken onu gerçekten durdurması gerektiğini düşünüyordu. Jack'ıı, sırf hamile kaldığı için onunla evlenmek zorunda kalmasını istemiyordu, bunu onu sevdiği için yapmalıydı. Neyse ki durum bir tehlike arz etmiyordu - zamanlama doğru değildi - ama doğanın insanlara oyunlar oynama huyu vardı, bu yüzden âdet görene kadar içi rahat etmeyecekti.

Oturup otel odasında etrafına bakındı. Hiç de fena sayılmazdı. Normalden daha genişti, belki de evcil hayvanı olanlara ayrılan odalardan biri olduğu içindi. İçeride bir kanepe, yuvarlak bir masa ile iki sandalye ve bir mini buzdolabıyla üzerine yerleştirilmiş kahve makinası vardı. Banyo da bir özelliği olmasa da işlevseldi.

Şimdi ne yapacaktı?

Aniden içgüdüsel olarak telefon rehberine uzandı ve Sykes ismine baktı. Sykes'm ilk adını ya da nerede yaşadığını bilmiyordu, o yüzden bu yaptığının pek bir anlamı yoktu, ama yine de rehberdeki tüm Sykes'lara baktı, hepsini teker teker aramayı düşündü. Belki şöyle bir şey söyleyebilirdi: "Bay Sykes, ben Daisy Minör. Duyduğuma göre beni öldürmek istiyormuşsunuz."

Bu pek iyi bir fikir değildi. Ya aradığı kişi arayanın numarasını öğrenmeyi akıl ederse? O zaman nerede olduğunu kolaylıkla bulabilirdi.

Normalde pek televizyon seyretmezdi ama yapacak başka hiçbir şey yoktu. Midas tekrar derin bir uyku çekmeye karar vermişti, uyandığında onu dışarı çıkarıp biraz gezdirebilirdi ancak bu ne kadar sürerdi ki? Kumandayı eline aldı, kanepeye oturdu ve televizyonu açtı.

Hiçbir şey yapmadan beklemekten hoşlanmıyordu. *Hem de hiç.*

En azından ailesi kimsenin onlara ulaşamayacağı bir yerdeydi. Jack onları kasabadan dışarı kaçırmış olmasaydı Daisy şu anda sıkıntıdan çılgına dönmüş olurdu. Görünüşe bakılırsa Jack her şeyi düşünmüştü, hatta büyük ihtimalle kızından haber alabilsin diye Evelyn'e kendi cep telefonu numarasını bile vermişti.

Peki ya Jack ne olacaktı? Birden içini bir ürperti kapladı. Aralarında bir ilişki olduğu artık sır değildi, özellikle de Jack kilisede gelip yanına oturduktan sonra. Ya Başkan Nolan dedikoduyu duyup da Sykcs'a onu bulması için Jack'in peşine düşmesi gerektiğini söylediyse?

Hemen telefona sarıldı ve Jack'i cebinden aradı. Bir kez çaldıktan sonra Jack telefonu hemen açtı. "Russo."

"Senin de çok dikkatli olman lazım," dedi Daisy endişeyle.

"Ne?"

"Eğer başkan aramızda bir ilişki olduğunu duyarsa seni de tıpkı ailem gibi bir hedef haline getirebilir."

"Ama ailenle benim aramda bir fark var."

Hepsini sevdiğinden Daisy arada bir fark göremiyordu. "Ne gibi?"

"Ben silahlıyım."

"Sadece dikkatli ol. Söz ver bana."

"Söz veriyorum." Jack duraksadı. "Sen iyi misin?" "Çok sıkıldım. Kitapları da alıp çabucak geri dön." Daisy telefonu kapattıktan sonra iyice huysuzlandı, odanın içinde turlamaya bağladı. Neler olup bittiğinden haberdar olmadan, kimselere yardım edemeden burada böylece kapalı kalmış olmaktan nefret ediyordu. Oturup beklemek onun doğasına aykırıydı. Bir sorun olduğunda onu bizzat halletmeden rahat edemezdi.

Yakın zamanda bir şeyler çözülmeliydi yoksa aklını kaçıracaktı.

Jack telefonu kapattıktan sonra kaşlarını çattı. Sesinden de anlaşıldığı kadarıyla Daisy çoktan sıkılmıştı ve bu hiç iyi değildi. Sykes'ı bulma işine odaklanabilmesi için genç kadının söylenenlerin dışına çıkmayacağından, güvende olacağından emin olması gerekiyordu.

Daisy'yle birlikte olmadan hemen önce gelen telefon da onu endişelendiriyordu. Dedektiflerden biri Nolan'ların evine gitmiş ama Bayan Nolan'ı orada bulamamıştı. Nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Eğer Kerıdra Owens o sabah gelen telefonu millete anlatmaya giriştiyse olay başkanın kulağına çoktan gitmiş olabilirdi.

Ensesindeki tüyler yine diken diken olmuştu.

Yirmi Üç

Nadine Temple'm odasının kapısında duraksadı, kararsızlığı yüzünden okunuyordu. Nolan rahatsız bir şekilde ona baktı. Sabahtan beri son derece gergindi, Sykes'tan henüz bir haber almamıştı, görevini başarıyla tamamlayıp tamamlamadığını merak ediyordu. Bay Phillips'teıı gelen telefon da onu pek neşelendirmemişti. Elton Plıillips'i hayal kırıklığına uğratan ya da ona yanlış yapanların sonu genellikle ölüm oluyordu. Eğer Sykes bu sefer işi başara- madıysa Phillips'ı sakinleştirmek için bir şeyler yapması gerekecekti. Sykes'ı öldürmek gibi mesela. Sykes'ı öldürme düşüncesi onu endişelendiriyordu çünkü Glenıı Sykes aptal bir adam değildi ve onu öldürmek kesinlikle kolay bir iş olmazdı.

Nadine hâlâ kapıda durmuş kararsızlıkla kıvranıyordu. Temple sonunda patladı: "Tanrı aşkına Nadine, ne var söyle!"

Nadine bu sıra dışı öfke üzerine şaşırdı. Temple asla öfkesini göstermezdi, bu ıınaji için hiç iyi değildi. Ama bugün imajı hakkında endişelenmekten çok daha büyük dertleri vardı.

Nadine sıkıntıyla ellerini ovuşturdu. "Daha önce size hiçbir şey söylemedim. Bana göre insanların özel hayatları, adı üstünde, özeldir. Ama sanırım bugün Bayan Nolan'ın ne yaptığım bilmeniz gerekiyor."

Tamun, şimdi hiç sırası değil. Temple elleriyle gözlerini kapattı ve kaşlarım ovmaya başladı. "Jennifer'ın sorunları var..." diyebildi sempati toplamak istediğinde daha önce pek çok kez yaptığı gibi. Bu onun hazır cevabıydı, Jennifer hakkında biri bir şey söylediğinde cevabı düşünmek zorunda kalmıyordu.

"Evet efendim, biliyorum."

Nadine sözlerine devam edemedi. Temple iç çekti, gerçekte söylemek istediği şeyi - yani o orospunun ne yaptığının umrunda bile olmadığını, bir elektrik direğine toslayıp ölmesini umduğunu - söylemek yerine Nadine'i sözünü bitirmeye teşvik etmesi gerektiğinin farkındaydı.

“Bu sefer ne yapmış?” Bu da hazır cevaplarından biriydi, bıkkınlığını ve sabrını yansıtan bir cümleydi.

Artık sorduğuna göre Nadııe ağzındaki baklayı çıkarabilirdi. “Kütüphaneyi aramış ve Kendra Owcns’a Daisy Minor’u öldürtmeye çalıştığınızı söylemiş.”

“Ne?” Temple ayağa fırladı, yüzü bembeyaz olmuştu. Şoktan dizlerinin bağı çözüldü, düşmemek için masaya tutundu. *Tanrım, olamaz.* Bu sabah birden içini kaplayan ve yukarı çıkıp Jennifer’ı kontrol etmesine sebep olan huzursuzluğu hatırladı. Orospu kadın yatak odasındaki paralel telefondan konuşmalarını dinlemişti. Bay Phillips kelimenin tam anlamıyla onu öldürecekti.

“Kendra elbette onu ciddiye almamış ama Bayan Nolan’m aptalca bir şeyler yapabileceğinden endişelenip polisi aramış ve durumu bildirmiş.”

“Kahrolası orospu!” dedi Temple öfkeyle, bunu söylerken Jennifer’ı mı yoksa Kendra’yı mı, yoksa her ikisini demi kastettiğini kendi de bilmiyordu.

Nadine bir adım geriledi, başkanın kullandığı sözcüklerden gücenmiş gibiydi. “Ben sadece bilmeniz gerektiğini düşündüm,” dedi katı bir sesle ve iki oda arasındaki bağlantı kapısını sertçe kapattı.

Temple titreyen elleriyle özel hatlı telefona sarıldı ve Sykes’ın numarasını çevirdi. Altı kez çaldıktan sonra telefonu kapattı. Sykes evde değildi elbette, şu anda Daisy’nin işyerinin dışında bekliyor olmalıydı. Jennifer’ın o aptal telefonundan sonra Daisy öğle tatilinde ortadan kaybolursa polis departmanı onu aramak için alarma geçerdi, şu anda ortada bir hareket olmadığına göre henüz bir şey olmamıştı. Sykes’ı bir an önce bulup görevi iptal etmesi gerekiyordu. Eğer şimdi Daisy’ye bir şey olursa Temple şüpheliler listesinde bir numara olurdu.

Jennifer konusunda da bir şeyler yapmak gerekiyordu. Alkolikliği göz önüne alınınca bir *trafik kazası* ayarlamak zor olmazdı. Kafasına bir darbe vurup arabasıyla nehre yuvarlamak bu işi hallederdi.

Ama şimdi değil. Şu anda yapılacak her şey fazlasıyla şüpheli görünürdü. Rusların gelişini tehlikeye atamazlardı.

Fakat her şeyden önce yapması gereken ilk şey Nadine ile arasım düzeltmekti. Öfkelenip ağzını bozduğunu arkadaşlarına anlatması hiç

iyi olmazdı. Zira bu tip dedikodular son derece hızlı yayılırdı.

Kapıyı açtı ve tüm cazibesini takınarak, "Özür dilerim Nadine," dedi. "Öyle kelimeler sarf etmeye hiç hakkım yoktu. Jennifer ile bu sabah kavga etmiştik, bu yüzden hâlâ gerginim. Yaptığını duyunca da..." Ve omuzlarım bezginlikle düşürdü.

Nadine'iıı yüz ifadesi biraz yumuşamıştı. "Sorun değil. Anlıyorum."

Temple alnını kaşıyarak, "Kendra aramadan bahsedince Daisy üzülmüş mü?" diye sordu.

"Daisy bugün işe gitmemiş. Annesi arayıp dişinin ağrıdığını söylemiş. Ama benim bu konuda başka şüphelerim var." Bunu söylerken kaşlarını kaldırıp ona alaycı bir biçimde bakmıştı.

Nadine asla böyle alaycı bakmamalı, diye düşündü Temple, bu haliyle flörtöz bir kurbağaya benziyordu. "Şüphelerim var derken ne demek istiyorsun?"

"Nerede olduğu hakkında şüphelerim var. Yani nerede olduğunu bilmiyorum ama dişinin ağrıdığım hiç sanmıyorum."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü öğle yemeğinden hemen önce polis departmanını aradım ve Eva Fay Şef Russo'nun da henüz işe gelmediğini söyledi."

Temple'ın şakaklarındaki zonklama artmıştı. "Bunun Daisy ile ne alakası var?"

"Haberiniz yok mu? İkisi görüşüyorlar." Nadine için bu haberi ilk duyuran kişi olmanın verdiği tatmin, Temple'ın kabalığı için özür dilemesinin verdiği tatminden çok daha fazlaydı.

Temple sanki alnının tam ortasından vurulmuş gibi hissetti kendini. "Ne? Görüşüyorlar mı?" Bu sözcükler ağzından zorla çıkmıştı, ciddi biçimde şoktaydı. Felaket ayağına gelmişti.

"Barbara Clud'un söylediğine göre birlikte eczaneden özel bir şeyler satın almışlar. Ayrıca Şef Russo pazar günü de kilisede onun yanında oturuyordu."

"Ciddi bir ilişki olmalı." Temple'ın sesi kısık çıkmıştı, boğazını temizlermiş gibi yaptı. "Boğazıma bir şey takıldı galiba."

Nadine çekmecesinden hemen bir pastil çıkarıp ona verdi. "Bence de kiliseye Daisy ile birlikte gitmesi öyle olduğunu gösteriyor."

Temple onaylarcasına başını salladı ve odasına geri kaçtı, az önce

öğrendiği tüm detayları sindirmeye çalışıyordu. Katretsin! Russo o plaka numarasını Temple için kontrol ettiğinde Daisy'nin kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranmıştı. Bunu neden yapmıştı? Daisy ile tanışıklığını saklamasının sebebi neydi? Bunun için hiç sebep yoktu, tabii eğer... Tabii eğer Daisy'nin o gün Doktor Bennet'in mua- yenehanesinin önüne park etmediğini biliyorsa. Ve bütün günü onunla geçirdiyse bunu elbette bilebilirdi.

Clud'un eczanesinden aldıkları *özel bir şeyler* prezervatif olmalıydı, bu da yatıyor oldukları anlamına geliyordu. Elbette Russo geceyi Daisy'nin annesinin evinde geçirecek değildi, demek ki Daisy onda kalıyordu. Temple Daisy Minor'un geceyi bir adamın evinde geçireceğini aklına bile getirmezdi, ama saçlarını sarıya boyatacağını ve Buffa- lo Club'a takılacağım da hiç düşünmemişti. Belli ki Daisy çılgın bir hayata yelken açmıştı.

Bu durumda Russo, araba hakkında ona yalan söylediğini biliyordu. Aptal değildi, bir başkasının Temple'a arabayı sordurduğunu anlamış olmalıydı. Bu o kadar kötü sayılmazdı ama yalan söylemesi, işte bu şüphe uyandırıcıydı. Russo neler döndüğünü merak edebilirdi ve Temple Russo gibi bir adamın yaptığı şeyler konusunda merak- lanmasını istemiyordu.

Hemen bir hasar tespiti yapmalıydı. Sykes'ı bulmalı, görevi iptal etmeli, Jennifer konusunda bir şeyler yapmalı ve Rusların nakliyesinin sorunsuz bir şekilde gerçekleştirilmesini sağlamalıydı, çünkü bu noktada çıkacak ufacık bir sorun bile Bay Phillips'i çileden çıkarmaya yeterdi.

Jennifer arabasını amaçsızca sürüyordu, eve dönmeye korkuyordu çünkü Temple yaptığı şeyi şimdiye kadar kesin duymuş olmalıydı. Küçük bir kasabada böyle şeylerin gizli kalması imkânsızdı. Gözyaşlarına hâkim olamıyor olsa da neden ağladığını bile bilmiyordu, belki de bir sinir krizi geçiriyordu ve farkında değildi. Kendine hâkim olması gerekiyordu yoksa Temple bu halini onu bir akıl hastanesine kapatmak için fırsat olarak kullanabilirdi.

Telesekreterdeki kasedi alıp çantasına atmıştı. Bunu bi- rilerine mutlaka dinletmeliydi ama kime dinleteceğini bilmiyordu. içinden bir

ses doğruca polis merkezine gitmesini söylüyordu, içeri olabildiğince hararetli bir şekilde girip orada bir gürültü patırtı çıkarıp birinin herkesin önünde o kasedi dinlemesini sağlayabilirdi. Bu şekilde kimse onu geçiştiremezdi, kimse sarhoş olduğunu ve her şeyi kafasından uydurduğunu düşünmezdi. Bu akıllıca olurdu ancak kendinde bunu yapacak gücü bulamıyordu.

İçinin bulandığını hissetti, bir içkiye ihtiyacı vardı - hem de daha önce hiç olmadığı kadar fena bir şekilde - ve hayatında ilk kez içmeye korkuyordu. Bir başlarsa duramazdı ve içerse çaresiz kalırdı. Hayatı ayık kalmasına bağlıydı. Şu anda mantıklı düşünemiyor olabilirdi ama sarhoş olursa hiç düşünemeyecekti.

Sonunda, neredeyse istemsizce kendini ITuntsville yolunda buldu. Bu yol alışverişe ya da saçlarını yaptırmaya gitmek için kullandığı yoldu. Yol güzel ve tanıdıktı. Tam ıkı kez kusmak için durdu, fakat hiçbir şey yemediği için çoğunlukla bir şey çıkaramadı. Bırakmanın yan etkileri diye düşündü, bedeni alıştığı alkolü alamadığı için tepki gösteriyordu. Daha önce de içkiyi bıraktığı zamanlar olmuştu ama bunların hepsi bu durumu acısız atlatması için ek ilaçların verildiği klinikte gerçekleşmişti.

Belki de yapması gereken buydu. Kendini bir kliniğe kapatmalıydı, tabii Huntsville yolunu sağ salim alabilirse. Yapabileceğini yapmış, Daisy'yi uyarmaya çalışmıştı, eğer bir kliniğe yatarsa ancak bir ay sonra çıkardı, o zamana kadar her şey bitmiş olurdu ve bunlarla uğraşmak zorunda kalmazdı.

Ancak gereken her şeyi yapmaması yüzünden Daisy'ye bir şey olursa vicdanıyla yüzleşmek zorunda kalırdı.

Direksiyonu iki eliyle sımsıkı kavramış olmasına rağmen arabayı doğru şeritte tutmakta zorlanıyordu. Kesik çizgiler sanki yerinde oynuyor, Jennifer şeritte kalmaya çabalasa da savrulup duruyordu. Büyük beyaz bir araba korna çalarak yanından geçip gitti. "Pardon, pardon," dedi Jennifer. Elinden geleni yapıyordu. Ama bu hiçbir zaman yeterli olmamıştı, ne Temple için, ne Jason ne Page, ne de kendisi için.

Sürekli çalınan bir korna sesi onu kendine getirdi. Acaba kendi kornama mı basıyorum, diye düşündü ama elleri kornanın yakınında bile değildi. Beyaz araba yanından çoktan geçip gitmişti, ona çarpmamıştı, o halde bu korna sesi nereden geliyordu? Gözleri karardı,

biraz uzanmaya ihtiyacı vardı ama uzanırsa bir daha kalkamayabilirdi.

Bu korna sesi nereden geliyordu?

O anda mavi bir ışığın parladığım gördü, bu yanıp sönme efekti başını daha çok döndürmüştü ve büyük beyaz araba sol tarafından yaklaşarak onu yolun kenarına çekmesi için sıkıştırıyordu. Beyaz arabayla çarpışmamak için çaresizce frene bastı, direksiyon ellerinin altında titreyerek savruldu ve araba kontrolünden çıktı. Araba hızla kaymaya başlarken Jennifer çığlık atıyordu, emniyet kemeri araba yoldan çıkıp kenardaki hendeğe burunüstü dalarken onu güvende tutmayı başarmıştı, ancak genç kadın yüzünü sert bir şekilde bir şeye çarptığını hissetmişti.

Arabanın içi dumanla dolmuştu, Jennifer panik içinde emniyet kemerinden kurtulmaya çalıştı. Araba yanıyordu ve dışarı çıkamazsa ölecekti.

O sırada arabanın kapısı zorlanarak açıldı ve iri yarı esmer bir adam içeri eğildi. “Sorun yok,” dedi sakin bir ses tonuyla. “Bu duman değil, sadece hava yastığından çıkan toz.”

Jennifer çaresizlik ve kurtulmuş olduğu için duyduğu rahatlama hissinin karmaşasıyla ağlayarak adama baktı. Ama onu gördüğünde artık yapacak bir şey kalmadığım anlamıştı. Eğer Şef Russo, Temple ile birlikte çalışıyorsa artık elinden bir şey gelmezdi.

“Yaralandınız mı?” diye sordu Jack kapının önüne çö- rnelmiş belirgin bir yarası var mı diye kontrol ederken. “Kanayan burnunuzdan başka.”

Burnu kanıyor muydu? Başını eğince elbisesinin üzerindeki kan damlalarını gördü. “Bu nasıl oldu?” diye sordu dehşete kapılarak, sesi sanki bundan daha önemli hiçbir şey yokmuş gibi çıkmıştı.

“Hava yastıkları ağır darbeye sebep olur.” Jack’in elinde sarı bir ilkyardım çantası vardı, onu açtı ve içinden kalın bir gazlı bez parçası çıkardı. “Bunu burnunuza bastırın,” dedi. “Bir dakika içinde kanama duracaktır.”

Jennifer ona itaat ederek bezi burnuna bastırdı.

“Bu sabah kütüphaneyi arayıp kocanızın tehdidini duyduğunuzu söylemişsiniz,” diye konuşmaya devam etti Şef Russo. Sesi hâlâ sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi sakindi. “Duyduklarınız hakkında

ifade vermenizi istiyorum, eğer kabul ederseniz."

Jennifer yorgunlukla başını geriye yasladı. "Onunla birlikte mi çalışıyorsun?" diye sordu. Ama ne fark ederdi ki? Evet dese bile ne yapabilirdi?

"Hayır hanımefendi, çalışmıyorum," diye cevapladı Jack. "Belki duymadınız ama Daisy Minör benim için çok özel bir insan. Ona karşı yapılan tehditleri fazlasıyla ciddiye alıyorum."

Yalan söylüyor olabilirdi. Jennifer bunun farkındaydı ama söyledikleri doğruymuş gibi geldi. Bir adamın ellerinde o kadar çok acı çekmişti ki Şef Russo'nun sesindeki samimiyeti algılayamıyordı. Hendeğe yuvarlandığında çantası da olduğu gibi ters dönmüş ve içindeki her şey arabanın döşemesine dökülmüştü. Jennifer emniyet kemerini çözdü ve yavaşça öne doğru eğilip o küçük kasedi bulana kadar yere saçılmış eşyaları karıştırdı. "Sadece duymakla kalmadım," dedi. "Aynı zamanda konuşmalarını da kaydettim."

Yirmi Dört

Bayan Nolan titriyor olsa da tutarlı davranıyordu. Jack her ihtimale karşı bir alkol testi yaptırmasını önerdi ve sonuç negatif çıktı. Jennifer sarhoş değildi, dahası bütün gün hiç alkol almamıştı. Merkezdeki memurlardan biri ifadesini aldı, ardından birkaç memur kasedi dinledi. Başkanın sesi az geliyordu ancak o olduğu anlaşılıyordu.

"Onu öğle tatilinde kütüphaneden çıktığında yakalayacak ya da akşamüstü eve dönüşte. Ve kız ortadan kaybolacak. Sykes bir işe şahsen el attığında asla bir sorun çıkmaz. ''

"Gerçekten mi?" Bu ikinci ses, Bayan Nolan'ın ifıde- sine göre Scottsboro'dakı zengin bir işadamı olan Elton Phillips'e aitti. *"O zaman neden Mitchell'nı bedeni bu kadar çabuk bulundu?"*

"O işi Sykes halletmemişti. Park yerinde onları gören kişinin kim olduğunu bulmak için o tekrar kulübe dönmüştü. Cesedi ortadan kaldıranlar diğer ikisiydi. "

"Bu da Bay Sykes'in hanesine, yazılacak bir hata. "

"Evet."

"O zaman bu onun son şansı. Senin de. "

Daisy'nin adı açıkça geçmiyordu, fakat kütüphaneden bahsedilmesi ve Bayan Nolan'm konuşmanın kaydedilmeyen ilk kısmına dair ifadesi bunu doğrular nitelikteydi. Mitchell'm adı ve birinin onları kulübün park yerinde gördüğüne dair sözler kayıtta yer alıyordu. Daisy'nin ifadesi, Mitchell'ı öldüren iki adamı teşhis etmiş olması, buna ek olarak Temple'ın kasetteki sesi... Hepsi birden başkanın ciddi ciddi bir cinayete karıştığım gösteriyordu. Bayan Nolan Rusların nakliyle ilgili duyduklarının ne anlama geldiğini anlamamıştı ama Jack'in pis bir iş döndüğüne dair ciddi şüpheleri vardı.

Sonuçta başkan ve arkadaşı yakayı ele vermişti.

Eva Fay de teybin başına toplanıp kasedi dinleyenler arasındaydı. Ellerini beline dayadı. "Ah, seni yılan."

Jack adamlarının da sinirlendiğinin farkındaydı. Araştırmacılar,

devriye memurları, ofis personeli, hepsi şoktaydı. Russo artık bir yabancı değil, onlardan biriydi ve birlikte olduğu kadın tehdit altındaydı. O sıradan bir kadın değildi, hepsinin yıllardan beri tanıdığı Daisy Minor'du. Küçük bir kasabada yaşamanın kötü yanı her şeyin kişisel bir mesele haline gelmesiydi. Küçük bir kasabada yaşamanın iyi yanı ise yine her şeyin kişisel bir mesele haline gelmesiydi. Kötü zamanlarda insanların birbirine desteği olağanüstüydü.

"Başkanı sorgulamak için merkeze getirelim," dedi Jack sessizce ama bir yandan da içinde kaynamakta olan öfkeyi bastırmaya çalışıyordu. Neyse ki Daisy güvendeydi, önemli olan da buydu. "Scottsboro Polis Merkezi ile bağlantıya geçin ve Bay Phillips'ı de merkeze almalarını söyleyin." Bir ağ atıp şu Sykes denen adamı da yakalamak isterdi ancak kasabadaki tüm yolları tutup gelip geçen herkesi kontrol edecek kadar adamı yoktu. Sykes onu endişelendiriyordu, fakat Daisy olduğu yerden çıkmadığı sürece onu bulamazdı.

"Konuyu telsiz görüşmelerine hiç yansıtmadım," dedi Tony Manân. "Böylece onun peşinde olduğumuzdan haberi olmayacak."

"Kesinlikle olacak. Kendra Owens'ı unuttunuz mu? Bayan Nolan'ın telefonunu bütün gün boyunca kimseye anlatmadan durabileceğine inanıyor musunuz?"

"Kendra duramaz," dedi Eva Fay. "Tatlı bir kadın ama çenesi çok düşük."

"O halde başkanın karısının telefonundan haberdar olduğunu varsaymamız gerek. Gittiğimizde gardım almış olacak ama kasetteki kayıt hakkında hiçbir şey bilmiyor, o yüzden kaçmaya çalışmayacaktır. Hadi gidip şu işi halledelim."

Minör denen şu kahrolası kadın kasabanın hiçbir yerinde yoktu, bu durum Sykes'm canını sıkıyordu. İşe gelmemişti, evinde de yoktu. Sanki ortadan kaybolmuştu. İnsanlar normal düzenlerinin tamamen dışına çıkıyorlarsa *bir şeyler dönüyor* demekti.

Sykes kütüphaneyi bile aramış - arayan numaranın tespit edilmesi ithimaline karşı bir telefon kulübesini kullanmıştı; şu aptal tespit sistemi yüzünden her daim dikkatli olmak zorunda kalıyordu - ve Bayan Miıor'ıı sormuştu. Telefonu açan kişi kadının işe gelmediğini söylemiş

ve başka bilgi vermemişti, ancak sesinde bir gerginlik, bir sertlik vardı ki bu Sykes'ı daha da endişelendirmişti.

Tamam, bugün Minör adlı kadını bulamayacaktı. Ama bu bir felaket değil sadece küçük bir aksilikti.

Peki ama kütüphanedeki kadın neden bu kadar gergin di?

Kadının sesindeki gerginlik küçük bir detaydı, fakat dikkate alınmazsa işte böyle küçük detaylar insanı hiç beklemediği anda yakalayıp kıçından ısırırdı. İçgüdüleri bu detayı dikkate alması gerektiğim söylüyordu.

Özel hattından başkam aradı ama cevap alamadı. Bu da başka bir endişe verici detaydı. Bildiği kadarıyla başkan bütün gün ofisinde kalacak, böylece Bayan Minör'un ortadan kaybolduğu zamanda güvenilir tanıkları olacaktı.

Çok geçmeden başkanın cep telefonunu aradı. Buna da cevap vermiyordu. Şimdi gerçekten huzursuz olmuştu. Son olarak başkanın evini aramaya karar verdi. Ve Nolan ikinci çalışta telefonu açtı.

"Minör adlı kadın bugün işe gelmedi," dedi Sykes. "Bu işi bugün halledemeyeceğim."

"Sykes! Çok şükür!"

Başkanın nefesi kesilmiş gibiydi, sanki kontrolünü kaybetmek üzereydi, bu hiç iyiye işaret değildi.

"Dinle, başımız belada. Birbirimizi desteklemek için tutarlı bir hikâye belirlemeliyiz. Tek yapmamız gereken bir süre fazla dikkat çekmemek, bu bela böylece geçip gidecektir."

"Bela mı? Nasıl bir bela?"

"Jennifcr bu sabah beni Bay Phillips ile konuşurken duymuş ve orospu kadın kütüphaneyi arayıp Daisy'yi sormuş. Daisy orada değilmiş. O da Kendra Ovveıs'a benim Daisy Minor'u öldürmeyi planladığımı söylemiş."

Tanrım. Sykes gözlerini ovuşturdu. Başkan telefonla konuşurken biraz olsun tedbirli davransaydı...

"Peki Kendra Oweıs ne yapmış?" Bu soruyu lafın gelişi sormuştu. Kendra Owens'ın ne yaptığını gayet iyi biliyordu.

"Polis merkezini aramış. Jennifer'ın alkolik olması iyi bir şey zira kimsenin onun söylediklerine inandığım sanmıyorum, ama eğer sen

bugün Daisy'yi yakalamış olsaydın, birden herkesin aklında binlerce soru işareti belirirdi."

Harika. Hillsboro polisleri şimdi alarma geçmiş olmalıydı.

"Bir şey daha var."

Sykes sakin kalmak için kendini zorluyordu. "Ne var?"

"Şef Russo ve Daisy'ıiin arasında romantik bir ilişki varmış."

"Peki bu beni neden ilgilendirsin?"

"Dün plaka numarasını sorgulamak için aradığım kişi Russo'ydu. Arabanın doktorun muayenehanesi önündeki yangın musluğu önüne park ettiğini söylemiştim. Yalan söylediğimi anlamıştır. Çünkü kızın hasta olmadığını biliyordu. Ve bana bilgiyi verirken onu tanımıyormuş gibi davrandı."

Peki, bu durumda elde bir de ortada bir şeyler döndü günden şüphelenen bir polis şefi vardı. Nolan buna kahrolası başka detaylar da eklemişti ve tüm bunlar onu ele vermişti. Şefe gereksiz açıklamalar yapmadan sadece plaka numarasını sorsaydı, şefbaşkanın kız arkadaşının plaka numarasını neden sorguladığım merak ederdi ama Nolan'ıı yalan söylediğini anlamazdı. Nolan neden kahrolası bir polisten sadece bir plaka numarasını sorgulamasın! istememişti? Ama hayır. Nolan düşük rütbeli görevlilerle konuşmazdı, işlerini halletmek için mutlaka en baştaki adamı arardı, sırf gücünü göstermek için.

"Jennifer'ı bulmak için eve geldim, onu susturacaktım ama evde yok."

"Bu iyi. Yaşananlardan sonra ölmesi hiç iyi görünmezdi."

"O bir alkolik," dedi Nolan. "Alkoliklerin başına her an bir kaza gelebilir."

"Evet olabilir ama zamanlama yine de fazlasıyla şüphe uyandırır. Şimdilik bu konuyu deşme."

Nolan onu duymamış gibi davranarak, "Belki onu tekrar Bay Phillips'i ziyaret etmeye götürürüm. Bunun Phillips'in çok hoşuna gideceğinden eminim," dedi gülerek.

Sykes gözlerini kapattı. Aptallarla uğraşıyordu. "Polisin gözü onun üstünde olabilir, bu yüzden polisi de peşine takıp onları doğruca Bay Phillips'e götürmen hoş olmayabilir."

"Evet. Haklısın. Neyse, onu bir an öncc bulmam gerek. Saçını yaptırmaya gideceğini söylemişti, böyle aptalca bir arama yaptıktan

sonra güzellik salonuna gitmiş olabilir."

Ya da çok büyük bir olasılıkla polis ifadesini almak için onu merkeze götürmüş olabilirdi. Nolaıı polisin prosedürü hakkında hiçbir şey bilmiyor muydu? Böyle bir telefonu görmezden gelemezlerdi, özellikle de *söz konusu hedef* polis şefinin sevgilisiyse. Bayan Minor hakii olarak ortadan kaybolmuştu, Bayan Nolan da ortada yoktu ve büyük ihtimalle polis merkezindeydi. Polisin bir sonraki adımı başkanı sorgulamak amacıyla merkeze götürmek olacaktı.

Bunların hiçbiri iyiye işaret değildi. Nolan'm dünkü ve bugünkü performansından sonra başkan hakkındaki düşüncelerini negatif yönde değiştirmişti. Adam soğukkanlıydı ama baskı altındayken kendini kontrol edemiyordu, şişmiş egosu ise sağlıklı düşünmesini engelliyordu. Polisler ona sorular sormaya başladığında ne olacaktı? Nolan soruları geçiştirebilirdi ama eğer çözülüp öterse onu da yakardı. Sykes herkesten önce polise gidip konuşursa, bir anlaşma yaparak kendini kurtarabileceğini düşündü.

İşi Nolan'a bırakamazdı.

"Şef Russo ne kadar iyi bir polis?" diye sordu.

"Çok iyi. Önce Şikago'da, sonrada New York'ta SWAT üyesi olarak çalıştı. Onu Hillsboro gibi küçük bir kasabaya getirebildiğim için şanslıydım."

Ah, demek şanslıydın! Bu tıpkı otobanda karşıdan karşıya geçen bir kaplumbağanın ıie kadar şanslı olduğunu düşünmek gibi bir şeydi; karşı tarafa ezilmeden ulaşması için mucize gerekirdi. Sykes, Nolan'ın elmde herhangi bir
mucize olmadığını anlamıştı. Adam ön saflarda dövüşmeye alışık bir şef seçmişti ve sevgilisi tehdit edildiğinde agre- sifleşcbilecek bir adamdı bu. Görebildiği kadarıyla şu anda sahip oldukları tek şans, Mitchell'ın ölümü ve cesedinin bulunması olaylarının Russo'nun görev alanında gerçekleşmemiş olmasıydı.

Sonra birden aklına bir şey takıldı vc "Bu sabah Bay Phillips ile konuşurken Mitchell'dan bahsettiniz mi?" diye sordu.

"Bay Phillips zaten bu yüzden aramıştı. Cesedin bu kadar çabuk bulunmasına canı sıkılmış. Ben de ona bunun, senin bu işle bizzat

ilgilenmemiş olmandan kaynaklandığını söyledim."

Demek ki Nolan telefonda sadece Mitchell'ın değil Sykes'm da adını telaffuz etmişti. Bayan Nolan onları tanımıyordu ama bu isimleri duymuştu bir kere. Bütün her şey o kadar büyük bir hızla çözülüyordu ki Sykes başlarının ne kadar büyük bir belada olduğunu artık takip edemiyordu.

"Bak ne diyeceğim," dedi Sykes. "Sağlam durman yeterli. Olağandışı hiçbir şey yokmuş gibi davran, bize dokunamazlar." *Yaa, tabii.* "Hiçbir şey olmadı, Bayan Miıor'a yönelik hiçbir suç işlenmedi. Russo plaka konusunda neden yalan söylediğini merak edebilir ama ne olmuş? Sen hikâyene sadık kal. Belki plaka numarasını yanlış almış- smdır, rakamlardan birini yanlış yazmış olabilirsin değil mi?"

"Çok iyi bir fikir."

"Eğer sana Bayan Nolan'ın telefonu hakkında soru sorarlarsa, neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrin olmadığını söyle. Bu sabah yine içiyor muydu?"

"Her zaman içiyor," dedi Nolan.

"Peki bu sabah onu içerken gördün mü?"

"Hayır ama çok sakardı, neredeyse ayakta duramıyordu."

Olayların gidişatına bakılırsa, Nolan karısının sarhoş olduğunu düşünüyorsa, Sykes kadının tamamen ayık olduğuna bahse girebilirdi.

"Sence Russo beni sorgular mı?"

Sence yarın güneş doğacak mı? "Büyük ihtimalle. Paniğe kapılma, sadece plana sadık kal."

"Bay Plıillips'i uyarmalı mıyım?"

"Ben olsam bunu yapmazdım. Bırak ortalık sakinleşsin, onun hiçbir şeyden haberi bile olmayacaktır. Rusların naklini başarıyla gerçekleştirdiğimizde son derece mutlu olacak."

"Kahretsin. Nakil meselesini unutmuştum."

"Önemli değil. Ben onunla ilgilenirim," dedi Sykes ve telefonu kapattı.

Genel manzaraya bakılırsa fena halde çamura batmışlardı. Başkanın karısı Sykes'ııve Mitchell'ın adım artık biliyordu. Eğer Russo, Nolan'ın söylediklerinin yarısı kadar varsa Bayan Nolan'ın ifadesini çoktan almış ve söylediklerinin hepsini araştırmaya girişmişti. Mitchcll'ın cesedi

onun bölgesinde bulunmamıştı ama kahrolası bilgisayarlar sağ olsun tek yapması gereken Mitchcll adında ölü bir adam olup olmadığını araştırmaktı. İşte bu fitili gerçekten ateşlerdi. Mitchcll'ın kütüphaneci ile ne gibi bir ilişkisi olduğunu merak ettiklerinde ise adamın bir fotoğrafını Minor'a gösterirlerdi ve genç kadın onu nerede gördüğünü hatırlayabilir, ardından aklına o gece onun yanında gördüğü üç adam gelebilirdi.

Hayatta bazen her şeyi bir kenara bırakıp bir hasar kontrolü yapmanın ve *zararın neresinden dönersen kârdır* demenin gerektiği zamanlar vardı. İşte bu da öyle bir zamandı.

Sykes seçeneklerini gözden geçirdi. Her şeyi bırakıp kaçabilirdi, yanında hazır bir sahte kimliği vardı. Ama bu sahte kimliği ancak ölüm kalım durumunda kullanacağını düşünmüştü ve burada bir ölüm kalım durumu yoktu. Gidip teslim olabilirdi, belki birkaç yıl hapis yatardı, belki ona bile gerek kalmazdı zira Mitchell'ı bıçaklayan o değildi, onu cinayete teşebbüs gibi şeylerden suçlayabilirlerdi ama cinayetten asla.

Üstelik elinde çok güçlü bir silah vardı: *Bilgi.* Eğer elinde onların sahip olmadığı bir bilgi varsa her şeyi lehine çevirmesi mümkündü, böylcce savcıyla bir anlaşma yapabilirdi.

Temple Nolan'a hiç güvenmiyordu, adam anında herkesi satabilirdi. Birkaç saat içinde Glenıı Sykes polisin arananlar listesinde en üst sıraya oturabilirdi.

Ama erken davranırsa iş değişirdi.

Sykes her zaman olduğu gibi son derece sakin bir şekilde arabasını Hillsboro Polis Merkezi'ne doğru sürdü. Böylesine uyuşuk bir kasaba için polis merkezinde sıra- dışı bir hareketlilik vardı; park yerine arabalar doluşmuş- tu. Otomatik açılan cam kapıdan içeri girdi ve polislerin gruplar halinde her köşede alçak sesle bir şeyler konuşması ya da havayı kaplayan gerginlik dikkatinden kaçmadı. Devriye ekipleri dışarıda devriye geziyor olmalıydı, o halde buradaki adamlar sabah vardiyasını tamamladığı halde evine gitmeyip burada kalmış memurlardı. Bu da çok şey anlatan küçük detaylardan biriydi.

Danışmadaki görevli memura yaklaştı. "Şef Russo'yla görüşebilir miyim lütfen."

"Şef şu anda meşgul. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sykes sol taraftaki uzun koridora doğru baktı. Orada çok hoş bir kadın gördü, kadın perişan haldeydi ve sivil giysili muhtemelen dedektif olan bir adamın ona uzattığı kahveyi alıyordu. Temple Nolan hakkındaki bilgileri toplamak görevi olduğundan Bayan Nolan'] hemen tanımıştı. Jennifer Nolan kesinlikle sarhoş görünmüyordu; Nolan'm planı suya düşmüştü.

Tekrar danışmadaki memura döndü ve "Ben Glenn Sykes," dedi. "Sanırım beni arıyorsunuz."

Yirmi Beş

Bütün bu yaşananlardan sonra Jack için cn beklenmedik ikinci şey Glenn Sykes'ın polis merkezinin kapısından içeri girip kendini tanıtması ve onunla konuşmak istemesiydi. En şaşırtıcı ilk şey ise Daisy'ye her yaklaştığında hissettikleriydi, fakat bu duruma giderek alışmaya başlıyordu. Aynı zamanda hiçbir şeyin imkânsız olmadığını da düşünür hale gelmişti.

Sykes orta boylu, biraz tıknaz ve düzgün giyimliydi. Hafif kırlaşmış saçları kısa ve düzgün, yüzü traşlı, tırnakları bakımlı ve temiz, giysileri ütülüydii. Kesinlikle bir kiralık katile benzemiyordu, ama tabii Ted Bundy de ilk bakışta bir canavara benzemiyordu. Suçlular her şekil, boy ya da renkte olabilirler, üzerlerinde çaput da elmas da taşıyabilirlerdi. Akıllı olanlar elmas takardı. Gerçekten akıllı olanlarsa bu adam gibi görünürlerdi.

Sykes son derece sakindi ve ne istediğini açıkça dile getirdi. "Bir anlaşma yapmak istiyorum," dedi. "Size Başkan Nolan'ı, Chad Mitchell'ı bıçaklayan adamı, Elton Phillips adlı kişiyi ve çok daha fazlasını verebilirim. Savcıyı hemen buraya çağırın ve konuşalım."

"Mitchell'ı kimin bıçakladığını biliyoruz," dedi Jack sandalyesine sırtını yaslayarak. "Buddy Lemmons."

Sykes gözünü bile kırpmadı. "Bayan Minör onu teşhis etti değil mi?"

"Sizin üçünüzü de gayet iyi görmüş."

"Ve siz de onu güvenli bir yere sakladınız."

Jack cevap vermedi, sadece Sykes'ı izledi. Adamda, ser verip sır vermeyen mükemmel bir poker suratı vardı.

"Aptal bir pisliğin ortadan kaldırılmasından çok daha büyük işler dönüyor," dedi Sykes ve Jack gibi o da arkasına yaslandı.

"Başkanın bu işle bağlantısı nedir merak ediyorum." "Seks ticaretinde çok para var," dedi Sykes sakince. "Bölge savcısını çağıracak mısınız çağırmayacak mısınız? Çabuk karar vermeniz lazmı zira bu akşam çok önemli şeyler olacak."

“Ruslar,” dedi Jack.

Sykes dişlerinin arasından hafif bir ıslık çaldı, şaşırdığını saklamamıştı. “Galiba sandığımdan çok daha fazlasını biliyorsun. Ama bu işin ayrıntılarını bilmiyorsun.”

“Başkan Nolan’ın işin içinde olduğunu tahmin edebiliyorum.”

“Evet, bülbül gibi ötecektir,” diye onayladı Sykes.

“O halde neden savcı seninle anlaşma yapmayı kabul etsin?”

“Çünkü başkalarına güven ender bulunan bir şeydir ve bende de pek fazla yoktur.”

Jack kır saçlı adamı, onun berrak ve soğuk gözlerini, sarsılmaz sakinliğini inceledi. “Hepsi hakkında elinde deliller var değil mi? Her şeyin kaydını tuttun...”

“Evet, doğru.” Sykes hafifçe güldü. “Tedbir olsun diye. İşler ters gittiğinde elimde bir kurtuluş yolu olmasını isterim. Ve eninde sonunda bir gün işler mutlaka ters gider.” Jack odadan çıktı ve Scottsboro’daki bölge savcısını ara- di. Eğer bir anlaşma yapılacaksa Sykes Başkan Nolan’dan daha iyi bir şahitti çünkü çok daha ruhsuz ve düzenliydi. Bazen şeytanla anlaşmak gerekirdi ve bu öyle zamanlardan biriydi.

Sonrasında Jack Daisy’yi yerleştirdiği oteli aradı, ona artık güvende olduğu haberini vermek istiyordu. Otel resepsiyonu genç kadının oda telefonunu bağladı, Jack telefonun çalışını dinledi. Dört kez çaldı. *Beş. Altı.* Terlemeye başlamıştı.

Belki de resepsiyon yanlış odayı bağlamıştı, böyle hatalar oluyordu. Telefonu kapattı, tekrar aradı, tekrar Daisy’nin odasını istedi. Telefon bir kez çaldı. *İki.* Göğsü yumruk yemiş gibi birden sıkıştı. Orada olmalıydı. *Uç.* Belki de bir şeyler yemek için Huddlc I Iouse’a gitmişti. *Dört.*

Sykes içerideydi. Daisy’nin tehlikede olması mümkün değildi.

Beş.

Herhangi bir sebeple odadan çıkmış olamazdı, yoksa çıkmış mıydı? Orada güvendeydi. Ama ya Sykes veya başkam tuzağa düşüreceğini düşünerek şu meşhur mantık dışı planlarından birini uygulamaya kalkmışsa?

Altı.

Mantığı bir sorun olmadığını söylüyordu. Ama yine de içinde yükselen o büyük korku, kulağına binbir türlü senaryo fısıldıyordu ve

bu senaryoların hepsinin sonunda Daisy...

Yedi.

Daisy'nin olmadığı bir hayat hayal etmeye çalıştı, *bu* duvara toslamak gibi bir şeydi. *Nokta.* Sonrası hiçlikti.

Seki...

"Alo?" Daisy koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı.

Jack'in içini dolduran rahatlama hissi az önce yaşadığı korku kadar sarsıcıydı. Ahizeyi tutan eli sıkılaştı, bir an gözlerini kapattı ve homurdandı: "Telefonu açman neden bu kadar uzun sürdü?"

"Midas'ı dışarı çıkarmıştım. Tasma elimden kaydı, yakalamak için peşinden koşturup duruyordum."

Aslında bir şey söylemeyecekti ama birkaç dakika içinde yaşadığı o sarsıcı duygular yüzünden dudaklarından şu sözler dökiilüverdi: "Gittiğini sandım."

Daisy duraksadı. "Gitmek? Yani çekip gitmek anlamında mı? Birkaç dakikalığına dışarı çıkmak ya da bir şeyler yemeye gitmek anlamında değil yani?"

"Şu meşhur planlarından birini uygulamaya kalkışmandan korktum..."

"Sana aptal olduğumu düşündürecek bir şey yaptım mı bugüne kadar?" diye sordu Daisy kızgınlıkla. "Burada güvendeyim, niye çıkıp gideyim? O dediğin filmlerde olur, ya kadın ya da çocuk ona söyleneni yapmak yerine tam aksini yapar ve hem kendini hem de diğer herkesi tehlikeye atar. Öyle durumlarda hep *bu kadar aptallarsa çoluk çocuk yapmadan ölmeleri daha iyi* diye düşünürüm. Aman Tanrım, sence ben..."

"Daisy," dedi Jack yumuşak bir sesle.

Tiradı yarım kalmıştı. "Benden özür mü dileyecek- *"i*
sın?

Bu belki de konunun hemen kapanmasını sağlardı. "Evet. Özür dilerim. Panikledim."

"Özrün kabul edildi," dedi Daisy ışıl ışıl bir sesle, Jack sırıtmamak için kendini zor tuttu.

"İyi bir haber için aradım tatlım. Sykes az önce polis merkezine geldi ve teslim oldu. Bir anlaşma yapmak istiyor. Ve sen artık güvendesin."

'Yani her şey bitti mi?"

“Ortalığı biraz derleyip toplamak gerekiyor. Morrison ile görüştüm, henüz Lemmons ve Calvin’i bulamamışlar ama bulacaklar. Başkanın karısı kocasının seni öldürmekten bahsettiği telefon konuşmasını kaydetmiş ve Sykes herkesin kirli çamaşırlarını ortaya dökmeye hazır. Seni almak için ne zaman gelebilirim bilmiyorum.”

“Yani bu gece burada kalmak zorunda değilim?” “Kalman gerekebilir. Bu iş bütün gece sürebilir.” “Todd bana eşyalarımı getirdiğinde ondan beni eve bırakmasını isteyebilirim.”

Jack suçlulukla saatine baktı. Saat altıyı geçmişti ve o Todd’u aramayı tamamen unutmuştu. “Onu dükkândayken yakalamaya çalışacağım.”

“Onu aramayı unuttun değil mi?”

Jack içini çekti. “Yakalandım.”

“İçinde bulunduğun durum yüzünden affedildin. Annem hiç aradı mı?”

Cep telefonu bütün gün yanındaydı, tuvalete giderken bile cebinde taşıyordu, o yüzden hiçbir aramayı kaçırması mümkün değildi. “Henüz aramadı,” dedi, gerçi Bayan Minör kızını kontrol etmeden rahat edemezdi ama...

“Ona ulaşabileceğim numarayı al yeter, eve dönünce onu ararım. Todd’u da hemen ara,” diye hatırlattı Daisy.

“Tamam.” Jack Todd’u aradı, şanslıydı, Todd hâlâ Huntsville’deydi. Jack ona tüm yeni gelişmeleri aktardı ve gidip Daisy’yi almasını rica etti.

“Elbette, hiç sorun değil.” Todd duraksadı. “Sykes seks ticaretinden bahsetti dedin. Aradığım adam ya da tecavüz için kullanılan uyuşturucu ilaçları satan adamlar hakkında da bilgisi olabilir.”

“Olayın nasıl dallanıp budaklandığına bakılırsa her şey mümkün. Eğer gelip ona bizzat soru sormak istersen ayarlayabilirim.”

Todd yine duraksadı. “Resmi olarak bu soruşturmaya dahil olamam.”

“Biliyorum. Savcının uyuşturucu ilaçlarla ilgili sorular sormasını sağlarım. Ama daha sonra onunla şahsen konuşmak istersen, bana söyle.”

“Şimdilik kendimi açık etmeyeyim, önce savcı bu konuda neler öğrenebilecek ona bakalım.”

“Sen bilirsin. Daisy’yi almayı unutma sakın. Bu arada yanında bir de yavru köpek var haberin olsun.”

“Sanki beni bir konuda uyarmaya çalışıyor gibi konuşuyorsun,” dedi Todd tereddüle.

“Midas’la daha tanışmadın değil mi?”

“Cinsi ne ki? Biraz hızlı büyümüş bir Danua mı?” “Hayır, altı haftalık bir Golden Retricver. Bir yumak topu. Bundan daha tatlı bir köpek olamaz. Resmen insanın kalbini eritiyor.”

“Ama?”

“Ama sakın ona arkanı dönme.”

Jack gülümseyerek telefonu kapattı ve dedektiflerin Sykes’ın ifadesini almakta olduğu odaya gitti. Bir başka dedektif ve devriye memuru ise Başkan Nolan’ı sorgulamak üzere almak için evine doğru yola çıkmıştı. Bu sabah hiçbir şeyden haberdar değilken, günün sonunda hemen hemen tüm konuya hâkim olmuşlardı. Bunun bir kısmı şans eseri olmuştu, örneğin Huntsville’den dönüşte arabasını çılgın gibi kullandığı için Bayan Nolan’ı fark etmesi gibi. Ama olayların çoğunluğu insanların aptalca şeyler yapmasının sonucunda ortaya çıkmıştı. Son derece zeki bir adam olan Glenn Sykes bile bu olaya karışmakla aptalca bir iş yapmıştı. Sonuçta her şey yapılan seçimlere dayanıyordu ve suçlular genelikle aptalca seçimler yaparlardı.

Savcı ve asistanı Scottsboro’dan geldiklerinde savcı hayli gergindi. Jack’i bir kenara çekti ve “Elton Phillips bu bölgenin en saygıdeğer insanlarından biridir. Onu en ufak bir şeyle suçlamadan önce elimizdekilerin sağlam kanıtlar olduğundan kesinlikle emin olmalıyız,” dedi.

“Elimizde onun konuşmalarının olduğu bir teyp kaydı var ve Bay Sykes ifadesinde bize her şeyi anlattı. Yani suçlu olduğundan son derece eminim.”

“Telefon dinlemesi kanuni bir şekilde mi yapıldı?” “Başkan Nolan’ın karısı yatak odasındaki paralel telefondan telesekreterin kasediıie kaydetmiş.”

Bölge savcısı düşündü. Bu Bayan Nolan’ıı kendi telefonuydu ve başkan da şüphesiz evde bir paralel telefon olduğunu biliyordu. Bu durumda telefon görüşmelerinin Özel olduğunu ve kimse tarafından dinlenemeyeceği savunmasını yapamazdı. İşin hukuki boyutu sağlam görünüyordu.

“Pekâlâ. Bakalım Bay Sykes bize neler anlatacak.”

Temple Nolan beyaz renkli resmi bir arabanın evinin önüne geldiğini görünce derin bir nefes aldı ve sakin olmaya çalıştı. Her şey yoluna girecekti. Sykes’ın tavsiyeleri çok mantıklıydı, Jennifer’ın çılgın telefon konuşması ve Russo’ya plakayı sorması basit açıklamalarla geçiştirilebilirdi. Sykes’ın da dediği gibi Daisy’yc dair bir suç da işlenmemişti. Eğer Daisy Buffalo Club’m otoparkında önemli bir şey görmüş olsaydı, o da şimdiye kadar birileriıie söylerdi. Yani ortalık sütlimandı.

Kapı çaldı. Nolan hemen kravatını çıkarıp gömleğinin kollarını kıvırdı, rahat ve kayıtsız görünmek istiyordu. Huntsville gazetesinin eklerinden birini eline alıp kapıyı açmaya o şekilde gitti. Gazetesini okumakta olan, saklayacak hiçbir şeyi olmayan, rahat bir adam gibi görünüyordu.

Kapıyı açtığında biraz şaşırmış gibi yaptı. “Richard,” dedi dedektife. “Hayırdır?”

“Karınızın bu sabah yaptığı bir suçlamayla ilgili olarak size birkaç soru sormak istiyoruz,” dedi dedektif Richard Hill. Sesinde özür diler gibi bir tını yoktu. Nolan bunun biraz endişe verici olduğunu düşündü.

“Elbette. İçeri gelin. Nadine bana Jeıinifer’ın kütüphaneyi aradığını söyledi. Ama kimsenin Jennifer’ı ciddiye alacağını düşünmemiştim... Alkolle ilgili bir sorunu var, biliyorsunuz.”

“Evet efendim,” dedi dedektif Hill. Gazeteye ve gömleğin kıvrılmış kollarına baktı. “Akşam üstü evde dinleniyordunuz sanırım efendim?”

“Can sıkıcı bir gündü. Eve biraz iş getirdim, gazetemi okuyup yemeğimi yedikten sonra onlar üzerinde çalışacağım. Bir sorun mu var?”

Hill kol saatine baktı. “Sadece bu akşam yapılan şehir meclisi toplantısını unutmanıza şaşırdım,” dedi sakince. “Beş dakika önce başladı.”

Başkan donup kaldı. Dokuz yıldır bir kez bile şehir meclisinin toplantısını kaçırmamıştı. Richard Hill, başkan bunu unuttuğuna göre ortada bir terslik olduğunu kesin anlamıştı. “Unutmadım,” diyerek durumu kurtarmaya çalıştı. “Sadece bu geceyi evde Jennifer’la geçirmenin daha doğru olacağım düşündüm.” Neyse ki garajın kapısını

kapatmıştı, böylece Jennıfer'ın arabasının garajda olmadığını anlamayacaklardı.

"Bayan Nolan merkezde," dedi dedektif Hill, hâlâ çok sakin ve kibardı. "Eğer bizimle gelirseniz, efendim, sizi oraya götürebiliriz."

"Jennifer merkezde mi?" Hay aksi, şimdi ne söylemeliydi? Onun nerede olduğunu bilmediğini nasıl açıklayabilirdi? "O iyi mi?" Endişeli bir eş havası. İşte bu iyiydi. "Bayan Nolan gayet iyi efendim."

"Bu içimi rahatlattı. Çünkü bu sabah... Resmen uçuyordu... Ne demek istediğimi anladınız sanırım."

"Lütfen bizimle gelin."

"Elbette. Arabamı alıp sizi takip edeyim..."

"Hayır efendim. Bizimle birlikte gelmenizi tercih ede- rım.

Nolan bir adım geri attı ama Hill ve devriye memuru hemen iki yanına geçip kollarından yakaladılar, ardından kollarını zorla arkasına kıvırdılar. Kelepçe de hızla bileklerine geçiriliverdi.

Nolan öfkeyle iki adama baktı. "Çıkarın şu kelepçeleri! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Ben suçlu değilim, bu şekilde davranılmayı kabul etmiyorum."

"Bu sadece prosedür efendim, sizin ve bizim güvenliğimiz için. Merkeze gittiğinizde çıkarılacaklar." Onu kollarına girip fiziksel olarak yönlendirerek evden dışarı çıkardılar.

"Kovuldunuz!" dedi Nolan dişlerinin arasından, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Her ikiniz dc kovuldunuz. Böyle bir davranışın hiçbir mazereti olamaz."

"Evet efendim," dedi Hill onu arabanın arka koltuğuna oturtup kapıyı kapatırken.

Nolan zorlukla nefes alıyordu, öfkeden çıldırmıştı. Bunu Jack Russo tezgâhlamış olmalıydı intikam almak için... Ama neyin intikamı, kız arkadaşının plakasını sorgulattığı için olamazdı, bu gülünç olurdu. Başka neden olabilirdi peki? Belki dc Russo aşırı derecede kıskanç bir adamdı ve birileri kız arkadaşıyla ilgileniyor diye çığrından çıkmıştı.

Bunun haricinde akla yatkın tek açıklama Jennifcr'a inanmış olmalarıydı.

Aşırı derecede terlemeye başladı ve kendini kontrol etmek için nefes alışlarını yavaşlatmaya çalıştı. Bunu halledebilirdi, tek yapması gereken

sakin kalmaktı. Jennifer ne anlatmış olursa olsun söylediklerinin hepsini yalanlayabi- lirdi. Sonuçta o bir alkolikti ve bütün kasaba bunu biliyordu. Elinde hiçbir kanıt yoktu, sadece tek taraflı bir telefon konuşmasını duymuştu. Bir şey iddia etmek için parçaları birleştirmek zorundaydı.

Polis merkezine vardıklarında otoparktaki arabaların çokluğu karşısında şaşırdı. Bir şeyler dönüyordu. Şehir meclisi toplantısından daha önemli bir şey vardı. O sırada üç meclis üyesinin polis merkezinin cam kapısının önünde durduklarını gördü, karnına bir ağrı saplandı. Güneş batıyordu ve acımasız sıcak hava gitmişti, fakat Hill arabanın kapısını açıp kolundan tutarak onu indirirken sırtından aşağı akan ter gömleğini ıslatmıştı.

Şehir meclisi üyeleri ona doğru baktılar ama göz göze gelmekten kaçındılar. Sanki hayvanat bahçesinde kafeste duran bir hayvanı izliyor gibiydiler, bakışlarında sadece merak vardı.

"Çıkarın şu kelepçeleri," dedi Ilill'e öfkeli bir sesle. "Kahretsin, şehir meclisi üyeleri bakıyor."

"İçeri girdiğimizde çıkaracağım efendim," dedi Hill onu kolundan tutarak.

Bu artık kaçamayacağı yerde ellerini çözecekleri anlamına geliyordu. Sersemlemiş bir şekilde çevresine bakındı, tanıdık bir araba gözüne çarptı. Bu gri renkli bir Dodge'du, devriye arabaları için ayrılan yere park etmişti ama görünüşe bakılırsa kimse buna aldırmıyordu.

Sykes gri bir Dodge kullanıyordu, kimsenin fark etmeyeceği sıradan bir araba. Bu arabanın plakası Madison County plakasıydı. Sykes da Huntsville'in hemen dışında, Madison County'dc yaşıyordu.

Sykes neden buradaydı? Eğer onu tutuklamış olsalardı, buraya arabayla gelmesine izin vermezlerdi. Hem zaten onu nasıl bulabilirlerdi ki? Sykes'ın burada olması için hiçbir sebep yoktu, *tabii eğer...*

Tabii eğer Sykes onları ele vermek için buraya bizzat gelmediyse.

Yine çılgınca terlemeye başlamıştı, renkler sanki birbirine karışıyordu. Birden omzunu indirip dedektif I lill'in karnına sert bir şekilde vurarak onun elinden kurtuldu ve "Sykes!" diye kükredi. "Sykes!" Polis merkezine doğru koşmaya başladı. "Seni piç kurusu, Sykes! Seni orospu çocuğu. Seni öldüreceğim!"

Dedektif Hill ve devriye memuru peşinden koştular, üzerine atlayıp

bacaklarından yakalayarak başkam yere indirdiler. Elleri arkasında kelepçeli olduğundan Nolan sert asfalt zemine yüzüstü düştü, yerde bir kan gölü oluştu. Ayağa kaldırırlarken kırılan burnundan sümük ve kan boşalıyordu. "Sykes," dedi tekrar ama bu kez ağzı kan doluydu ve ne söylediği anlaşılmıyordu.

Polisler onu kollarından tutup içeri taşırken şehir meclisi üyeleri kenara çekildiler, yüzlerinde pis bir şey görmüş gibi tiksinti dolu bir ifade belirmişti. Temple Nolan onları yere mıhlayacak daha önceden üzerinde çalıştığı ve sayesinde binlerce kez hedefi 011 ikiden vurduğu hazır bir cevap aradı, fakat aklına hiçbir şey gelmedi.

Hem de hiçbir şey.

Yirmi Altı

Saat neredeyse sabahın üçü olmuştu. Farklı birimlerden çok sayıda görevli gecenin karanlığında saklanmış, Rus kızların gelmesini bekliyordu. Hillsboro Polis Departmanından JacksonCountyŞerifDepartmam'ndan, FBFdan ve INS'den adamlar ağaçların, çalıların, boş gaz tankının ve bulabildikleri başka şeylerin arkasına saklanmışlardı. Arabalarını başka bir yolda bırakmış, karavana ulaşmak için bir buçuk kilometre yürümüşlerdi.

Glenn Sykes da kendinden beklenen rolü oynamak üzere oradaydı. Nakledilen konteynerı teslim almak üzere bir başkası gelecek olsa tır şoförü durumdan şüphelenirdi ve silahlı olduğundan onu korkutmayı kimse istemiyordu. Tırın arkasındaki konteynerda bulunan kızlar zaten korkunç şeyler yaşamışlardı, kimse onları riske atıp bu kaçakçıların ellerinde ölmesine izin vermeyecekti.

Jack büyük bir çam ağacının altına yatmıştı, siyah giysileriyle gecenin gölgeleri arasında kayboluyordu. Buradaki birimlerin şefleri pek az aksiyon görmüşlerdi, bu yüzden onun uzmanlığına ihtiyaçları vardı. Sykes'm anlattığına göre teslimatta genellikle şoförden başka kimse olmuyordu, fakat Ruslar son derece pahalıydı bu yüzden Phillips hiçbir şeyin ters gitmemesi için ekstra bir adam daha olsun istemişti. Kalabalık güvenlik birimleri sayesinde bu iki adamın her birinin başına on beş adam düşüyordu, ancak her zaman aptalca bir şey yapmaya kalkışan biri çıkabilirdi. Eğer bir aksilik çıkmaz, kanun adamları bu iki yorgun adamı neler olup bittiğini anlamadan hemen yakalarsa operasyon çantada keklikti.

Jack'in kolları arasında siyah bir tüfek duruyordu. Tetiği çekmek için nc kadar güç gerektiğini ve ne kadar sert geri tepeceğini net olarak biliyordu. Bu silahla yüzlerce kez cephane tüketmişti; kokusunu, dokusunu, ağırlığını, her detayını biliyordu. Bu eski bir dosttu... Evdeki dolaptan çıkarıp da kollarına alana kadar ne kadar özlemiş olduğunu fark etmediği eski bir dost.

Sykes karavanın içindeydi, ışık açıktı, televizyon seyrediyordu. Karavanın içini tır şoförüyle haberleşmesin diye önceden iyice aramışlardı. Amajack, kullanabileceği on tane hat olsa bile Sykes'm asla adamları aramayacağını biliyordu, çünkü Sykes kesin bir kararlılıkla diğer tarafla ilişkisini sonlandırmış, güvenlik güçleriyle tam bir işbirliği yaparak pazarlığın kendine düşen kısmım yerine getirmeye soyunmuştu. Bölge savcısı Sykes'ın sunduğu delillerin zenginliği karşısında neredeyse sevinçten ağlamaklı olmuş ve ona gerçekten iyi bir anlaşma sunmuştu. Hapse bile girmeyecek, beş yıl şartlı tahliye gözetiminde yaşayacaktı, fakat bu Sykes gibi bir adam için hiçbir şeydi.

Kurbağaların, ağustosböccklerının, gecc kuşlarının yarattığı kakafoni içinden uzaktan gelen tırın giderek yükselen motor sesini duydular. Jack damarlarına pompalanan adrenalini hissetti ve hemen kendine hâkim oldu. Fazla heyecanlanmak hiç iyi olmazdı.

Ford marka tır ardındaki konteynerla çakıl taşlı yola döndü ve şoför hemen selektör yaptı. Başka hiçbir işaret yoktu, ne bir korna ne de ışıklı bir lamba. Onun yerine
Sykes bir el feneri yaktı ve karavanın kapısı önündeki üç basamaktan en iisttekinde durdu.

Şoför motoru durdurdu ve tırdan indi. "Hey Sykes." Koruma yanındaydı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Sykes.

"Kızlardan biri hastalandı, birkaç defa kustu. Bana kalırsa arkada gitmekten dolayı oldu. Ama ortalık fena koktu. Diğer kızların da kusmasını önlemek için durup arkayı biraz havalandırmam gerekti."

"Hadi onları içeri alalım, böylece temizlenebilirler. Bay Phillips kızları görmeye can atıyor."

"Şu en genç olanını bekliyor değil mi? Gerçekten çok güzel bir şey, ama yolda kusup duran oydu o yüzden şu anda pek iyi görünmüyor."

Uzaktan bir başka arabanın daha sesi geldi, saklanan herkes olduğu yerde donup kalmıştı. Şoför telaşa kapıldı ama Sykes ona yerinde kalmasını işaret etti. "Sakın silahına falan dokunma," dedi yumuşak sesle. "Endişelenecek bir şey yok, sadece geçip giden bir araba."

Ama araba giderek yavaşlıyordu. Şoför tıra geri tırmandı ve kapıyı açıp bir bacağını içeri attı. Jack şoförün içeriden silahını aldığını

biliyordu. Ama kimse ateş etmiyor, herkes neler olacağını görmek için bekliyordu.

Araba çakıl taşlı yola girdi, farları yanıyordu. Glenn Sykes farlar gözlerini almasın diye hemen yana döndü, elleriyle kalkan yaparak gözlerini korudu.

Araba beyaz bir Lexus'tu; tırın tam arkasına park edip farlarını söndürdü. Şoför koltuğundan bir adam indi. Bu uzun boylu adam grileşmeye başlayan sarı saçlarını geriye doğru taramıştı. Üzerinde ise gece hayli sıcak ve nemli olduğu halde bir takım elbise vardı. Hem zaten gecenin üçünde kim takım elbise giyerdi ki?

"Bay Sykes," dedi pürüzsüz bir ses, aktörlerin sıklıkla kullandığı bir güneyli aksamyla konuşmuştu. Güneyde geçirdiği iki yılın ardından Jack aksanları birbirinden ayırmayı öğrenmişti ve bunun kuzey Alabama aksam olmadığını anlamıştı. Aksan Jack'e sahte gibi gelmişti, gerçek olamayacak kadar abartılıydı.

"Bay Phillips," dedi Sykcs, şaşırmıştı. "Sizin gelmenizi beklemiyorduk. "

Bu doğruydu. Scottsboro polisi Phillips'in yerini belirleyememişti, aramayı gizlice sürdürdüklerini düşünüyorlardı. Gözaltına alınıncaya kadar bu konuda gizlilik korunacaktı zira durumu haber alıp delilleri karartmasını ya da şehri terk edip kayıplara karışmasını istemiyorlardı. Kaçsa Avrupa veya Karayiplere gidip hayatını orada rahatça sürdürebilecek parası vardı.

Sykes şoför ve yanındaki korumaya baktı. "Sorun yok. Bay Phillips bu operasyonun sahibi," dedi, iki adam da rahatladı ve tırdan indi. Elleri boştu, ikisi de silahlarını tırın içinde bırakmıştı.

"Son zamanlarda arka arkaya pek çok hata yapıldı," dedi Phillips Sykes'a doğru yürürken. "Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için bu nakil işini şahsen denetlemek istedim."

Tırın arkasındaki konteynerda bekleyen on üç yaşındaki kızı eve götürmek için daha fazla bekleyemedi, diye düşündü Jack. Yavaşça tüfeğini Phillips'c doğru çevirdi çünkü o bu gecenin beklenmeyen kişisiydi ve Jack'ıı deneyimlerine göre beklenmeyen şey her zaman bela anlamına gelirdi.

"Hiçbir terslik olmayacak," dedi Sykes sakin bir tonla.

“Eminim olmayacaktır,” diye mırıldandı Phillips ve ceketinin sağ cebinden bir silah çıkarıp Sykes’a doğru ateşledi. Olay çevrelerini saran adamların hiçbiri bir tepki veremeden gerçekleşmişti; Sykes arkasındaki karavana sertçe çarptı ve merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Jack’in parmağı tetiği zarifçe kavradı ve Phillips tam istediği noktaya gelince çekti. Phillips bağırarak yere yuvarlandı.

Ve kıyamet koptu.

Deneyimli olmayanlar için patlama sesi, ışıklar ve tamamen silahlı siyah giysili adamların saklandıkları yerlerden “Polis! Eller yukarı!” - ya da FBI - diye bağırarak çıkması dehşet verici bir kargaşa gibi görünebilirdi. Jack içinse bu güzel planlanmış bir operasyondu, her adam üzerine düşen rolü tekrar tekrar çalışmış, karşısına çıkabilecek şeylere karşı kendini hazırlamıştı. Tırla gelen iki adam da şaşkın bir halde otomatikman ellerini başlarının arkasında birbirine kenetleyip öylece kalakalmıştı.

Tırın arkasındaki konteynerda bulunan Rus kızlar ise korkudan çılgına dönmüşlerdi, bağırıyor, ağlıyor ve kilitli kapıyı zorlayarak açmaya çalışıyorlardı. INS ajanları şoförden anahtarları alıp kapıyı açtılar ve içeriden gelen şiddetli pis koku karşısında geri çekildiler. Hapis tutuldukları yerden dışarı fırlayan kızlar onları yakayan adamlara karşı delirmiş bir halde tekmeleri ve tırnaklarıyla karşı koymaya çalışıyorlardı.

Kızlardan biri adamların arasından sıyrılmayı başardı ve karanlık toprak yolda hızla koşmaya başladı, fakat bitkinlikten tökezleyip yere düştü. Onun peşine düşen INS ajanı kızı yerden kaldırdı ve bir bebek gibi kucaklayıp geri getirdi. Bu sırada kız ağlıyor ve kendi dilinde histerik bir biçimde bağırıyordu. INS hazırlıklı olarak yanında Rusça bilen bir ajan getirmişti, kadın ajan kızları sakinleştirmek için aynı şeyi tekrar tekrar söyleyip duruyordu, sonunda kızlar onu duyabildiler.

Yedi tane kız vardı, hiçbiri on beş yaşından büyük değildi. Çok zayıf, çok kirli ve çok haraptılar. Sykes’a göre hiçbiri cinsel açıdan ellenmemişti; hepsi bakireydi ve bu sebeple çeşitli çetelere inanılmaz derecede yüksek fiyatlara satılacaklardı; bu çeteler de bu gencecik bakire kızları onlara tecavüz eden ilk kişi olmak isteyen zengin ve yoldan çıkmış adamlara çok daha fazla miktarlara pazarlayacaklardı. Bunun

sonrasında kızlar fahişe olarak çalıştırılacak, bir çeteden diğerine satılıp duracaklardı. Hiçbiri İngilizce bilmiyordu; kızlara eğer işbirliği yapmazlarsa Rusya'daki ailelerinin öldürüleceği söylenmişti.

INS'nin tercümanı kızlara ailelerine kimsenin zarar vermeyeceğini ve evlerine geri dönebileceklerim tekrar tekrar anlattı. Sonunda sakinleşmiş ve yavaş yavaş kadın ajanın söylediklerine inanmaya başlamışlardı. Korkunç koşullar altında ta Rusya'dan buraya uzanan uzun ve kâbus gibi bir yolculuk kızların birine güvenebilmesini zorlaştırmıştı. Birbirlerine sokulmuş çevrede koşuşturan siyah giysili insanlara bakıyor, gelen ambulansların ışıkları karşısında daha da korkuyor ama kaçmaya artık çalışmıyorlardı.

Jack sağlık görevlilerinin müdahale ettiği yaralı halde yerde yatan Sykes'ın yanına gitti. Göğsünün sol tarafına isabet eden kurşun yüzünden bedeninin sol tarafı kan içinde kalmıştı ama Sykes'ın bilinci yeriiıdeydi; sağlık görevlileri durumunu stabil tutmaya çalışırken yüzü giderek beyazlaşıyordu. Diğer taraftaysa Phillips'in haykırışları inlemelere dönüşmüştü. Sykes şoktan dolayı bulanıklaşmış bakışlarını Jack'e çevirdi. "O yaşayacak mı?"

Jack omzunun üzerinden oraya toplanmış sağlık görevlilerine baktı. "Belki. Eğer mikrop kapıp ölmezse. Uyluk damarını parçalamadım ama kasık yaralanmaları, özellikle de bağırsak zarar görmüşse çok fena olabilir."

"Kasık mı..." Sykes zor da olsa sırıtmayı başarmıştı. "Adamı taşaklarından vurdun ha."

"Geriye bir şey kaldıysa bile bundan sonra pek iş göreceğini sanmıyorum."

Sykes nefes almakta zorlanıyordu, sağlık görevlilerinden biri, "Onu acilen hastaneye götürmek için bir helikopter istedik," dedi. Bu Sykes için geçen her dakikanın hayatı olduğunu anlamına geliyordu.

"Daha... İntikamımı... Almadım," dedi Sykes. Jack ona baktığında eğer saf irade bir insanı hayatta tutmaya yetiyorsa, Sykes kesin Nolan ve Phillips'in davalarında tanıklık yapmaya gelecektir diye düşündü.

Saat altı buçukta Jack ağır adımlarla ofisine doğru ilerledi. Evine hiç gitmemiş, duş almamıştı ve siyah tüfeği hâlâ elindeydi. Uzun zamandan

beri, yani bu tüfeği en son eline aldığından beri hiç bu kadar yorulmamıştı, fakat bir yandan da kendini çok iyi hissediyordu. Şu anda tek istediği birkaç detayı hallettikten sonra eve, Daisy'nin yanına gitmekti.

Sykes da, Phillips de Huntsville'deki hastanede ameliyattaydı. Sykes ameliyattan sağ çıkamasa bile ellerinde Nolan ve Philips'i mahkum etmeye yetecek kadar delil vardı.

Sykes düzenli olarak tuttuğu bütün bilgileri üzerlerine yağdırmıştı. Mitclıell kızları GHB adlı ilaçla bayıltma huyu yüzünden öldürülmüştü çünkü iki kızın ölümüne sebep olmuştu. Nolan da bu sorunun ortadan kaldırılmasını istemişti. Tecavüzde kullanılan uyuşturucu ilaçlar sorulduğunda, Sykes bildiği torbacıların isimlerini de vermişti. Glenn Sykes'ın verdiği bilgiler ışığında bir düzine ayrı soruşturma açılmıştı.

Todd'dan bütün detayları aldıktan sonra Jack Sykes'a, Buffalo Club'da GHB verilip uyutulduktan sonra altı erkek tarafından tecavüz edilen kız hakkında bilgisi olup olmadığını bizzat sormuştu. Bu Sykes'ın cevap veremediği ender sorulardan biriydi; zaten Jack bu sorunun cevabının bulunabileceğinden şüpheliydi.

Ofisinin kapısını açtığında gözlerine inanamadı. Eva Fay masasında oturuyordu. Başını kaldırdı, Jack'e sıcak ve taze bir fincan kahve uzattı. "Sanırım buna ihtiyacın var."

Jack kahveyi aldı, bir yudum içti. Evet, o kadar tazeydi ki kahve çekirdeklerinin kokusunu alabiliyordu. Fincanın üzerinden Eva Fay'c baktı. "Pekâlâ, Eva Fay, bunu nasıl yapıyorsun açıkla."

"Neyi?" diye sordu Eva Fay şaşkınlıkla.

"Benim ofise ne zaman geleceğimi nasıl biliyorsun? Ben geldiğimde ofiste sıcak kahveyi nasıl hazır bulunduruyorsun? Ve sabahın altı çeyreğinde burada ne arıyorsun?" "Dün çok yoğun bir gündü," dedi Eva Fay. "Bir sürü işimi halledememiştim, o yüzden erken geldim."

"Kahveyi de açıkla."

Eva ona baktı ve gülümsedi. "Olmaz."

"Olmaz mı? Bu da ıie demek? Ben senin patronunum ve bilmek istiyorum."

"Bu biraz zor," dedi ve tekrar bilgisayar ekranına döndü.

Jack eve gidip temizlenmesi gerektiğini biliyordu. Fena halde uykuya da ihtiyacı vardı. Aııa en çok ihtiyaç duyduğu şey Daisy'yi görmekti. Asla bir yangın musluğunun ya da yaya geçidinin önüne park etmeyecek bu kadının yanında olmak istiyordu. Gördüğü onca pislik ve sefaletten sonra onun iyi kalbine ihtiyacı vardı. İyi olduğunu bildiği halde bu konuda beynini ikna edebilmek için *onu görmek* zorundaydı. Daisy tam olarak ne zaman onun için bu kadar önemli hale gelmişti, bilmiyordu, fakat bir erkeğin karşı koyamayacağı şeyler vardı. Üstelik Daisy onun duşu kullanmasına da izin verirdi.

Daisy çalar çalmaz kapıyı açtı. "Arabanın sesini duydum," dedi, sonra onu baştan aşağı iyice süzdü. "Tanrım."

"Hemen yıkanacağım," dedi Jack yüzündeki siyah boyadan kalanları silerken. Polis merkezinin erkekler tuvaletinde kâğıt havlularla yarım yamalak temizlenmişti ama orada sabun yoktu ve bu iş için sabun kesinlikle gerekliydi.

Daisy ona şüpheyle baktı. "Umarım."

Midas kucağındaydı ve köpekçik Jack'e uzanabilmek için çırpınıyordu. Midas nasıl göründüğümü önemsemiyor, diye düşündü Jack ve uzanıp bu tüy yumağını kucağına aldı. Ufaklık çılgın yalama ritüeline hemen başlamıştı, o sırada Daisy, "Yüzünü yalamasına izin vermesen daha iyi olur," deyiverdi.

"Neden? Her zaman yapıyor."

"Evet ama her zaman yüzün birtakım... Şeylerle kaplı olmuyor. Hastalanmasını istemiyorum."

Jack içinden Daisy'yi yakalayıp yüzündeki o şeyin bir kısmını onunkine bulaştırmayı geçirdi, ama böyle bir şey yapsa herhalde tokadı yerdi. Karışmış sarı saçları ve tuhaf renkli uykulu gözleriyle çok güzel görünüyordu. Cildi taze ve parlaktı, üzerindeki pembe sabahlık ise içinde iç çamaşırından başka bir şey olmadığını göstermeyecek kadar kalındı.

"Olayın tamamen kapandığım bilmek istersin diye düşündüm."

"Biliyorum. Todd aradı."

"Todd," diye homurdanarak tekrarladı. Todd'u sevmişti, hatta ona güveniyordu da, ama aniden içine bir kıskançlık ateşi düşmüştü. Daisy'nin bu adamla yakın dostluğu hoşuna gitmiyordu, çünkü Daisy

onun cinsel tercihi konusunda şüpheye sahip olsa da Jack'in bu konuda hiç şüphesi yoktu.

"Orada dikilip durmasana, içeri gel," dedi Daisy ve Midas'ı onun kucağından alıp yere bıraktı. Köpek canlanan ortamın heyecanıyla zıplayıp duruyordu. "Gidip bir duş al, ben de o sırada kahvaltıyı hazırlayayım."

Jack kendini cennette gibi hissetti. İçeri girer girmez üzerindekileri çıkarmaya başlamıştı, fakat artık onları çıkardıklarını yerde bırakmamak konusunda akıllanmıştı zira yavru köpeğin sivri dişleri onları parçalara ayırmak için hazır bekliyordu. Ancak bir anda her şeyıı yerli yerinde, açık ve net olması gerektiği hissiyle sarsıldı. Arkasına döndü: "Daisy."

Daisy mutfak kapısının önünde duraksadı. "Evet?" "Yaptığımız anlaşmayı hatırlıyor musun?"

"Hangi anlaşma?"

"Hamile kalırsan seninle evleneceğimi söylemiştim." Daisy'nin yanakları birden pembeleşti. Jack yüzünün hâlâ kızarabilmesine bayılıyordu. "Elbette hatırlıyorum. Eğer hayır demiş olsaydın seninle bu ilişkiye hiç başlamazdım. İnsanlar sorumluluklarını bilmeliler, eğer şimdi bu sözünden geri dönebileceğini sanıyorsan..."

Jack onun sözünü kesti: "Hadi bu hafta sonu Gatlinburg'a gidip evlenelim."

Daisy'nin gözleri kocaman açılmış, dudakları ise şaşkınlıktan aralık kalmıştı. "Ama ben hamile değilim ki. Yani en azından öyle olmadığımı sanıyorum... Sadece bir defasında öyle..."

"O zaman tekrar deneriz," dedi Jack omzunu silkerek. "Eğer illa evlenmeden önce hamile kalmak istiyorsan." "Aman Tanrım, elbette istemiyorum! Yani sen şimdi gerçekten..."

"Ah, evet," dedi Jack yumuşacık bir sesle. "İstiyorum." Midas ağzından sarkan bir mutfak beziyle oturma odasına girdi. Daisy onu yakalamak için atıldı ve bezi ağzından aldı. "Peki çocuk yapmak konusunda benimle hemfikir misin? Çünkü ben en azından iki çocuk istiyorum ve sana

ilk kez hiç çocuğun var nıı diye sorduğumda dehşetle bana bakıp *yok* demiştin."

"Eski sevgilimden çocuğum olduğunu düşündüğün için sana

dehşetle bakmıştım."

"Ah. Bu güzel."

Ama Daisy hâlâ Jack'in teklifine bir cevap vermemişti, orada durmuş başka bir şeylerle meşgul oluyordu, Jack endişelenmeye başladı. Tişörtünü yere bıraktı ve odayı aşıp onun yanma gitti. Bir kolunu beline dolayıp Daisy'yi kendine doğru çekti ve diğer eliyle de çenesini tutup yüzünü yukarı kaldırdı. "Çok kirli olduğumu ve pis koktuğumu biliyorum," dedi. "Fakat istediğim cevabı alana kadar seni bırakmayacağım."

"Bir cevap değil, istediğin cevap öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Bir sorum var."

"Sor."

"Beni seviyor musun?" Bunu söylerken Daisy'nin yüzü yine kızarmıştı. "İlk başta benim tipim olmadığını düşünmüştüm ama sonra bunun hiçbir önemi kalmadı. Sana yakınlaştıkça, seninle olmayı daha da çok istedim ve evet seninle evlenmeyi çok isterim... Fakat benim gibi hissetmiyorsan o zaman cvlenmemeliyiz."

"Seni seviyorum," dedi Jack net bir şekilde. "En fazla bu kadar açık olabilirim. Şimdi, benimle evlenir misin?" Daisy ışıl ışıl gözlerle ona baktı, yüzünde yine o kocaman gülümseme belirmişti... Jack'in sanal kütüphaneye kayıt olmak için kütüphaneye gidip onunla ilk kez konuş-tuğunda fark ettiği o kocaman gülümseme. Bu gülümseme Jack'in üzerinde sarı saçları ve makyajından çok daha büyük bir etki yaratmıştı. "Evet. Teşekkür ederim."

Jack onu öptü ve geri çekildiğinde eve ilk girdiği andaki kadar yorgun olmadığını hissetti. Daisy'yi elinden tutup koridora doğru sürükledi. "Kahvaltıyı boş ver. Benimle duşa gel."

"Midas..." Daisy'ıin bakışları küçük şeytanı aradı. "Onu da yanımıza alırız." Jack yavru köpeği yakaladı ve tişörtünü ağzından aldı. "Onun da banyoya ihtiyacı var." "Hayır yok, hem o küvetin içinde bizi seyrederken duş yapabileceğimi sanmıyorum."

"Gözlerini bağlarım." Jack Daisy'yi banyoya soktu. "Asla böyle bir şey yapmayacaksın!"

"O zaman kapıyı kapatırız, o da yerde oynar." Jack dediklerini hayata

geçirdi ve köpeği oyalamak için tişörtünü feda etmeye karar verdi, bu an için kesinlikle buna değerdi. Tişörtü yere bıraktı ve Midas anında üzerine atladı.

Daisy hemen eğilip ağzından almaya yeltendi ama Jack onu durdurdu ve sonra sabahlığım çıkarıp onu küvete soktu.

Ardından üzerindeki giysilerin geri kalanım çıkarıp yere bırakan Jack de - Midas da bugünün keyfim çıkarmalıydı - küvete girdi. Suyu açıp ısınmasını bekledi, sonra duşu açtı, ilk başta gelen buz gibi suyun Daisy'ye ulaşmasını hemen araya girerek gövdesiyle engelledi. Daisy'yi kucağına alırken genç kadın da kollarını onun boynuna dolamıştı ve yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Sence denemeye hemen başlayabilir miyiz?"

Jack belki yorgunluktan, belki de aklında başka şeyler olduğundan genç kadının o an ne dediğim anlayamadı. "Neyi denemeye?"

"Bebek yapmayı," dedi Daisy sabırsızca ve birden Jack'in yavaşça içine girmesiyle yutkundu. Bakışları anında buğulanmış, başı sanki boynu onu taşıyamıyormuş gibi arkaya düşmüştü.

"Tatlım," dedi Jack ve ona bir söz verdi. "Bundan sonra asla PartyPak alman gerekmeyecek."

Sonsöz

Evelyn ve Jo Teyze, Daisy ve Jack'in şerefine o pazar büyük bir öğle yemeği daveti vermişlerdi. Bir hafta önce düğünün hemen ardından Gatlinburg'da bir yemek yenmişti, fakat restoranda verilen bir yemek olduğundan bu sayılmazdı. Masa, üzerindeki yiyecekler nedeniyle neredeyse çökmek üzereydi. Tüm aile oradaydı. Todd ve Daisy'nin karşılaşınca çok şaşırdığı arkadaşı Howard da. Daisy Howard'in eşcinsel olduğunu hayatta tahmin edemezdi; eğer eşcinselse Buffalo Club'da ne işi vardı? Tabii bir yandan Jack hâlâ Todd'un heteroseksüel olduğunu iddia ediyordu. Yani belki de Daisy bu tür konularda tahmin yürütmekte pek iyi değildi.

Midas masanın altında dolaşıp duruyordu, Daisy'yi kokusundan buldu ve ayaklarını yaladı. Küçük dili bileğine kadar çıktı, genç kadın eğilip ona baktı. Yine o uykulu ifadesini takınmıştı; birazdan yığılıp kalacağını bildiriyordu. Birçok yeni insanla karşılaşmak onu yormuştu. Hepsiyle tek tek oynama görevini ise sonuna kadar yerine getirmişti.

Daisy birkaç hafta önce hayatının ne kadar boş olduğundan yakınıyordu, şimdi ise hayatı fazlasıyla doluydu. Ailesi her zaman yanındaydı belki ama şimdi yanında çok iyi arkadaşları da vardı. Bir de Midas ve tabii ki Jack...

Atletik erkeklerin hiç tipi olmadığını nasıl düşünmüştü bugüne kadar? Bu kaslı adam, tam istediği erkekti işte. Gri saçları, geniş omuzlan, kaim ensesi ve şu kibirli, kendi alanını belli eden erkeksi yürüyüşüyle her zaman sert görünüyordu. Yatakta ya da dışarı çıktıklarında hâlâ Daisy'ye alan bırakmıyor, dibine kadar giriyordu ama Daisy bununla baş etmeyi öğrenmişti. Eğer yatağın yarısından çoğunu işgal ederse Daisy onun üzerinde uyuyordu. Bu aralar uykusunu alamıyorsa bile *bu* Daisy'ıin değil, kendisinin suçuydu.

Daisy mutluluktan neredeyse uçuyordu; âdeti dört gün gecikmişti. Bu kadar çabuk hamile kalmış olma ihtimali onu biraz dehşete düşürüyordu ama bir yandan da Jack görevini layıkıyla yerine

getirmişti. Bir süre âdetinin başlamasını beklemişti aıcak bu sabah birden kendini farklı hissetmiş ve hamile olduğunu anlamıştı. Yemekten sonra hamilelik testi almaya ve ertesi sabah durumdan emin olmaya karar vermişlerdi.

Kız mı yoksa erkek mi istediğinden bir türlü emin olamıyordu. Jack'i küçük bir oğlan çocuğuyla futbol oynarken hayal etti ve içi eridi. Sonra lüle liile saçlı, gamzeli bir kız çocuğunu babasının güçlü kollarında hayal etti ve mutluluktan titredi. İster kız ister erkek olsun, Daisy bebek odasının dekorasyonunda Todd'dan yardım isteyecekti. Sonuçta adam iç tasarımdan anlıyordu ve Daisy onun zevkine güveniyordu. Ayrıca ona bebeğinin vaftiz babası olmasını teklif edecekti. Gerçi önce bunu Jack ile konuşması gerekiyordu, onun akimda başka bir isim olabilirdi.

Todd masa örtüsünün dantelini inceliyordu. Evclyn'e onun ne kadar eski olduğunu sordu. Daisy Todd'a şöyle bir baktı. Her zamanki gibi çok temiz ve şıktı; beyaz renkli ipek bir gömlek ile orman yeşili pilili bir pantolon giymişti, belinde ise ince bir siyah kemer vardı.

Jack'in bacağı, sanki ona dokunamamaya daha fazla dayanamıyormuş gibi Daisy'ninkine hafifçe değdi. Daisy buna aldırmadı; gözlerini Todd'a dikmişti.

Jack onun kimi izlediğini fark etti ve huzursuzca kımıldandı. "Daisy..." dedi ama çok geçti.

Daisy yüksek sesle, "Todd, yavruağzı nasıl bir renk biliyor musun?" diye sordu.

Hazırlıksız yakalanan Todd dönüp ona şaşkın şaşkın baktı. "Böyle bir renk yok, sen uyduruyorsun, değil mi?" diye sordu.

Hastaneden çıkmasının üzerinden yaklaşık olarak bir ay geçmiş olan Glcnn Sykes arabasını Templc Nolan'ın evine doğru sürüyordu. Gerçi eski belediye başkanı artık orada yaşamıyordu. Kefaletle serbest bırakılmıştı ve mahkeme gününe kadar muhtemelen Scottsboro'da kalacaktı. Yine de Sykes onun tam olarak nerede kaldığını bulmak için uğraşmamıştı zira şimdilik hayatta kalmaya ve sağlığına kavuşmaya odaklanmıştı.

Vurulduğundan beri garip bir ruh halindeydi, gerçi belki de hiç garip değildi böyle hissetmesi. Ölümden dönünce insanın hayata bakışı

değişiyordu, en azından bir süre için, işleri kendi için en iyi şekilde çözdüğünü düşünüyordu, sona doğru Phillips ortaya çıkınca ortalığın karışmasına rağmen. Soğuk soğuk gülümsedi, hâlâ Russo'nun isabetli atışını düşündükçe keyifleniyordu.

O atışı düşündükçe kendisi kadar keyiflenen bir kişi daha olduğunu biliyordu ve buraya da onun için gelmişti.

Kapıyı çaldı ve bekledi. Çok geçmeden ayak sesleri duydu ve Jennifer Nolan kapıyı açtı ama onu tanımadığından tel kapıyı açmamayı tercih etti. "Buyrun?"

Güzel bir kadın, diye düşündü Sykes. Sıradan bir güzel değildi. İçkiyi bıraktığını duymuştu, belki de bırakmamıştı ama bugün gözleri gölgelere rağmen berraktı.

"Ben Glenn Sykes," dedi.

Jennifer ona telin ardından baktı; Sykes kadının ne düşündüğünü biliyordu. *Kocası için çalışmış, onun tüm kirli sırlarının farkında olan... Muhtemelen Temple'ın onu Phillips'e yolladığını bilen biri...*

"Git buradan," dedi ve kapıyı kapamaya yeltendi. "Önemli değil," dedi Sykes yumuşak bir sesle.

Jennifer donup kaldı, eli hâlâ kapıdaydı.

"Ne... Ne önemli değil?" Fısıldayarak ve gergin bir sesle konuşuyordu.

"Phillips'in yaptıkları. Önemli değil. Sana dokunmadı, sadece vücuduna dokundu."

Heyecanlanan Jennifer'ıı gözleri öfkeyle parıldıyordu. "Evet, bana dokundu! Benim içimde bir şeyleri öldürdü. Buraya gelip ne hakla bana ne yapıp 11e yapmadığını söyleyebiliyorsun?"

Sykes ellerini cebine soktu. "Onun kazanmasına izin mi vereceksin?"

"O kazanmadı. Ben kazandım. Ben buradayım, ondan arta kalanlar da hapisaneyi boylayacak. Eminim orada çok popüler olacaktır."

"Onun kazanmasına izin mi vereceksin?" diye sordu Sykes yeniden. Sakin bakışlarını Jennifer'a dikmişti. Kadın tereddüt ediyordu.

Saniyeler uzadı; Jennifer sanki kapıyı kapatıp her şeyi soıılandırmaktan acizdi. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. “Neden geldin?” diye fısıldayarak sordu.

Sykes, “Çünkü bana ihtiyacın var,” dedi ve Jennifer kapıyı açtı.

Son